

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYES BROTHERS SERIES
BOOK THREE

TOO sweet

I. A. DICE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

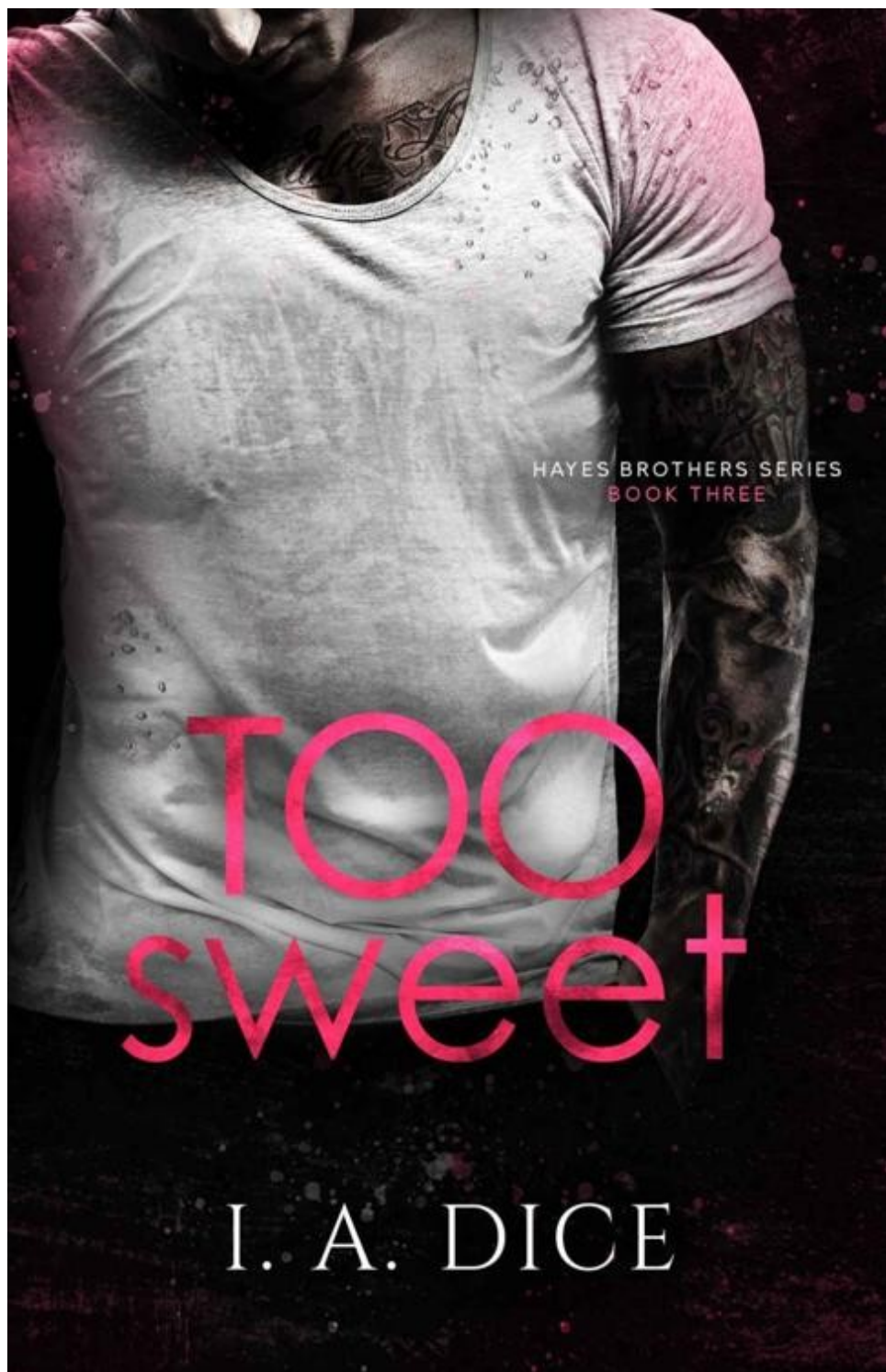
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı © 2023 I. A. Dice tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Dave Holwill

e-Kitap Kapağı: Pretty in Ink Creations'da Dez Purington

Hayes Kardeşler serisinin çizimleri harika bir sanatçı olan Danny O'Connor DOC Art tarafından yapıldı. Serideki her FMC'yi mükemmel bir şekilde yakaladı ve kızları hayata geçirmek için nazıkçe yarattığı her parçayı kesinlikle seviyorum.

Çalışmalarını buradan takip edebilirsiniz:

Facebook: Danny O'Connor (DOC)

Instagram: @artbydoc

Web sitesi: www.docart.bigcartel.com

Art by @artbydoc

Tetikleyici Uyarı

Lütfen bu kitabın bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek temalar ve durumlar içerdiğini unutmayın. Tetikleyicilerin bir listesi için lütfen [web sitesi](#) ziyaret edin.

BİR

Nico

LANET OLASI ÜNİVERSİTE ÇOCUKLARI...

Sokağın her iki tarafındaki kaldırımlarda arabalar sıralanıyor: gösterişli Ferrari'lerden, Amerikan kas gücünden bebek pembesi bir Fiat'a ve hatta anlamsız bir moronun garaj yolunun dibine park edip yolu kapattığı sarı bir okul servisine kadar her şey.

Çocuklar ellerinde içkileri, sırtlarında yeterince kıyafetleri olmadan ve çok gürültülü bir şekilde sokağa doluşuyor.

Daha fazlası geliyor, akın ediyor, lanet olası kalabalıklar.

Kolej futbol takımının yarısı mor formalarıyla, ukaladan daha ukala bir şekilde, kollarını bikinili ya da mini etekli genç kızlara dolamış, yol boyunca kasıla kasıla yürüyor. Dışarısı altmış beş derece ama serin akşam havası zayıf vücutlarını sergilemelerine engel olmuyor.

Sürücü koltuğunda bir ileri bir geri sallanıyorum, vücut yığınları arasındaki dar aralıktan araba yolumda boş bir yer olup olmadığına bakıyorum.

Hiç boş yer
yok. Tıklım
tıklım.

Yirmi küsur araba sanki akşamki vale gözlerini bağlayarak park etmiş gibi her yere park etmiş.

Derin bir nefes alıyorum, geri vitese takıyorum ve çocukların etrafında dönüyorum, kimseyi ezmemeye çalışıyorum, sarhoş bir hıyar ellerini uzatmış sokağın ortasına adım attığımda gerçekten yapmak istesem de.

Durmaktan başka çarem yoktu.

Neden bunu tekrar kabul ettim
ki?

Korna çalmak yerine motoru deviriyorum. V8'in kulakları sağır eden kükremesi birkaç bebeği ürkütüyor, onlar da çocukça kıkırdamalara başlıyor, uzun platin saçlarını parmaklarının etrafında döndürüyorlar. Hatta ikisi bana doğru göz kırpmıyor.

Hiç zahmet etme.

"Kahretsin! Yoldan çekil, seni aptal." Biri çocuğu spoilerımdan çekip alıyor. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diyor, kısık sesi açık pencerelerimden hâlâ duyulabiliyor. "Onu kızdırma, ahbab."

En azından biliyorlar.

Tabii ki biliyorlar.

Bu gece kimin bahçesine baskın yaptıklarını herkes biliyor.

Kenara çekiliyorlar ve ben de freni bırakıp sokağın aşağısına doğru geri geri gidiyorum. Öfke göğsümü ısıtıyor, ta ki bir paket sigara almak için torpido gözüne uzanmaktan vazgeçene kadar. Dört hafta önce bıraktım - son üç yılda on yedinci girişimim - ama günde yirmi kez bir tane yakmayı düşünüyorum.

Beş dakika sonra, parlak oyuncağımı evimden çok uzakta bıraktıktan sonra, araba yoluna geri dönüyorum.

Biraz temizlenmişti.

Arabalar değil ama.

Daha az çocuk ön tarafta oyalanıyor, çoğu artık bahçede, bir düzine uzun hoparlörden yeni çağ tekno ritmi pompalanıyor ve kemiklerimi titretiyor. Ses sistemini bağlamak kardeşlerimin ve DJ'in tüm öğleden sonrasını aldı.

Ana kapıya giden beton basamakları koşarak çıkıyorum ama yarı yolda duruyorum, çevresel görüşümde bir hareket yakalıyorum... çekilmekte olan bir porno klip. Futbolcu sporculardan biri, kardeşimin Mustang'inin kaputuna yayılmış sarhoş bir esmerin içine sikini sokuyor. Daracık bikini sütyeninin zar zor örttüğü memeler, iğrenç herifin makineli tüfek gibi kıza her girişinde dışarı fırlamakla tehdit ediyor.

Bu tempoya daha fazla devam ederse kalp krizi geçirecek.

Cody'nin arabasını göçertmeden önce onlara oradan defolup gitmelerini söylemeliyim, ama tek kelime edersem o da edecek. Ve bu da onu kanatmak için bir bahane sayılır.

Yoğun bir programım var. Bu akşam yumruk atacak vaktim yok. Sigarayı bıraktığımdan beri sigortam çok kısa. Hiçbir zaman uzun sürmedi ama son zamanlarda neredeyse hiç yok.

Karışmamak daha iyi.

Cody arabasının bu gece için bir sikiş tezgahı olarak kullanılmasını istemiyorsa, garaja park etmeliydi. Gerçi muhtemelen Kutsal Üçlü'nün üçte ikisini oluşturan Colt ve Conor'la kısa çöpü çekti: tek yumurta üçüzleri.

Garajda beş yer var, ama benim üç arabam var, bu yüzden kardeşlerimden biri bulutların altına park ediyor. Şikayet etmiyorlar. Edemezler. Liseden mezun olduktan sonraki yaz yanıma taşınmalarına izin verdim, böylece aşırı korumacı annemizin dikkatli gözlerinden uzakta, gençlerin yapması gerektiği gibi kanatlarını açabileceklerdi.

Bu iki yıl önceydi. Şimdi *yirmi* yaşındalar ve bu bana kendimi yaşlı hissettiriyor. Doğdukları günü hala hatırlıyorum. Birkaç ay sonra yirmi bir yaşına girecekler ama annem onlara hâlâ en fazla beş yaşındaymış gibi davranıyor. Belki de ailemin dört çocuğun yeterli olduğuna karar vermesinden dokuz yıl sonra sürpriz olarak geldikleri içindir.

Ya da belki vahşi oldukları için.

Anahtarı kilide sokuyorum ve sigara içmediğim için gurur duyarak anahtarı çevirmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Plana sadık kal.

On beş dakika. Gir ve çık. Duş, kıyafet değişimi, sonra tekrar dışarı, kargaşa geçene kadar uzakta ve bahçem yarın tekrar benim olacak.

Kapıyı itip açtım ve yine öfkelen dim.

Geçen yıl, üçüzler ilk Bahar Tatili Açılış partilerini verdikten sonra, zemin katı yeniden düzenledim. İsteyerek değil. Aptal arkadaşlarının verdiği zarar beni zorladı, bu yüzden bu yıl katı kurallar koydum.

En önemlisi: Kimsenin eve girmesine izin verme.

Görünüşe göre bunu istemek çok fazla çünkü koridorun sonundaki misafir banyosunun kapısı ardına kadar açık duruyor. Conor orada, çerçeveye yaslanmış. Yüzünde şaşkın bir ifade var ve anlamsızca çenesini kaşıyor.

Colt her seferinde iki adım atıyor, elinde seyahat boy gargara şişesi, diş macunu ve diş fırçasıyla merdivenlerden neredeyse uçarak iniyor.

Ve sonra duyuyorum... Biri kusuyor.

"Ne oluyor lan?" Colt'u alt basamakta durdurarak patladım. "Neden buradasın?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, yüzünde bir *argh*, *fuck* ifadesi belirliyor. "Özür dilerim kardeşim," diyor ama özür *dilemesinin* hiçbir anlamı yok. "Küçük bir olay oldu ve Mia-"

"Buraya kusması için sarhoş bir hatun mu getirdin?!" Anahtarları merdivenin yanındaki sehpanın üzerindeki dekoratif kaseye atıyorum. "Bu evimde vereceğin son parti olacak. Ben yapmadan önce onu buradan çıkar."

Öne atıldı, ellerini serbest bırakmak için tuttuğu her şeyi yere bırakırken çenesini sıktı. Gömleğini avuçlayıp beni oturma odasına doğru itiyor, gözleri kısılmış, göğsü kabarmış. "O sarhoş değil. *Korkuyor*, o yüzden çeneni kapa ve bırak biz halledelim."

Beni tuttuğu yere bakıyorum, kumaşı kırıstırıyor. İlk kez yüzüme bakmaya cüret ediyordu. Beni tehdit edecek cesareti bulduğu için gurur mu duyuyorum yoksa bana dokunmaya cüret ettiği için sinirleniyor muyum karar veremiyorum.

Sanırım en çok da kafam karıştı. "Korkuyor mu? *Korktuğu* için mi kusuyor?"

Colt başını sallıyor, yumruğunu açıp geri çekiliyor, sırtı ok gibi dimdik. "Onu sakinleştirmemiz için bize birkaç dakika ver, tamam mı?"

Bir kızın kusması için ne kadar korkmuş olması gerekir?

Aklıma birkaç senaryo geliyor. Bir fırtına gibi içimde kıpırdanan öfke tam bir kasırgaya dönüşüyor.

Belki biri ölmüştür: havuzumda boğulmuştur ve polisler en büyük ağabeyim Shawn'ın önderliğinde yoldadır.

"Ne oldu böyle? Yemin ederim, bana birinin öldüğünü söylersen, beş dakika içinde eşyalarını toplarsın."

"Öldü mü?" Colt'un kaşları havaya kalktı ve alaycı bir kahkaha attı. "Drama Kraliçesi mi oldun? Kimse ölmedi."

"O zaman bu kusan piliç neden korktu?"

"Brandon onu zorla kucığına aldı. Yüzüne dirsek attı ve burnunu kırdı. Buraya ne için geldiyseniz onunla devam edin. Biz onu sakinleştirip buradan çıkaracağız."

Uzun boylu, kilolu, karatede siyah kuşağı olan bir kadın hayal ediyorum çünkü başka bir kadının Brandon Price'la başa çıkabilmesinin imkânı yok. O bir oyun kurucu. Gerçek bir oyun kurucu gibi de yapılı.

Partiden kimsenin ceset torbasıyla ayrılmamasına ne kadar sevinsem de Brandon'ın kırık burnu ile kızın korkusu arasında bir bağlantı kuramıyorum. Gurur duymalı.

Colt ben daha destekleyici sorular soramadan gitti ve umurumda olmadığını fark ettim. Odak noktam, bahçemdeki kargaşayı değerlendirmek için pencereden dışarı bakmadan evden olabildiğince hızlı çıkmak.

Ben de öyle yapıyorum. Merdivenleri yarılamişken telefonum çaldı. Başparmağımı ekranda kaydırıp kulağıma götürüyorum. "On beş dakikaya ihtiyacım var, Theo."

"Acele et," diye bağıyor, Noel arifesindeki bir çocuk gibi heyecanlı. "Yola çıkıyoruz."

Theo Thalia ile evlendiğinden, Logan Cassidy'yi hamile bıraktığından ve Shawn Josh'u evlat edindiğinden beri nadiren görüşüyoruz. Sonunda her zamanki saçmalıklardan uzak bir gece planladığımıza göre, akşamı kardeşlerimle geçirme düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Çok uzun zaman oldu.

Yatak odama çıkmak için bir kat daha merdiven çıkıyorum. Altı yatak odalı evin ikinci katının tamamını kaplıyor: paranın satın alabileceği en büyük yatak, vitrinli bir duş ve bağımsız bir küvete sahip özel bekar evim.

Bu alan eskiden bir pop yıldızının kayıt stüdyosuydu, yani ses geçirmez. Eve sık sık kadın getirmediğim için bu gerçekten pek faydalanmıyorum ama erkek kardeşlerimin bir kat aşağıdaki odalarında düzüştükleri onca hatunu düşününce, ses geçirmez bir yatak odası bulunmaz bir nimet.

Duşa giriyorum, sonra gri, uzun kollu bir tişört giyip siyah kot pantolonla eşleştiriyorum. Gümüş bir saat, bilezikler, kolonya, spor ayakkabılar, sonra sol kulağında bir AirPods, Spotify çalma listem kısık seste zihnimi rahatlatıyor.

İşim *-hayatım-* aşırı talepkâr. Düşüncelerim saatte yüz mil hızla koşuyor, hiç durmuyor. Müzik beni nispeten akli başında tutan tek şey. Beni ayakta tutan tek şey. O olmasaydı, yıllar önce kendimi tımarhanede bulurdum.

Aşağı inerken elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Ses geçirmez yatak odamın konforundan çıktığım anda öfkem alevleniyor, kafamın içinde kıpkırmızı yanıp sönüyor.

Birisi piyanomu çalıyor.

Oturma odasındaki 200 bin dolarlık Model C Steinway. On yıl önce aile evinden taşındıktan sonra çalmaya devam edeceğimi umarak annemin aldığı piyano. Yedi oğlu var ama bugüne kadar müzik yeteneğinin sadece bana miras kaldığını iddia etti. Hikayeye göre yürümeye başlamadan önce onun kucağına tırmanmışım ve parmaklarının klavye üzerinde kayışını izlemişim.

Ben saçmalık diyorum. Bu, annemin o eziyetli derslere katılmam için beni cesaretlendirmek amacıyla uydurduğu bir hikaye. Piyano sesini severim ama çalmaktan nefret ederdim ve kendi evimi alma zamanı geldiğinde bıraktım.

Derin nefes al, dostum. Sakin ol.

Evet, sanki işe yarayacakmış gibi. Öfke içimde dans ediyor, kibrit kutusuna hapsolmuş bir yaban arısı gibi kaynıyor.

Annem ve yılda bir kez akort eden yaşlı beyefendi piyanoma dokunmasına izin verilen iki kişi.

Normalde ses sisteminin fişini çeker, üçüzlere avazım çıktığı kadar bağırır ve bütün çocukları bahçeden kovardım ama beni zemin kata götürecek merdivenlere ulaşmadan önce damarlarımda fokurdayan öfke hiçbir iz bırakmadan kayboluyor.

Piyano bana bunu yapıyor. Zihnimi kulaklığa ihtiyaç duymayacağım kadar sessizleştiriyor ve *bu* şarkı beni en karanlık yerden çıkarabilir.

Alt kattan gelen melodi bahçede çalan new-age elektro ritmi bastırıyor ve kulağımda Black Atlass'ın "Fantasy" şarkısı çalıyor.

Orada piyanoma dokunan her kimse çok yetenekli. Her nota işkence gören zihnimi sarıyor, yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. Oradaki her kimse annemden daha iyi çalıyor ve söz yazarı dışında hiç kimsenin bu şarkıyı daha iyi çalabileceğini düşünmemiştim.

On saniye sonra oturma odasının kapısındaım, AirPods elimde. Cody köşedeki kanepenin ayakucunda oturmuş cep telefonuyla oynuyor, üzerinde sarı bir şorttan başka bir şey yok, göğsü çıplak. Koyu renk güneş gözlükleri kafasının tepesinde, Colt ve Conor'ın her gün alay ettiği erkek topuzuna batıyor. Beni kapının pervazına yaslanmış, tüm dikkatimi John Lennon'ın "Imagine" şarkısını çalan kıza vermiş halde görünce telefonu bir kenara bırakıyor.

"Hey, kardeşim," diye fısıldıyor, odanın karşısına geçerek. "Bunun için üzgünüm. Mia'nın sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Piyano işe yarıyor."

Mia. Kusan piliç. Bir metre boyunda bir karate şampiyonu değil. Alakası bile yok. Ufak tefek bir kız, yüzü beline kadar inen kirli sarı dalgaların ardına gizlenmiş.

Normalde bu ilgimi boşa çıkarırdı ama gözlerimi tuşların üzerinde nazikçe gezinen, bir notadan diğerine zahmetsiz bir hassasiyetle geçiş yapan parmaklarından alamıyorum. Sistemime dolan sıvı ısı dalgası, her zaman var olan ve kaslarımı sıkıştıran gerginliği hafifletiyor.

Kaburgalarımın ciğerlerimin etrafında kenetlendiğini hissetmemek, yumruklarımı sıkılı tutmamak, çenemi kilitleyip dişlerimi gıcırdatmamak neredeyse doğal değil. Bedenim sakin melodiye teslim oluyor, yüksek alarm modunu kapatıyor

Her zaman içerideyim ve derin bir nefes çekiyorum, ciğerlerimi rahatça dolduruyorum.

bir değişiklik.

"Brandon'ın burnunu mu kırdı?" Cody'nin sessiz tonunu taklit ederek soruyorum.

Konuşmak istemiyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum ama umarım arkasını döner. Dönmüyor.

Sanki beni duymamış gibi... sanki piyanoyla baş başaymış gibi beni hiçbir şekilde kabul etmiyor.

Cody'nin tek söylediği

"Evet," oldu. Çok yardımcı oldu.

Görünüşüne bakılırsa, 1.80 boyunda ve 100 kilodan az, bu da burun kırma olayını anlamayı zorlaştırıyor. Kemik kırmak güç gerektirir. Ben olsam bilirdim.

"Bunu nasıl başardı?"

Gözlerinde sıcak bir parıltıyla Mia'ya dönen Cody'nin yüzünde gururlu bir gülümseme beliriyor. Havada uçuşan acı bira kokusu bana birkaç tane içtiğini söylüyor ama bayılmayacak kadar ayık. Yine de burada, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi görünmeye tehlikeli bir şekilde yakın. "Ona kendini savunma hareketleri öğretiyoruz. İyiye gidiyor."

İyi mi? Bana sorarsanız harika. Brandon Price'ı alt etmek bir başarıdır. Özellikle de Mia gibi cep boy bir kız için. Üniversitenin sonuna kadar ve bundan sonraki her buluşmada övünme hakkı kazanılır.

"Colt ve Conor nerede?" Mia'nın ellerinin klavyede gezinmesini izleyerek soruyorum. En az bir düzine altın yüzük takıyor, bazıları olması gereken yerde alçakta, diğerleri daha yukarıda, orta eklemin üzerinde.

"Brandon'ı kovuyorlar."

Şarkı sona yaklaşırken Mia'nın arkasını dönmesini bekliyorum ama o melodiyi başka bir melodiye dönüştürüyor: Elvis Presley'den "Can't Help Falling in Love". Dırdırcı bir merak içimi yakıp kavuruyor, arkamda soru işaretlerinden oluşan bir duman bırakıyor.

Kim bu kız?

Taburenin üzerine serdiği pastel pembe eteği dizlerine kadar iniyor ve bluzunun beyazı kalın, dalgalı saçlarının arasından görünüyor. Ayaklarını dayadığı krem rengi halıya bakıyorum, arkasında küçük fiyonkları olan pembe topuklu ayakkabılar giymiş.

Cidden, kim o?

Bahar Tatili partisinde. Katılan kızların yüzde doksanı bikini giyiyor ve o pembe giyinmiş.

Siktiğimin *pembesi*.

"Brandon onu korkutmak için ne yaptı?"

"Mia'ya karşı bir şeyler hissediyor. Mia onu sürekli geri çeviriyor, o da sabırsızlanıyor. Onu zorla kucağına oturttu, o da yüzüne dirsek attı."

"Colt bana o kadarını söyledi." Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Onu kusacak kadar korkutan şeyin ne olduğunu soruyorum."

"Korktuğu zaman hep kusar." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Yüzleşmeyi pek sevmez." Ona bakıyor, sesi tekrar normal seviyeye döndüğünde, "Sana bir içki getireyim, tamam mı? Yakında yola çıkmalıyız, Bug. Sahneye geri dönmek için iyi olacak mısın?"

Parti için tutulan dansçılardan biri olmalı. Bu pembe eteğini açkılıyor.

Cody içki dolabından bir şişe şarap alır, yarım bardak doldurur ve üzerine Sprite ekler.

Bahar Tatili partisinde beyaz şarap spritzer'ı mı?

Üniversiteli çocuklar beni kırmızı solo bardakta biraya alıştırdı. Mia tedirginliğimi müzikle yatıştırmış olabilir ama iki kat daha güçlü bir şekilde geri döndü. Onun hakkında tek bir varsayımda bile bulunamıyorum. Bu huzursuz edici... bilmemek. Merak, sihirli bir fasulye gibi içimde filizleniyor ve yüzünü görmezsem lanet olası derimden çıkacağımı düşünene kadar hızla büyüyor.

Arkayı dön, Mia.

"Sonuncusu," diyor sessizce, sözcükler hem bir yalvarış hem de bir söz gibi.

The Beatles'ın "Yesterday" şarkısı oturma odasında yankılanıyor. Benim Tüylerim diken diken olurken hoş bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Duyguları McCartney'nin kendisiymiş gibi aktarmak için çok genç.

Biri cep telefonumu aradığında melodinin üstesinden geliniyor. Mia irkilmiyor, ürkmüyor ve bu kesinti karşısında çalmayı bırakmıyor. Hiçbir şey berbat zihnimi piyano müziği kadar sakinleştiremez ve muhtemelen bu yüzden aramayı koridorda cevaplamak yerine olduğum yerde sabit kalıyorum.

"Kalkın ve parlayın!" Theo gürlüyor. "Hazır mısınız?"

Hayır. Gitmeden önce bu kızı görmem gerek. "Beş dakika."

"Acele et, kardeşim. Bütün gece bekleyemeyiz! Logan'ın gece 2'de sokağa çıkma yasağı var, o yüzden kızı kaldırı. Dışarıda bekliyoruz."

Telefonu kapattım ve Cody'nin omuzları gergin, gözleri Mia'dan ayrılmadan, bir amaç uğruna odayı geçmesini izledim. Yumruklarını sıkarken sırtındaki yeni kazanılmış kaslar esniyor. Bu gergin bir hareket. Biliyorum çünkü kendimi toparlamaya çalışırken ben de aynı şeyi yapıyorum.

Mia'nın sağında, taburenin bir adım gerisinde duruyor: onu korumaya hazır büyük bir gölge. Melodi kayboluyor. Dışarıda çalan tekno ritmi dışında oda sessizliğe gömülüyor ve Mia yavaşça ayağa kalkıyor.

Cody'nin görüş alanımı kapatması çok kötü.

Çekil, Cody.

Onu neden görmek istediğimi bilmiyorum ama istiyorum. Yeteneğin arkasındaki yüzü görmek istiyorum. Brandon'ın aşağılanmasından sorumlu yüzü. Fiyonklu topuklu ayakkabılar giyen ve korktuğunda kusan bir kızın yüzünü.

"Brandon hâlâ burada mı?" diye soruyor.

Cody kolunu ona doluyor ve topuğunun karo zeminde çıkardığı tek tıkırtıdan onu kendine çektiğini anlıyorum.

Bu çok ilginç.

Kardeşlerim genelde çıkmazlar ama Mia'yı tutuşu onun sıradan bir sevişmeden fazlası olduğunu açıkça gösteriyor. Bu onun duruşunda, koruyuculuğunda.

"Conor ve Colt ondan kurtulmaya çalışıyorlar. Merak etme, kalsa bile sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim, Bug." Başını eğiyor ve sadece sırtını görsem de saçına bir öpücük kondurduğunu biliyorum. "İyi olduğuna emin misin?"

Yürü, Cody. Bana kızını göster.

Sanki çılgınlıklarımı duymuş gibi, şarabı getirmek için Mia'yı bırakıyor ve *sonunda, nihayet*, onu görüyorum.

Lanet olası bir lise son sınıf öğrencisi gibi görünüyor. Omzu açık beyaz bluzu, dizlerinin iki santim üzerinde duran kat kat tül eteğinin içine sokulmuş.

Mütevazı.

Kız gibi.

Bana akide şekerini hatırlatıyor ama bir şekilde uygunsuz çünkü zihnim onun göstermediği her şeyi hayal ederek çıldırıyor.

Otuz adım ötemde duruyor ama iri gözlerinin rengi o kadar yeşil ki fark edilebiliyor. Bal gibi bir ten, ucu hafifçe kalkık küçük bir burun ve o dudaklar... doğal, bunu söyleyebilirim. Kalp şeklinde, arı sokmuş gibi, gülünç denecek kadar dolgun.

Dolgu yok.

Makyaj da yok. Hiçbir şey yok. Ruj, dudak parlatıcısı, göz farı ya da kadınların kullandığı diğer şeyler yok.

Cody'nin yanından geçerken yumuşak bir pembe parıltı yanaklarını aydınlatıyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde yüzükleriyle oynuyor, çekiştiriyor ve büküyor. Ben de

sırf onun irkilmesini izlemek için *yuh* deme dürtüsü. Kendi gölgesinden korkuyor gibi görünüyor ama yanakları daha da kızarmasına rağmen bakışlarımı tutuyor. Çok şirin. Eminim yerin onu yutmasına izin vermeyi tercih ederdi.

"Merhaba." Yanağını ısırarak kontrol altına almadan önce dudaklarının kenarlarında bir gülümseme iması beliriyor. "Bitirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Hayatımda ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum... *Bir şey değil mi? Sorun değil mi?*

Hiçbiri kulağa doğru gelmiyor.

Onun yerine "Harikasin," çıkıyor ağızımdan. Dudakları duyulamayan bir "oh" a dönüştüğünde içimden sırtıyorum.

Cody'nin kafası bana doğru dönüyor, daralmış gözlerinde sert bir kenar var. Evet, çizgiyi aşmış olabilirim ama bu doğru değilse ne olayım.

Mia ilk şoku atlatıp iki elini de kullanarak kirli sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme."

Mia daha da kızarak bileziklerini çekiştirdi ve Cody elini tutup parmaklarını birbirine kenetlediğinde dikkatini ona verdi.

"Hazır mısın? Altı muhtemelen sabırsızlanıyordur." Mia'nın başını sallamasını bekler. "Güzel. *Güle güle* de."

"Hoşça kal," diyor ve ardından garip bir el sallıyor.

Cody onu odadan çıkarırken bana tehdit dolu bir bakış fırlatıyor, sanki Mia'yı üst kata sürükleyip utangaçlığını yok edeceğimden korkuyormuş gibi.

O daha iyi bilir.

Üniversiteli kızlarla vakit kaybetmem. Ne kadar güzel ve sıkı olsalar da, çok genç ve çok yapışkanlar.

İKİ

Nico

Kardeşlerimle altı saat geçirdikten sonra biraz sarhoş ve garip bir şekilde rahatlamış olarak geri döndüğümde SABAH SAATİ İKİ BUÇUKTU.

Parti, o kadar gürültülü olmasa da bahçede hâlâ devam ediyor. Çocukların çoğu gitmiş ya da nerede yer varsa orada uyuyor. Oturma odasının penceresinden kalabalığı tarıyorum, bahçedeki kargaşa karşısında alev almamak için elimden geleni yapıyorum.

Kırık mobilyalar, havuzun dibinde bir masa, çimenleri kaplayan konfetiler ve ters dönmüş bir damacana.

Üçüzler, genç ve seksi vücutlardan oluşan bir çelenkle çevrili bir şekilde ritimle zıplıyor. Müziğin sesini kısmışlar ama yüksek hoparlörlerden Busta Rhymes'ın "Touch It" şarkısı çaldığında oturma odasının camları hâlâ sallanıyor. Odam ses geçirmez olduğu için şanslılar, yoksa elektriği keser ve hâlâ yürüyebilen herkesi dışarı atardım. Zaten saat neredeyse sabahın üçü. Şimdiye kadar yataklarında olmalıydılar.

Arabanın anahtarlarını sehpanın üzerine bırakıyorum, ön kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum, buzdolabından bir şişe su alıyorum ve merdivenleri çıkıyorum. Misafir odasının kapısındaki çatlaktan gelen belli belirsiz bir ışık, karanlık evin mermer döşemelerini aydınlatıyor.

Tutarlı bir düşünce oluşturmadan ve üçüzlerin birinin gece kalmasına izin vermesine öfkelenmeye başlamadan önce odaya giriyorum, yatağa baktığım anda izlerimde duruyorum.

Sarhoş bir adam ya da iş üstünde bir çift yerine, yan yatmış, yüzü kapıya dönük, dalgalı saçları sakın yüzünü çerçeveyeleyen küçük, güzel bir sarışın yatıyor. Gözleri kapalı, yanağı dikey olarak çevirdiği ve sarılmak için kullandığı yastığa bastırılmış.

California-King büyüklüğündeki yatakta daha da küçük görünüyor, minik bedeni beyaz çarşafların altında neredeyse cenin pozisyonunda kıvrılmış. Gece lambasının yumuşak, turuncu ışıltısı tenini yıkıyor ve uzun kirpikleri üzerinde gölgeler oluşturuyor.

yanakları. Sanırım yatakta bir şeyler okuyordu çünkü yıpranmış bir kitap, sanki uyurken düşürmüş gibi yerde duruyordu.

Neden Cody'nin koridorun karşısındaki odası yerine misafir yatak odasında? Ya dün hizmetçi geldiğinden beri orayı dağıttığı için utanıyor ya da Mia onun yanında uyumaya utanıyor.

İkisi de kulağa doğru gelmiyor.

Belki de yılanlardan korkuyordur. Cassidy onun yanına taşındığında Logan'ın pitonu da benimle yaşamaya başlamıştı ama devasa vivaryum oturma odasına sığmadığı için Cody onu ve on beş metrelik canavarı mutlu bir şekilde yatak odasına taşıdı.

Mia burnunu yastığa daha da sokarak kıpırdandığında bu soruyu düşünme isteğimi kaybediyorum.

Hiç kıpırdamadan duruyorum. Uyanırsa sıçtım demektir. Neyse ki uyanmadı.

Gitmeliyim. Bir yerde beynin uyku sırasında nöbet tuttuğunu okumuştum. Varlığımı fark edip onu uyandırırca burada olmamam daha iyi olur.

Gece lambasını söndürüp kitabını -Lewis Carroll'un "Alice Harikalar Diyarında" kitabını- yan masaya koyuyorum.

On saniye sonra kapıdan çıkıyorum, sanki buranın sahibiymişim gibi içeri dalmadan önce olduğu gibi açık bırakıyorum.

Biliyorum, ama konumuz bu değil.

Yatak odasından üç adım ötede yine donup kalıyorum. Yüksek sesli bir soluk sessiz havayı delip geçerken nefesim kesiliyor; hemen ardından çarşafkar karışıyor, sessiz bir inilti duyuluyor ve gece lambası tekrar yanmadan önce Mia'nın eli olduğunu düşündüğüm şeyin çılgınca komodine vurması geliyor.

Bahçeden gelen müzik evi dolduruyor. Sol kulağımda farklı bir müzik çalıyor ama duyularım birden o kadar çevikleşiyor ki çarşafkar tekrar karışmadan ve oda sessizliğe gömülmeden önce aldığı her derin nefesi duyuyorum.

Kahretsin. Bu çok yakındı.

Kendi derin nefesimle ikinci kata doğru hafif, sessiz adımlar atıyorum. Kulüpten gelen yapay dumanın tatlı kokusu ve bara her gittiğimde koluma asılan esmerin mide bulandırıcı parfümleri kıyafetlerime ve saçlarıma sinmiş.

Ucuz parfümler gibi kokarak uykuya dalmamın imkanı yok.

Soyunuyorum, her şeyi sepete atıyorum ve vitrindeki duşa giriyorum. Sıcak su sırtıma vuruyor, kasılan kaslarımı gevşetiyor ve

Camı buğuluyor. Kolumu fayanslara dayayıp başımı öne eğiyorum.

Bu gece kulüpte tanıştığım şık, sıvı çikolata saçları olan uzun, ince seks bombası yerine, düşüncelerim kardeşimin küçük kızının etrafında dönüyor.

Evimin rahatlığında gardımı indirmiştım ama Mia'nın dudakları gözlerimin önünde parlayıp sikim saniyeler içinde sertleşince kafam karıştı.

Ne oluyor be?

Kız sarışın. Sarışınları pek sevmem.

Üniversitede okuyor. Ben de üniversiteden mezun olduğumdan beri üniversiteli kızlarla ilgilenmiyorum.

Kısa boylu, utangaç, narin... tipim değil, ama işte buradayım, öfkeli bir ereksiyon yaşıyorum.

Bu kötü bir şey.

Hem de çok kötü.

Uygunsuz.

Onu bu şekilde düşünemem. O Cody'nin. Ulaşamayacağım bir yerde ve radarımda olmamalı.

Aletim aynı fikirde değil, bilincimin kenarında daha tahrik edici görüntüler titreştiğinde seğiriyor: kızarmış yanaklar, büyük, yeşil gözbebekleri, bluzunun üzerinden görünen bir santimlik köprücük kemiği...

İçgüdülerimle birkaç dakika savaştıktan sonra pes edip sikimin tabanını kavriyorum, yukarı aşağı pompalıyorum, Mia'yı piyano taburesinde yatarken, uzun saçları yere dökülürken hayal ederken her sıkı vuruş acı verecek kadar yavaş.

Daha hızlı pompalıyorum, küçük fiyonklu pembe topuklu ayakkabılarının sırtıma dayandığını, yüzümün kalçalarının arasında, pembe tül eteğinin altında olduğunu hayal ediyorum. Neredeyse o yumuşak sesiyle inlediğini duyuyorum, tatmin olmuş ve titreyerek boşalırken adımı haykırana kadar dudaklarımda kıvranırken becerikli parmaklarının saçlarımı çektiğini hissediyorum.

"Kahretsın," diye inliyorum, boşalırken titriyorum ve yükümü fayansların üzerine boşaltıyorum, orgazm o kadar yoğun ki dizlerim bükülüyor.

Bu hiç iyi değil.

Hem de hiç iyi

değil.

Sabah on sularında merdivenlerden indiğimde ev sessizdi, antrenmana hazırdım. Mia'nın dün gece kullandığı misafir odasının kapısının açık olduğu ve odanın boş olduğu dikkatimden kaçmadı.

"Günaydın," diyor Cody kahve makinesini çalıştırırken. "Ne zaman döndün?"

"Senin kız nerede?" Adaya yaslanarak karşı çıkıyorum. "Dün gece onu misafir odasına koyduğunu gördüm."

Kız arkadaşın dememin tek nedeni beni düzeltip düzeltmeyeceğini kontrol etmek. Aşk acısı çeken köpek yavrusu bakışının geri geldiğini düşünürsek, bu pek mümkün görünmüyor. Çok garip. Mia üçüzlerin her zamanki tipi değil. Eve getirdikleri kızları gördüm. Mia'ya hiç benzemiyorlar. Kendilerinden emin ve konuşkanlar.

"Onu bir saat önce eve götürdüm. Gece kalıp kalamayacağını sana sormalıydım ama-"

Conor monologunu yarıda keserek odaya giriyor ve gözlerindeki uykuyu siliyor, kıvrık saçları utanç verici bir dağınıklık içinde. Cody'nin aniden cümlesini tamamlayamamasını, yaklaşan ömrünü elimi sallayarak geçiştirmek için kullanıyorum.

"Önemli değil. Yine de merak ediyorum. Neden misafir odası? Ve neden bana ondan bahsetmedin?"

"Mia benim değil, Nico," diye yavaşça itiraf ediyor, her kelimesi hesaplanmış. "Üzerinde çalıştığımı söyleyebilirsin."

Conor olduğu yerde döndü. Dudaklarından hayret dolu bir korku homurtusu dökülüyor, bir saniye önce yüz hatlarını saran yarı sarhoş mutluluk şimdi yok. "Sen *nesin*? Önce Colt ve bana sormadan Mia'nın peşinden gidebileceğini mi sanıyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup tek kaşımı kaldırıyorum. Mia konusunda en az Cody kadar bölgeci ve görünüşe bakılırsa Colt da öyle olabilir.

Aileleri dışında kimseyi umursadıkları yok, ki bu da makul bir şey sanırım. Mezuniyete kadar çok zamanları yok. Üniversite bittiğinde, yetişkin hayatının vasat zevklerine adım atacaklar, bu yüzden son özgürlük yıllarını kullanıyorlar ve kötüye kullanıyorlar: parti yapmak ve haftada beş kez aletlerini ıslatmak.

"Bunu sana söylemek istedim ama dün gece işler kontrolden çıktı. Önce Brandon, ve-" Duruyor, sanki bir sonraki kelimelerini düşünmek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi sert bir nefes alıyor. "Ve sonra Spencer parlayan zırhlı bir şövalye gibi içeri daldı... Arkama yaslanıp onu izleyemezdim."

Ona asıldım, ben de gelecek ay annemin hayır balosunda bana eşlik etmesini istedim."

Kahretsin, balo. Asistanım Jasmine'e kız arkadaşıyla plan yapmadan ve beni rastgele bir kadını davet etmek zorunda bırakmadan önce tarihi kaydetmesini söylemeliyim. Hâlâ zaman var -beş hafta- ama Jas hayatını aylar öncesinden planlıyor.

"Sen *ne*?!" Conor tekrar kabarıyor, buklelerini alnından uzaklaştırıyor. "Bunu yapamazsın!"

Cody aniden savunmaya geçerek bir adımdan diğerine atlıyor. "Neden? Piliçler üzerinde hak iddia edemezsin, unuttun mu?"

Kutsal Üçlü'nün sonuncusu da toplantımıza katılıyor. Bana en çok benzeyen kişi, yani bu iş ilginçleşmek üzere. Bodrumdaki spor salonuma gitmek yerine uzun bar taburesinde rahatıma bakıyor, kahvemi yudumluyor ve dokuz yaşındaki kardeşlerimin mecazi kılıçlarını çekmelerini izliyorum.

"Bil bakalım dün gece bizim kıza kim asıldı?" diye homurdanıyor Conor, hemen bana odaklanan Colt'a. Burun delikleri alevlenmiş, aklında cinayet var. *Yanlış adres, kardeşim.* "O değil!" Conor gözlerini deviriyor. "Cody!"

Kıyamet kopuyor.

Şaşkın, eğlenmiş ve biraz duygu gösterdikleri için gurur duyarak izliyorum.

"Ne değişti Cody?" Colt zorlukla kontrol edilebilen bir kızgınlıkla kalın bir sesle talep ediyor.

Cody ellerini *bir şey olmaz* dercesine açıyor, Colt'un öfkesi daha da alevleniyor, dudaklarının büzülmüş beyazlığından belli *oluyor*. Sonraki beş dakika boyunca Cody'ye ders veriliyor, tehdit ediliyor ve hırpalanıyor.

Ellerinde kılıç olsa kafasını keserlerdi.

"Sence de aşırı tepki vermiyor musun?" Cody için biraz üzülerek araya girdim. Mia çok yakışıklı. Ondan hoşlanmasına şaşmamalı. "Hepinizi bu kadar sinirlendiren bu piliç de kim?"

"O bizim küçük kız kardeşimiz," diyor Conor, elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde. "Kapa çeneni. Bu seni ilgilendirmez."

Küçük kız kardeş mi? Üç yaşına bastıklarından beri bir kız kardeş için annemin başının etini yiyorlardı. Neredeyse pes ediyordu. *Neredeyse*. Neyse ki sekizinci bir erkek çocuk ya da Tanrı korusun bir üçüz daha doğurma düşüncesi çok büyük bir riskti.

Kız kardeşimizin olmaması bir lütuf. Erkek arkadaşlarını incelemeye ve beklentilerimizi karşılayamayanları ayıklamaya başladığımızda bizden nefret ederdi.

Annem yıllarca bir kız çocuğu hayal etti, bu yüzden yedi oğlu oldu. Üçüzler doğduktan sonra onun yerine gelin almaya razı oldu.

Şimdiye kadar şansы yaver gitmedi.

Shawn bir adamla evlendi ve Logan'ın müstakbel karısı hamileliğinin son üç ayını yatak istirahatinde geçirdi. Noah doğduğundan beri Cassidy onunla uğraşmaktan annesiyle manikür-pedikür yaptırmaya fırsat bulamıyor.

Theo'nun karısı Thalia ile eskisine kıyasla çok daha iyi anlaşıyor ama bunun hayalini kurduğu bir bağ olmadığına bahse girerim. "Cody... Tanrım!" Conor oflayıp pufluyor, bir elma ısırıyor, sonra da büyük parçayı. "Kendini adamak istediğinden kesinlikle emin değilsen, sakın Mia'ya bulaşayım deme."

"Eminim, tamam mı? İnan bana. Çok *ciddiyim*." Bakışlarında sessiz bir beyanla ikisini süzüyor.

Kardeşlerimin her birine aynı şeyi yapabiliyorum ama üçüzlerin kendi dalga boyları var. Ne zaman o yüklü bakışları atsalar, ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmuyor.

"Onu rahat bırak," diyorum. "O çok tatlı. Biraz eğlenmenin ne zararı olur ki?"

ne

yapa Söylenecek yanlış şey.

caksı "Eğlence mi?" Colt homurdanıyor. "Mia *eğlenmek* için yaratılmadı, Nico."

n?" "Ve ben *eğlence* aramıyorum," diye araya giriyor Cody, fincanını masaya koyarken

Lavabo. "Bana zaten bildiğim şeyleri anlatarak nefesini boşa harcayacağına, bahçeyi temizlemeye başlayalım."

İki dakika sonra yalnızdım. Kardeşlerimin büyüyünce bu kadar şövalye olacaklarını kim bilebilirdi?

ÜÇ

Mia

KAPIYI ITIP AÇTIĞIMDA ZIL ÇALİYOR. Erkenciyim. Randevuma daha on beş dakika var ama sokakta oylanmak istemiyorum.

Havada belirgin bir yeşil sabun kokusu var ve siyah boyalı duvarlar tebeşirle çizilmiş resimler ve aynalarla kaplı. İçeride birkaç adım daha atarken topuklarım karanlık, parke zemine çarpıyor.

Siyah jantlı, uzun boylu, sarışın bir kadın tezgahın arkasında duruyor ve bir kalemle iPad'inin ekranına dokunuyor. Bana yavaşça bakarken mavi gözleri eğlenceyle parlıyor. "Randevunuz var mı?"

Küçük çantamı iki elimle tutarak yaklaşıyorum. "Evet. Saat altıda randevum var."

Ekрана dokunarak beni tekrar kontrol ediyor. "Toby!" diye bağılıyor omzunun üzerinden. "Saat altı randevun burada!"

Eski bir oda bölmesi girişi stüdyonun geri kalanından ayırarak manzarayı engelliyor ama sanatçı yaklaşmadan saniyeler önce ayak sesleri kulağıma ulaşıyor. Kolları ve boynu, her nasılsa birlikte harika duran uyumsuz renkli resimlerle kaplı.

"Selam Mia," diyor ince bir sırıtışla.

Gözlerimi kısıyorum, ipucu bulmak için beynimi zorluyorum. Tanıdık geliyor ama onu tanımam biraz zaman alıyor. Geçen yıl evimizden kaçıp bir daha aramadığında kız kardeşimin ağladığı ilk ve tek adam.

Aisha neredeyse her zaman bir geceden sonra onları serbest bırakır, ama Toby ile farklı bir hikayeydi. Bir kulüpte tanıştıktan ve rastgele bir yolculuğa çıkmaya karar verdikten sonra birlikte Meksika'yı gezerek iki hafta geçirdiler. Geri dönene kadar her şey yolundaydı ve Toby, Aisha uyanmadan yatağını terk etti.

"Merhaba, dövme sanatçısı olduğumu fark etmemiştim. Kusura bakma erken geldim."

"Yok, sorun değil." iPad'i aldı ve gözlerini ekranda gezdirdi. "Doğru, burada tasarımı senin yapacağın yazıyor. Hadi, bana ne yaptığımızı anlatabilirsin."

Onu oda bölmesinin arkasından takip ediyorum, büyük aynalar ve jinekologlardakine benzer ama daha fazla hareketli parçası olan beyaz sandalyelerle dolu geniş alana doğru ilerliyorum.

Sanatçı göğüs kaslarını boyarken genç bir adam sandalyelerden birine uzanmış, son derece rahatlamış durumda. Gözleri bir an için yüzüme takılıyor ama göğüslerime düşmeden önce uzun süre orada kalmıyor. Gerçi pek bir şey göremiyor. Göğüs dekoltemin her santimi elbisemin içinde.

Toby beni sol tarafa, iki deri kanepenin arasına sıkıştırılmış cam bir sehpanın olduğu yere yönlendiriyor.

"Kahve ister misin?" diye soruyor.

"Latte?" "Evet, lütfen."

"Hey, Knox!" diye bağıyor arka tarafa, üniversitede gördüğüm bir adamın yerleri paspasladığı yere. "Sade kahve ve latte."

"Hemen geliyor patron."

Katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp Toby'ye uzatıyorum. Basit bir dövme, Q harfi ve altında bir iskambil destesinden Maça sembolü. "İstedğim şey bu."

Sayfaya bakıyor, çenesini kaşıyor, gözleri benimle tasarım arasında gidip geliyor. "Pekâlâ... Bana bu mürekkebin ardındaki hikâyeyi anlatmaya ne dersin?"

"Maça Kızı," diye açıklıyorum sanki belli değilmiş gibi. "Briç oynuyorum. Maça en güçlü renktir ve birlikte oynadığım insanlar bana Maça Kızı demeye başladılar."

"Briç mi?" Toby bir kaşını kaldırıyor, gülümsemeye karşı koyuyor. "Bunu bir kart oyunu yüzünden mi istiyorsun?"

"Evet. Bunda yanlış bir şey mi var?"

Knox yaklaşıyor, iki fincan ve bir şekerliği küçük bir tepside dengeliyor. Latte'yi dikkatlice önüme koyuyor, sonra aynı şeyi Toby'nin sade kahvesi için yapıyor.

"Bahse girerim bunun sokaktaki anlamını bilmiyorsundur." Toby dirseklerini dizlerine dayayıp fincanına bir şeker koyuyor. "Eğer bu dövme beyaz bir kızın üzerindeyse, cinsel tercihinin siyah erkeklerden yana olduğu anlamına gelir."

"Oh," diyorum. Dövme fikrim suya düştü. Midem bulanıyor ve nabzım daha hızlı atıyor. Neden bunu internetten kontrol etmedim? Sadece bir Google

arama. "Bunu bilmiyordum."

Kapının zili çaldı ve ağır ayak sesleri odaya girdi.

"Cildine ne sürdüğün umurunda değil. Bana vücudunda böyle şeylerin reklamını yapacak biri gibi gelmiyorsun."

Lattemin köpüğünü iki kaşık şekerle kapatarak başımı tekrar sallıyorum. Haftalık briç seansları geçen yıl hayatımın bir parçası haline geldi. Birlikte oynadığım insanlar sayesinde hayatım daha dolu hale geldi. Daha kolay.

"Mia?"

Tanıdık bir ses kulaklarıma ulaşıyor ve onun varlığıyla irkiliyorum. Elimde kahve olması çok kötü. Elim seğiriyor ve fincanın yarısı bacaklarımin üzerine dökülüyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Toby, bir rulo kâğıt havlu almak için en yakın istasyona uzanıyor. "Knox, ilk yardım çantasını getir."

"Buna gerek yok." Bardağı bir kenara bıraktım, yanaklarım kalçamdan daha sıcak yanıyordu. "Sadece yüzeysel bir yanık." Omzumun üzerinden bir bakış atarak elbisemi kurulum. Nico birkaç adım ötede lacivert bir pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, elinde paket yemek kutusu tutuyor. "Merhaba."

"Merhaba," diye yankılanıyor. Çok kısa, tatlı bir kelime ama dudaklarından hoş bir ses çıkmıyor. Daha çok ateşlenmiş bir mermi gibi. "Çok mu ürkeksin?"

Genelde değil, ama onun varlığı beni bir sinir yumağına dönüştürüyor. "Üzgünüm, kilometrelerce uzaktaydım."

Yanıma oturuyor, kolonyasının zengin kokusu havada keskin bir şekilde burnumu hedef alıyor ve karnıma garip şeyler yapıyor. Kutuyu Toby'ye uzatıyor ve eli sanki daha yukarı kaldırmak istermiş gibi eteğime doğru gidiyor.

Kendime engel olamayarak tekrar irkiliyorum ve iki kişilik kanepenin izin verdiği kadar uzağa kayıyorum. Hayes kardeşler komik, sevecen, kendinden emin ve biraz da kibirlidirler ama Nico'nun zihnim ve bedenim üzerinde çelişkili bir etkisi var.

Onu çevreleyen güçlü aura, hazırola geçip *efendim, evet, efendim diye* bağırarak istememe neden oluyor ama aynı zamanda kucağına sürünüp yüzümü dövmeli boynunun kıvrımlarına sakladığımı hayal ediyorum.

"İşin bitti mi?" Sesindeki soğukluk donma noktasının biraz üzerinde dengeleniyor, boşuk bir öfkeyle karışıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Ne kadar kötü olduğunu kontrol etmek istiyorum."

İçgüdüsel olarak vücudumu diğer tarafa çeviriyorum. Sanki bu beni kurtaracakmış gibi...

Beni kaçırmaya iten savaş ya da kaç tepkisine rağmen, *muhteşemliğin* kafamın içinde yankılandığında içim ısınıyor. Bu sözleri birçok kez hatırladım. Geniş omuzlarını, siyah saçlarını ve alçak, sert sesini daha da çok hatırladım.

"Teşekkür ederim," diyorum, ıslak eteğimi yukarı çekip kalçamdaki yanığı kontrol edemeyeceğinden emin olmak için sıkıyorum, ama aynı zamanda içgüdülerime meydan okuyarak yakıcı bakışlarıyla buluşuyorum. "O kadar da kötü değil."

Aklımı okumaya çalışıyormuş gibi bir an beni inceliyor, yüz hatları geriliyor, çenesinde bir kas tüyleniyor. "İyi. Ne yaptırıyorsun?"

Toby kısa ve garip bir kahkaha atarak araya giriyor. "Şu anda hiçbir şey, değil mi?"

Tam kabul etmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. İstediğim bu değildi ama yeterince yakındı ve yine de briç oynayarak geçirdiğim zamanı işaret ediyordu. "Kupa Kızı'nda yanlış bir şey var mı?"

"Hayır, sorun yok. Bunu mu istiyorsun?"

"Evet." Bileğimin dış tarafına dokunuyorum. "İşte."

"Kupa Kızı mı?" Knox ona bir sade kahve daha getirirken Nico dikkatimi çekerek soruyor. "Kart rengi mi?"

Toby yemeğini bir kenara iterek, "Evet, briç oynuyor," diye cevap veriyor. "Telefonda ofise dönmek gerektiğini söylememiş miydin?"

"Planlar değişir," diye kestirip atıyor Nico, Toby'ye sert bir bakış fırlatarak. "Bugünlük işim bitti."

"Neden yiyecek bir şeyler almadın?" "Ben yedim."

Toby bir kaşını kaldırıyor ama bakış savaşını kaybedip omuz silkiyor ve bana dönüyor. "Hiç dövmen var mı? Bunun nasıl gideceğini biliyor musun?"

"Birkaç tane var. Sürecin farkındayım."

"Tamam, hadi şu işi halledelim. Uzun sürmez." Ayağa kalktı ve beni takip etmemi işaret etti. "Siyah mı kırmızı mı mürekkep istiyorsun?"

Beyaz işkence koltuğuna oturup aynaya bakıyorum. "Kırmızı, lütfen."

"Acıyla aran nasıl? Anestezi getireyim mi?" "Hayır, merak etme."

Ağlamayacağım."

Sırıtarak küçük bir tabureyi yaklaştırıyor, sonra bileğimi kol desteğine yerleştiriyor. "Kız kardeşin nasıl?"

"O iyi. Her zamanki gibi parti yapıyor."

"Onu bir süredir görmedim."

"Birkaç ay Londra'da yaşad ı ama orayı sevmedi ve iki hafta önce geri döndü. Bu gece kızlar için bir gece düzenliyor. Eğer kaçırd ıysan onu Q'da bulabilirsin."

"Ne *tesadüf*." Nico'ya bakıyor, eğlendiği belli. "Bu gece oraya gidiyoruz. Onunla tanışmal ısın dostum. Aisha gibi parti yapabilen başka bir kız tanımıyorum."

"Onu tanıyorum. En sevdiğim insan değil."

İğnenin ilk keskin batışı sinir uçlarıma saldırıyor ama ne kadar hafif olursa olsun acıyı hissedemeyecek kadar düşüncelerimle meşgulüm. Kız kardeşim bir nemfoman. Kendisi söylüyor ama eminim doktorlar da aynı fikirdedir.

Nico'nun onu tanıdığını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Benimkine bitişik yatak odasında onu bağırttıktan sonra gizlice evimizden mi kaçtı?

Kalbimi iki farklı nedenden dolayı hızlandırıyor ve hangisinin daha güçlü olduğundan emin değilim: şehvet mi yoksa tedirginlik mi?

Toby'nin acıyı yanlış yorumlamasıyla irkiliyorum. "Beş dakika sonra işim bitecek," diye garanti veriyor.

"Cody geçen hafta sana sahneye geri dönmek için uygun olup olmadığını sordu," diyor Nico, sesinin keskinliği her kelimeyle yumuşuyor. "Dansçı m ısın?"

"Hayır. Bazen partide çalan DJ ile çalışıyorum. Kardeşlerin kaydettiğimiz cover'ları seviyor, bu yüzden benden birkaç şarkı söylememi istediler."

Sustu, gözlerimin içine dalan bir şahinin yoğunluğuyla bakıyor. "Piyano, vokal... Başka ne var?"

"Piyano benim tutkum. Şarkı söylemek sadece eğlence için." Boştaki elimle elbisemin köşesini bulup kumaşı parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Şarkılar yazıyorum ve Six sayesinde sektörden insanlarla tanışıyorum."

"Daha sonra vaktin var mı? Sana bir şey göstermek istiyorum." Tanrım, bir davet nasıl tehdit gibi gelebilir?

Onunla yalnız kalma düşüncesi beni aynı anda hem ateşlendiriyor, hem strese sokuyor, hem de rahatlatıyor. Ne zaman bana baksa bacaklarım koşmak istiyor, yumurtalıklarım ise bedenimden çıkıp onu okşamayı tercih ediyor.

"Üzgünüm ama planlarım var."

"Bir dahaki sefere," diye cevap veriyor bileğime bakarak ve gözleri biraz açıldığında ilk kez onu rahatlıkla okuyabiliyorum. "İyi misin?"

"O iyi," diyor Toby, bileğimin altına küçük bir havlu yerleştirerek fazla kanı tutuyor. "Anestezinin enjeksiyon olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu bir krem Mia. Bir dahaki sefere randevundan önce ağrı kesici almak yerine bunu iste," diye kıkırdıyor.

Küçük bir dövmeden bu kadar çok kanamamın sebebi ağrı kesiciler değil ama geçmişte dört sanatçının aşırı kanamam olabileceğini söylediğimde beni geri çevirdiğini düşününce Toby'yi haklı bulmuyorum.

Üç dakika sonra işi bitmişti. Yeni mürekkebi dezenfekte ediyor, sonra da bakım kremiyle kaplıyor. Mükemmel. Küçük ama çok küçük değil, şablon kullanmadığı halde harf ve kalp simetrik.

"Teşekkür ederim. Diğerinin anlamını açıkladığın için de teşekkür ederim." Çantamdan gazlı bez çıkarıp hızlıca pansuman yapıyorum ve kanamayı engellemek için elimi dik tutuyorum.

"Evet, endişelenme. Kendine iyi bak Mia. İyileşene kadar bilezik takma."

Gözlerim Nico'ya kayıyor, kendimi durduramadan bir başka garip el sallıyorum. "Hoşça kal."

"Ben de gidiyorum. Seni geçireyim."

"Nereye gidiyorsun?" Toby kaşlarını çatıyor, paket servis kutusunu açıyor. "Daha yeni geldin. Otursana."

Nico açıklama yapmıyor, sadece Toby'nin omzuna vuruyor, sonra ben dövmenin parasını ödemek için hareket ederken sehpadan anahtarlarını alıyor.

"Araban nerede?" Stüdyodan çıktıktan sonra cadde boyunca bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Araba kullanamam." Yüzünde bir şaşkınlık parıltısı belirliyor ve araba kullanmak için çok gençmişim gibi geldiğini fark ediyorum. "Yani, berbat bir sürücüyüm. İlk dersimden beş dakika sonra eğitmenin arabasıyla kaza yaptım. Bir daha direksiyon başına geçmedim."

Kaldırım kenarına park etmiş yeşil bir Mercedes'in ışıkları iki kez yanıp sönüyor. "Bin. Seni gitmen gereken yere götüreceğim."

"Teklif etmen çok hoş ama taksiyle giderim."

Yüz hatları geriliyor, bir saniye önceki yumuşaklığı yok ediyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Mia. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İyi bir karakter yargıcı değilim ama arkadaşımın kardeşinin -belediye başkanının oğlu ve tanıdığım en güzel seksen yaşındaki kadının torunu- bana zarar verebileceğini düşünecek kadar paranoyak değilim.

"Evet."

"O zaman bin."

Başımı tekrar sallıyorum. "Taksi iyi, teşekkürler." Topuklarımın üzerinde sallanıyorum ve o cevap vermeyince, Nico'dan uzaklaştığım her adımda sakinleşerek uzaklaşırken topuklarım kaldırıma vurmadan önce hoşça kal diyorum.

"Q'da görüşürüz," diyor arkamdan.

"Görüşmeyeceksin."

Kız kardeşimle takılmak için davet edilmedim. Aramızdaki yaş, dünya görüşü, tarz ve karakter farkı yıllardır bizi yıpratıyor.

Bir taksinin arka koltuğuna kaymadan önce tekrar "Hoşça kal," diyorum.

DÖRT

Mia

Ev her zamanki gibi sessiz. Aisha dışarıda, ancak bu hafta kulüpte başka bir erkek seçmek yerine, geçen hafta kızlar gecesi sırasında dövme sanatçısı *Q-Toby*'de seçtiği kişiyle akşam yemeği yiyor. Görünüşe göre ikinci bir şans veriyorlar.

Bu gecedен önce doğru düzgün bir randevuya çıktığını sanmıyorum. İki saat boyunca banyo ve yatak odası arasında koşuşturdu, hazırlandı ve kapımı çalmaya devam etti, bebek pembesi bir şal numarasında karar kılmadan önce cimri elbiseden sonra cimri elbiseyi gösterdi.

Göğüs dekoltesi bu kadar derin olmasaydı ben de giyerdim.

Yolda bir taksi beni bekliyor; şoför Arthur, çantamdaki biber gazına sarılmayacak kadar güvendiğim birkaç kişiden biri. Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında, beni her zaman sohbet ederek eğlendiren yaşlı bir adam.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun Mia," diyor arka koltuğa geçip yeşil puantiyeli elbisemi yeniden ayarlarken. "Sanırım kızım da aynı elbiseden var, sadece mavi."

Oh, bu beni *harika* hissettiriyor... Kızı 11 yaşında.

Belki de ne kadar seversem seveyim, çocuk reyonundan kıyafet almamak için bir kural koymalıyım. Oradan bilerek alışveriş yaptığımdan değil, ama arada bir güzel bir kazak ya da elbise gözüme çarpıyor ve karşı koyamıyorum. Küçük bedenim sayesinde genç kıyafetlerine rahatlıkla sığabiliyorum ve bazen elbiseler es geçilemeyecek kadar güzel oluyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, çakıl taşlarının üzerinde üç nokta dönüşü yaparak.

"*Rave*, lütfen."

"O kulüp mü? Yirmi bir yaşında olduğunu asla tahmin edemezdim."

Değilim. O kulüplerdeki çoğu insan 21 yaşında değil. Aisha bana ilk sahte kimliğimi iki yıl önce, kısa süren bir davet döneminde almıştı.

arkadaşlarıyla. Kısa sürdü çünkü kulübede oturup limonatamı yudumlarken ve arkadaşlarının laflarını duymazdan gelirken pek de eğlenceli değildim.

Arthur sola dönüp yola çıktı ve konuşma monologuna başladı. Beni genellikle berbat randevulardan eve getirir, bu yüzden onun hayatı hakkında iyi bilgim var.

Newport Beach herkesi tanımayacağınız kadar büyük ama A noktasından B noktasına gitmenin uzun sürmeyeceği kadar da küçük. On dakika sonra, bana oğlunun orduya katıldığını söyledikten sonra Arthur taksiyi kulübün dışına park ediyor.

"Eve gitmeye hazır olduğunda beni ara. Sabah ikiye kadar çalışıyorum."

"Teşekkür ederim, araca ihtiyacım olursa ararım." Ücreti ödüyorum, o bana birkaç dolar para üstü vermeye çalışmadan önce arabadan iniyorum.

Saat daha on ama Bahar Tatili'nin son hafta sonu olduğu için *Rave* tıklım tıklım dolu. Güvende olmak için etrafıma bakıyorum, içerideki parti müdavimlerinin kalabalığını tarıyorum, futbol sporcularını arıyorum. Sürü halinde gezerler, yani biri buradaysa diğerleri de yakınlarda pusuya yatmıştır.

Brandon'dan kaçınıyorum, burnunu kırdığım için ayrıntılı, çarpık bir şekilde misilleme yapmasını bekliyorum

O gece durup dururken ona yumruk atmadım ya.

Nico'nun bahçesindeki geniş açık hava kanepesinde oturmuş, Six'in gönderdiği şarkı listesine bakıyor, bir sonraki şarkımın ne olacağını kontrol ediyordum. Kendini beğenmiş oyun kurucu yanımdaki koltuğa oturana kadar bana doğru geldiğini fark etmemiştim.

Hemen ayağa kalktım ama kucağına düşmeden önce bir adım bile atmadım...

"Bunu hissedebiliyor musun?" Brandon kulağıma tıslıyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor, ereksiyonu kalçama değişiyor. "Bana yaptığın şey bu. Bunun icabına bakmalısın, kedicik. Yılbaşı partisinden beri seni çıplak hayal ediyorum." Hareket etmeye çalıştığımda kalçalarımı tutuyor. "O kadar hızlı değil. Kahretsin... çok güzel kokuyorsun."

"Ben üçe kadar sayana kadar bırakabilirsin."

Gülüyor, sesi kısık, gırtlaktan geliyor. "Ya bırakmazsam?" Dişleri kulak mememi sıyrıyor.

"Bir."

Kısa bir kahkaha daha, daha yüksek sesle ve kalçalarını daha yukarı kaldırıyor. "Eminim çok sıkıdır. Çok ıslaksındır. Seni çığlık attıracağım, titreteceğim ve daha fazlası için yalvartacağım, kedicik. Sadece evet de."

"İki."

Parmakları derimi kazıyor. "Siktir, kedicik... alay etmeyi bırak."
Dudaklarından yüklü bir hırıltı daha çıkıyor.

"Üç."

Keskin bir dirsek darbesi ve Nico'nun evinin içine doğru bir hamle sonrasında alt kattaki tuvalete kustum.

Yeni olan başka ne var?

Neyse ki ne Brandon ne de arkadaşları burada, bu iyi bir şey ama üçüzleri de göremiyorum ve bu hiç iyi değil. Colt bir saat önce bana mesaj atıp gelmemi söyledi. Daha iyi bir planım olmadığı için teklifini kabul ettim ama görünüşe göre çok geç kalmışım.

Üçüzler geçen yıl *Q*'da bir gece kışımı kurtardıklarında hayatımın bir parçası oldular. O zamandan beri bana göz kulak oluyorlar. Onlarsız nasıl idare ettim bilmiyorum. Aramızdaki *uyum* çok tuhaf ama daha iyi arkadaşlar bulmayı umamazdım.

Bu noktaya daha önce gelememiş olmamız çok yazık.

Gerçi geçmişime bakınca, belki de en iyisi bu. Üçüzler her zaman ilgi odağıydı. Üç özdeş kardeş, anneleri eski bir Kaliforniya Güzeli, babaları bir belediye başkanı... Evet, üçüzler *her zaman* her toplantının kalbiydi. On beş yıl boyunca aynı okullara gittik. Ben bir yaş küçüğüm ve dışlanmış biri olarak, hayatımı zindan etmeye çalışmayan herkes için görünmezdim.

Rave'deki herkesle göz teması kurmaktan kaçınarak bardaki kuyruğu geçip köşeyi dönüyorum ve üçüzleri bulabileceğim VIP bölümüne giden merdivenlere yöneliyorum.

Oraya vardığımda kabinleri tarıyorum, alnımda iki çizgi beliriyor. Neredeler acaba? Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve sıcak bir el üst kolumu kavrayıp beni olduğum yerde durdurduğunda neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Dokunuşu kan dolaşıma elektriksel bir dürtü gönderiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Vücudumun tepkisi olmasaydı, çantama sarılıp biber gazını sıkmaya hazırlanıyor olacaktım ama aniden zayıflayan dizlerim arkamda kimin olduğunu işaret ediyor.

Tekrar arkamı dönüyorum, kalbim üç kez çarpıyor, omurgamdan aşağı sıcak basmalar akıyor. Nico bir adım ötemde duruyor, uzun parmaklarını etime morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde geçiriyor. Yayıdığı acımasızlık bana yönelik değil. Bu sadece onun rahatsız edici çekiciliğinin bir parçası ve beni suskunlaştırıyor.

Yüzleşme konusunda iyi değilim.

"Burada tek başına ne halt ediyorsun?" diyerek kulaklığını kulağından çekip çıkarıyor.

Belki de tavrının bir kısmı bana yöneliktir. Üzerimde yükseliyor, uzun boylu, geniş göğüslü bir kas duvarı. Zeytin damarları ellerine ve kollarına dolanıyor, orası burası siyah mürekkeple kaplı. Etkileyici pazularındaki dövmeler yaptığı her hareketle dans ediyor.

"Cody burada olduğunu biliyor mu?"

Midem çalkalanırken boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkunuyorum, Nico parmaklarını tenime daha sert batırırken mide bulantım artıyor.

"Bırak beni," diyorum nefesimi düzene sokarak.

Bana zarar vermeyecek.

Öyle söyledi.

O sadece büyük bir vahşi.

Muhtemelen beni ne kadar sert tuttuğunun farkında değil.

"Sana bir soru sordum, Mia." Adım dilinden yuvarlanıyor, erotik ve sahiplenici.

Korku ve arzu kafamın içinde birbirine karışıyor, ama uyluklarımın arkasında alevlenen sıcaklık bile damarlarımda yanan hafif paniği hafifletmiyor. "Burada olduğumu bilmiyorlar. Beni bırakman için üçe kadar sayacağım, Nico. Acıyor."

Elini simsiyah saçlarında gezdirerek bırakmadan önce yavaşça gevşediği yere bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Neden buradasın evlat?"

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmakla parmak uçlarımda yükselip onu öpmek arasında kalıyorum.

Yine de uzanabileceğimden emin değilim.

O çok uzun ve ben de çok korkağım. Koşarsam fazla uzağa gidemem, bu yüzden olduğum yerde çivilenmiş gibi duruyorum. Bergamot, sedir ve baharatlı bir notanın karışımı olan kolonyası, buradaki diğer tüm kokuları bastırıyor.

"Ben çocuk değilim," diye mırıldanıyorum, yanaklarım daha da ısınıyor. "Colt bana burada olduklarını ve onlara katılmamı söyleyen bir mesaj gönderdi. Onları gördün mü?"

"Yarım saat önce ayrıldılar."

Telefonumu çıkarıp, sanki kendime gelmeme yardımcı olacakmış gibi derin bir nefes alıyorum. Pek olası değil. Ellerim titriyor, nabzım yükseliyor ve mesaja odaklanamıyorum.

Kelimelerin anlam kazanması için üç deneme yapmam gerekiyor.

Ben: Rave demiştin. Burada değilsin. Neredesin?

Colt: Üzgünüm, Nico arkadaşlarıyla orada. Q'ya tahliye ettik. Seni dışarıda bekleyeceğim.

Bana daha önce mesaj atabilirdi. Yine de, sadece gelmek yerine ona geleceğimi söylemeliydim.

"Q'ya taşındılar," diyorum ve Nico biraz daha yaklaşıyor.

Keşke yaklaşmasaydı. Çok yakın. O kadar yakın ki neredeyse siyah olan gözlerindeki altın rengi benekleri seçebiliyorum. O kadar yakın ki, vücudunun büyük kısmından yayılan ısı beni sarıyor.

Ön kolunda bir orman dövmesi var. Uzun, karanlık ağaçlar, bir kurt, küçük kuşlar ve arka planda dağlar. Şimşekli fırtınalı bir gökyüzü dirseğine kadar uzanıyor. Ağaçlar yanıyor. Gökyüzünün üzerinde dumanlar yükseliyor. Orada daha fazlası var, sanırım bir kuş, ama kolunun altında saklı. Yakıcı merak utancımı yeniyor, beni kolumu sıvamaya ve uçan bir kuzgunu ortaya çıkarmaya itiyor. Nico elimi kendi eliyle kapatıp daha sert bastırdığında sinir uçlarımdan sağlıksız bir heyecan geçiyor

sıcak tenine karşı.

"Özür dilerim. Bu çok güzel... kuş."

Çenesini sıkıyor, elini benimkinden çekip iki elini de ceplerine sokuyor.

"Neden burada yalnızsın? Arkadaşların nerede?"

Bana tekrar dokunmasını istiyorum. Elim tutmasını ya da bileğimi kelepçelemesini... biraz acıtacak olsa bile.

Burada dururken ne yapacağımı bilemiyorum, çok yakın ama yeterince yakın değil, bu yüzden yüzüklerimi çevirmeye başlıyorum. "Sana söylemiştim. Q'dalar. Colt burada olduklarını söyledi. Kulüp değiştirdiklerinde bana mesaj atmadı ve ben de geleceğimi söylemek için ona mesaj atmadım, yani bu benim hatam."

Ağzında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Hadi ama." Çenesini merdivenlere doğru itiyor. "Seni onlara götüreceğim."

"Hayır, sorun değil. Yolu biliyorum."

"Bildiğine eminim ama kardeşlerimle güvende olana kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim Mia. Seni arabama binmeye zorlayamam ama Q'ya kadar seninle yürüyeceğim. Tartışma."

Geri adım atmayacağını görünce yürümeye başladık. Ben sanki ilk adımlarımı atıyormuşum gibi dikkatle önden gidiyorum, o arkamdan izliyor... yargılıyor.

"Q hemen köşede," diyorum dışarı çıktığımızda, tekrar düşünmesini umarak. "Kendi başıma idare edebilirim."

Başını sallıyor, siyah, dağınık saçları alnında dalgalanıyor. "Kendi başına idare etmek zorunda değilsin, evlat." Beni de aynı şeyi yapmaya teşvik ederek adım atıyor. "Piyano çalmayı nerede öğrendin?"

Uzun bacaklarına ayak uydurmak bir mücadele gerektiriyor. O 1.80 boyundayken ben bir karış daha kısayım ve bunun tek nedeni de üç santimlik topuklu ayakkabı giymem. Birkaç adım geri düşüyorum, bu da bir nimet. Kişisel alanımı doldurmadığı zaman onun yanında olmak daha kolay.

Aynı zamanda mesafeden de nefret ediyorum.

Sanki beni bir pusula iğnesi gibi döndüren güçlü bir mıknatısmış gibi ona tepki vermem çok saçma. Beni nefessiz bırakan bakışları değil, her ne kadar görülecek bir manzara olsa da.

Onun duruşu. Acımasız özgüveni. Yürüyüşü, konuşması ve erkeklik, feromon ve seksin ilahi bir karışımı gibi kokması. En azından ben seks kokusunu böyle hayal ediyorum.

"Büyükbabam piyano öğretmeniydi."

Nico omzunun üzerinden bakıyor ve beni epey geride görünce duruyor. "Benimkilerden biri için iki adım atman gerekiyor, değil mi?"

"Üzgünüm, bana boy bahşedilmedi. Ya da hız."

Kıkırdıyor, sesi kalın, bana sıcak bir yaz günündeki katranı hatırlatıyor, göğsü inip kalkıyor. Tüm yüzü aydınlanıyor. Sert yüz hatları yumuşuyor, gözleri parlıyor ve bir an için doğal olmayan bir şekilde kaygısız görünüyor.

O çok güzel.

Bu onun duymak isteyeceği bir şey değil. Ateşli, yakışıklı-evet, ama güzel? Hayır. Bunu duymak istemezdi. Yine de öyle. Güzel ve gülümsediğinde yarısı kadar bile korkutucu değil.

Nico hakkında yüksek sesle itiraf etmek istemediğim kadar çok şey biliyorum. İki hafta önce tanıştığımızdan beri, büyükannesi Rita'nın özellikle birci oynadığımız zamanlarda onun hakkında söylediklerine daha fazla dikkat ediyorum. Torunları onun en sevdiği konu.

"Orada kısa bir çöp çekmiş olabilirsin ama yetenek konusunda uzun bir çöpün var. Neden eski şarkıları çalıyorsun?"

Eski şarkıları seviyor. Aerosmith en sevdiği grup. Ya da gençken öyleydi. Rita şu anda nelerden hoşlandığını pek bilmiyor.

"Her zaman değil. Beni sadece kafamı boşaltmam gerektiğinde çalarken dinledin. En çok klasikler işe yarıyor. Her tür müziği severim. Yeni çağın bilgisayar tarafından üretilen müzikleri bir parti için harika ama yalnızken dinlediğim şeyler değil."

Duruyor ve tişörtünün yakasından sarkan kulaklıklardan birini kulağına takıp telefonunu bana uzatıyor. "Peki senin yalnızken dinlediğin müzik ne? Göster bana."

Aramızdaki mesafe bir adımdan daha az. Kolonyasının baş döndürücü kokusu burnuma saldırıyor, göğsü yüzümde.

Gerçek anlamda.

Üç santimlik topuklularla bile göğüs kaslarıyla göz hizasındayım. Telefonu tutuyorum, ne çalacağımdan emin değilim. Samimi müzikleri severim. Yavaş, duygusal, biraz karanlık. Eski olması şart değil, sadece duygu dolu. Derin bir nefes alarak Spotify'daki çalma listelerimden birini açıyorum.

Allan Rayman'dan "Left Alone" bir an sonra kulaklarını dolduruyor. Şarkı ağır, sözleri anlam dolu. Her kelimesini biliyorum. Nico'nun Allan'ın hırıltılı sesini ve yavaş melodisini dinlemesini izlerken, sözlerin ona mükemmel bir şekilde uyduğunu fark ediyorum.

Yalnız bir kurt.

Gözlerini benden kaçırmaması sinir bozucu ama samimi ortama rağmen rahatım. Önce bakışlarımı kaçırıyorum, çalma listemi favorilere kaydetmesini izliyorum.

"Bana telefonunu ver." Kulaklık çıkana kadar kabloyu çekiştiriyor. "Senin çalma listene karşılık benimki."

"Oh, tamam. Bu adil." Çantamı açıyorum ve biber gazı küçük hapsinden dışarı çıkıyor.

Nico kutuyu kapıp etiketini ve son kullanma tarihini inceliyor. "Bu neden sende Mia?"

Adımı çok sık kullanıyor. Çok samimi... Sanki yataktayız ve o anın sıcaklığıyla dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Üzülme, güvende olmak daha iyi."

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum, evlat. Çoğu insan kendini tehdit altında hissetmedikçe biber gazı almaz, o yüzden *tekrar* soruyorum. Neden bunu üzerinde taşıman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Sebebi yok."

Bir dakika boyunca sustu, dişlerini gıcırdattı ve sonra keskin bir sesle nefesini verdi. "Sen berbat bir yalancısın. Bu..." Kutuyu çantama geri soktu, "...bok gibi. İhtiyacın varsa, daha iyi menzilli bir şey al."

Beni bunu almaya zorlayan olaydan bir hafta sonra ona gösterdiğimde Cody bana böyle demişti.

Bir akşam. Bir randevu. Sonsuza dek yaralı bir ruh.

Asher Woodward'ın içkime ilaç katıp beni kulüpten dışarı sürüklediği gece üçüzler de oradaydı. Daha önce varlığımı hiç kabul etmemişlerdi ama onlarınkinin karşısındaki kabinden kaybolduğumda beni aramaya gelmişlerdi. Beni tam zamanında buldular. Yirmi saniye sonra Asher istediğini almış olacaktı.

Cody onu uzaklaştırınca Colt'un ayakkabılarına kustum. Bunu hâlâ komik buluyor. Ne yazık ki üçüzlerin beni kusarken gördüğü tek an bu değildi. Geçen yıl boyunca en az yarım düzine kez saçımı tuttular.

"Cody de aynı şeyi söyledi. Shawn'dan bana bir şok tabancası almasını istedi ama onu kullanmaya cesaretim olacağını sanmıyorum."

Shawn, Nico'nun en büyük ağabeyi ve Newport Beach'te polis şefi yardımcısı. Ayrıca oyun tasarlayan Theo ve Büyükbaba Hayes emekli olduktan sonra OC'deki en büyük inşaat şirketinin başına geçen Logan da var.

"Şok tabancası mı?" Nico öfkелendi. "Ve çantadaki o kutu için bir nedenin olmadığına inanacağımı mı sanıyorsun? Ona neden ihtiyacın var?"

"İhtiyacım yok. Cody aşırı tepki veriyor." Ona telefonumu uzatarak konuyu kapatıyorum, böylece çalma listesini Spotify kitaplığıma kaydedebiliyor.

Bir dakika sonra tekrar yürüyoruz, ortam artık sıradan değil. Ani sessizlik ya da onun bariz kızgınlığı hoşuma gitmiyor. Sanırım yalanımı anladı.

Köşeyi döndüğümüzde Q'nun girişi görünüyor. Colt rahatça duvara yaslanmış, bir elinde telefon, diğerinde sigara. Başını kaldırıyor, muhtemelen topuklarımın tıkırtısını duyuyor. Üçüzler birbirine benziyor ama Nico'dan farklılar. Yaklaşık beş santim daha kısa, daha zayıflar - belki de yaşlarından dolayı ve daha açık tenliler.

"Onu *Rave*'de buldum," diyor Nico.

"Ve sen de ona eşlik edeceğine mi düşündün? Teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim." Nico geri çekilmek yerine ellerini sıkıca yumruk yapar. "Nerede?"

Cody?"

"İçeride," diye homurdandı Colt, parmaklarını öne doğru şekillendirilmiş ve yanları daha kısa olan koyu renk buklelerinin arasından geçirerek. "Sana içki getirecek, Mia. Umarım rahat ayakkabılar giyiyorsundur çünkü dans etmek istiyor. Bu gece dinlenmene izin vereceğinden şüpheliyim."

Güzel. Birlikte dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Üçü de harika dansçılar. Colt en iyi hareketlere sahip, Conor beni çok hızlı döndürdüğünde başımı döndürüyor ve Cody de en uzun sürede tükeniyor.

"Bu gece tam da ihtiyacım olan şey bu. Gidip onu bulacağım." Bir kez daha el sallayarak Nico'ya dönüyorum. Çocukça görünüyor... Bana çocuk demesine şaşmamalı. Bunu yapmayı bırakmalıyım. "Teşekkür ederim."

"İçeri yalnız girmesine izin verme." Gözlerini benden kaçırıp kardeşine bakıyor. "Ya sen onunla gidersin, ya da ben."

"Onu ben alırım, Nico."

Birbirlerini bir oyun oynar gibi süzüyorlar ve bakışlarını ilk kaçırana kaybediyor.

Colt yapar.

Tabii ki Colt. Nico geri adım atmıyor.

Gözlerini benden ayırmıyor, bakışlarının yoğunluğu yanaklarımı ısıtıyor. "Uslu dur Mia," diyor, adımın ihtiyaçtan ıslanmama neden olacak şekilde söyleyerek.

Tanrım, sanırım beni orgazma ulaştırabilir.

BEŞ

Nico

Uzun bir iş gününün ardından evime girdiğimde beni PİYANO'NUN SESİ karşılıyor. Biri o şeye dokunalı iki haftadan fazla oldu. Ve tıpkı geçen seferki gibi, kafamın içindeki gürültü arka planda kayboluyor.

Mia'nın orada olduğunu ve çalma listemdeki şarkılardan biri olan Emmet Fenn'den "Painting Greys "i çaldığını bilmek için oturma odasına girmeme gerek yok.

Dinlemesini beklemiyordum.

Anahtarları yan masanın üzerine bırakarak, fazla hevesli bir şekilde koridoru geçiyorum. Pembe bir önlük ve uzun kollu bir bluzun içinde müstehcen derecede sevimli görünüyor. Bugün topuklu ayakkabı yok, sadece bembeyaz spor ayakkabıları var. Cody'ye kız arkadaşının her zaman küçük bir lokum gibi görünüp görünmediğini sormak için aklıma bir not alıyorum.

Yanlış görsel. Marşmelov yemektir. Yemek yenmek içindir ve Mia'yı yemek aklımdan milyonlarca kez geçmediyse ne olayım.

"Merhaba," diyor arkasına bakmadan. "Sakıncası var mı?"

Benim olduğumu nasıl anladığından emin değilim. Adımlarımı üçüzlerden mi ayırıyor yoksa parfümümün kokusunu mu alıyor.

"Hiç sorun değil. Buyurun."

AirPod'umu çıkarıyorum ve kanepenin kolçağına oturup onun oyununu izliyorum. Başını eğip yanağını omzunun üzerinden geçiriyor. Bunun gergin bir hareket olduğunu sanmıyorum. Daha çok rahatlamak istiyor gibi. "Kardeşlerin hazırlanıyor ve ben de kendimi tutamadım. Bu piyanoyu seviyorum."

Beni şaşırttı ama inkar edemem, bu piyanoyu çalmasına bayılıyorum. Gülünç derecede yetenekli. Annem bile basit bir melodiden böyle bir duygu çıkaramaz. Mia'nın çaldığı her nota derimin altına işliyor.

"Ne zaman istersen burada çalabilirsin."

Şarkı bittiğinde yavaşça taburede dönüyor, parmakları kısmen uzun kolların altında saklı. Yeni biçilmiş çimenler gibi yeşil gözleri

kalbimin ritmini daha yüksek bir vitesle zorluyor.

Karikatüristlerin, karakterlerin kalplerini vücuttan bir ayak uzağa uzanırken, her atışta deriyi kırılma noktasına kadar gererken çizirken bunu mu ima ettiklerini merak ediyorum.

Her erkeğin bir tipi vardır.

Sarışınlar, esmerler, uzunlar, kısalar. Sonuçta güzellik öznedir. Benim bir kadını çekici bulmam, diğer erkeklerin de bulacağı anlamına gelmez. Kardeşlerimi ve beni ele alalım. Theo'nun karısı Thalia tam benim tipim; uzun boylu, sivri dilli, kendine güvenen bir esmer, ama yine de bana göre değil. Öte yandan Theo, ona vücut bulmuş bir tanrıça gibi bakıyor.

Çıkıntılı elmacık kemikleri, uzun, siyah saçları ve yaban arısı belleri olan kadınlara ilgi duyuyorum. Başlarını dik tutarak kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayan sofistike divalar. Cinsellik ve özgüven saçanlar. Bir erkeği tek bir bakışla baştan çıkaranlar. Kan kırmızısı dudaklarında bir dil yalamasıyla beni yemleyebilir, oltaya getirebilir ve masalarına çekebilirler.

Mia öyle biri değil ama muhteşem. Şirinden de şirin. O güzel, yuvarlak yüzü ve minik kıvrımlı vücuduyla genelde tercih ettiğimin tam tersi.

Her zaman güzel, parlak şeylere karşı zaafım olmuştur.

Mia da tam olarak öyle. Bluzuna iliştirilmiş renkli, kelebek şeklindeki broş gibi güzel ve parlak.

"Öyle söyleme. Bu ayrıcalığı kötüye kullanabilirim."

"Annem dışında kimse bu şeye dokunmuyor. İlgiye ihtiyacı var. Etrafta olduğun zaman çal."

Ne kadar sık olursa olsun.

Onu burada istiyorum; ama gerçekten onu burada istemiyorum çünkü bu kıza olan hayranlığımı anlamıyorum. Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. İhtiyaçlarımı *derhal* başka birine yönlendirmeliyim. Newport istekli kadınlarla dolu.

Ne yazık ki son zamanlarda hiçbiri, bırakın onu becermeyi, ona bir içki ısmarlayacak kadar bile ilgimi çekmedi. Hepsinde bir şekilde eksiklik var. Çok fazla göğüs dekoltesi, çok fazla makyaj, çok kısa etekler, çok sahte göğüsler, çok yüksek ses. "Teşekkür ederim," diyor Mia. "Evde bir Yamaha'm var ama bunun kadar iyi değil. Dedem bana ders vermeye başladığında babam gördüğü ilk piyanoyu almıştı. Değiştirmek istiyordum ama..." Bana göz kırpmıyor Yine o utangaç, zoraki gülümsemelerinden birini daha. "Manevi değeri var."

Bir içki hazırlamak için odayı geçiyorum. Mia'nın tatlı parfümü havada asılı duruyor ve ben hareket ettikçe burnumu hedef alıyor. "Şarap ister misin?" Kristal bir bardağa uzanarak soruyorum. Bilezikleriyle oynayarak başını sallıyor. "Annemin oturma odasında 1904 model bir Steinway var. Dövmeni yaptırdıktan sonra sana göstermek istediğim şey buydu. Takdir edeceğini biliyordum."

"Eminim öyledir. Monica baloda çalıp çalamayacağımı sordu. Mekâna her zaman piyanosunu getirdiğini söyledi."

Monica mı? "Annemi nereden tanıyorsun?"

"Düzenlediği hayır etkinliklerine biraz yardım ediyorum." Elleri neredeyse tamamen örtülene kadar kollarını çekiştiriyor, sonra gevşek bir ipliği karıştırıyor.

Benim yanımda gergin.

Bu hoşuma gitmiyor. Onun rahat olmasını istiyorum. Rahat olmasını. Cody'nin sözleri aklıma geliyor.

"Mia'nın sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Piyano işe yarar."

"Benim için bir şeyler çal."

Sanki biri boynundaki bir düğmeye basmış da yüzüne kan gönderiyormuş gibi yanaklarını kızıla boyuyor.

Lanet olsun...

Bu neden bu kadar tatmin edici?

Arkasını dönüyor, parmakları tekrar tuşların üzerinde. Aerosmith'in "Dream On" şarkısı odayı doldurduğunda vücudum sıcak ve soğuk terler döküyor. Bu şarkıyı saatlerce dinleyebilirim, hiç sıkılmadan.

En sevdiğim şarkı olduğunu nereden biliyor?

Melodi daha yumuşak, biraz daha yavaş görünüyor ve... şarkı söylemek için ağzını açıyor. Dolly Parton'ın daha nazik bir versiyonu gibi; sesi yumuşak, konuşurken duyamadığınız ama yüksek perdelere çıktığında sizi bastıran bir tınıya sahip.

Ona katılma dürtüsü bana bir yük treni gibi çarpıyor.

Kolçağı kavriyorum, parmaklarımı deriye geçirip kendimi sabitliyorum. On yıldır piyanoya dokunmamıştım ama Mia'nın yanına oturup çalmak istiyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Arkasına oturmak istiyorum... bacaklarım kalçalarını sarıyor, kolum ortasından geçiyor, bir elim anahtarların üzerinde, sırtı göğsüme yaslanıyor. O tatlı

parfümünün kokusu. Vücudunun sıcaklığı.

Onun nesi var böyle?

O çalarken at kuyruğuyla sağa sola sallanan sarı saçları tek gördüğüm; dudaklarından dökülen şarkı sözleri tek duyduğum. Melodi çok geçmeden kesilene kadar şaşkınlık içindeyim.

"Sanırım bu senin en sevdiğin şarkı," diyor arkasını dönerek. "Nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında çok şey biliyorum. Sen bir borsacısın. Çok iyi bir borsacısın. Haftaya doğum günün var. Doğum günü pastası sevmiyorsun ve onun yerine kuru üzümlü elmalı tarta yiyorsun. Spagetti, sıcak çikolatalı kekleri, gökyüzü dalışını ve yeşil rengi seviyorsun."

Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum ama onu durdurmuyorum. Bu, annem aşk tanrısı rolü oynasa paylaşacağı türden bir bilgi değil - ki son zamanlarda bunu sık sık yapıyor - bu yüzden Mia'nın bu bilgiyi ondan almadığını biliyorum.

"Sen dört yaşındayken Theo demirle ayağını kırdı. Sağ omzunda tavşan şeklinde bir doğum lekesi var. Büyürken en sevdiğin film Stallone'nin oynadığı *Oscar*'dı ama annen izlemene izin vermedi. Bu seni durdurmadı... *Başka bir yerde* izledin." Gülümsemesini bastırıyor. "Devam edeyim mi?"

Dudaklarımın köşesi daha iyi bir karara karşı yukarı dönüyor. O etraftayken gülümsememek zor, küçük bir güneş ışığı. "Şu briç seansları... Büyükbabamla oynuyorsun, değil mi? Bahsettiği tek kişi ben miyim, yoksa dikkatini verdiği tek kişi mi?"

Biri yine o yanak kızartma düğmesine bastı.

"Sana tüm kardeşlerin hakkında bir şey söyleyebilirim. Beş yaşındayken Shawn, Logan'ı çamaşır kurutma makinesine zorlamanın komik olacağını düşündü. Sadece yarısına kadar girebildi ama dirseklerini içeriye dayadı. Annenin onu çıkarması bir saat sürdü."

"Bunu hatırlamıyorum ama duymuştum. Neden büyükbabam ve büyükbabamla oynuyorsun? Seksen yaşındalar."

"Hangi kısmı seni şaşırtıyor? Briç oynamayı bilmem mi yoksa benden dört kat yaşlı insanlarla oynamam mı?"

İkisi de. Briç kolay bir oyun değildir. Kafamı kurallara birden fazla kez yormaya çalıştım. Sayılar benim uzmanlık alanım olmasına rağmen çabuk pes ettim. "Onlarla vakit geçirmeyi seviyorum," diye devam ediyor. "Rita'nın Yediniz hakkında sesinde büyük bir sevgiyle konuşuyor ve ellili yıllardaki yaşamla ilgili hikayelerini seviyorum."

O bir üniversiteli kız. Gerçi ağabeylerimin beni alıştırdıklarından çok uzak. Bir avuç akıllı, normal kız dışında, çoğunlukla eve *klişe* poster çocukları getiriyorlar. Dış görünüşlerine ve erkeklerin ilgisini çekmeye her şeyden daha çok önem verenler.

Sorun değil, sanırım. Onlar genç. Gençlik *budur-eğlence*, ama bu tür kızlar sadece erkeklere hitap eder. Okuldayken beğenilebilirler ama o yıllar geçtikten sonra erkekler erkek olurlar. Kısa eteklerden, kusursuz makyajdan ve akıllara durgunluk veren oral sekslerden daha fazlasını isterler.

"Onların grubuna nasıl katıldın?"

"Şey, onlarla oynayan Kenneth benim komşum. Ufak tefek işlerde ona yardım ediyorum, yani oldukça yakınız. Dördüncüleri Patti geçen yıl hastalandığında, bir kereliğine onunla ve büyükanne ve büyükbabanızla oynayıp oynayamayacağımı sordu." Hüzünlü bir yüz buruşturması dudaklarını büküyor. "Patti birkaç gün sonra vefat etti. O zamandan beri her hafta oynuyorum."

"Sen benim hakkımda her şeyi bilirken benim senin hakkında hiçbir şey bilmemem haksızlık."

Omuzlarını geriye çekerek ayak bileklerini çaprazlıyor. "İlginç biri değilim."

"Bundan çok şüpheliyim." Ayak sesleri merdivenlerde gümbürdüyor ve konuşmamızı yarıda kesiyor. Baş başa geçirdiğimiz zaman kısa kesildiği için kaburgalarımın arkasında şişen sıcak sinirlilik topuna engel olamıyorum. "Bu gece nereye gidiyorsun?"

"Bu konuda hâlâ tartışıyoruz."

"*Tartışmıyoruz*, Bug." Cody siyah bir tişört ve dar bir kot pantolon giymiş, saçlarını topuz yapmış bir şekilde geldi. "Çok inatçısın." Yumruklarını taburenin üzerine koyuyor, kalçalarını çerçeveleyip ve başının tepesini okşuyor. "Beni şımart, tamam mı?"

Cody doğrulup selamlamak için çenesini kaldırdığında Mia yine yüzükleriyle oynayarak gergin ritüele başlıyor.

"Atari salonuna gideceğimize söz vermiştin," diyor. "Bana pençe makinesinde nasıl hile yaptığını göstereceğine söz vermiştin."

"Göstereceğim ama önce pratik yapmalısın. Kendini güvende tutabileceğinden emin olduğumda sana on tane oyuncak alacağım, tamam mı?"

Ayağa kalkıp piyanodan uzaklaşıyor. "Eğer kurtulabilirsem, atari salonuna gideceğiz. Hadi git. Tut beni."

Çok sevimli.

Bir metre boyunda, sert davranıyor. Bir Yorkie'nin Alman Çoban Köpeği'yle kavga etmesini izlemek gibi.

"Ellerini indir," diyor Cody, Mia'nın arkasında sert bir duruş sergileyerek, duruşundaki gerginlik açıkça görülebiliyor.

Mia itaat edince, Cody onun kaburgalarına sarılarak kollarını vücuduna sıkıştırıyor. Mia'nın pozisyonunu değerlendirmesi iki saniye sürüyor, sonra bana bakıyor ve Cody'nin elini tutup işaret parmağını sonuna kadar geriye doğru büküyor. Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor ve Cody'nin tutuşu gevşeyerek Mia'nın dönüp adamın ayağına basmasına izin veriyor.

"Şimdi topuklu ayakkabı giydiğimi hayal edin, randevularda her zaman giyerim," diyerek muziplik dolu bir gülümseme yayıyor. "Sanırım özgürüm."

Cody kolunu Mia'nın sırtına doluyor, parmaklarını ortasından geçirerek Mia'yı daha da yakınlaştırmaya zorluyor. "Çünkü bunu zaten çalışmıştık. Sana öğretmek istediğim daha bir sürü şey var. Bu gece atari salonuna gideceğiz ama bunun bittiğini sanma."

"Onu daha iyi sıkıştırmalısın," diyorum. Gitmelerini istemiyorum. Gerçi ağzımı açmamın asıl nedeni bu değildi. Cody onu öpmeye hazırlanıyor ve bunu sakince izlememin imkânı yok. "Kollarını ve bacaklarını kullanabildiğinde nasıl kurtulacağını biliyor. Kullanamazsa ne olur?"

"Brandon'ın burnunu kırdım!" diye sızlanarak Cody'den uzaklaşıyor. "Kendime yeterince iyi bakabilirim."

Bakmamalısın. Seninle ilgilenilmeli.

"Burnunu kırdın çünkü senin kurtulmanı beklemiyordu. Brandon kendini çok düşünüyor Mia. Sana saldıran herkes hamlelerini nasıl etkili bir şekilde sınırlayacağını bilir. Brandon seni zorla kucağına aldı, değil mi?"

"Onun hatası. Bir erkek beni nasıl yakalarsa yakalasın, her zaman yumuşak bir nokta vardır."

Hayır, yok. En azından bariz bir tane yok.

"Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmesini engelle, sonra da nasıl kurtulacağını göster," diyorum Cody'ye.

"Hastalıklı, bağlanma senaryoları üzerinde çalışmıyoruz. Bu çok aşırı olur. Şansını tekrar denerse Brandon'la başa çıkmak için temel öz savunma yeterli olacaktır."

Onunla başa çıkmalısın.

Colt ve Conor bize katıldı, ikisi de dışarı çıkmak için giyinmişti. Sessiz gözlemciler olarak kanepeye oturmadan önce beni selamlıyorlar.

"Onu bağlayan gerektiğini söylemedim. Sadece hareketlerini kısıtla."

Cody beni inceliyor, sonra destek arıyormuş gibi Colt ve Conor'a bakıyor. Ya da belki ikinci bir görüş. Bilemiyorum.

"Onu bu şekilde nasıl hareketsiz bırakacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bunu nasıl yapacağım?"

Mia'yı nasıl tutması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum ama başarısız oluyor. Ya onu korkutacağından, canını yakacağından korkuyor ya da Mia her seferinde dirseğini kurtardığı için talimatları takip edemiyor. Tutmak için yeterince güç harcamıyor.

"Deneyebilir miyim?" diye soruyorum. Dişlerini gıcırdatıyor ama başını bir kez sallıyor, gözleri bana doğru hançer fırlatıyor. Bunu düşünmesi için ona zaman tanımıyorum, Mia'ya bakıyorum. "Seni yakaladığımda hareket edemeyeceksin, bu yüzden sana zarar vermeyeceğime güvenmelisin."

Bu biraz zor olabilir... Bana güvendiğini sanmıyorum. Yavru bir geyik kadar ürkek, ne zaman yaklaşırsam kaçıyor.

Korkutucu. Herkes beni tek kelimeyle böyle tanımlıyor. Thalia ve Cass onları kuduz bir köpek gibi sinirlendirdiğimi itiraf ettiler. Bunda yeni bir şey yok. Çoğu insan benim yanımda sırtını dikleştirir ama bunu Mia'dan görmek beni çileden çıkarıyor.

Hayatım boyunca, yeni bilenmiş bir bıçağın kenarından bal yalıyormuşum gibi hissettiren kadınların peşinden koştum. Mia kör tarafı keskin bile değil. O yumuşak. Kırılgan, sanki narin sabun köpüğünden yapılmış gibi.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onun yanında Çin dükkanındaki bir boğa gibiyim.

Üçüzler sessizce gelişmekte olan sahneyi izliyor. Her geçen saniye, artık onları görmeyene kadar onları boğuyorum. Sadece kaba ben ve nazik o var. Sertçe yutkunuyor, kanepeye doğru birkaç küçük, aceleci adım atıyor.

Ona ulaştığımda bileğini kelepçeliyorum, dokunuşumun aciliyeti karşısında irkildiğinde içimden küfrediyorum.

Sahiplenici. O benim kişisel alanımdayken böyle hissediyorum. Kemiği olan bir köpek gibi.

Elini çekiştirerek onu o mükemmel poposunu bacaklarımın arasındaki boşluğa yerleştirmeye zorluyorum. Daha önce hiç bu kadar utangaç olmamıştım, bir kadını çok sert kavrayıp kavramadığımı, çekip çekmediğimi ya da sıkıp sıkmadığımı hiç merak etmemiştim... şimdi ne yaptığımın aşırı farkındayım ve Mia'nın bileğini çok sıkı tutuyor olabileceğimi düşünüyorum.

Ayrıca bunun kötü bir fikir olduğunun da farkındayım.

Boynumdaki tüyler diken diken oluyor. Damarlarımdaki kan vişne gibi şırıl şırıl akıyor. Kollarıma kıvrılıp mükemmel bir şekilde oturduğu anda nabzım hızlanıyor. Parfümünün ya da vücut losyonunun hanımeli kokusu sarhoş edici olmaktan başka bir şey değil. İyi ki bugün uzun kollu bir tişört seçmişim, yoksa beni nasıl hissettirdiği kardeşlerim tarafından açıkça görülebilirdi.

Kahretsin... ben bile aramızdaki çekimin bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim. Şimdi o yakınımda olduğu için, tüm vücudum ateşli, sabırsız, hemen halledilecek türden bir enerjiyle uğulduyor.

Ellerini tutuyorum, kollarımızı onun uysal bedeninin etrafına deli gömleği gibi sarıyorum. Bacaklarım onunkileri sıkıştırıyor, ayak bileklerimi ayaklarının üzerinde çaprazlayarak onları birbirine kenetliyorum. Nefesi hıçkırıyor. Benimki boğazımda düğümleniyor, sonra titreyerek dudaklarımı itiyorum ve çenemi burnuma kafa atamayacağı şekilde başının üstüne koyuyorum.

Ve bana karşı *eriyor*. Tanrım...

Seninle ne yapacağım, bebeğim?

Kalbi parmak uçlarımda altında ritim kazanıp benimkinin çılgınca atışıyla eşleştiğinde ciğerlerim görünmez bir demir kısıkaç tarafından sıkıştırılmış olarak gevşiyor.

"Panikliyorsun," diyorum, midem buruşmuş bir havlu gibi bükülse de sesim sabit.

"Sakin ol Bug, iyisin," diye ekliyor Cody, bana varlığını hatırlatarak. "Sana zarar vermeyecek."

Korumacılık içimde patlıyor, şişiyor, büyüyor ve yapıma yayılıyor. Ona asla zarar vermeyeceğim. O incitmeyeceğimi biliyor.

En azından umarım biliyordur.

"Sakin olmalısın Mia," diye devam ediyorum. "Korku seni boğacak. Sağlıklı düşünmezsen kurtulamazsın. Benim için derin bir nefes al."

Öyle yapıyor, yavaşça ciğerlerini dolduruyor. İkimiz de sakinleşene kadar ben de onunla birlikte nefes alıyorum.

"İyi. İyisin. İstersen gitmene izin veririm." "Bırak gideyim."

Bırakırım. Hemen. Onu korkutmak listemdeki son şey. Bacaklarım açılıyor, kollarım kalkıyor ama o kıpırdamıyor.

"Tamam. Sadece kontrol etmem gerekiyordu," diyor. "Devam edebilirsin."

Ve devam ediyorum. *Hemen*. Bana güvenli bir şekilde sokulduğu o huzurlu trans benzeri duruma açım.

Saniyeler sonra onu hareketsiz hale getirdim, çenem bu sefer omzunda, böylece başının arkasıyla nefes borumu ezmiyor. "Şimdi, düşün." Parmaklarının etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremezsin. Beni itip uzaklaştıramazsın. Ne yapabilirsin?"

"Um..." Pozisyonunu gözden geçiriyor, Cody'ye yaptığı gibi kıvrılarak kurtulmaya çalışıyor ama nafile.

Artık bana yaslanmış durumda, onu her zerremde hissediyorum. Kesinlikle mecbur kalana kadar gitmesine izin vermeyeceğim.

"Sana kafamın yanıyla vurabilirim."

"Hayır. Sakın bunu deneme. İşe yarayabilir ama şakağını yanlış yere vurursan bayılırsın."

İçgüdüsel olarak başparmağım garip, mekanik bir refleksle onunkini sıyrıyor. Bunu yapmamalıyım.

Onu yatıştırma dürtüsü nereden geliyor?

Her zaman aşırı korumacı olmuşumdur ama bu sağlıksız kıskançlık, öfke nöbetleri ve eski sevgilime tek bir yanlış söz söyleyene yumruk atma şeklinde kendini göstermiştir. Kaya hüngür hüngür ağlamadıkça onu asla yatıştırmadım. O zaman bile iyi bir iş çıkaramadım çünkü endişelenmekten çok sinirlenmişim.

Şimdi olmaz. Mia'yı sakın tutma ihtiyacı boğazımı öylesine sıkıyor ki, rahatlamazsa boğulacağım.

"Bana vuramayacağını kabul et," diye devam ediyorum. "Daha yaratıcı olmalısın."

Biraz zaman alıyor ama başını eğiyor ve yanlışlıkla o dolgun, yumuşak dudaklarını çeneme değdiriyor. "Seni ısırabilirim."

"Aferin kızıma." İçimde yeniden alevlenen arzuyu yönlendirerek ince ve derin bir nefes alıyorum. "Yeterince sert ısırırsan adam bırakır. Bu bir refleks. Eller acıyan yere gider. Ellerini kullanabildiğinde ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı, ben de isteksizce *izin verdim. Ona. Bıraktım.*

"Peki," dedi Cody'ye, tekrar ayağa kalkarak. "Bu gece pratik yapabiliriz ama bu hafta beni oyun salonlarına götüreceğine söz ver."

"Bunun gibi başka hareketler biliyor musun?" Colt alnında kırıksıklıklar belirmiş bir halde bana soruyor. "Ona öğretebileceğimiz bir şey var mı?"

Ne yazık ki var. Kaya'yla çıkarken bir kadını nasıl zapt edeceğimi öğrenmişim. O bir alkolikti. Kontrolden çıkmıştı. Ne zaman kafayı bulsa ya ulaşabildiği her şeyi bana fırlatır ya da kendine zarar vermeye çalışırdı. "Evet. Birkaç şey biliyorum."

İki senaryonun daha üzerinden geçtik. Cody'nin bunu nasıl yapması gerektiğini birkaç kez anlatmaya çalıştıktan sonra beni başından savdı ve sorumluluğu bana bıraktı.

Bana uyar.

Yarım dakika sonra Mia'yı duvara yaslamıştım, bilekleri ellerimde kilitliydi, bacakları benimkilerden biriyle tutturulmuştu. Kafamın içinde çılgılık atıp aptalca bir şey yapmamak için kendimi eğitirken ona -sakin bir şekilde- bir sonraki hareketinin ne olması gerektiğini söylüyorum.

Öğrenmesi gereken daha çok şey var, ona gösterebileceğim daha çok şey var ama uzanması gerekecek ve eğer vücudunu kendi vücudumla kaplarsam, mantıklı düşünmesi mümkün olmayacak.

Kardeşimi bana karşı kışkırtmak yerine, geceyi bitiriyorum.

∞

Mia

Anaokulunda ilk gün

"Cooties!" Jake parmağıyla beni göstererek bağıyor. "Onda bit var! Uzak durun!"

Diğer tüm çocuklar ciyaklayarak geri çekiliyor ve beni odanın ortasında tek başıma bırakıyorlar.

"Bende bit yok!" Sesim gıcırtılı çıkıyor. "Var!"

Sende bit var! Dokunma bana!"

"Bende bit yok!" Tekrar ağlıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. Diğer çocuklar ben onlara doğru her adım attığımda kaçmaya başlayınca gözlerim doluyor.

Burada olmak istemiyorum. Babamı ve kız kardeşimi özliyorum.

Çocuklar kötü ve Bayan Jeffrey soğan gibi kokuyor.

"Oyuncaklara dokunmasına izin verme!" Jake yine emrediyor. "Onda bit var! Eğer ona dokunursan, sen de kaparsın!"

Etrafta koşturuyor, oyuncakları yerden alıp bir köşeye atıyor. Bütün oyuncaklar ulaşamayacağım bir yere gelene kadar diğer çocuklar da onu takip ediyor.

"Şimdi, şimdi, Jake, bu hiç hoş değil, değil mi?" Bayan Jeffrey masasının üzerindeki kâğıt yığınının başını kaldırarak soruyor. "İyi oynayın. Hepiniz." Tekrar aşağıya bakıyor ve Jake diğer çocuklara fısıldıyor, parmağıyla beni işaret ediyor ve ben orada öylece durup üzülürken ve ağlarken gülüyor.

ALTI

Mia

İlkokul, ortaokul ve lisede yaptığım gibi diğer öğrencilerle göz teması kurmaktan kaçınarak sınıftan çıkıyorum. Artık saklanmak için bir nedenim yok, ama bu kurtulamadığım bir alışkanlık. Yıllarca zorbalığa maruz kaldıktan sonra, herkesin yolundan çekilmek ikinci doğam oldu. Ben bir kaçınma ustasıyım.

Ülkenin dört bir yanından gelen öğrenciler burada okuyor ama büyük bir kısmı Newport'taki aynı özel liseden taşındı. Neyse ki Jake Grey'in nüfuzlu babası onu Brown'a gönderdi. Yıllarca katlandığım zorbalığın azmettiricisinin gitmesiyle, taciz üniversitede neredeyse sona erdi.

Çok sık olmasa da arkadaşları bazen bana isim takmayı hâlâ eğlenceli buluyorlar ve mezuniyetimden bu yana kimse beni itmedi, çelme takmadı ya da bana tükürük topu fırlatmadı.

Bu güzel bir değişiklik oldu.

Altı ay boyunca hiç rahatsız edilmedim, kendi işime baktım. Öğrenciler varlığını pek fark etmedi... Bahar Tatili partisine kadar. Şimdi, spot ışıkları tekrar yüzümde. Gerçi alıştığımından farklı bir şekilde.

İnsanlar yanımdan geçip gidiyor, bana kaşlarını çatmak yerine onaylayan gülümsemelerle bakıyorlar. Hatta ben avluya giden koridorda koştururken birkaçı *selam Mia* diyor.

Görünüşe göre futbol kaptanını tartaklamak ve aşağılamak sosyal statüde harikalar yaratıyor...

Brandon'ın bir pislik olmasının yardımı oluyor. Çoğu kişi onun kendini koyduğu kaideden düşmesini istiyor. Temelleri biraz sarsmış olabilirim.

Yine de, Brandon burnunu iyileştirmek için okula ara verdiğinde arkadaşlarından kaba yorumlar ya da ara sıra itişip kakışmalar bekledim ama hayır. Herkes ürkütücü derecede nazik, bu yüzden yine gözümü dört açıyorum.

Geçmiş deneyimlerim bana yaşıtılarımın sadece hoşuma gitmeyecek bir şey planlıyorlarsa nazik davrandıklarını öğretti.

Üçüzleri beklerken tanıdık bir siluet dikkatimi çekiyor, ana binanın dışındaki yarım ay şeklindeki beton basamakları çevreleyen alçak bir sütuna dayanmış.

Brandon ve futbol takımından iki adam binadan çıkıyor, kendilerini beğenmiş bir aura onları yeşil, pis bir bulut gibi sarıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve dudakları sinsi bir sırıtışa dönüşmeden önce bir öfke titremesi hak sahibi yüzünü gölgeliyor.

Kahretsin... Başım çok büyük belada.

Kaçacak hiçbir yer yok. Saklanacak yer yok. Kapana kısıldım, burada açıkta bile.

Burnu iyileşmiş olabilir ama egosu hala yaralı. Brandon'ı tanıyorsam, gazabından kurtulmak için bir sığınağa ihtiyacım olabilir.

"Vay, vay, vay," diye hırlayarak yaklaşıyor. "Bu benim alingan kediciğim değil mi?" Bir bilek hareketiyle kölelerini durduruyor, sonra kül sarısı saçlarını geriye tarıyor.

Nabzım düşünebildiğimden daha hızlı atıyor.

Gözümü kırpabileceğimden daha hızlı.

Ona sırtımı dönmeye cesaret edemeyerek uzaklaşıyorum: sinsice dolaşan bir hayvan. Bir antilopu takip eden bir aslan.

Onu arkadaşlarının önünde utandıran bir antilop.

"Özür dilerim," diyorum, midemde ilk bulantı belirtileri beliriyor. Tam bir korkağım, onun ileri attığı her adım için bir adım geri atıyorum. Beş adım sonra sırtım binanın soğuk duvarına çarpıyor. "Bana dokunmaman için seni uyarmıştım."

"Evet, uyardın," diye mırıldanıyor, alanımı dolduruyor, fırtınalı bakışları çerçevemde geziniyor. Böylesine çirkin bir ruha sahip birinin güzel gözleri - soğuk, grimsi mavi- ne kadar da boşa harcanmış. Bunu sana vereceğim," diye mırıldanıyor, bir elini tuğlaya dayayarak. "Ele avuca sığmıyorsun." Eğiliyor, diğer eli bana dokunmak için yükselirken kurnaz bir sırıtışla bana bakıyor. "Ama işte bu yüzden iki elim var, kedicik."

Çok, *çok* orijinal. Yürüyen bir klişe ama tehditkâr ses tonu dizlerimin titremesine neden oluyor. Brandon'ın burnumu kırarak öç alacağını hiç düşünmezdim. Bu düşünce zihnimde bir korku titremesi yaratıyor.

Sana zarar vermez. Burada bu kadar şahit varken olmaz.

Başımı yana doğru sallıyorum, yanağım tuğlalara sürtünüyor ve parmakları ince havayı kavırıyor.

Keşke daha sert bir malzemeden yapılmış olsaydım. Keşke konfor alanımın bir santim bile dışına çıktığımda kendimi bunalmış hissetmeseydim. Kendini savunma dersleri yardımcı oluyor ama üçüzler yerine Brandon'a karşı cesaret toplamak daha zor. Nico'yla yüzleşmek bile onun yarısı kadar sinir bozucu değil. Korkutucu görünüşüne rağmen, istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağını biliyorum.

Aynı şeyi Brandon için söyleyemem.

"Neden bu kadar gerginsin kedicik?" diye sırtıyor, kulağımın arkasındaki birkaç tutamı okşuyor, çenemi tutup başımı çevirmeden önce bir saniyeliğine nazikçe dokunuyor. "Senin yüzünden bütün bahar tatili partilerini kaçırdım. Bana iki hafta borçlusun. Sikimi ıslattığın iki lanet hafta. Geri ödeyeceksin. Yatağında on dört gece. *İsteyerek.*"

Birkaç ay önce o pisliğe V kartımı delmesini söylemeyi düşünmüştüm.

Bunu

yapardı.

Memnuniyetle.

Hayır diyeceği bir kız yoktu ve tecrübesine bakılırsa bu da iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Neyse ki hiç sormadım ama Callie-Colt'un o zamanki kız arkadaşına sırrımı açtım. İyi birine benziyordu ve çok takıldık. Bir aydan kısa bir süre sonra ayrılacaklarını bilseydim ona söylemezdim. Colt'la işi bittikten sonra dinleyen herkese anlattı: Üçüzlerden başkasına güvendiğim için bana verilen aşağılayıcı ceza.

Brandon o zamandan beri kızılığımı bozmaya çalışıyor.

Gürültülü bir motor sesi dikkatini çekti. Dişlerini gıcırdatarak omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Beni bırakmak için üçe kadar sayacağım," diye fısıldıyorum, içimde uyuyan küçük cesaret kırıntılarını toplayarak.

Tutuşu gevşiyor ama beni bırakmak yerine daha da yaklaşıyor, sessizce konuşurken dudakları kulağıma değiyor. "Önce bunu istiyorum, kedicik. Seni öyle bir boşaltacağım ki daha fazlası için yalvaracaksın. *Evet de.*"

"Bir," diyorum, gözlerim Brandon'ın yüzünden göğsüne, oradan da yere atlıyor. "Seni inciteceğimi biliyorsun. Bırak gideyim."

Kendini beğenmiş bir sırtış bana denediğimi görmek istediğini söylüyor. Tekrar etrafına bakınıyor, eli hala çenemi kavırıyor, avluyu geçen Cody'yi gördüğünde tutuşu tüy gibi hafifliyor.

"İki."

"Bu iş daha bitmedi, kedicik." Başını eğip kulağımı yalıyor. "Kırılacaksın. Seni kıracağım. Sözlerimi unutma. Yapabiliyorken vazgeç." Daha da yaklaşıyor, burnu neredeyse yanağıma değecek. Belimi kavırıyor, elbisemi yumrukluyor ve derin derin içine çekiyor. "Kahretsin... Benim olduğunda seni daha uzun süre tutabilirim. Karar vermek için gelecek haftaya kadar vaktin var." Başka bir şey beklemeden duvardan uzaklaşıyor ve arkadaşlarına beni takip etmelerini işaret ediyor.

Tek bir kasımı bile kıpırdatamıyorum, olduğum yere yapışmışım, duvara yaslanmışım, nefes alışım düzensiz, kuru otlar yakınımnda beliriyor.

Çantamı bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve gargara arıyorum. Nane kokusu mide bulantısını kontrol etmeye yardımcı oluyor ve beni sayamayacağım kadar çok kez kusmaktan kurtarıyor.

Ellerim titriyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, bu sahne en iyi ihtimalle utanç verici. İzleyenlerin bakışları kafatasımda delikler açıyor ama kaç öğrencinin bu ücretsiz eğlenceyi izlemek için durduğunu kontrol etmeye cesaret edemiyorum.

"Kahretsin, Brandon ne dedi?" Cody yanıma çömelmiş, gargaranın vidasını açıyor. "Al bakalım, Bug. Nefes al."

Derin nefes alıyorum, elimin tersini sıkıca dudaklarıma bastırıyorum. "Burnu yüzünden canı sıkkın."

"Evet, o kadarını tahmin etmiştim," diye mırıldanıyor, sırtımı hafifçe okşayarak. "Hadi, seni eve götüreyim."

Üç kez daha kokladıktan sonra şişeyi çantama geri koyuyorum.

Cody beni ayağa kaldırdığında gördüğüm ilk kişi Brandon'ın kız arkadaşı olduğunu iddia eden Blair. Brandon'ın kişisel alanımı işgal ettiğini görmüş olmalı ve kıskançlığı sergileniyor, belanın habercisi. Otuz adım ötede sessizce kaynıyor ve kafatasımdaki tüyleri tek tek koparacağını hayal ediyormuş gibi bana bakıyor.

Cody kolunu omuzlarıma atıyor ama bu koruyucu hareket Blair'i korkutmuyor. Açık kahverengi gözlerinde aynı sertlikte sahte bir gülümsemeyle bize doğru ilerliyor.

"Ölmek mi istiyorsun, sürtük?" Elindeki paket servis bardağının içindekileri yüzüme fırlatarak dramayı bir kademe daha yükseltiyor. Karamelli latte kirpiklerimden, çenemden ve örme elbisemin önünden damlayınca "Tüh," diye cıvıldıyor. "Ayağım takılmış olmalı."

"Bu ne lan!" Cody tehditkâr bir adım atarak gürlledi. "Aklını mı kaçırdın sen?!"

Tek iyi yanı kahvenin yakacak kadar sıcak olmamasıydı. Blair'in arkadaşlarının kahkahalarını duyduğumda tekrar kusmanın eşiğine geliyorum ve uzakta Brandon kafasını arkaya atıp deli bir sırtlan gibi kıkırdıyor.

On beş yıl boyunca bunu yaşadım. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi ama utancım zamanla azalmıyor. Yaşlandıkça daha da aşağılayıcı oluyor çünkü *bu* çocukça bir şey. Üniversitede olmamalıydı. Gerçekten olmamasını umuyordum. Yüksek sesle ağlamak için biz yetişkiniz!

Herkesin notu almamış olması çok kötü.

"Defol git buradan, Blair, yoksa yemin ederim-"

"Ne?" Dudaklarını yalıyor, bir saniyeliğine Cody'ye bakıyor, bakışları Cody'nin geniş ve kaslı göğsünde geziniyor. "Hep konuşuyorsun," diye ekliyor, sonra atkuyruğu Cody'nin yüzünü kamçılayarak muzaffer bir gülümsemeyle uzaklaşıyor, başı yukarıda, gözleri park edilmemesi gereken yere park edilmiş yeşil Mercedes'te.

Arabaların avluya girişi yasak, ama Blair nasıl yetişkinlerin giremeyeceğini anlamadıysa, Nico da izin verilmediğini anlamadı.

Bu cümlemin anlamını bildiğinden şüpheliyim.

Conor ve Colt'la birlikte spor arabasının yanında duruyor, Wayfarers gözlükleri burnunun köprüsünü yukarı itiyor.

Tekrar sıcak koltuğa oturdum. Onun tarafından yönetiliyorum. Aramızda vızıldayan çekim tarafından tüketildim. Nane bu sefer bana yardım etmeyecek. Öğrencilerin yarısının bana gülmesi zaten yeterince kötüydü, bir de Nico'nun bu ergen dramına şahit olduğunu bilmek omurgasız benliğim için çok fazla.

Topuklarımın üzerinde dönüp beton basamakları sabit bir tempoyla çıktığımda karnımı sıkı bir ağrı sıkıştırıyor.

İçeri girer girmez en yakındaki tualete koşuyor ve kapıyı hızla çarpıyorum. İlk kabine dalıp son anda tualete sarılıyorum.

Bugünün kahvaltısı, öğle yemeği ve iki fincan kahve yeniden ortaya çıkıyor. Gözlerim sulanıyor. Acı safra boğazımı yakıyor. Kısmen sindirilmiş yiyecekleri dalga dalga dışarı atarken, nefes alıp verirken ve titrerken soğuk ter sırtımı kaplıyor.

İşte bu yüzden çantamda her zaman gargara bulundururum, kusma olaylarını minimumda tutmak için. Ortaokulda, beden eğitimi dersinden sonra düş alırken Blair'in kıyafetlerimi çalmasıyla başladı, öğle tatilinden hemen önce, futbol takımının eve dönüş maçı öncesinde acil bir toplantısı vardı.

Öğretmen beni kurtarmaya gelmeden önce yerde oturuyordum, kollarım ve bacaklarım olabildiğince etimi örtüyordu ve çocuklar bağırarak

Bana soğuk su bardakları fırlatırdı, ben de irkilirdim ve yanlışlıkla onları yakardım.

O zamandan beri okulda duş almadım.

Midem boşaldıktan sonra kabinin kapısına yaslanıyorum, ağzımdan nefes alıp burnumdan veriyorum. Kapı tekrar açıldığında hiç şaşırmadım. Ağır ayak sesleri boşlukta yankılanıyor, yürüyüş kolayca tanınabilir.

"İyi misin, Mia?" Cody kabinin yanında duruyor, ayakkabıları kapının altından görünüyor.

"Evet. Aynı tas aynı hamam." Dilimi yağlayan kusmuğun iğrenç tadı karşısında irkilerek acınası bir kıkırdama çıkarıyorum.

Gargara hâlâ elimdeyken kendimi yerden kaldırıyorum ve ağzımı çalkalamak için kabinden çıkıyorum.

"Brandon'ın gerçekte ne dediğini bana söyleyecek misin?"

"Yeni bir şey yok." Lavaboya yeşil bir sıvı tükürüyorum. "Beni yatağında istiyor, her zamanki gibi."

"Keşke geri adım atsa," diye iç geçiriyor, şakaklarına masaj yapıyor. "Partileri kaçırdığı için mutsuz."

Çantamdan bir diş fırçası çıkarıyorum ve binadan çıkmadan önce dişlerimi iki kez fırçalıyorum. Son on dakika içinde avlu temizlendi. Sadece ben, üçüzler ve Nico kaldık.

Hâlâ arabasının kaputuna rahatça yaslanmış, Wayfarers gözlükleri başının üstünde duruyor. Yavaş yavaş beni içine alıyor, bakışlarının yoğunluğu yanaklarımı ısıtıyor.

Etrafında birkaç kez bulunmuştum ama erkeksi enerjisine bir türlü alışamıyorum: testosteron, tehdit ve seks.

"Mia'yı eve bırakıp bir saat içinde seninle bayide buluşacağım," diyor Cody ama Nico'nun sessiz, keskin dikkati benim üzerimde kalıyor.

"Sen git," diyorum tırnaklarımı karıştırarak. "Ben alışverişe gidiyorum." Cody kaşlarını çatıyor, bir kolunu ortama doluyor.

Hayır Balosu için onun yanında olmayı kabul etmemeliydim. Üçüzler ve ben aile gibiyiz. Fiziksel olarak. Sarılıyoruz. Colt öğle aralarının çoğunu başını kucağıma koyarak uyuyarak geçiriyor, Conor ise bir kutu dondurmayı paylaştığımızda beni kucağına oturtuyor. Tamamen platonik ama Cody... son zamanlarda bir şeyler değişti. Başımı öpüyor, elimi tutuyor ve bana kardeşlerinden daha çok dokunuyor.

"Alışverişe gidecek durumda değilsin. Duş alman gerek Mia. Seni eve götüreceğim."

"Ah..." Elbisemdeki kahverengi lekelere bakıp nemli kumaşa bastırıyorum.
"Bunu unutmuşum. En azından güzel kokuyorum."

Üçüzler kıkırdıyor, başlarını sallıyorlar ama Nico hiç eğlenmiyor. Bakışma faslını geçtiğimizi sanıyordum. Yine de, karanlık, neredeyse siyah gözlerinin buz gibi bakışı bile yanan ağrımı körüklüyor.

Küçük bir kızken çok fazla peri masalı izledim, gençlik yıllarımın başlarında mükemmel erkeğimi hayal ettim.

Gerçek bir

centilmen.

Uzun boylu.

Yakışıklı ve harika bir mizah anlayışı olan.

Zeki.

Kibar.

Nico bunlardan çok uzak. Çoğu zaman onun yanında rahat olduğumu bile sanmıyorum. Nadiren gülümsüyor ve sesinde her zaman sinirli bir ton var.

Daha önce birkaç erkeğe aşık oldum. Geçtiğimiz yıl bir düzine randevuya çıktım ama hiç kimseden böyle etkilenmemiştim. Şimdiye kadar yolumu kesen hiçbir erkek zihnimi ve bedenimi teslim etme isteğini uyandırmadı... Ta ki ona kadar.

Şansıma üniversiteli kızlardan ya da sarışınlardan hoşlanmıyor.

"Blair neden üzerine kahve döktü?" diye soruyor. Kırılmış ses tonu midemi düğümlüyor.

Onu anlamıyorum. Zamanının yüzde doksan dokuzunda acımasız, kaba ve kibirli bir kaleydoskop gibiydi ama oturma odasında oturduğumuzda rahat görünüyordu. Onun sert dış görünüşünü kırdığımı düşündüm. Yani, *gülümsedi*. Onu güldürmenin günümün en önemli olayı olması muhtemelen üzücü ama öyleydi.

"Brandon'a aşık," diye açıklıyorum elbisemin eteklerini çimdikleyerek.

Belki de kahveyi sıkmalıyım... "Bana çok yaklaştı." "Yani Brandon

sana aşık mı?"

Colt çenesini kaşıyarak alay ediyor. "Brandon sadece kendine aşık.

Mia'yı yatağında istiyor ve Mia'nın orada olmak istememesi onu hayal kırıklığına uğrattıyor."

Cody, "Mia'nın onu sürekli reddetmesini hazmedemiyor, bu yüzden onu becermek için her türlü aptalca şeyi deniyor," diye ekleyerek yüzümü buruşturuyor.

Yaşım ve saç rengim Nico'nun uzak durması için yeterince iyi bir neden değilse bile, inkar edilemez dram kesinlikle öyle.

YEDİ

Nico

FREKANS YANILSAMASI.

Böyle bir şey var. Bu fenomeni Google'da araştırdım çünkü nereye gidersem gideyim Mia'nın aniden karşıma çıkması beni rahatsız ediyordu.

Newport Beach büyük bir yer olmamasına rağmen, Bahar Tatili partisinden önce onu bir kez bile görmemiştim ama o zamandan beri onu bir düzine kez gördüm.

O her yerde. Elinde bir fincan kahveyle caddede koşturuyor; yemek aldığım restorandan paket servisi alıyor; Toby'nin stüdyosunun yanındaki kafede; ışıklarda durduğumda bir taksinin arka koltuğunda.

Görünüşe göre delirmiyorum ve bu garip bir tesadüf değil. Beynimiz böyle çalışıyor. Bir şeyi ilk kez fark ettiğimizde, onu daha sık görürüz ve bu da bizi onun yüksek frekanslı bir olay olduğuna inandırır.

Ama öyle değildir. Mia'yı fark ettim çünkü onunla tanıştım. Muhtemelen onu daha önce yüzlerce kez görmüştüm ama beynim bakmadığı için fark etmemiştim.

Şimdi ise durmadan arıyor. Onu görüyorum... ve her gördüğümde kendimi daha da delirtiyorum çünkü onu görmek istemiyorum. Onu düşünmek istemiyorum.

O üniversiteli bir kız. *Genç*. Sarışın.

Utanga

Ç.

Narin.

Kabul ediyorum: güzel, müzik zevki harika, zeki ve mantıksız derecede sevimli, ki bu hiç çekici bulduğum bir şey değil, ama işte buradayız.

Onu neredeyse her gün görmeme rağmen, *Rave* gibi başka seçeneğim olmayan bir yerde karşılaşmadığım sürece etkileşime girmiyorum. Kalabalıkta onu gördüğüm anda yerimden fırladığım ve arkadaşlarımın alınlarında derin çizgiler bıraktığım düşünüldüğünde bu en iyi örnek olmasa da.

Ama... Onu sokakta gördüğümde arabayı durdurmuyorum, *çok* istememe rağmen.

Bunun bir anlamı olmalı.

Onun şarkı listesi arabamda, ofisimde ve kulağımdayken durmaksızın çalıyor ve güzel küçük sarışın için duyduğum yoğun arzuyu körüklüyor.

Kardeşlerimin de yardımını olmuyor, farkında olmadan bana bir pislik olduğumu hatırlatıyorlar. Colt ya da Conor ne zaman Cody'ye Mia'yla nasıl olduğunu sorsa kendimden daha çok nefret ediyorum. Sıfır ilerleme kaydetmiş olması da yardımcı olmuyor. Mia resmen onun olduğunda saplantılı düşüncelerin sona ereceğini umuyorum ama ilerleme kaydetmiyor.

"O bir dişi geyik gibi, Nico. Yanlış bir hareket yaparsam onu korkutup kaçıtırım. Dikkatli davranmalıyım."

Bu tavırla asla onun olamayacak. Mia utangaç, beceriksiz ve saftır, bu yüzden kontrolü ele alacak bir erkeğe ihtiyacı vardır. Cody çok fazla parmak ucunda geziniyor. Sanki bir dumanla yok olacak efsanevi bir yaratıkla uğraşıyormuş gibi aşırı dikkatli. Birkaç derse ihtiyacı var ama ona yol göstermeye çalıştığımda kelimeleri bulamıyorum.

Bu bir yalan.

Kelimeleri gayet iyi bulabiliyorum, ama bulmak istemiyorum çünkü bencil bir piçim ve ona yardım etmek istemiyorum.

Nihayet bugün Cuma. Haftanın son günü. Mia'yı görebilmek için aptalca bir bahaneyle üniversiteye gitmek üzere işimi erken bitirmekten vazgeçmeyi başardığım için bir ödülü hak ediyorum.

Çok saçma.

Ona sahip olamadığım için bağımlı oldum.

Evet, işte bu. O benim ulaşamayacağım bir yerde. Ulaşılamaz. Kardeşim tarafından sahiplenildi ve ben izin verilmediğinde iyi yapamam.

Kardeşinin kızına asla dokunma, Hayes'in en önemli kurallarından biridir. Mia teknik olarak Cody'nin değil ama istediği kızı alamamasının sebebi ben olursam lanetleneceğim.

Piliçler üzerinde hak iddia etmemek de kurallarda var ama bu sadece onunla aynı anda tanışırsak geçerli.

Biz

tanışmadık.

O ilkti.

Mia'yı en son pazartesi günü gördüm, müşterimin kızından üniversite dışında ağız dolusu ve elbise dolusu kahve almıştı. Böyle şeylerin sadece lisede olduğunu sanırdım. Ben gençken öyleydi.

Görünüşe göre o zamandan beri çok şey değişmiş.

Dramaya ihtiyacım yok. Hayatım zaten bunaltıcı, hızlı tempolu ve zorlu. Çalışmayı neredeyse hiç bırakmıyorum. Ofiste olmadığım zamanlarda acil durumlarla ilgileniyor, *Q'yu*, Country Club'ı, restoranımı ve dört kokteyl barını yönetiyorum. Satıcılar ve müteahhitlerle ilgili sorunları çözüyorum. Çalışanlarla, müşterilerle ve ortaklarla ilgileniyorum. Bunların da ötesinde, üçü benim evimde yaşayan altı erkek kardeşim var. Hepsinin yardım, tavsiye ya da sohbet için bana ihtiyacı var.

Bir de annem var.

Logan Cassidy'yi hamile bıraktıktan sonra, *'hiçbir kadının oğullarını çalmasını istemiyorum'dan 'tüm oğullarım çok ama çok çocuk yapmalı ki onları şımartabileyim'e* dönüştü. Her fırsatta onun aşk tanrısı alter egosundan kaçıyorum.

Bu çok yorucu. Tükenmek üzereyim ve beynim erimeden önce umutsuzca bir tatile ihtiyacım var, ancak telefonumu bir haftalığına kapatırken sorumluluğu onlara bırakacak kadar kimseye güvenmiyorum. Rahatlayamayacaksam izin almanın ne anlamı var?

Başımda yeterince dert var, ama kahretsin... Mia'nın güzel yüzü soluk yeşilin korkunç bir tonuna bürünmüş bir halde koşarak binanın içine girdiğini görmek, balo gecesi genç kızını bekleyen bir baba kadar sakin ve rahat hissetmeme neden oldu. Cody onu içeri kadar takip etmemiş olsaydı, kusarken saçlarını tutuyor olacaktım.

O günün ilerleyen saatlerinde neredeyse Blair'in babasını arayıp işini başka bir yere taşımasını ya da kızına böyle bir sürük olmamayı öğretmesini söyleyecektim ama kendimi bundan vazgeçirdim. Mia ve Blair arasındaki anlaşma her neyse, bu benim sorunum değil.

Asistanım Jasmine öğleden sonra beş gibi ofisime girip bana hafta sonunu özetliyor. Dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Son zamanlarda Mia'dan başka bir şeye odaklanamıyorum.

Aramızdaki çekim o kadar hızlı büyüdü ki aptalca bir saplantıya dönüştüğünü fark edemedim. Erotik fanteziler, eğitmen Nico Hayes'in geçen hafta oturma odasında verdiği kendini savunma dersinden beri daha canlı hale geldi. Onun tatlı kokulu vücudunun bana ne kadar mükemmel uyum sağladığını hatırlamadan duramıyorum.

O Cody'nin! Kendime ders veriyorum, ilk kez değil. Yüzüncü kez bile değil.

Biri bana birden ona kadar bir ölçekte ne kadar sikilmiş olduğumu sorarsa, bir hiç değil ve on inanılmaz derecede sikilmiş, kırk yedi civarındayım.

Bu yanlış. Beni rahatsız eden düşünceler, alarmı ertelemek için telefonumu kapatmama neden olan uygunsuz rüyalar ve biraz

Mia'nın ben içine girerken altımda kıvrınmasını izlemekten daha uzun.

Soğuk ve acı gerçek şu ki, yaklaşmama izin verirse onu beş farklı şekilde kırabilirim.

Kıçımı kaldırıp dikkatimi dağıtacak bir şey bulmanın zamanı geldi.

"O kafandan neler geçiyor?" Logan soruyor ve beni düşüncelerimden koparıp gerçeğe döndürüyor. Ailem ve arkadaşlarımla dolu evime geri döndüm.

Bugün benim doğum günüm. Son kez. Bundan üç yüz altmış beş gün sonra artık yirmili yaşlarda olmayacağım. *Otuz* yaşında olacağım.

Ofiste geçirdiğim on saatin ardından eşikten içeri adımımı atar atmaz, sanki garaj yolundaki tüm arabalar beni fark etmemiş gibi herkes *şaşkınlıkla* bağırdı.

Kardeşlerimden sadece Shawn, kocası Jack ve oğulları Josh ile birlikte henüz gelmedi ama gözlerimin birkaç saniyede bir kapıya yönelmesinin nedeni onlar değil. Güzel yüzünü görebilmek için belirli bir sarışının gelmesini bekliyorum. Üçüzler bu partiyi benim arkamdan organize etmişler. Onun da davetli olduğunu varsayıyorum.

"Uzun bir gündü," diye yalan söyleyip buzdolabından bir Corona alıyorum. "Cassidy nasıl? Hâlâ aletini kesmek istiyor mu?"

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Hayır, şimdi daha iyi. Sanırım unutmaya başlıyor. Birkaç ay daha bekle, sonra onu tekrar hamile bırakmama izin verecektir."

"Onu aceleye getirme Logan. Üç aydır yatak istirahatinde ve üç gündür de doğum sancısı çekiyor."

O üç günü hastanenin bekleme odasında, mavi plastik bir sandalyenin rahatlığında dizüstü bilgisayarında çalışarak geçirdim. Cass altmış dokuz saat boyunca acı çekerken ve vaftiz oğlumu dünyaya getirirken ben oradaydım, Logan'ın kum torbası, ayak işlerine bakan çocuğu ve sözlü taciz çıkış noktası olarak hizmet ediyordum. Dilatasyonla ilgili sorunlar, Noah'ın pozisyonu ve duymak istemediğim ama asla *duyamayacağım* bir sürü başka şey vardı.

"En azından Noah emekleyene ve memelerinden başka bir şey yiyene kadar bekle."

"Yapma," dedi Logan, ses tonu yapay bir sertlikteydi. Otuz bir yaşında ama göğüslerden bahsedince gülümsemesini nasıl geri çektiğini tahmin edemezsiniz. Omzuma bir tokat atıp sertçe sıkıyor. "Memeleri hakkında konuşma."

"Meme mi duydum?" Theo elinde bir bira ve yüzünde yüksek alarmlı bir ifadeyle mutfağa giriyor. Hayes üniversite mezuniyetinde olgunlaşmayı bırakır. O zaman yaşlanırsınız. "Kimin memelerinden bahsediyoruz?"

"Benimkilerden." Logan gururla kendini işaret ediyor, sonra birasının yarısını yudumluyor.

"Evet, sanırım şimdilik Noah'ınlar, kardeşim." Sırtını sıvazlıyorum.

"Yakında bir çocuk daha istersen, o memeler uzun süre senin olmayacak."

"Tanrım, ne kadar *erkeksiniz*." Thalia gözlerini deviriyor, kollarında Noah ile bize katılıyor. "Onu alır mısın?" diye yalvarıyor, Theo'nun kaburgalarına dirsek atıyor. "Çok ama *çok* fena işlemem lazım ve Cass annenle konuşuyor." "Evet, tabii." Birasını bir kenara bırakıp küçük Noah'yı kucağına aldı ve dokuz haftalık çocuğu şaşırtıcı bir rahatlıkla göğsüne bastırdı. "Sanırım ben pratik yapmalısın, değil mi?"

Logan ve ben Thalia'ya bakmadan önce şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Hamile misin?"

Theo'nun kafasının arkasına vuruyor. "Hayatını kurtarmak için çeneni kapalı tutamazsın," diye homurdanıyor ve iyi bir önlem için ona tekrar dirsek atıyor. "Beklememiz gerekiyordu!"

"Neyi bekleyecektik?" Ben soruyorum. "Bu aile neden birdenbire sır tutmaya başladı?"

Önce Cass ile Logan, şimdi de hamilelik. Bu da ne demek oluyor?" "Bugün senin doğum günün, Nico. Spot ışıklarını çalmak istemedik. Biz Theo, Logan'ın bizden önce davranmasını kışkırttığından beri uğraşıyorduk. Dün nihayet iki pembe çizgi gördüğümüzde biraz şok olduk."

"Spot ışığı mı?" Alay ederek onu kollarıma çektim. "Tuhafsın, biliyor musun? Tebrik ederim. Vaftiz babası benim."

"Hayatta olmaz!" Logan gürleyerek beni kenara itti ve Thalia'yı sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Thalia'nın buklelerinin üzerinden bana dik dik bakma fırsatını da kaçırmıyor. "Sen Noah'ın vaftiz babasısın; Theo da Josh'un. Sıra bende." Theo'nun sırtını sıvazlıyor, bir kulaktan diğerine sırtıyor. "Sakın önce bir kızın olsun deme. O ayrıcalık bana ait."

Theo parmağını Noah'ın yanağında gezdirerek, "Kollarımdaki oğlundan da anlaşılacağı üzere," diye mırıldandı. "Tıpkı annesine benziyor."

Hayır, benzemiyor. Logan'ın minyatür karbon kopyası, ama Theo çocuk doğduğundan beri onu oyalıyor.

Logan kolunu Thalia'ya doluyor, cesurca çünkü Theo'nun çocuğu tutarken ona yumruk atmayacağını biliyor. "Gördün mü bebeğim? Tıpkı sana benziyor."

"*Erkekler*," diye tekrar mırıldanır, kulaktan kulağa gülümser, sonra birden işemesi gerektiğini hatırlayarak odadan dışarı fırlar.

Üç numaralı bebek Hayes'le ilgili haber evde yıldırım gibi yayılır. Birkaç dakika içinde annem gözyaşları içinde Theo'ya sarılır ve Thalia'nın hala düz olan karnını ovar.

Fısıltılı tebrikler onları sardı, ben de onları anın tadını çıkarmaları için yalnız bıraktım ve bir süre kalabalığı eğlendirdim, telefonlara cevap vermek için bir iki dakika ayırdım. İş hiç bitmiyor.

Bir saat daha geçti ve Mia'dan hâlâ bir iz yok.

"Senin kız nerede?" Cody'ye soruyorum, onu koridorda buluyorum. Cümle kafamda çok daha sıradan bir hal almıştı.

"Gelemeyecek. Babası bugün erken saatlerde sürpriz bir ziyarette bulundu. Akşam yemeği yiyecekler."

Sanırım Aisha babasıyla Mia kadar yakın değil, çünkü burada Toby'nin kolunda benim doğum günümü kutluyor. Kim bilir neden. Kızdan hoşlanmıyorum bile.

"Bütün akşam yemek yemeyecek," diyorum. Bedenim ve zihnim dilimin ucuna yığılan kelimelere isyan ederken sırtım dikleşiyor. Dişlerimi gıcırdatarak sonraki cümleleri kurmaya zorluyorum çünkü *bana* fayda sağlayacaklar. "Eğer onu istiyorsan, çaba göster. Ara onu. Onu al. Onunla zaman geçir."

Cody sırtıyor, bira şişesinden bir yudum alıyor. "Babasını ekmesine imkan yok. Sadece bir günlüğüne geldi. Yarın gidene kadar kız müsait olmayacak."

"Babasının kızı mı?"

"Hem de çok," diye kıkırdıyor. "Ve benim en büyük hayranım değil, o yüzden bu gece şansım yok."

"Neden? Ne yaptın?"

Conor yanımda durarak, "Mia sezon başlamadan önce adamla tanışabilmemiz için bizi yemeğe davet etti," diyor. "Ve Cody burada, dahi..." Başını okşuyor, "...çok fazla içmiş ve Jimmy'ye pit ekibinin berbat olduğunu söylemiş. Jimmy-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye araya giriyorum, sırtımdaki kaslar taşlaşıyor. Mia'ya olan istenmeyen aşkımdan birden daha da rahatsız edici bir hal aldı. Çukur

Mürettebat referansı babasının kim olduğunu bilmek için yeterli. "O benim bir arkadaşım."

Birkaç yıl önce Country Club'da tanışmıştık. Üçüzlerin ve benim F1'e girmemizin sebebi o. Parasını yönetiyorum ve ne zaman Newport'a dönse golf oynuyoruz.

Ve şimdi onun kızını becermek istiyorum.

SEKİZ

Nico

CUMARTESİ.

Beş.

Vay

anasını.

Sanki bir şey için geri sayıyormuşum gibi hissediyorum. Destansı boyutlarda bir olay. Bir çeşit paradigma değişimi, ama gerçek şu ki ben *yukarı* sayıyorum.

Mia'yı son gördüğümde bu yana.

Beş gün.

Kafamı dağıtmak için Hayes grup sohbetine hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bu gece kimler boş?

Shawn: Doğum günü partisi mi? Keşke, ama Jack bir saat içinde Chicago'ya uçuyor ve Josh'ın burnundan yeşil yapışkan akıyor.

Çok fazla bilgi, Shawn. Ve bu gece olmaz, Nico. Thalia bütün öğleden sonra hastaydı. Sanırım iç organlarının yarısını kustu. Kızımın sabah bulantısı. Sadece sabahları değil!

Çok fazla bilgi, Theo.

İnsanların çocuk sahibi olmak için ehliyet ihtiyacı olmadığına sevinmelisiniz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Shawn ve Logan harika babalar ve Theo'nun da öyle olacağını biliyorum, ama her fırsatta birbirimizi kızdırmayı bırakırsak hayat sıkıcı olur.

Gerçi ehliyet meselesi... Düşünürseniz çok boktan bir durum. Araba kullanmak için ehliyet ihtiyacınız var ama bir insan yetiştirmek için yok mu?

Birisi bunu tanıtmalı.

Testi geçemeyeceğin kesin, kardeşim.

Gördün mü? Eğlenceli.

Vegas'tayız.

Cass dışarıda. Kaleyi ben tutuyorum. Burada yeşil yapışkan madde ya da kusmuk yok. Yakında kahverengi kod alacağız ama. Uğrayabilirsin. Sana bez değiştirmeyi öğretirim.

Ve yazısının altında, onun ve küçük Noah'ın eş formalı bir resmi var. Yakında aynı şapkaları giyeceklerine eminim.

Conor: Dostum! Yemek yiyorum! Şu iğrenç vücut sıvılarını bırak. Her zaman yiyorsun!

Bize ihtiyacın var mı, Nico? Yüz yüze görüşebiliriz.

Conor canı ne isterse onunla karnını doyuruyor, her cümleyi mırıldanıyor, Colt o boktan huysuz tavrını takınıyor ve benim sırtından bıçaklamamaya çalıştığım kişi.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil.

Hayır. Toby ve Adrian'ı arayacağım.

Bir saatten az bir süre sonra, üçümüz Toby'nin isteği üzerine *Tortugo*'ya girdik. Adrian her zaman oyunda ve *Q*'da daha önce meydana gelen elektrik kesintisiyle ilgilenmem gerekirken, bunu genel müdüre bıraktım. Onun işi olduğunu düşünürsek, daha sık yapmam gereken bir şey.

Ne yazık ki her küçük ayrıntıyı saatlerce bana danışıyor. Kesintinin nedenini bulmak için bir profesyonel tutmalıydım ama kafamı tekrar yerine oturtabilmek için kendimi bu işten sıyırdım.

Kelime oyunu yaptım.

Barda durup bira sipariş ediyoruz, kulübe gitmeden önce boğazımızdan birkaç tane geçirmeye hazırız. Bu gece eve götüreceğim mükemmel kadını bulmak için etrafıma bakıyorum. Keskin hatlı bir esmer yerine, çok iyi tanıdığım bir sarışın görüyorum.

"Paranoyak mıyım yoksa..." Aisha önümüzde dururken sesine eğlence karışıyor, "...beni mi *takip* ediyorsun Toby?" diyor. Sırıttıyor, aralarındaki tuhaf, çapkın çekişme yeniden başlamak üzere.

Toby ve Aisha geçen yıl iki hafta boyunca tüm Meksika'yı gezdiklerinde bir şeyler yaşamışlardı. Eve döndüklerinde onu serbest bırakana kadar her şey iyi gidiyordu. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama korkmuştu. Yıllardır arkadaşız. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Çok hızlı aşık oluyordu, bu yüzden onu terk etti.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Toby, Aisha'nın bileğini kelepçeleyerek onu daha yakına çekti. "Kitaplarını okudum *bebeğim*. Nelerden hoşlandığını biliyorum."

Onları duymazdan geliyorum.

Aisha'nın sadece varlığıyla bile beni çileden çıkarma konusunda inkar edilemez bir yeteneği var. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Biraz gösterişli olabiliyor ama genel olarak iyi bir çocuk; yine de ne zaman etrafımda olsa kanım kaynıyor.

Toby ile birlikte olmadan önce, benimle birlikte olmayı denedi. Onu reddettim ve arkadaş olmamız gerektiğine karar verdi. Görünüşe göre ona *hayır* diyen ilk erkek bendim ve o da bunu arkadaşlık için harika bir temel olarak kabul etti.

O zamandan beri sinirlerimi bozuyor.

Çoğu insan benim yanımda rahat değil. Benim yanımda kendilerini sıkı tutmaları için bir neden olmadığını bilen dar bir arkadaş çevrem var, ama diğer herkes her zaman temkinli. Bazıları düpedüz korkuyor.

Aisha değil. Beni kızdırmayı fazlasıyla eğlenceli buluyor ve Toby ile tekrar dans etmeye başladığından beri onu istediğimden daha sık görüyorum.

Barın etrafına uzun uzun bakıyorum, birçok kadını tarıyorum ve kafamın içinde bir şeyler *tıklayana* kadar bekliyorum.

Öyle de oldu. Ateşlenmiş bir silahtan daha gürültülü.

Tekrar bakıyorum, gözlerimin bana oyun oynamadığını iki kez kontrol ediyorum.

Hay sikeyim.

Boynumun arkasını sıkıyorum, tüm vücudum alev alev yanıyor. Burnumdan bikkın bir hava üfleyerek tavana bakıyorum, pis kelimeler sözlüğüm kuruyana kadar küfürler mırıldanıyorum.

O burada.

O kadar yer varken *burada*.

Topuklu ayakkabı giymesine rağmen ayak parmaklarının üzerinde yirmi adım uzakta duruyor. İşte bu kadar küçük. Topuklularla bile kolumun altına sorunsuzca sığardı. Kolumun altına

Giydiği bebek mavisi elbise dizinin bir karış altında, belden aşağıya doğru genişliyor. Sarı saçları iki örgü halinde önünden beline doğru sarkıyor.

Barmen ona bir şarap kadehi uzatıyor ve o da arkasını dönüyor, zümrüt yeşili gözleri masalardan birine odaklanmış. Kendimi alıştırdığımdan çok farklıydı. Etrafında uğuldayan iyilik aurasıyla tuhaf bir şekilde ferahlatıcı. Mia gibi kızları hiç fark etmezdim ama o piyanosuyla dikkatimi çekti ve bundan sonra onu görmezden gelmek mümkün değildi.

Onun ayak izlerini takip ederek otomatik pilotta bardan uzaklaşıyorum. Hanımeli kokusu, hazineye giden görünmez bir iz gibi süzülüyor. Hangi masaya gidecekse yaklaşmadan önce bileğini yakalıyorum. Tenine dokunmak vücuduma endorfin salgılatıyor ama bu alevlenen öfkemi dindirmeye yetmiyor.

"Burada ne halt ediyorsun Mia?"

Üçüzler Vegas'ta ve ona göz kulak olunmadığı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Newport Sahili'nde Mia gibi bir kızın koruması olmadan dışarı çıkamayacağı kadar çok adi herif dolaşıyor.

"Neden bana bağırıyorsun?" Bileğini tutan elime aval aval bakıyor. Gözleri kısıldı ve ağabeylerimin ona öğrettiği kendini savunma becerileri yeniden ortaya çıktı. Boğazıma bakıyor, sonra hızla bacaklarımın pozisyonunu kontrol ediyor.

Korkuyor. Ona dokunduğumda *yine* irkildi.

Bu kadar ürkekken onunla nasıl başa çıkabilirim ki? Onu kollarımla sarmak, göğsüme doğru kıvrırmak ve sakinleşene kadar tutmak istiyorum ama bu muhtemelen tam tersi bir etki yaratacak.

Cep boyutunda ama Brandon'ın burnunu kırdı ve sanırım bana da biraz zarar verebilir. Cody'ye küçük kızının neden beni alaşağı etme isteği duyduğunu açıklamak sorun yaratabilir, bu yüzden elini bırakıp yarım adım geri çekiliyorum. Duygularımın kargaşasını dizginlemek için yumruklarımı sıkıyorum.

İşe yaramadı.

Mia'nın kollarındaki soluk, sarı-yeşil morlukları fark ettiğimde nabzım yeniden yükseliyor, kulaklarımda uğulduyor.

İki kolunda da.

Üst, alt, bilekler... düzinelerce çürük, çoğu gümüş dolar büyüklüğünde, bazıları daha büyük, bazıları daha küçük.

Onu tekrar yakaladım ve başparmağımı izlerin üzerinde hafifçe gezdirmek için yaklaştırdım. "Bunu sana kim yaptı?"

Cevap vermiyor, sanki söylediklerimi duymamış ya da nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi o inanılmaz gözleriyle bana boş boş bakıyor.

Omuzlarını kavrayıp ağzından laf almak istiyorum. Damarlarımda öfke kabarıyor, şakaklarımda zonkluyor ama dişlerimi sıkıp öfkemi sahte bir sakinlikle değiştiriyorum. "Mia, bunu kim yaptı? Bir isme ihtiyacım var. Şimdi."

"Bu bir şey değil-"

"Beni başından savma. *Kim* yaptı bunu?"

Kıpırdanıyor, elini kurtarmaya çalışırken yanakları kıpkırmızı oluyor, hafifçe titriyor ve gözlerimin içine bakmak için başını geriye doğru eğiyor. "Um... sendin."

Üç kelime. Sadece üç küçük kelime ama anlamları bir şimşek gibi çakıyor.

"Ben mi?" Gitmesine izin verdim, bu sefer bir adım geri çekildim. Kafa karışıklığı öfkeye karşı savaşı kazanıyor, hala zihnimin arkasında cızırdıyor. "Ne? Sana hiç zarar vermedim. Sana hiç dokunmadım Mia."

Bu şekilde değil.

"Evet, dokundun. *Rave*'de beni yakaladın." Kolunun üst kısmındaki dört çürüğü göstererek midemi bulandırıyor. "Ve bana kendini savunmayı öğretirken beni tuttun." Alt kollarının ve bileklerinin etrafındaki morluklara dokunuyor.

"Siktir..." Parmaklarımı çenesinin altına kıvrırken boğazımdaki yumruyu zar zor yutabiliyorum. "Özür dilerim. Seni bu kadar sıkı kavradığımı fark etmemiştim." Onu sıkıca tuttuğumu düşündüğümü hatırlıyorum ama *bu* kadar sıkı değil.

"Sorun değil." Bana bir gülümseme gönderiyor, bunu önemsemediymiş gibi yapıyor. Göğsüme dolanan zinciri gevşetmek için hiçbir şey yapmıyor. "Gerçekten, sorun değil. Ben-"

"Bu iyi *değil*." Bu iyi olmaktan çok uzak. "Seni çok sert tuttuğumu neden söylemedin? Bir şey söylemeliydin."

"Sorun yok." Küçük elini pazuma koymak için yaklaşıyor. Avucunun sıcaklığı her tarafıma yayılıyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor. "Lütfen bunu büyütme. Bende VWD var. Kolay çürürüm."

"VWD MI?"

"Von Willebrand Hastalığı. Kanım düzgün pıhtılaşmıyor. Aşırı kanıyorum ve şeftali gibi morarıyorum." Parmak uçlarını nazikçe yukarı kaldırıyor, sonra tekrar aşağı indiriyor, beni yatıştırmaya çalışıyor. "Ben iyiyim. Merak ettiğin buysa acımıyor. Göründüğümünden daha dayanıklıyım, Nico."

Sakinleştirici bir nefesi burnumdan aşağı itiyorum ama işe yaramıyor. Hiçbir kadını incitmedim. Bana mutfak bıçağı fırlatan Kaya'yı bile,

Kafamı birkaç santimle kaçırıyor.

Ve Mia minicik, narin: kırılgan amına koyayım. İçim öyle bir düğümleniyor ki gerginliğin azalması günler sürecek.

Pıhtılaşma bozukluğu, dövme stüdyosundan ayrılmadan önce neden gazlı bezi ıslattığını açıklıyor. "Dövme yaptırmamalısın, değil mi?"

Başını sallıyor, yanakları pembeleşiyor. "Pek sayılmaz, ama ben sadece tip 2'yim, yani o kadar da kötü değil. Gerekli önlemleri alıyorum. Tüm dövmelemlerim küçük ve hiç sorun yaşamadım."

"Ah, işte buradasın." Aisha yanımızda durdu ve ben tekrar özür dilemeden araya girdi. "Başka bir zamana ertelemem gerek, kardeşim. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum." Çantasından bir tavus kuşu tüyü çıkarıp Mia'ya uzattı, sonra elini tekrar çantaya sokup pembe kurdeleyle bağlanmış küçük, beyaz bir kutu çıkardı. "Mutlu yıllar."

Mia'nın yüzünde hüznü, yenik bir ifade belirliyor, sonra bu ifade inandırıcı olmayan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim. İyi eğlenceler."

"Eğleneceğim." Aisha eğilip onun yanağını okşuyor, sonra bana dönüyor. "Hadi, bebeğim. Q'ya gidiyoruz." Cevap vermemi beklemiyor. Her hareketini izleyen Toby'yi baştan çıkarmak için kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak uzaklaşıyor.

İnce, uzun boynunu sıktığını hayal ediyorum. *Oğlan bebeğin* beni ne kadar kızdırdığını biliyor ve bunu yüzüme vurma fırsatını kaçırmıyor.

"Doğum gününde seni terk mi ediyor?" Mia'ya soruyorum.

"Hayır, tabii ki hayır." Tüyü parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Benim doğum günüm dündü ama o seninkini kutlamakla meşguldü."

Aynı doğum gününü mü paylaşıyoruz? Bu onu benden *tam* on yaş küçük yapıyor... çok genç.

"Tüy ne hakkında?" Bu düşünceyi bir kenara iterek soruyorum.

"Bu... bu aptalca, çocukça bir gelenektir. Uzun zaman önce işe yaramayı bıraktı."

"Devam et. Bilmek istiyorum."

Fermuarı sağa sola kaydırarak çantasına sokuyor. "On yaşındayken hayvanat bahçesinde buldum. Aisha benden altı yaş büyük ve çok daha farklı bir insan. Bir şey elde edemediği sürece birlikte vakit geçirmekten hiç hoşlanmazdı.

"Liseye başladıktan sonra onu pek görmedim, o yüzden bir anlaşma yaptık. Tüy kimdeyse diğerinden her şeyi isteyebilecekti. Kabul etmek zorunda değildiniz, ama kabul ederseniz, bunu yapmak zorundaydınız."

Spritzer'ından küçük bir yudum alıyor ve öpmemek için kendimi zor tuttuğum o kalp şeklindeki, arı sokmuş dudaklarını nemlendiriyor.

"Ne diledin?"

"Zaman. Onunla film izlemek, alışverişe gitmek ya da saçımı örmesini istedim. Para istedi ya da geç saatlere kadar partide kaldığında onun yerine bakmamı istedi. Haftalarca tüyü tuttu ama hiçbir dileğinden geri adım atmadı. Üniversiteye başlayınca işler değişti. En son ne zaman geri adım attığını hatırlamıyorum." Derin bir nefes alıyor, önemli bir şey değilmiş gibi usulca omuz silkiyor ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyor. Hayal kırıklığına uğramış. "Onlar sensiz gitmeden önce sen de onlara katılmalısın." Toby ve Adrian'ın bana sabırsız bakışlar fırlattığı yeri işaret ediyor. "İyi geceler, Nico."

Tek kelime etmeme izin vermeden topuğunun üzerinde dönüyor ve bara doğru yürüyor.

Kloş eteğinin altına gizlenmiş kalçalarının soldan sağa salınışını, topuklarının arkasındaki fiyonkları, boynundan başlayıp eteğinin altında kaybolan bir santim genişliğindeki dantelli kumaş şeridini izlerken yerimden kıpırdayamıyorum.

Bu kadar az şey göstermesine rağmen nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Şarabını barmene geri veriyor ve gitmek için döndüğünde, ukala görümlü bir herif kollarını ortasına doluyor, onu geri çekiyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Ve bu benim öfkemi alevlendirmeye yetti.

Kız dönüp adama bakıyor, adamın eli kızın omurgasından aşağı kayıyor ve adam kızın üzerinde yükselirken kızın sırtının alt kısmında duruyor. O çocuğu tanıyorum. Justin Montgomery. Üçüzlerin üniversiteden arkadaşı. Sanırım bir futbol oyuncusu. Gürültülü, kendini beğenmiş ve zengin annesi tarafından şımartılmış: bir küçük ekran oyuncusu.

Onları konuşurken izliyorum. Yüzüm Mia'nın arkasına dönük olduğu için Justin güldüğünde ve Mia'nın söylediklerine kafasını salladığında Mia'nın yüzünü göremiyorum. Parmaklarını Mia'nın sırtında gezdirip onu göğsüne doğru bastırdığında öfkem daha da alevleniyor.

Ona dokunmuyor ama tepki de vermiyor. O pisliği itmiyor.

Başını eğip dudaklarını kızın boynunun kıvrımında gezdiriyor ve boştaki elini kızın poposuna götürüp sertçe sıkıyor.

İşte o zaman kadın ona karşı koyuyor. Jestinde kararlılık yok, sanki gerçekten bırakmasını istemiyor ve kötü bir deja-vu vakası yaşıyorum.

Bunu daha önce de
görmüştüm. Çok fazla
kez.

Kaya'yı dans pistinde rastgele bir dangalağın onu ellemesine izin verirken gördüğüm sonsuz geceler aklıma geliyor, ben de kabinde oturup onun kurtulma çabalarını izliyordum.

Gerçi kurtulmak istemiyordu. Sadece adamın bana ait olana dokunmasına izin vermiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Keşke bunu bilerek yaptığını bilseydim.

Alevler içinde kalmamı, merdivenlerden aşağı uçmamı ve kendisine *izin veren* bir kızın eteğine elini sokmaktan başka bir şey yapmayan o adamın ağzını burnunu kırmamı istiyordu. Keşke "*Çok üzgünüm, bebeğim. Onu durdurmaya çalıştım ama çok korkmuştum!*" saçmalığını görseydim.

Kavgasız bir hafta sonu geçmedi. Ortalık karışmadan bir hafta bile geçmedi. Kaya öfkeme bayılırdı. Kıskançlığını seviyordu ve ateşi kova dolusu benzinle körüklüyordu.

Yumruklarımı savurduğumu görmek onun için en büyük tahrikti. Ne zaman birinin kanını akıtsam, beni kulüpten dışarı sürükleyip sikimi emdiriyor ya da arabamın arka koltuğuna bindiriyordu.

Beni bir köpek yavrusu gibi eğitirdi, anında ödüllendirirdi.

Kişiliğimin aşırı korumacı, sahiplenici tarafı mantıklı düşünmeme yardımcı olmadı. Yedi uzun ay boyunca bariz olana karşı kördüm, ne zaman biri onun vücudunun bir santimine bile dokunsa... ne zaman o güzel, teatral bir şekilde korkmuş gözlerle bana baksa lanet olası aklımı kaybediyordum.

Onu aldatırken yakalayana kadar ilişkimizi farklı bir ışık altında ve Kaya'nın gerçekte kim olduğunu gördüm. Manipülatif, aşağılık bir drama başlatıcısı. Bir ilgi avcısı. Enerjimi emen bir sülük.

Beni etkisi altına aldığı o açıklanamaz büyü dağıldığında, başka bir kadının beni bu şekilde etkisi altına almasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Başka bir drama kraliçesine asla bulaşmayacaktım.

Ve işte buradayım, Mia'nın Justin'den uzaklaşıp arkasını dönmesini izliyorum. Büyük, yuvarlak gözleri bana gelmeden önce odayı tarıyor, güzel yüzünde çaresizlik okunuyor.

Tıpkı Kaya gibi. Hayali sıkıntılar içinde bir genç kız.

Justin'in ona dokunmasına *izin verdi*. Onu taciz eden pisliği durdurmak için hiçbir şey yapmadı ve şimdi bana o bakışı atıyor. Kaya'nın her hafta sonu bana gönderdiği *lütfe yardım et* bakışı.

Hayatımı sikeyim.

Fikir ne kadar çekici olursa olsun, onu kendi başına bırakmam. Kardeşim o kızıdan hoşlanıyor. Uzun sürmeyecek çünkü bunu kendime saklamayacağım. Ona kızın uğraşmaya değmediğini söyleyeceğim ama şimdilik çekip gidemem.

Üçüzler onu küçük kız kardeşleri olarak görüyorlar. Ona karşı korumacılar.

Muhtemelen kafası karışmış gibi bir hava yaydığı için... Onları parmağında oynatıyor.

Justin Mia'nın bileğini kelepçeleyip gitmesine izin vermeyince sinirim sıfırdan hapishaneye dönüşüyor.

Odanın karşısına geçip, geldiğimi görmeden yüzünü çiviliyorum. Bir de baktım ki yere yığılmış, kanayan dudağını tutuyor. Başka bir flashback beni vuruyor, Justin'in kafatasını yumurta gibi kırabileceğim noktaya kadar öfkemi körüklüyor. Göz kapaklarımın arkasında benzer bir çıkmaza soktuğum tüm adamların yüzleri titreyiyor. Bir sürü gereksiz kavga.

"Ne oluyor lan?!" Justin kendini topladıktan sonra göğsümü dürterek gürlüyor. "Senin derdin ne, Nico?"

"Defol git, evlat. O senin değil."

"Nereden biliyorsun? Belki de öyledir." Cehennem gibi.

"Sana ilgilenmediğimi söyledim Justin," diyor Mia, yavruluğundan alınmış iki günlük bir köpek yavrusu gibi titreyerek, yanakları değişiklik olsun diye bembeyaz.

Kaya'dan daha iyi bir oyuncu, hakkını vermeliyim. Tedirginliği gerçek gibi, ama ben buna kanmıyorum. Bu lanet bir oyun. O karakterde. Kaya'nın yaptığı gibi davranıyor.

Justin ona dönüyor ama yakasından tutup bara doğru itiyorum. "Sabrım tükenmeden *defol* dedim."

Gözümün ucuyla, hayalet gibi solgun Mia'nın dizlerinin üzerine çöküp çantasını karıştırdığını görüyorum. Seyahat boyu bir gargara şişesi çıkarıyor ve titreyen elleriyle kapağını açıp nane kokusunu içine çekiyor.

"Dışarı," diye bağırarak Justin'i kapıya doğru itiyorum.

Tişörtünü yeniden düzeltiyor ve bana pis bir bakış fırlatıyor. Mia'ya attığı kadar pis değil ama.

Önünde çömelip onu ayağa kaldırmak için omuzlarına uzanıyorum ama öyle ani bir hareket yapıyor ki gargaranın yarısını elbisesine döküyor.

"Olay ıkarma. Sana dokunmasına izin verdin. Şimdi ıldırımıő gibi davranma." Ona tekrar uzanıyorum ve o kının üzerine düşüyor, kaçmaya çalışıyor, o büyük gözleri bir çıkış yolu arıyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor. "Ayağa kalk. Seni eve götürüyorum."

"Hayır, hayır, ben-" Duraksıyor, gargaradan geriye kalanları içine çekiyor.

Gözlerini benden kaçırıyor. Ben de etrafıma bakıyorum, Aisha'nın burada olduğunu hatırlıyorum. Mia'ya eve kadar eşlik edecek kişi o olmalıydı ama barı hızlıca taradığımda gitmiş olduğunu görüyorum.

Toby ve Adrian da yle.

Burnumun kenarını imdikliyorum. Harika. Tek kelimeyle harika. Görünüşe göre küçük diva ile uğraşmaktan başka çarem yok.

DOKUZ

Mia

OBE AKŞAMI. Aisha'dan tek istediğim buydu. Arayı kapatmak için birlikte bir akşam. Dün benim doğum günüm olduğu için birkaç saat dayanabileceğini düşündüm.

Ne yazık ki ben Aisha'nın yeni erkek arkadaşının arkadaşıyla aynı gün doğmuşum. Artık tavus kuşu tüyü bile kız kardeşimle vakit geçirmemi sağlayamıyor. Çocukça olduğunu biliyorum ama küçükken önemli bir şeyi temsil ediyordu.

Şimdi değil. Eğer babam ben mezun olana kadar taşınmayacağına dair söz verdimeseydi, çoktan gitmiş olurdu. Ve muhtemelen irtibatı da keserdi.

Annemle Londra'da kalmadığına şaşırdım çünkü babamın taşınmasını yasaklayamayacağı tek yer orasıydı.

"İyi değil mi?" diye soruyor barmen, neredeyse hiç dokunulmamış içkimi barın üzerine koyduğumda. "Nesi varmış?"

"Oh, hayır. Hiçbir şey, sadece gidiyorum."

Bana başını sallayarak spritzer'ı tezgâhtan aldı. Beş adım atamadan biri elini ortama dolayarak beni geri çekiyor.

"O kadar hızlı değil Mia," diye mırıldanıyor Justin kulağıma, ben dönüp ona baktığımda sırtıyor. "Sana bir içki getireyim."

"Hayır, teşekkür ederim. Ben gidiyorum."

"Hadi, bir içki, tatlım. Bu gece seni evime götüreyim. Pişman olmayacaksın, söz veriyorum." Parmaklarını sırtımın alt kısmında gezdirerek beni ürpertiyor.

"Bırak beni, Justin. Cevabım *hayır* ve sen-"

"Üç kadar sayana kadar, değil mi?" Başını eğip boynumun kıvrımına doğru konuşuyor. "Bu konuda Brandon gibi götlük yapmayacağım."

Kalbim daha hızlı çarpıyor, odaklanma ve konumumuzu değerlendirme yeteneğime uğursuzluk getiriyor. "Bir," diye mırıldanıyorum ama nasıl kurtulacağımı planlayacak kadar konsantre olamıyorum. Tutuşu güçlü değil, ama en iyi atışımın kasıkları olduğunu biliyormuş gibi vücudunu uzaklaştırıyor. "İlgilenmiyorum, Justin."

"Bunu bu kadar büyütme. Bu sadece seks. Benimle bir saat geçirdikten sonra Brandon seni nasıl yatağa atacağını planlamayı bırakacak. Yaratıcı olmaya başladı, biliyor musun?" Boştaki elini belimin hizasında gezdiriyor. "Bundan sonra senin için hazırladığı şeylerden zevk almayacaksın."

"Bu da ne demek? Ne planlıyor?"

"Keşke sana söyleyebilseydim ama dişlerimi çok seviyorum. İnan bana, sana iyilik yapmaya çalışıyorum."

"İki," diyorum Brandon'ın yaratıcılığını düşününce ürpererek. "Brandon'ı uğraşmaya değmeyeceğime ikna edersen bana iyilik yapmış olursun."

Hafifçe kıkırdıyor. "Bunun neresi eğlenceli? Sana sahip olmayı tercih ederim, böylece beni seçtiğini yüzüne vurabilirim. Seni kıracak, Mia. Bu sadece bir zaman meselesi. Bundan kaçamazsın." Popomu kavrayıp sertçe sıkıyor. Midemde bir bulantı yumağı oluşuyor.

"Üç." Göğsüne yaslanıyorum, ellerim güçsüz, zihnim karmakarışık.

Justin'den çok Brandon'ın yeni fikri beni endişelendiriyor. O bana zarar vermez. Aslında Brandon'ın arkadaşları arasındaki tek düzgün adam o.

Elleriyle kıcımlı okşaması bu fikri geçersiz kılıyor ama yine de... Brandon'ın gölgesinde daha kötü adamlar da var.

"Halkın içindeyiz," diye hatırlatıyorum ona. "Burada isteğim dışında bana dokunarak paçayı kurtaramazsın."

Ben onu geri itmeye çalışmadan önce tutuşu gevşiyor. Barmen ve güvenlik görevlisi dahil onlarca insan izlerken bana el kaldıracak kadar aptal değil.

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya yöneliyorum, kalbim dizlerime düşüyor. Futbol takımından daha fazla adam pencerenin yanında pusuya yatmış, eğlenen gözleriyle her hareketimi takip ediyor. İçlerinden herhangi birinin *Brandon'ın yüzüne vurmak* için beni kullanmak gibi benzer asil bir fikri olup olmadığını kontrol etmek istemiyorum.

Belki Aisha benimle taksi bekleyebilir...

Ama onun yerine gözlerim Nico'yu buluyor, hâlâ onu bıraktığım yerde, yüzüne kazınmış bir huysuzluk ifadesiyle.

Gittiğini sanmıştım ama hayır... Her şeyi görmüş.

Tabii ki gördü. Sadece benim şansım.

Justin bileğimden tutup beni geri çekti. "İzin almadan seni asla beceremem," diye homurdandı. "Ben tecavüzcü değilim, tatlım. Sadece sana bir alternatif sunuyorum-"

Sıkılı yumruğu elmacık kemiğiyle birleşip yüzümden bir santimden daha az bir mesafede sallandığında sözleri hüzünlü bir şekilde ölüyor. Rahatsız edici, umursamaz bir şiddet havada boşa harcanmış barut gibi vızıldıyor ve midem geri takla atıyor, bulantım en yüksek vitesine geçiyor.

"Ne oluyor lan?!" Justin kanayan dudağını tutarak ağlıyor. "Senin derdin ne, Nico?"

"Defol git, evlat. O senin değil."

"Nereden biliyorsun? Belki de öyledir!"

Nico yakıcı bakışlarını bana çeviriyor ve ben ses tellerim birbirine dolanarak başımı sallıyorum. Yüzümdeki tüm renk kayboluyor. Vücudumdaki titremeler kelimeleri çıkaracak kadar odaklanmama yardımcı olmuyor. Hayatımda hiç bir insandan bu kadar korkmamıştım. Asher bile beni şu anda Nico kadar korkutmuyordu, Tanrı'nın gazabını çağırmak üzere olan bir peygamber gibi bana bakıyordu.

"Sana ilgilenmediğimi söyledim Justin," diye kekeliyorum, boğazımı kaplayan safrayı yutkunarak geri çekiyorum.

Çantamı yere bırakıyorum ve parmaklarım gargarama rastlayana kadar oraya gömülüyorum. Nane kokusu ellerimin titremesini ya da kalbimin hızlanmasını durdurmuyor ama beş derin nefes midemi barın ortasında bağırsaklarımı kusmayacağım kadar sakinleştiriyor.

Tam kendimi tuttuğumu düşündüğüm anda Nico önümde çömeliyor, ateş, kükürt ve ölüm. Neredeyse simsiyah gözlerindeki uğursuz bakışla irkilerek geri çekiliyorum.

"Olay çıkarma lan!" diye bağırıyor, jilet gibi keskin kelimelerin her biri saf bir küçümsemeyle noktalanıyor. "Sana dokunmasına izin verdin. Şimdi perişan haldeymişsin gibi davranma." Bana tekrar uzanıyor, ama ses tonu beni o kadar şaşırtıyor ki kıcımlım üzerine düşüyorum. "Ayağa kalk. Seni eve götürüyorum."

"Hayır, hayır, ben-" Duraklıyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Sana dokunmasına izin verdin.

Vermedim, ben... Ben sadece... ugh, başım dönüyor ve nabzımın gürültüsü konsantrasyonumun önüne geçiyor.

Justin'in bana dokunmasına izin vermedim. Ne zaman biri beni beklenmedik bir şekilde yakalasa, neredeyse tecavüze uğradığım gecenin anıları aklıma geliyor.

Asher içkime ilaç kattığında yumuşak ve uyuşmuş bedenimin izin verdiği ölçüde tekme attım ve çığlık attım. Sahip olduğum azıcık gücü kullanarak onunla mücadele ettim ama etkisi umduğumdan farklı oldu. Bırakmak yerine, beni susturmak için elini ağızıma kapattı.

Zihnim karardı.

Tutarlı bir düşünce oluşturamıyordum. Ne kurtulabildim ne de ses çıkarabildim. O gece, sakın kalır ve hamlelerimi planlarsam beladan kurtulma şansımın daha yüksek olduğunu öğrendim.

Bu yüzden dirseğimi uçurmadan önce Brandon'a üçe kadar sayma hakkı verdim. Bu yüzden Justin de aynısını aldı. Beni taciz etmelerinin zamanı değil. Cesaretimi toplamamın, durumumu değerlendirmemin ve kurtulabileceğime inanmamın zamanı geldi.

"Ayağa *kalk* dedim Mia. Şimdi," diyor Nico, sözleri camı kesecek kadar keskin. "*Kalk*."

Söyleneni yapıyorum, gargarayı çantama geri koyarken kendimi yerden kaldırıyorum. "Evin yolunu biliyorum."

"Eminim," diye tersliyor, tepemde yükseliyor. "Tek başına taksiye binmene izin vermeyeceğim, hadi yürü. Bütün gece bekleyemem, evlat."

Ondan yayılan öfke içime giriyor, sinir uçlarıma yapışıyor ve beklenmedik bir cesaret patlamasıyla zihnim ateşliyor. Normalde aklımdan bile geçirmeyeceğim kelimeler hiç tereddüt etmeden dilimden dökülüyor.

"Ben çocuk değilim ve sen de benimle gelmiyorsun. Arkadaşlarına katıl. Ben başımın çaresine bakabilirim." Etrafından dolaşp kapıya doğru yöneldim ama kaçmama izin vermedi.

Kolumu kavıyor ve iki alakasız nedenden dolayı ürpermeme neden oluyor. Bir: artık onun yanında rahat değilim ve iki: ilk düşünceyle çelişen sağlıksız bir heyecan beni tepeden tırnağa sarıyor. Öfkeden kudurmuş, bomba gibi patlıyor ama tüm o sert öfkesine rağmen *nazik*.

"İzin istemiyorum Mia. Seni eve götürüyorum." Uzun bacaklarına ayak uydurduğumdan emin olmak için hiç özen göstermeden beni dışarı çıkarıyor. Resmen beni sürüklüyor ama dokunuşu hâlâ morarma noktasına yakın değil.

"Çok düşüncelisin." Elimi kurtarıyorum ve en yakın taksinin kapısını açıyorum. "Tek başıma iyi olacağım. Bunu daha önce de yaptım. Sorunun her neyse, git başka yerde güveç yap. Senin tavırlarına ihtiyacım yok."

Ben daha kapıyı gösterişli bir şekilde çarparak kapatamadan, o kapıyı açıp içeri giriyor ve beni kenara çekilmeye zorluyor. "Adres?"

"Dedim ki-"

"Ne dediğini biliyorum! İnan bana, bu gece yapmak istediğim son şey çocuksu bir drama kraliçesine bakıcılık yapmak, ama Cody seni yalnız bıraktığını bilse mutlu olmazdı, bu yüzden bir bebek ol ve sakın tartışma." Telefonunu çıkarıyor, başparmaklarıyla ekrana vuruyor. Yarım dakika sonra şoförün omzunu sıvazlıyor. "Peony Drive dokuz numara."

Adresimi nereden bildiğini sormak istiyorum ama boğazımda elma büyüklüğünde bir tıkanıklık var. Ağzımı açarsam ağlayacağım.

Çoğu kız kötü çocukları sever: çekicilikleri, tehlike auraları, kontrollü kibirleri... Aisha'nın kitapları böyle erkeklerle dolu ve peynir ekmek gibi satılıyor.

Ama kötü çocuklar sadece kitaplarda harikadır.

Kaldırımdan uzaklaşırken Nico ceketini dizinin üzerinde tutuyor. Bileğini süsleyen pahalı gümüş saat, her iki elini ve kolunu işaretleyen siyah dövmelemlerle tezat oluşturuyor.

O bir servet değerinde, ama para beni cezbeden şey değil. Yoksa Açıklamama izin vermeden varsayımlarda bulunmadan önceki halinden etkilenmişim.

Hayran olduğum şey onun özgüveniydi. Benimle nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyor ve beni önemsenmesi gereken önemli bir şeymişim gibi izliyordu.

Hayal kırıklığı sistemime doldu, içimin derinliklerine yerleşti. Bir an için benimle ilgilenebileceğini düşünmüştüm ama o gemi batmıştı. Aramızdaki on yıllık yaş farkına aldırmasa bile, ben onun sevdiği tiplerden değilim. Kısa etekleri, büyük göğüsleri ve göz alıcı makyajı seviyor.

Ben ona uymuyorum. En ufak bir şekilde bile.

O bir avcı. Uzun, geniş, güçlü. Onunla ilgili her şey *testosteron* diye bağıyor: kokusundan, tarzından ve duruşundan sesine kadar. Kenarları pürüzlü, çenesi iki günlük kirli sakallarla kaplı, gözleri kalın kaşlarla çerçevelenmiş. Dövmeler vücudunun üst kısmının her santimini işaretliyor... ve ben Aisha'nın beni karşılaştırdığı *A Walk to Remember* filmindeki kız gibiyim. Küçük, omurgasız.

Keşke daha çok kız kardeşim gibi olabilseydim, arzularım doğrultusunda hareket etmekten korkmasaydım çünkü bir erkeğin varlığında hiç bu kadar bunalmış hissetmemiştim.

Belki de fırsatı değerlendirecek cesaretim olsaydı, yolculuğun bitmesini bekleyemezmiş gibi beni izlemiyor olurdu.

"Bana bir iyilik yap ve kardeşlerimden uzak dur," diyerek burnundan sakinleştirici uzun bir nefes çekti. "Onların soruna ihtiyacı yok ve senin getireceğin tek şey de bu."

Sürücü koltuğunun arkasına bakıyorum, göğsüm yine daralıyor. Haksız değil. Üçüzler benim adıma anlamsız kavgalara giriyorlar, yapmamaları için ne kadar yalvarsam da. Onları kızdırmak için birilerinin bana *tuhaf* demesi bile yetiyor.

"Artık benimle konuşmayacak mısınız?" Nico soruyor, sesinde kızgınlık damlıyor. "Çok olgunca."

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Neden böyle davranıyorsun? Ben yanlış bir şey yapmadım. I-"

"Adamın sana dokunmasına izin verdin! Onu durdurmadın ama yardım için bana baktın. Senin gibi kızlarla daha önce de uğraştım. Bu boku yaşadım. Sonu iyi bitmiyor."

"Sana bakmak istemedim. Yardıma ihtiyacım yoktu." Tek yapmak istediğim hareket halindeki taksiden inip yuvarlanmak olsa da kelimeleri dudaklarımdan zorla döküyorum. "Benimle dışarıda beklesin diye Aisha'yı arıyordum ve... Bana dokunmasına izin vermedim, Nico," diye fısıldıyorum son kısmı, artık sesime güvenmiyorum. "Onu ittim. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı-"

"Ne için? Yeterince dikkat çekmek için mi? Belki ona izin vermedin ama onu durdurmadığın da kesin."

Tanrım, kendimi savunmak neden bu kadar zor? Olmamalıydı. Yanlış bir şey yapmadım ama Nico'nun tavrı sayesinde suçluluk duygusu midemde filizleniyor ve kendimi *çok ama çok* küçük hissetmemeneden oluyor. Daha hızlı tepki vermeliyim. Yapmam gerektiğini biliyorum... Sadece yanlış bir hareket yaparsam kaybederim.

"Bana dokunmasını istemediğim biri bana dokunduğunda kafamın içinde çok gürültülü ve bunaltıcı oluyor," diyorum.

Hakkımdaki fikrini değiştirme ihtiyacı göğsümde bir delik açıyor. Ya da belki misilleme yapma ihtiyacı beni teşvik ediyor.

Bu garip, rahatsız edici bir duygu. Daha önce hiç göze göz yoluna gitmemiştim, her zaman vazgeçen taraf olmuşumdur ama Nico'nun tavrı karakterimde var olduğunu bilmediğim bir parçayı uyandırıyor.

"Bazı şeyler yeniden su yüzüne çıkıyor," diye devam ediyorum, muhtemelen beni zihninde çoktan karate yaparak öldürmüş ve mazeretlerimi umursamıyor olsa da. "Midem bulanıyor, paniğe kapılıyorum. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Paniği bastırmak, durumumu değerlendirmek ve bir çıkış yolu bulmak için bir dakika." "Bu roket bilimi değil, evlat. Şerefsizi itip kakacaksın ve sana dokunmasın."

Sertçe yutkunuyorum, ona doğru bir bakış atıyorum. "Bana öyle demeyi kes. Bana kendini savunmayı öğretirken ne demiştin? Sakin kalmam gerektiğini mi?"

Çünkü korku beni boğacak, doğru mu?"

Çenesi titriyor ama başını bir kez sallıyor.

"Ben de öyle yapıyorum." Pencereden dışarı bakıyorum, şehir merkezinden çıkışımızı izliyorum. "Kardeşlerinle nasıl tanıştığımı biliyor musun?"

Nico ya sabrını yitirmiş ya da sıkılmış bir halde sessizce ofluyor. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Senin anlayabileceğinden çok daha fazla. Anaokulundan beri aynı okullarda okuyor olabiliriz ama geçen yıl *Q*'ya kadar hiç konuşmadık. O gece, bugün yapmam gerektiğini söylediğin şeyi yaptım. Bir adamı ittim." Koltuğumda kendimi ayarladım, eteğimin kenarıyla oynadım. "Sonra tekme attım, çığlık attım ve onunla dövüşmeye çalıştım, içkime kattığı şey yüzünden ağırlığımı doğru düzgün tutamasam da."

Nico tek kelime etmiyor, tedirginliği iki yumruğunu gergin bir şekilde sıkıp açmasından belli oluyor. Tüm dikkati benim üzerimde ve görünüşüne bakılırsa nereye gittiğimi biliyor. Bu hikâyenin güzel bitmeyeceğini biliyor. Muhtemelen üçüzlerden, Shawn'dan, hatta belki de o zamanlar *Q*'nun sahibi olan adamdan duymuştur.

"Mücadele ettikçe daha da kötüleşti. Düşünemiyordum. Paniklediğim için bir çıkış yolu göremiyordum. Nedense kardeşlerin o gece bana göz kulak oldular. Ve onlar sayesinde Asher istediğini elde edemedi. Conor onu üzerimden çektiğinde elleri çoktan eteğimin altındaydı."

Dudaklarımı sıkıyorum, gözlerimden sessizce kaçan tuzlu yaşların tadına bakıyorum. O geceyi yeniden yaşamaktan nefret ediyorum. Asher'ın mühür yüzüğünü etime sıkıştırıp yırtarak açtığında kalçamda bıraktığı izden nefret ediyorum. Hâlâ bazen ellerini üzerimde hissediyorum ve gecenin her saatinde ter içinde uyanıyorum. Olanlardan utanmıyorum ama bu, bu konuda konuşmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyor.

"Yani, evet," diye itiraf ediyorum yüzümü silerek. "Justin'i hemen uzaklaştırmadım. Durumumuzu değerlendirmek ve *hayır* demek işe yaramazsa nereye vurabileceğimi kontrol etmek için biraz zaman ayırdım." Araba evimin önünde durdu, şoför de Nico kadar sessizdi. "Benden yapmamı beklediğiniz şey bu değil ama kendimi bildiğim tek yolla güvende tuttuğum için özür dilemeyeceğim. Bir yıl oldu ve şu ana kadar kimse beni Asher gibi tuzağa düşürmedi." Çantamın fermuarını açıp cüzdanımı çıkarıyorum ama Nico titreyen elimi kendi eliyle kapatıyor.

"Bana bak," diye mırıldanıyor, suçluluk duygusu havada ince bir toz gibi dönüyor. "Lütfen bebeğim... *bak*. Bana bak. Bana."

Gözlerimi bir kez daha siliyorum, gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin vermek için duyduğum acı verici ihtiyacı bastırıyorum. Zayıf kalp hiçbir zaman savaşı kazanamadı ve bu da böyle hissettiriyor. Kimin üste çıkacağını görmek için yapılan bir savaş. Bir ayçiçeği çiçeğinin ağırlığını taşıyan zayıf bir gövdeden daha güçsüz olabilirim ama onu tutuyorum. Nico'nun beni acınası, sızlanan bir karmaşaya indirgemesine izin vermeyeceğim.

"Özür diliyorsun, değil mi? Söylediklerin, davranışların ve Asher neredeyse bana tecavüz ettiği için üzgünsün." Yanağımın içini ısıırıyorum, perili bakışlarına karşılık veriyorum. "Güzel ama *özür* dilemene ihtiyacım yok. Senin acımana ihtiyacım yok. Olan oldu. Bunun beni tanımlamasına izin verebilirim ya da bunu sertleşmek için kullanabilirim." Cüzdanımdan bir ellilik çıkarıp şoföre uzatıyorum. "Biraz bekler misiniz lütfen? Hemen döneceğim."

Başını sallıyor, dikiz aynasına bakıyor, yüzü utancın resmiydi. "Elbette."

Arabadan iniyorum, dar bir patikadan geçiyorum, kapının kilidini açıyorum ve tıkr tıkr koridordan geçip yatak odama giriyorum. Nico'nun doğum günü için seçtiğim hediye komodininin üzerinde bekliyor. Davranışlarından sonra bunu hak etmiyor ama bunu almak zaman, çaba ve birçok iyilik gerektirdi. Ne kadar büyük bir pislik olsa da bunu almasını istiyorum.

Üçüzler beni partisine davet ettiğinde, Nico Aerosmith'in grup tarafından imzalanmış, yepyeni durumdaki ilk LP'sini almak için tüm ipleri çektim. İnternette birkaç yüz dolara bir tane edinebilirsiniz ve eminim koleksiyonunda zaten bir tane vardır ama sektörde çalışmanın avantajları var.

Komodininin üzerindeki pembe kâğıda sarılı LP, doğrudan gruptan kişiselleştirilmiş bir ithafla gelmişti.

Birkaç dakika sonra tekrar arabanın yanında durmuş, kapıyı açık tutuyordum. Nico'nun gözleri benimkilerle buluştu, yüzü çelişkilerle doluydu. Kızgın, endişeli ve... Orada ne gördüğümden emin değilim ama beni kalın, kabarık bir battaniye gibi sarıyor.

"Dün geceki partinize gelemediğim için üzgünüm." Hediyeği ona uzattım. "Doğum günün kutlu olsun."

"Bana hediye mi aldın?"

"Elim boş dönmek kabalık olurdu." Kirpiklerimdeki son gözyaşlarını da silip hediyeği almasını bekliyorum. "Neredeyse senin kabul etmemen kadar kaba."

Hemen alıyor, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Teşekkür ederim."

"İyi geceler, Nico."

Topuklu ayakkabılarımı koridorda tekmeleyip piyanonun önüne oturarak gecenin geç saatlerine kadar beni rahatlatan her şarkıyı çalarken taksi garaj yolunda kalıyor.

ON

Nico

Mia evin içinde kaybolduğunda yumruğumla yolcu koltuğunun arkasına vuruyorum. Gözyaşı lekeli yüzü aklımın bir köşesinde duruyor. Kendi lanet kafamın içinde o kadar rahatsızım ki, keşke onu söküp atabilsem.

Onun üzülmesinin nedeninin benim çarpık kişiliğim olduğunu bilmek: çok hızlı sonuçlara varmak ve öfkeli olmak beni çıldırtıyor.

O kızı bir daha asla ağlarken görmek istemiyorum. Çenesinin titrediğini ve o kocaman gözlerinin yaşlarla dolduğunu asla görmek istemiyorum.

"Peşinden gidecek misin yoksa...?" diye soruyor şoför.

Yolcu koltuğunun kafalığı yumruğumun altında ikiye ayrıldı ve dikiz aynasından bakan adamın endişeli ve korkmuş bakışları, arabasından inersem çok daha fazla heyecanlanacağını söylüyor. Benden büyük olamaz, ama benim yarı cüssemde. Beni zorla indirmeye çalışacağından şüpheliyim.

Cüzdanımdan yol parası ve hasarı karşılamak için bir tomar para çıkarıyorum. "On dokuz altı Port Ramsey Yolu."

"Bu çok fazla, dostum." Taksimetreye vuruyor, ücret henüz yirmi dolar bile değil. "Ayrıca, o zaten ödedi."

"O zaman iki kez ödeme alacaksın. Geri kalanı hasar için. Tartışacak enerjim yok. Al şunu ve beni eve götür, tamam mı?"

"Evet, tamam," diye mırıldanıyor, radyonun sesini TLC'nin "Scrubs" şarkısını duyabileceğim kadar açıyor ama konuşmasını kesecek kadar değil. "Bir ya da iki cam kırmak ister misin? Lastik mi kesmek istiyorsun? Bilirsiniz işte... Paranızın karşılığını alın ve gevşeyin."

Yorum yapmadan bırakıyorum, hediyein pembe ambalaj kâğıdını yırtıyorum. Mia'nın bana aldığı LP'yi çıkarırken başım koltuğun arkasına çarpıyor. Bu albüm evde var ama ön yüzünde *Dream on*, Nico yazan grup tarafından imzalanmış bir albüm olmadığı kesin.

Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Grupla arkadaş değilse, küçük bir servete ve bir sürü iyiliğe mal olmuş olmalı.

Bütün arabayı parçalamak bile şu anki kötü ruh halime bir çentik atamazdı. Mia'nın öyle demek istemediğinden eminim ama bu hediye, arkasındaki düşünce... lanet olsun. Sanki bu durumdan bilerek son zerresine kadar aşağılama çıkarmış, beni yerime koymaya çalışmış gibi hissediyorum.

İyi işti.

Onu çözdüğümü sanmıştım. *İki kez*. Ama ikisinde de yanılmışım. Kaya'ya hiç benzemiyor ve güvenimi bu kadar sarsmayı başardığına göre tahmin ettiğim kadar omurgasız da değilmiş.

Telefonumu alıp Toby'ye *Q*'da onlara katılmayacağımı bildiriyorum. Sonra da Cody'ye mesaj atıyorum.

Mia'dan öğrenmesindense benden öğrenmesi daha iyi.

Ben: Kızını ağılattım.

Ve hiç bu kadar çığ hissetmemiştim.

Kaya yüzlerce kez hüngür hüngür ağladı ama gözyaşları beni hiç Mia'nınki gibi etkilemedi. Taşaklara tekme atmak, parkta yürüyüş yapmak gibi.

Mesaj yerine gelen bir arama yanıp sönüyor, kardeşim ileri geri mesaj atamayacak kadar sabırsız.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Ne yaptın sen?" Cody klipleri. "Neden onunla birlikteydin ki? O kız kardeşiyle birlikte!"

"Artık değil. Aisha Toby'yi tercih ediyor. Mia'yı ekti ve ben... Hemen sonuca vardım. Neden bana Asher'ın geçen yıl neredeyse tecavüz ettiği kız olduğunu söylemedin?"

"Çünkü bu seni ilgilendirmez ve benim anlatacağım bir hikâye değil. *Ne yaptın sen?!*"

Alevlenen öfkemi geri itiyorum. Cody'nin kızmaya hakkı vardı. "Justin Montgomery *Tortugo*'da onun her yerindeydi. Onu itmedi ama bana Kaya'nın kendisine dokunmasına izin verdiğinde hep yaptığı o bakışı attı-"

"Ve sen de onun eski sevgilin gibi olduğunu düşündün. Hassiktir! Öyle değil. Biraz beceriksiz ve kendini zor tutuyor, Nico."

Bana sorarsan gayet iyi idare ediyor.

"Çekingen ve yüzleşme konusunda işe yaramaz," diye devam ediyor, sesi çığlık atmaya yakın. "Kaya'ya *hiç benzemiyor*."

"Evet, Justin'i neden uzaklaştırmadığını açıkladığında o kadarını anladım. Sonra bana Asher'dan bahsetti." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Dinle, sadece onu kontrol et, tamam mı? Onu eve ben getirdim."

"Özür diledin mi?"

"Denedim. Bana izin vermedi."

"İnanılmazsın! Onu incitmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Muhteşem olduğunu söylediğinde onu becereceğini düşünmüştüm."

Yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen sözleri buraya kadar geliyor ve beni tam karnımdan vuruyor. Cody son birkaç yılda çok değişti. Dikkatsiz, aptal bir çocuktan, sadece prensipleri olan değil, aynı zamanda onlara göre hareket eden bir adama dönüştü.

Bu konuda diğer Hayes'lerden çok bana benziyor. Ama daha az huysuz bir hıyar. Bu Colt.

"O senin, Cody. Sen benim kardeşimsin. Ne kadar güzel olursa olsun, onun peşinden gitmezdim. Onu üzdüğüm için özür dilerim, tamam mı? Önce ondan öğrenmeni istemedim."

Cody alay ediyor. "Bana bir bok anlatmaz. Tartışmamızdan çok korkacak."

"Bunun için çok geç."

"Çok doğru. Sadece ondan uzak dur. Senin saçmalıklarına ihtiyacı yok. Baş etmesi gereken yeterince şey var."

Başka bir şey söylememe izin vermeden aramayı kesti. Ve bir kez daha kendi kafamın içinde rahatsız oluyorum. Kardeşlerimle asla tartışmam. Elbette aynı fikirde değiliz ama hiçbirini bu gece Cody'ye yaptığım gibi kızdırmamıştım.

Bu sadece Mia'yı ne kadar önemseydiğini gösteriyor. Biraz ağırdan alıyor olabilir ama Mia konusunda ciddi. Bu düşüncenin içime işlemesine izin vermeliydim.

"Geldik," diyor şoför, beni kafamdan çekip çıkararak. "Bu senin evin mi, dostum?"

"Evet."

Başını sallıyor, evim dediğim üç katlı villaya bakıyor. "Artık paranı aldığım için kendimi kötü hissetmiyorum." Koltuğunda dönüp bana kartını uzatıyor. "Araca ihtiyacın olursa beni ara."

Kartı aldım, gitmeye hazırdım ama koltuğun üzerindeki bir şey gözüme çarptı. Tavus kuşu tüyü buruşmuş, sapı ikiye ayrılmış bir şekilde orada duruyordu.

yerler.

Bir an sonra evimdeyim, tüy elimde ve kafamda Şüpheli bir fikir var.

ON BİR

Mia

AISHA'NIN AĞLAMALARI, TOBY'NİN BÜYÜMESİ ve yatağın duvara çarpması beni gece yarısını birkaç dakika gece uyandırdı.

Tekrar.

Toby hafta sonunu burada geçirdi ve dün getirdiği çantanın büyüklüğüne bakılırsa yakın zamanda da gitmeyecek.

Aisha'nın erkeklerini bir ya da iki geceden fazla yanında tutmadığı bilinir, bu yüzden Toby kalıcı olabilir. Onun kitabına göre, bir geceden fazlası sonsuza dek mutlu olmak için yeterli. Üstelik Toby zaten onun yatağındaydı.

Ve geçen sene ayrılık kararı alan oydu.

Kulağıma iki kulaklık takıp Nico'nun çalma listesini başlatıyorum, sesleri bastırmak ve biraz uyumak için. Artık ona kızgın değilim. Olanları inceledim, geceyi moleküler düzeyde parçalara ayırdım. Her saniyeyi aşırı analiz ettim ve sadece tepkisinin normal ve haklı olduğunu değil, aynı zamanda öfkesinin hayal kırıklığına uğradığı anlamına geldiğini fark ettim.

Belki benden
hoşlanıyordur.

Gerçek beni.

Ne kadar çabalasam da onu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kulaklarımda Delilah'ın "Go" şarkısı çalıyor, tüm doğru sinirlere dokunuyor ve beni tekrar uyutuyor. Nico'nun harika bir müzik zevki var; gürültülü, yüksek sesli ya da ağır bir şey değil.

Bir sonraki uyanışında saat sabahın altısıydı ve ev tamamen sessizdi.

Yarım saat sonra duşumu almış ve giyinmiş olarak mutfağa giriyorum, Toby kalçalarına kadar inen gri bir pantolondan başka bir şey giymeden kahve hazırlıyor. Renkli dövmeleri her hareketinde kaslı sırtında dans ediyor.

"Günaydın," diyor, bir fincanı bana doğru iterken kuşu kapan kedi gibi gülümsüyor. "Pazartesileri seviyorum, ya sen?"

"Eğer üç kez orgasm olsaydım, muhtemelen ben de pazartesileri severdim."

Dumanı tüten kahvesinden büyük bir yudum yutuyor. Yanlış boruya denk gelmiş olmalı ki öksürük krizine giriyor. "Duydunuz, ha?" diye hırıltılı bir ses çıkarıyor, biraz daha öksürüyor. "Kusura bakmayın, uyuduğunuzu sanıyorduk."

"Öyleydim ama kız kardeşim ölülerini bile uyandırır. Bu kadar mahcup görünme. Buna alışmak için yıllarım oldu. Aisha her zaman çılgılık atan biri olmuştur." Tezgâhın üzerindeki meyve kâsesinden bir elma alıyorum, ısırmadan önce sapını koparıyorum. "Ve sen de pek sessiz değilsin."

Yüzüne şaşkın bir korku ifadesi yayılıyor ve dudaklarını aralıyor, ama Aisha'nın sesi onu kesiyor.

"İşte bu yüzden sana o havalı kulaklıkları aldım." Kısa ipek bir bornozun içinde beliriyor, parmak uçlarında yükselip Toby'nin dudaklarını öpüyor, elini Toby'nin kasıklarına götürüp onu geri sıçratınca sahne R derecesine yükseliyor. "Böylece kulak misafiri olmayacaksın." Bana doğru bakıyor. "Hazır gürültü kirliliğinden bahsetmişken, Cuma günü birkaç arkadaşımızı masa oyunlarına davet ediyoruz. Ya ortalıkta görünme ya da bir çalma listesi hazırla."

"Ne zamandan beri masa oyunu oynuyorsunuz?"

Aisha omuz silkiyor ve Toby'nin kahvesini çalıyor. "Bir inekle çıktığımdan beri. Toby bir D&D kralıdır."

"Bu senin D&D hakkında ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor," diyor. "Onlara kral değil, usta deniyor ve ben hiç oynamadım. Yine de eğlenceli olduğunu duydum."

Aisha yine omuz silkiyor, tamamen ilgisiz. "Ne oynamak istersen, atışlar olduğu ve sıkılıp kulübe gitme ihtimalimiz az da olsa olduğu sürece ben varım." Bana sert bir bakış fırlattı. "Bize katılmanı isterdim ama senin tarzın olmadığını biliyorum. Sıkılırsın."

Sıkılmazdım. Muhtemelen ondan daha iyi vakit geçirirdim ama tartışmanın ne anlamı var ki?

İyi ruh halim nehre atılan bir taş gibi batıyor. "Yolundan çekileceğim."

Aisha arkadaşlarıyla vakit geçirmemi hiç istemez, ne zaman beni sinemaya götürmesi gerektiğini söylese babamla kıyasıya kavga ederdi. Başka bir gün olsa, açık açık '*seni etrafımda istemiyorum*' demesi kafamdan uçup giderdi ama bugün hayal kırıklığına uğradım. Nico muhtemelen Cuma günü burada olacak, ben yatak odamda kilitli kalırken bir oda ötede eğlenecek.

"Tamam, güzel," diye cıvıldıyor Aisha ve Toby'nin kahve doldurduğu seyahat kupasını elime tutuşturarak beni sessizce yoluma gönderiyor.

"Zaman doldu kediciik," diye bağılıyor Brandon salona girerken. "Anlaştık mı, anlaşımadık mı?" Birkaç sıra aşağıda oturan Blair'e gülümseyerek yaklaşıyor.

"Anlaşma yok," diye cevap veriyorum, masamdan bir adım ötede durduktan sonra aramızdaki mesafeyi artırmak için arkama yaslanıyorum. "Bir dahaki sefere izin istememeni beklemeli miyim?"

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor Bay Finch, odaya girerken, o kendine özgü saçma sapan ifadesiyle. "Herkes sakın olsun. Brandon, birinci sınıfı tekrar etmek istemiyorsan, sınıfımdan çıkmanı öneririm."

Brandon masanın üzerine eğilirken çenesi gerilir. "Ben bir hayvan değilim, kediciik. Sana dokunmayacağım-"

"Dışarı, Bay Price," dedi Bay Finch. "Bir daha sormayacağım."

"Bu konuşma daha bitmedi," diye homurdanıyor ve arkasını dönüp odadan çıkmadan önce bana dik dik bakıyor.

O salondan çıkar çıkmaz Blair'in dikkati benim üzerimde oluyor. Midem çalkalanıyor, baş ağrısının ilk dalları yerleşiyor. Bugün iyi bir gün olmayacak. Çirkin kaşlarının ardındaki nedeni biliyorum. Kıskanıyor.

Tanrı bilir neden. Brandon bir ödül değil ve ben de ilgilenmiyorum. O aşağılık biri, kampüsteki kızların yarısıyla yatmaktan fırsat buldukça Blair'i kullanıyor. Daha fazlası için geri döndüğü tek kişi o, ama Blair'in hayalini kurduğu ilişki gerçekleşmeyecek.

Bir kaşını kaldırıyor, gözleri bana doğru hançer gibi fırlıyor, sonra kayıtsızca arkasını dönüp Bay Finch'e odaklanıyor. Beş dakika bile geçmeden özür diliyor ve dersin geri kalanı boyunca geri dönmüyor.

Bay Finch salondaki herkesi sıkıyor, sesi öğrencilerin yarısını uyutuyor. Not almak yerine bir saatimi şarkı sözü yazarak geçiriyorum.

Ders biter bitmez dışarı çıkan ilk kişi ben oluyorum ama koridorun karşı duvarında *benim* resimlerimin olduğu duvara bakınca duruyorum.

Yani yüzümün, vücudumun değil. Çıplak tek bir resmim bile yok, yani bunlar fotoşoplanmış olmalı. Porno filminden kareler gibi görünüyorlar.

Kadın oyuncak kullanıyor, göğüslerini avuçluyor, birinin yüzüne oturuyor ya da birinin aletini tutuyor. Dört ayak üzerinde koca dildoları kışına sokarken ya da dušta arkadan alınırken çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. Bir tanesinde arabanın arka koltuğunda bacaklarını iki yana açmış, iki parmağını amına sokmuş...

Öğrenciler sınıflarından çıkıp Blair'in kolajına hayranlıkla bakarken etrafımda alkışlar kopuyor. Onun fikri olduğunu biliyorum. Bunu daha önce de yapmıştı, lisedeyken, ama o zamanlar üzerinde oynadığı resimler sadece iç çamaşırı modelleriydi.

Futbolcular uluyarak koridorda ilerliyor, pespaye gözler benimle resim duvarı arasında gidip geliyor.

Kendimi olduğum yerden kurtaramıyorum.

Tek bir kelime bile edemiyorum ve bakışlarımı ayıramıyorum.

Brandon yanımda durup bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Güzel göğüs, kedicik."

"O ben değilim," diye fısıldıyorum, yüzüklerimi çekiştirerek.

"Onlar gerçek değil." "Göğüslerin gerçek değil mi?" diye kıkırdıyor ve beni kendine çekiyor.

"Jake hep ne derdi?" Jake'in en yakın arkadaşı Jessie Longman salondan çıkarken bağıyor. Dirsekleriyle sergiye doğru ilerliyor ve birinin aletini yalayan bir kadının resmini kapıyor. "Blow Job Lips. Mükemmel!"

"Bu da ne böyle-" Bay Finch yanımda durup duvara bakıyor, yüzü Noel Baba'nın şapkasından daha kırmızı.

"Bunlar gerçek değil," diye tekrar mırıldanıyorum, elimi dudaklarıma bastırıyorum, midem bulanıyor ve başım dönüyor.

"Sakin ol, kedicik. Utanacak bir şey yok. Hayatımda gördüğüm en seksi vücuda sahipsin."

"Mia!" Cody yakınlarda bir yerde gürledi.

Birkaç saniye içinde Brandon'ı iterek yanıma geldi ve Colt da orada, görüş alanımı kapattı. Şaşkınlık içinde, beni dışarı çıkarıp otoparkın karşısına geçirirken bacaklarım kendi kendine hareket ediyor.

"İyi misin, Bug? Kusman mı gerekiyor?" Conor koşarak geliyor ve Cody'nin Mustang'inin arka kapısını açıyor.

"Yüzüne ne oldu?" Yarılmış dudağından akan kan damlasını işaret ederek soruyorum.

"Blair'e vuramadım. O bir kız ama Brandon'a vurabilirdim ve vurdum da." Brandon'a gönderdiği sağ kroşeyi göstererek gülümsüyor. "İyi hissettirdi."

"Lütfen bunu yapma. Bu anlamsız. O pes etmeyecek ve senin tek yaptığın Nico'yu haklı çıkarmak. Başım belada ve-"

"Bela mısın? Yanlış bir şey yapmadın," diye homurdanıyor Cody, emniyet kemerimi bağlarken. "Asıl büyümesi gereken onlar. Nico da aptalın teki. Onun ne düşündüğü kimin umurunda?!"

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum, yüzümü ellerimin arasına saklayarak. "Ah, işte bu yüzden üniversiteli kızlardan hoşlanmıyor, değil mi? Tüm bu drama... Onu suçlayamam bile. Yani, bu çok saçma!"

"Um... Mia?" Conor arkasını dönerek dikkatimi çekti. Yolcu koltuğundan, alnını öpen buklelerinin altından zar zor görünen kaşlarını birbirine kavuşturmuş bir şekilde bakarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Sen..." Başını usulca sallayarak bunu geçiştiriyor ve tekrar deniyor. "Nico'dan hoşlanıyor musun? Yani, ondan hoşlanıyor musun?"

"Ondan hoşlanmak gibi mi?" Colt yanıma atlayarak tekrarlıyor. "Liseye geri dönmelisin, kardeşim. Ondan hoşlandığını *yeni* mi fark ettin?"

"Ondan hoşlanmıyorum," diye geveledim, fazla savunmacı bir tavırla. "Yani, iyi, sevecen ve seksi biri-" Bir elimi ağzıma kapatıyorum, sonra saçlarımın arkasına saklanıyorum, yanaklarıma alev gibi yayılan allığın altında tenim ısıyor. Eminim üzüzlerin daha fazlasına ihtiyacı yoktur. "Tamam, peki. Ondan hoşlanıyorum. Özür dilerim..."

Cody kısa, acı dolu bir kıkırdamayı zorlayarak dikiz aynasını yeniden ayarladı. "Seksi, ha? Bunu kabul ediyorum, ama *hoş*? Hadi ama! Bu çok abartılı. Biz iyiyiz, Mia. Görünüşünün seni kandırmasına izin verme. Nico başa çıkılması kolay bir adam değil. Asabi, kibirli, ağzı bozuk bir kontrol manyağıdır ve sen kendini savunamazsın. Seni bütün olarak yutar."

"O kadar da kötü biri değil," diye mırıldanıyorum, Conor ve Colt'a bir göz attığımda ilkinin çantamı karıştırıp atıştırmalık bir şeyler aradığını, ikincisinin ise Cody'ye ters ters baktığını görüyorum. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diyor Colt, yüz ifadesini rahatladığını sandığım ama daha çok limon çiğnerken gülümsemeye çalışıyormuş gibi görünen bir şekle sokarak. "Her şey yolunda. Seni kahve ve dondurma içmeye götürmeye ne dersin?"

Yana doğru eğilip yanağımı ona yaslıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Ah, tam da görmek istediğim kişi." Futbol takımının köşe oyuncusu Finn Ash yoluma çıkıyor.

Her ne istiyorsa, *bana bir iyilik yapmak* için burada olduğuna şüphe olmayan başka bir futbolcuyla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var. Justin'in bilgi vermeden bahsettiği planı düşünürsek, Finn'in de bu işin içinde olduğunu varsayabiliriz.

Koridorda Six'in üzerinde çalıştığı bir parça için aşırı heyecanlı bir şekilde beklediği kayıt stüdyosuna doğru neredeyse koşarak ilerliyorum. Ben üçüzlerle öğle yemeği yerken aradı ve sözleri yazıp yazamayacağımı sordu.

İsteksizce durdum, çantamın askısını gerekirse silah olarak kullanabilmek için tutacak şekilde ayarladım. Oyun kurucuyu saymazsak, futbol takımından birinin bana yaklaşması her gün olan bir şey değil.

Etrafıma bakınıp yakınlarda başka biri olup olmadığını kontrol ediyorum ama yok. Yalnızız. Bu düşünce kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Neden beni görmek istedin?" Biber gazına kolayca erişebilmek için çantamın fermuarını dikkat çekmeden açarak soruyorum.

"Bu akşam ne yapıyorsun? Akşam yemeği yemek ister misin?"

Gözlerim açılıyor ve aklım karışıyor. Başımın üzerinde bir ampul yanmadan önce koridoru tekrar kontrol ediyorum. "O resimler gerçek değildi Finn. O ben değildim. Yüzüm fotoşoplanmıştı."

"Biliyorum. Grafik tasarım yapıyorum ve bu berbat bir işti. Sana resimler yüzünden çıkma teklif etmiyorum."

"O zaman neden soruyorsun?"

Omuz silkiyor, ellerini ceplerine sokuyor. "Çok tatlısın. Brandon'ın istediğini yapmasına izin vermemen hoşuma gidiyor. İlgi çekicisin ve seni tanımak istiyorum."

"Oh, um... teşekkür ederim," diye mırıldandım, hiçbirine inanmayarak. "Ee? Seni bu gece alabilir miyim?"

"Hayır, üzgünüm."

"Hadi ama, tek bir randevu. Sana yüzük takmaya çalışmıyorum. Akşam yemeği yemenin ne zararı var? Eğlenceli değilse gidersin ve zarar görmezsin. Hepimiz aptal değiliz, biliyorsun değil mi?"

"Eminim değilsinizdir, ama-"

"Mia, burada iyi misin?" Altı köşeyi dönerek yan koridordan çıktı. "Hadi ama, programımız sıkışık."

Finn'e özür dileyen bir gülümseme gönderiyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Evet, tamam, ama bunu bir düşün. Seni sonra bulurum." Kasıla kasıla uzaklaşmadan önce göz kırpmıyor.

"Ne istiyormuş?" Kayıt stüdyosuna doğru adım atarken Six soruyor.

"Bana çıkma teklif etti."

"Kapa çeneni!" diye bağılıyor ve beni şakacı bir şekilde itiyor. "Hayatta olmaz, seni küçük yalancı. Onun tipi değilsin."

İnançsızlığı beni biraz şaşırttı. Birkaç kez çıktığımı biliyor ama sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi davranıyor. "Onun tipinin ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onu kardeşlik partilerinde görüyorum. Futbolcuların hoşlandığı tiplerden değilsin Mia. Sen çok... *yumuşaksın*."

İnsanların sizi tarzınızla yargılamasına bayılmıyor musunuz? Güzel elbiseleri severim ama bu yumuşak olduğum anlamına gelmez. Annesiz büyüdüğüm için hep kendi başımın çaresine baktım çünkü Faith Harlow ebeveyn olmaya uygun değildi. Sorumluluktan bunalmıştı, çocukları takdir etmek için çok gençti.

Aisha doğduğunda sadece on altı yaşındaydı. Birkaç yıl dayanmaya çalıştı ama tam bağımsızlığını yeniden kazanmaya başlamıştı ki ben oldum. Tüm planlarını altüst eden plansız bir kaza.

On beş yaşında hamile kaldığı için hiç sahip olamadığı hayatı arzulayarak kaçtı.

Babam kariyerini dengelemek ve iki kızını büyütmek için elinden geleni yaptı, ancak F1 takımıyla dünyayı dolaştığı için pek ortalıkta değildi. Benden ve Aisha'dan sorumlu olması gereken kişi -büyükbabamız- dört yıl önce ölene kadar alkolizmle mücadele etti. Yıllarca zorbalığa, alaylara ve aşağılanmalara katlandım ama bunların hiçbirinin beni tanımlamasına izin vermedim.

Sosyal açıdan beceriksiz miyim? Elbette. Her fırsatta dışlanırken partinin neşesi olmak zor. Ben zorunluluktan içe dönük biriyim, seçim değil. Sessiz, temkinli ve *tuhafım* ama yumuşak *değilim*.

"Ee? Ne istiyormuş?" Kayıt kabinine girip çantamı bıraktığımda Six soruyor.

"Sana söyledim. Bana çıkma teklif etti."

"Peki, diyelim ki istedi. Orada gizli bir gündem olduğunu biliyorsun, değil mi? Aptal olma, Mia."

"Elbette, çünkü başka türlü kimsenin benimle ilgilenmesi mümkün değil," diye kestirip atarak kulaklıkları taktım.

"Hey, üzülmeyin. Öyle demek istemedim, anlıyor musun? Özür dilerim, sadece-"

"Müziği aç."

Sustu, kelimeler dudaklarından silindi. Bir saniye sonra kulaklarımda ritim başlıyor ve kelimeler zihnime doluyor.

ON İKİ

Nico

TOBY, küçük kız kardeşiyle paylaştığı Aisha'nın evinde KENDİNİ RAHAT HALE GETİRDİ. Bu akşam masa oyunları için birkaç arkadaşlarını davet etmişler.

Belki evde kalıp Mia'dan uzak durmak daha akıllıca olurdu ama kendimi kandırmıyorum. Onu tekrar görmek istiyorum.

Onu tekrar görmem *gerek*.

Üçüzler bir başka kardeşlik partisine katılıyor, bu yüzden hazırda bir dizi sağlam bahanem var. Cody için Mia'ya göz kulak olmalıyım. Evet, sorun değil. Çok iyiyim, değil mi?

Yanlış. Saçmalık neyse o.

Bu kızıdan kurtulamıyorum. Onu tanıdıkça daha da derine batıyorum. Zihniyeti, kişiliği, zekâsı ve yeteneği beni vücudundan daha çok kendine çekiyor. Akşam saat yedi civarında arabama atlıyorum ve on dakika sonra kapının zilini çalıyorum. Beklenti ensemde karıncalanıyor - evde kalmam için bir neden daha.

Mia beni sinirlendiriyor.

Siktir et onu. O zaten derimin derinliklerinde. İkimizi de sefaletten kurtarmak için onu aramayı bırakmalıyım.

Ne de olsa kör değilim. Bana nasıl tepki verdiğini görüyorum ve kardeşimin onu istemesi bu durumla ilgili her şeyi berbat ediyor.

Kahretsin, Cody kendi tercihiyle onun ağabeyi olsa bile Mia ihtiyacım olan kişi değil. O saf ve güvenen biri. Masum... Dünyanın canavarlıklarından habersiz.

Onu hiç çaba harcamadan kendi isteğime boyun eğdirebilirim. O da bana izin verirdi. Çaldığım her melodiyle dans ederdi ve bu büyük bir *hayır*. Kontrol edemediğim şeylerin yanıma kâr kalmasına izin vermeyecek bir kadına ihtiyacım var.

"Merhaba bebeğim," diye cıvıldıyor Aisha ve beni içeri alıyor.

"Gelebildiğine sevindim.

o."

Beni koridordan geçirerek açık planlı oturma alanına götürüyor. Beyaz bir kuyruklu piyano tavandan tabana pencereleri kısmen gizliyor. Mia'nın dediği gibi bir Yamaha.

Onun için parlak sarı bir C modeli sipariş etmek istemem ne kadar berbat bir şey? Cody'nin Mia'nın en sevdiği renk olduğunu söylediğini duydum ve bir Steinway bu alana mükemmel uyum sağladı.

Toby birbirinin aynısı iki lacivert berjer koltuktan birinde oturuyor, Adrian ise beş kişilik deri kanepeye bir kadınla yayılmış ama Mia'dan iz yok.

Ellerini sıkıyorum, Aisha'dan bir içki alıyorum, sonra odayı daha fazla tarıyorum, tertemiz yüzyıl ortası modern iç mekanı, yüzen raflardaki kitap sıralarını ve güney duvarını süsleyen her iki Harlow kızının büyük resimlerini alıyorum.

Bunlardan birinde Mia beyaz, dökümlü bir elbiseyle piyano çalıyor, sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor, parmakları tuşların üzerinde. Diğer resim bir portre. Mia kameraya bakıyor, kolunu duvara dayalı elektrikli klavyeye dayamış. Saçları kıvrıkcık, dudakları ayırık, gözleri parlak.

"Hoşuna giden bir şey görüyor musun?" Toby sırtımı sıvazlıyor, Aisha'ya yardım etmek için yanımdan geçiyor. "O burada değil."

Aisha tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Dışarıda. Ateşli bir randevusu var."

Sahiplenme duygusu derimin altına bir çürük gibi yayılıyor ve yemin ederim bu kez sadece benim için değil, Cody için de. Mia'yı rastgele bir adamla görmektense kardeşimle görmeyi tercih ederim. En azından bu şekilde ona göz kulak olabilir, Cody'nin uslu durduğundan emin olabilirdim.

"Randevu mu?" Sesimi yükselttim.

"Kiminle?" "Üniversiteden bir çocukla."

Telefonumu çıkardım ve Cody'ye mesaj attım.

Ben: Kız arkadaşının şu anda bir randevuda olduğunu biliyor musun?

Aisha, "Bütün gün piyanonun başında oturmak yerine kendini dışarı atmasının zamanı geldi," diye düşünüyor. "Belki hoşlandığı bir erkek bulduğunda bu kadar tuhaf olmayı bırakır."

Telefonum elimde titriyor.

Siktir. Kiminle?

Ben: Üniversiteden bir çocukla.

"*Randevu sadece seks için bir örtmece değil mi?*" Adrian sakalını kaşıyarak soruyor. "*Kızlar da eğlenebilir. O bir genç. Yaptıkları şey bu, değil mi?*"

Aisha kahkahayı patlatıyor. "*Herkesi aynı torbaya koymanın yolu, göt herif. Elbette bazı gençler yatar ama bazıları yatmaz. Mia ikinci grupta. Toby'yi donuyla gördüğünde neredeyse alev alacaktı. Kardeş olmamız birbirimize benzediğimiz anlamına gelmez. Tam tersine, aslında. Ben lise ikinci sınıfta mezuniyet balosunda kızlığımı bozdurdum ve Mia on dokuz yaşında hâlâ bakire, yani hayır, birlikte yemek yediği erkeklerle takılmıyor.*"

Mia'nın henüz seks yapmamış olmasına şaşırdığımı söyleyemem, ama yine de bu doğrulama neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

İyi ki oturuyorum.

Kafam onun yatağımdaki, saçları yastığa yayılmış, dudaklarını ayırmış, acele etmeyen bir ritimle içine doğru ittiğim görüntüleriyle doluyor.

Mia dört ayak üstünde, göğüsleri çarşaflara çarpmış, ben onu titretmek için olabildiğince derine dalarken parmaklarım yatağın kenarını kazıyor.

Mia sırt üstü yatmış, yüzüm bacaklarının arasına gömülmüş.

Seks fizikseldir. İlkeldir. *Doğaldır*. Erkekler bunu az çok anlayarak doğarken, kadınlar süreç içinde öğrenirler.

İlk sefer büyümlü bir eşik olduğu için değil, ömür boyu sürececek bir zevki başlattığı için önemlidir. Kız ne kadar rahat hissederse, daha sonra istediğini talep etme ve ihtiyacı olanı alma şansı o kadar yüksek olur.

Erkekler seksi farklı yaşar. Bektan bir ilk sefer muhtemelen bir erkek için gelecek yılları mahvetmeyecektir, ancak bir kadın için olabilir. Kızların kendilerini güvende ve rahat hissetmeleri gerekir. Eğer erkek egoist bir pislikse, kadının nasıl göründüğünü ya da nasıl göründüğünü düşünmek yerine seksten zevk almayı öğrenmesi uzun zaman alabilir.

İnsanlar seks hakkında yeterince konuşmuyor. Birçok ailede hala gizli tutulan bir konudur ve bu kalkan onu ait olmadığı bir tabu kaidesine gizler. Seks en temel insani ihtiyaçlardan biridir.

Nefes alır, yemek yer, uyur ve sevişiriz.

Koridordan "*Merhaba!*" diye bağırlıyor.

Adrian'ın futbol arkadaşlarından Alex, kolunda sarışın bir genç ve hemen arkasında bir başkasıyla içeri girer. Adrian'ın doğal olmayan hareketlerine bir bakış

Kaşları onu benim için getirdiğini kanıtlıyor. Hala notu almamış: Ben gençlere dokunmam.

Ama Mia'ya dokunurdum.

Tanrım, onun *her yerine* dokunabilirim.

Alex kollarını Aisha'ya doluyor, yanağından öpüyor ve bir şişe tekila uzatıyor.

"İçki?" diye soruyor, kızlara bakarak. "Emin misin?" "Evet, eminim."

Mia geri gelene kadar iki saat boyunca *Sıcak Koltuk* oynuyoruz. Ön kapının sessiz tıkırtısı başımı koridora doğru çevirmeme neden oluyor ama bize katılmak yerine yumuşak ayak sesleri geri çekiliyor ve arkasından başka bir kapı kapanıyor.

"*Merhaba* bile demeyecek mi?" Adrian kaşlarını birleştirerek soruyor. "Bu çok kaba."

Toby kaşlarını çatarak, "Kendisine söyleneni yapıyor," diye açıklıyor. "Aisha onu burada istemiyor."

"Çünkü o tam bir oyunbozan!"

Aylardır beni kızdırıyor ama hiç bu kadar hızlı olmamıştı. "O senin kız kardeşin."

"Bu gerçekleri değiştirmez, değil mi? Bir keresinde onu arkadaşlarımla vakit geçirmeye davet etmişim ve Mia şakalardan o kadar rahatsız olmuştu ki kusmuştu."

"Nico haklı. O senin kız kardeşin, bebeğim," diye söylendi Toby, kolunu Mia'nın omuzlarına dolayarak. "Ona buraya gelmesini söyle. Oynamak zorunda değil. Sadece bir içki içebilir."

Aisha oflayıp puflayarak koridorda tökezliyor. Kapının çalındığını duyuyoruz ama konuşmalarını duymuyoruz ve bir dakika sonra Aisha tek başına geri dönüyor. "Meşgul."

"Hangi kapı?" Buna inanmadığım için soruyorum. "Sağdan ikinci."

Oraya yöneliyorum, parmak eklemlerimi çerçeveye vuruyorum ve içeri giriyorum. Allan Rayman'ın "Graceland" şarkısının sesiyle zihnim sessizleşiyor. Onu Mia'nın çalma listesinde duyduğumdan beri kaydettiği her şeyi dinledim.

Mia irkilerek sığıyor ve beynim donup kalıyor.

Yatağın yanında durdu. Sarı dalgaları yüzünün etrafında dans ediyor, aşağı düşmeden önce kollarını öpüyor.

Dikkatim uzun süre saçlarında değil, kalçalarının kıvrımını vurgulamak için kesilmiş bir çift düşük külottan başka bir şey giymemiş vücudu tarafından çalınıyor. Elleriyle göğüslerini kapatıyor ama pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmaz. Soluk pembe areolalar parmaklarının arasından görünüyor.

Sanırım felç geçiriyorum.

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki, her atış parmak uçlarımda titreşiyor. Sikim göz açıp kapayıncaya kadar sertleşiyor.

Baktığımın farkındayım... sessiz, *suskun*, sarı saçlarından, pembe yanaklarından ve zar zor ayrılmış dudaklarından çıkıntılı köprücük kemiklerine ve göğüs dekoltesinin narin tenine kadar onu baştan aşağı süzüyorum. Belinin kum saati çukuru, derin göbeği ve yuvarlak kalçaları. Pürüzsüz bacaklar, altın halhal, sonra tekrar yukarı, manzarayı içerek. Hafızama kazıyorum.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki beni boğmaya yetiyor.

"Tanrım..." Nefes verirken fısıldıyorum, sonra ciğerlerimi tekrar doldurup Mia'nın yeşil gözlerine bakıyorum. "Çok güzelsin, bebeğim."

Vücudu benimle alay ediyor, beni içine çekiyor ve acı verebileceğini hiç düşünmediğim şekillerde bana işkence ediyor.

Yanakları iyi eğitilmiş bir gün doğumu gibi kızarıyor ve bakışlarımı tutmak için mücadele ederek titriyor. "*İçeri gel* demedim."

"Kahretsın," diye burnumun kenarını çimdikliyorum ve akıl sağlığımı sorgulayacak kadar çok istediğim kıza sırtımı dönüyorum. "Ben... İçeri girdiğim için özür dilemeliyim Mia, ama..." Neden? Neden bu kadar güzel? Neden Cody'nin kızı? "...Yapamam. Üzgün *değilim*. Giyinmene izin vereceğim ama yatağında hazır tuttuğun o gece elbisesiyle değil. Bir içki için bize katılmanı bekliyorum."

"Um... tamam," diyor sessizce.

Ve polisler tarafından kovalanıyormuşum gibi oradan fırlayarak çıkıyorum. Onun neredeyse çıplak görüntüsü sonsuza dek hipokampüsüne kazınıyor. Kafamı açıp içine bir kova çamaşır suyu döksem bile onu oradan çıkaramayacağım.

İçkimi tek seferde bitirip piyano taburesine oturuyorum. Mia bir dakika sonra yanıma gelene kadar zihinsel olarak kendime moral veriyorum.

"Buluşma nasıldı?" Aisha soruyor.

"İyi idi."

Ses tonu iyi olmaktan çok uzak. Ondan yayılan güvensizlik ya da bana bir kez bile bakmamış olması hoşuma gitmiyor. Ya utanıyor ya da geçen haftaki gösterime hâlâ kızgın.

"Yani? İkinci randevu malzemesi mi?"

Mia sanki o adamı tekrar görme fikri bile midesini bulandırıyormuş gibi ırkılıyor. "Maalesef hayır."

Küçük iyilikler için şükürler olsun.

Şarabını yudumladı, sonra karşıya geçti. Solumdaki boş kanatlı koltuğa oturacağını sanıyorum ama benimle kol kola piyano taburesine oturuyor. Rahatladım.

Belki de o kadar kızgın değildir.

"Tamam, ne oldu?" Toby, Mia'yı Alex'le tanıştırdıktan sonra soruyor. "Gitmeden önce sana ne demiştim? Bana onun ne yaptığını söyle."

"Beni öptü."

Ruh hali değişimlerimden gerçekten nefret etmeye başlıyorum. Tahrik olmuş ve sakın bir halden bir anda öfkeli bir hale geçiyorum. Mia'nın narin bedeninde herhangi birinin eli ya da dudağı olduğu düşüncesiyle içimdeki şiddet gevşek bir tel gibi titriyor.

"Tamam, bunu biraz daha açıklaman gerekecek," diyor Toby çenesini kaşıyarak. "Seni bir randevuda öptüğü için mi onu reddettin?"

"Hayır. Onu vurdum çünkü öpüşemiyor."

Alex kahkahayı patlatır. "Yanlış bir yol olduğunu bilmiyordum. Yani seks, tabii, ya iyisindir ya da değildir, ama öpüşmek?"

Mia bacak bacak üstüne atıyor, bu hareket *Çıplak İçgüdü*'deki ikonik sahnenin yanından bile geçmiyor ama beş kat daha iç gıcıklayıcı. Gözlerim ayak

bileğindeki bileziğe, daha doğrusu hemen üstündeki dövmeye takılıyor. Daha

önce de fark etmişim ama ne olduğunu çıkaramamıştım: yabancı dilde bir kelime. Yunanca sanırım. "Kesinlikle yanlış yapabilirsin," diye itiraf ediyor.

"Finn'i al. Onun öpücüğü

on üzerinden beş."

"Bu gerçekten ilginç," diyor Toby, Aisha'ya kucağında yer açmak için berjer koltukta arkasına yaslanarak. "Düşündüm de, ben de kendi payıma düşen berbat öpücükler yaşadım ama hiç derecelendirmedim. İlk randevunun sonunda her erkeği öpüyor musun?"

"Hayır. Onlar beni öper. Onlara izin veriyorum çünkü iyi öpüşemiyorlarsa işleri ilerletmenin ne anlamı var? Öpüşemeyen bir erkekle çıkmak çok hoşuma gidiyor."

Telefonum cebimde titreyerek dikkatimi dağıtıyor. İyi oldu. Şu anda ellerimi kendime zor tutuyorum.

Daha dönmedi mi?

Ben: Evet. Rahatlayabilirsin. Finn öpüşemez, yani ikinci randevu yok. Neyi bekliyorsun? Biri onu senden çalmadan önce harekete geç.

Eğer elimi zorlarsa, o ben olacağım.

"Pekâlâ, kontrol edelim." Alex ayağa kalkıyor, gençlerden birini yanına çekiyor ve elleriyle poposunu okşarken dilini genç kızın boğazına sokuyor.

Üzerinde çalışıyorum. Görüyorum ki sana derecelendirme sisteminden bahsetmiş.

Siz ikiniz yakınlaşıyorsunuz, kardeşim. Geri çekil.

Bu ne cüret. Kim olduğunu sanıyor da benim saçmalıklarımı görebiliyor?

Stratejin her neyse, başarısız oluyor.

"Birden ona kadar puan ver bebeğim," diye mırıldandı Alex, uzaklaşarak. "Yaklaşık... altı buçuk mu?"

"Altı mı?!" diye haykırıyor, önce inanamıyor, sonra da biz kahkahayı patlatınca utanıyor. "Cidden mi?! Yani hepinizin bir derecelendirme sistemi mi var? Hayatım boyunca bu bilgi neredeydi?"

"Sana birkaç ipucu vereyim," diye sırtıyor Toby, ama Aisha onu vurmak için o anı seçiyor.

"Sen de dokuz bile değilsin."

"Dokuz mu? Mümkün değil. Ben

10'um."

"Diğer dudaklarımı öptüğünde on oluyorsun. Şunlar..." Ağzını sıvazlıyor, "...üzerinde çalışmalısın."

Ve yapıyor, puanını yükseltmeye kararlı.

Mia'ya dönüyorum, sebepsiz yere ona yaklaşıyorum. Ne zaman aynı odada olsak vücudum ona doğru kayar. Şimdi birkaç santim ötemde oturuyor, tatlı kokusu etrafımızı sarıyor...

Kemiklerim kırıldı, eklemlerim yüzlerce kez kanadı, yine de Mia'ya dokunamamak işkencenin en acımasız şekli.

"Bu ne anlama geliyor?" Dövmesini işaret ederek soruyorum.

"Soteria. Yunan mitolojisinde güvenlik ve zarardan korunma tanrıçasıydı."

Garip bir seçim ama eminim arkasında bir hikâye vardır. "Başka var mı?"

"Kardeş dövmelerimiz var." Aisha Toby'den uzaklaşıp ayağa fırlıyor ve bluzunu yukarı sıyırarak sütyeninin altındaki küçük karahindibayı gösteriyor. "Mia'da da aynı yerde var."

"Sanırım anlamsız değil."

"Neşeyi ve gençliği simgeliyor," diye itiraf ediyor Mia. "Başka neyiniz var?"

Bana sırtını dönüyor. "Saç çizgimin hemen altında."

Parmaklarımın tenini okşamasının ardından tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum. Göğsüm sıkışıyor. Kulağının altındaki hassas noktayı öpme dürtüsü beni uzun otların arasındaki bir yılan gibi vuruyor. Mia'nın ensesindeki küçük müzik notasına dokunarak arzumu dizginliyorum. Bunun anlamını açıklamaya gerek yok.

Eteğinin kumaşını daha yukarı çekmeden önce saçlarının özgürce dökülmesine izin veriyorum. Çıplak teninin her santiminde nabzım hızlanıyor. Beni öldürmeye çalışıyor.

Başka bir dövme ortaya çıkıyor. Tek kelime: *güç*, soluk bir yara izinin etrafında kıvrılmış. Bu kadar şaşkın olmasaydım belki de onu neredeyse çıplak gördüğümde fark ederdim.

"Hepsi bu kadar," diyor elbiseyi tekrar aşağı çekerek. "Şimdilik." "Tamam, eğlendik. Şimdi dışarı çıkıyoruz," diye cıvıldıyor Aisha, Toby'nin başını gagalayarak. "Ben üstümü değiştireyim," diye ekliyor, sonra sıkılmış dudaklarının arasından konuşuyor

Dişler. "Gelmek ister misin, Mia?"

"Um... hayır, teşekkürler."

"Belki biz kalabiliriz?" Toby, Aisha'yı üzmemek için ağırdan alarak sordu. "Mia berbat bir randevu geçirdi. Biraz daha oyun oynayalım. Monopoly?"

Aisha kaşlarını çatıyor, Toby'nin onu izlediğini fark etmeden önce gözlerinde bir anlığına cinayet parıltısı beliriyor. "Ah, tabii." Dudaklarından acı dolu bir gülümseme geçiyor ama kız kardeşini umursamayan bir sürtük gibi görünmemek için kendini zor tutuyor. "Evet, neden olmasın. Monopoly kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Ben iyiyim," diyor Mia, Aisha'nın imdadına yetişerek. "Git ve eğlen."

"Sadece eminsen!" Aisha şarkı söyleyerek koridorun yarısını çoktan geçmişti.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede geri döndü, hâlâ küçük siyah elbisesinin fermuarını çekiyordu. Nefes nefese ve hırıltılı bir şekilde Toby'ye arkasını dönüyor ve sıkışan fermuarla ilgilenmesi için onu zorluyor.

Mia benim kızım olsaydı ve böyle giyinip dışarı çıkmaya karar verseydi, cinayete suç ortağı olurdu. Ne giyerse giysin, onu asla yasaklamazdım.

istedim, ama uygun olandan daha uzun bakmaya cüret eden herkese yumruklarımı atardım.

Çok geçmeden taksi geldi ve Aisha diğer kızlarla birlikte kapıya doğru koşarken neredeyse bacağını kırıyordu. "Döndüğümde ortalığı temizlerim, abla."

İki dakika sonra herkes kapıdan çıkarken ben bardağımı lavaboya koymak için mutfığa doğru rahatça yürüyorum.

Gitmek istemiyorum. Mia olmadan olmaz.

"İyi eğlenceler!" diye bağırarak masadan bir avuç dolusu shot bardağı aldı.

"Geçen hafta sonu için rahatsız edilmeden özür dileyebilir miyim?" Bana mutfakta katıldığında soruyorum.

"Gerek yok. Kızgın değildim, sadece incinmişim ama sen haklıydın-"

"Hayır, yapmadım. Kendi tecrübelerimin kararlarımı etkilemesine izin verdim. Seni güvende tutacaksa Justin gibi adamlarla başa çıkma şeklini değiştirme." İşaret parmağımı çenesinin altına koyarak onu döndürüyorum ve başını geriye yatırıyorum. "Özür dilerim."

"Biliyorum. Sorun değil."

"Sorun değil Mia. Bu kadar kolay kurtulmama izin verme. Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum ve seni ağlattığım için nefret ediyorum," diye ısrar ediyorum, bakışlarımı dudaklarına indirirken gardımı düşürüyorum.

Bir kızı öpmeyi hiç bu kadar istememişim.

Ne zaman bu kadar yakın olsa, Cody'nin ona karşı olan hislerini unutuyorum. Onunla konuşmalıyım çünkü bu... bu her açıdan yanlış. Onun etrafında bir sarkaç gibiyim.

Hem onu istiyorum, hem de istemiyorum. Onu istiyorum ama ona sahip olamıyorum.

Ben onu istiyorum ama onun benim deliliğime ihtiyacı yok.

Şu ana kadar öğrendiğim kadarıyla Mia erkeğinin onunla ilgilenmesini istiyor ama eminim benim üç yıl önce kaptığım sağlıksız aşırı korumacılığı istemezdi.

Kıskançlığı.

Öfke.

Güvende olduğundan emin olmak için onu takip etmemi; kimlerle arkadaş olabileceğine karar vermemi istemezdi, böylece kötü etki bırakan ya da güvenilmez insanlarla zaman kaybetmezdi. Her ne kadar karakterimin bu yönünü kontrol altında tutmak istesem de, Kaya'nın beni Jared ile aldatmasının nedeninin bu olduğunu biliyorum.

Kontrolle dayanamıyordu.

Aklı başında hiç kimse bunu yapmaz ama aşırı tepki verdiğimi bilmek ve kendimi bu takıntılı alışkanlıklardan kurtarmak iki farklı şey. Bu alkolizm gibi bir hastalık.

Ben bir bağımlıyım ama zehrimin dozu ne olursa olsun ölümcül değil. Zehrim çevremdekileri benden daha fazla etkiliyor ama eroin ya da votka kadar zor bırakılıyor.

"Affedildin," diyor, sesi yüklü bir fısıltı.

"Bizimle gel, Mia. Bir içki. Keyif almazsan seni eve bırakırım."

"Teşekkür ederim ama hayır." Sırtını dolaplara yaslıyor. "İlgilenmen gereken başka bir kız var. Neden benim gelmemi istiyorsun?"

Mermer tezgahı belinin iki yanından kavıyorum, bu hareketi kontrol edemiyorum. Onu bir şeye yaslanmış gördüğüm an, onu sıkıştırmak, onu yakınımda, korunaklı, *güvende* tutmak için yoğun bir ihtiyaçla hareket etmek istiyorum.

"Onu istemiyorum. Bir içki," diye tekrarlıyorum daha sessiz.

"Bir içki," diye utangaç bir gülümsemeyle kabul ediyor. "Bana öyle baktığında kendime güvenimi sarsıyorsun."

"Ne gibi?"

"Sanki ben yanında vanilyalı dondurma olan sıcacık üç çikolatalı brownie'ymişim de sen sıkı bir şekersiz diyet yapıyormuşsun gibi."

Aramızdaki elektrik gerilimi tüm gücüyle ortaya çıkıyor ve ben de patlıyorum. O kadar hızlıydı ki, geldiğini göremedim. Belini kavrayıp onu mutfak adasına çekiyorum ve ellerimi hemen kalçalarına götürüyorum.

Yumuşak, sıcak ve çok tatlı kokuyor. "Bir süredir şekersiz diyet yapıyorum."

Ellerimi kalçalarından yukarı, yukarı, *yukarı* kaydırıyorum, parmaklarımın uçları eteğinin altında kayboluyor. Titriyor. Yavaşça, ama sinir uçlarımda ısı dalgalanıyor.

Tanrım... Onun dudaklarına bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. İkimiz de ihtiyaçtan nefes nefese kalmıştık. Aramızda kıvılcımlar uçuşuyor ve o dolgun dudaklarını ayırdığında neredeyse kendimi kaybediyorum, titrek bir nefes çekerken gözleri benimkilerle buluşmak için fırlıyor.

"Diğer kız da brownie mi?" "O en iyi ihtimalle fıstıklı M&M."

Telefonum cebimde titriyor. İki kısa titreşim bunun bir mesaj olduğu anlamına geliyor. Anında, kontrol etmeden, Cody olduğunu anlıyorum.

İçim donuyor. Şehvet utanca dönüşüyor ama ellerimi Mia'nın sıcak teninden ayıramıyorum. "Beni uzaklaştır," diyorum ona, kelimeler dilimi kesen jiletler gibi. "Şimdi. Beni uzaklaştırmalısın."

Gözleri ışıltısını kaybediyor ve gülümsemesi kayboluyor. Hayal kırıklığı güzel yüzünü gölgeliyor ama iyi bir kız gibi iki elini de göğsüme dayıyor ve neredeyse hiç baskı uygulamıyor.

"Üzgünüm Mia, ama bu... *biz...* biz... böyle bir şey olmayacak."

ON ÜÇ

Mia

"UÇMAYI SEVMEDİĞİNİ BİLİYORUM ama belki gelip izleyebilirsin?"
Conor gözlerini bahar güneşinden koruyarak soruyor.

Neredeyse Nisan ayının sonuna geldik. Dışarıdaki sıcaklık nihayet yetmişlerin altında seyrediyor ve artık palto ve hırka giymek gerekmiyor.

"Beni atlamaya ikna etmeye çalışmayacağına söz verirsen, izlerim."

Hayes klanı Cuma günü Monica's Charity için para toplamak üzere paraşütle atlayacak. Bu kez Newport'taki bir kadın sığınma evine yardım etmeyi seçti. Nico hemen atlayan her Hayes ve artı bir için on bin dolar sözü verdi.

Cody bana kafeteryadan aldığı küçük bir tüp kurabiye hamurlu dondurmayı uzattı. "Uçağın her tarafına kusmanla biter. Merak etme. Seni zorlamayacağız. Sadece gel ve izle. Shawn'ın ağlayacağından eminim. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Korkuyorsa neden atlıyor?"

"Ego," diyor Conor, ağzını bir kaşık dondurmamla doldururken. "Kimin kaçacağına dair bahse girdik. Katılmak ister misin?"

"Bahse girerim o uçaktan ilk inen sen *olacaksın* ve sen..." Cody'yi gösteriyorum, "...inmemen gereken bir yere ineceksin."

"Uçaktan ilk inen Nico olacak," diye tahmin ediyor Colt, sonra arkamdan bir şeye kaşlarını çatıyor.

Döndüğümde Justin Montgomery'nin gözleri üzerimde, sahada ilerlediğini görüyorum.

"Yine mi?" diye mırıldanıyor Cody, elindeki kola şişesinin etiketini yırtarak. "Bu hiç hoşuma gitmiyor Mia. Hepsinin birden seni dışarı çıkarmak istemesi sence de tuhaf değil mi?"

"Benim de hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Colt. "Finn'i anlayabilirim ama sadece bugün üç farklı adam sana asıldı. Bir terslik var, Bug."

"Aşırı tepki veriyorsun," diye söyleniyor Conor, tribünde arkasına yaslanarak. "Finn'in bu sabah Ryan'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Onu reddettiğin için çok üzölmüş gibiydi."

"Ve birdenbire her erkek onunla çıkmak mı istiyor?" Cody sessizce tıslayarak, merdivenlerden çıkıyormuş gibi tribönlere doğru ilerleyen Justin'e bakıyor. "Bahar Tatili partimizden önce onun varlığından bile haberleri yoktu."

"Aynen öyle." Conor kolunu gözlerinin üzerine atar. Justin'in artık duyma mesafesinde olduğunun farkında değildir. "Artık biliyorlar. Kibar, akıllı ve gerçekten güzel, öyle değil mi? Neden onunla çıkmak istemesinler ki?"

"Katılıyorum," diyor Justin, üçüzlerle el sıkışırken. "Hadi Mia, konuşmamız gerek."

Kaşlarını birleştiriyorum. "Neden? Bir sorun mu var?" Colt kollarını kavuşturarak, "Burada konuşabilirsiniz," diye ekliyor.

"Hayır, konuşamayız. Hadi tatlım. Beş dakika."

Ayağa kalktığımda Cody dişlerini gıcırdatarak çenesini sıkıyor, Justin'in peşinden merdivenlerden inip köşeyi dönüyor ve soyunma odalarına giden tünelin ağzında duruyor.

Dizini büküp ayağını duvara dayıyor, burnundan keskin bir nefes çekmeden önce boynunu ovuştururken bakışları bana kilitleniyor. "Burada başımı riske atıyorum, bu yüzden bunun aramızda kalacağına söz vermelisin."

Bunu duymak hoşuma gitmiyor ama başımı sallayıp söyleyeceklerini bekliyorum.

"İşaretlendin, Mia."

"İşaretlenmek mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Brandon'ın izniyle sırtına kocaman kırmızı bir X işareti çizildi demek. Sana onun çok yaratıcı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Oyun devam ediyor. Sana çıkma teklif eden adamlar mı? Kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama seninle çıkmak istemiyorlar. Seni becermek istiyorlar. İlk yapan parayı kazanacak."

"Para mı?" Sanki şakağıma sert bir şey vurmuş gibi hissederek boğuluyorum. "Ne parası?"

"Brandon'ın teklifini kabul etmedin, o da seni yatağına atacak ilk adama beş bin dolar koydu."

Utanç hayal kırıklığıyla karışıyor. Hemen gözlerim yaşıyor. "Bu hiç mantıklı değil... Beni kendisi için istiyordu, neden-"

"Tahminimce, çocuklar çok ileri gitmeye başladığında pes edeceğinizi umuyor. Ödöl içseldir, takımdaki adamlarla sınırlıdır, ama sen

Burada her şeyin hızla yayıldığını biliyorum. Bunun ortaya çıkması uzun sürmez ve o zaman kim bilir kaç adamla uğraşmak zorunda kalırsın." Elini saçlarının arasından geçirerek duvardan uzaklaşıyor. "Sana iyilik yapmaya çalıştığımı söylemişim. Teklifim hâlâ geçerli. Brandon er ya da geç seni kırmanın bir yolunu bulacaktır, o yüzden sadece onun önüne geçmeyi düşün."

İlk gözyaşlarını silip atarak alay ettim. "Brandon'a inat V kartımı yumruklamayı teklif etmenin bana iyilik yapmak olduğunu mu sanıyorsun? Yardım etmek istiyorsan *yalan söyle*. Ona pes ettiğimi söyle. Seks yaptığımızı söyle."

Justin gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi. "Keşke yapsaydık. Bu oyunu oynamayacağım. Para umurumda değil ama yalan da söylemeyeceğim." Elini kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyor, sonra başparmağıyla yanaklarımı siliyor. "Bu sadece seks, Mia. Bunu bir düşün. Ve belki de üçüzlere ödülden bahsetme. Yumruk atacaklarını ve bunun Brandon'ı kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını hissediyorum."

Elini bırakıp uzaklaşıyor, beni yalnız ve titrer halde bırakıyor. Sakinleşmek için birkaç derin nefes alıyorum, midemi yakan sıcak acı topunu görmezden geliyorum.

"Ne istiyormuş?" Eşyalarımı toplayıp yanına oturduğumda Cody bana bakıyor. "Sana çıkma mı teklif etti?"

"Evet, ama merak etme, hayır dedim."

"Nereye gidiyorsun?" Conor oturmak için kendini zorlayarak soruyor.

"Kütüphaneye. Beni beklemeyin. Eve taksile giderim."

Müzik sayfasından başımı kaldırıp camlara vuran yağmur sesine bakıyorum. Dışarısı karanlık. Karardığını fark etmemiştim. Justin'le sohbet ettikten sonra üçüzleri bırakıp eve gittim ve evde piyano çalmak için son derslerimi ektim.

Toby, "Fırtına yaklaşıyor," deyince neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Arkamı döndüğümde onu elinde bir eskiz defteri ve masanın üzerinde boş bir fincan kahve ile kanepede buluyorum.

"Çalarken kesinlikle havaya giriyorsun. Bir saattir buradayım.

Aç olup olmadığını bile sordum."

"Üzgünüm, uzun bir gün oldu."

"Sorun değil. Seni dinlemek yaratıcılığımı körüklüyor." Eskiz defterini çevirip bana bir dövme tasarımı gösteriyor. Duman gibi yükselen kelime dizileri olan bir daktilo ve resmi tamamlayan farklı çiçekler. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu Aisha için mi?"

"Evet, bütün bir kol istiyor. Bu sadece başlangıç." "Bence çok yeteneklisin."

Alçakgönüllülikle gülümsüyor ve ikimiz de pencereden dışarı bakarken dışarıda bir kamera flaşı gibi şimşek çakıyor.

"Bu benim işaretim," diyorum, damarlarımdaki kanı ısıtan bir heyecan sarsıntısı.

Ben hızla odama giderken Toby arkamdan bir şeyler bağırlıyor ama kapımın kapanma sesi onu kesiyor. Gardiroytan kapüşonlu bir tişört çıkarıp elbisemin üzerine atıyorum. Gri, beş beden büyük ve benim bile değil.

Geçen yıl Austin'deki yarışı izlemeye gittiğimde babamın takımında pilot olan James'ten almıştım. Sabahın erken saatlerine kadar dışarıda sönmekte olan bir ateşin önünde oturduk, marshmallow kızarttık ve diğer birkaç sürücüyle birlikte şampanya içtik. Hava soğuktu, bu yüzden James kapüşonunu çıkardı ve zayıf protestolarıma rağmen bana zorla giydirdi. Asla geri vermedim.

"Ben dışarı çıkıyorum!" Bir dakika geçmeden mutfağa bağırdım, başımın üstündeki saçları at kuyruğu yaptım. Sonra bir çift beyaz spor ayakkabı giydim, anahtarları aldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Temiz, berrak havayı içime çekiyorum, sanki bedenimden uçuyormuşum gibi sersemlemiş hissediyorum. Kapüşonumu yukarı çekip garaj yolundan aşağı iniyorum ve sağa dönüp sahile doğru ilerliyorum. Yağmur birkaç dakika içinde kıyafetlerimi ıslatıyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Ferahlatıcı. Bir şekilde arındırıcı.

Deniz kenarından alçak bir gümbürtü geliyor ve saniyeler sonra bir şimşek daha gökyüzünü yararak yukarıdaki siyah tuvali keskin mavimsi bir beyazlıkla aydınlatıyor.

Bu manzaranın güzelliği bacaklarımı daha çok çalışmaya zorluyor. Gösterinin bir saniyesini daha kaçırmak istemiyorum. Başlangıçta su birikintilerinden kaçınmaya çalışarak koşuya başlıyorum ama birkaç yüz metre sonra artık umurumda değil. Bir başka alçak gümbürtü duyarak koşmaya başladım.

Caddenin yarısını geçtikten sonra bir kornanın delici sesi beni sıçratıyor. Durmak için çok sabırsızım, özür dilemek için elimi sallıyorum ve devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra kumsala ulaştığımda etrafıma karanlık çökmüştü. Zamanında yetiştim. Parlak, uzun bir şimşek patlaması

Gökyüzünden geçip uzaklardaki okyanusa çarpıyor ve kemiklerime kadar coşkulu bir enerji yayıyor.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum, çıplak ayaklarımın altındaki ıslak kumun tadını çıkarıyorum, sonra cankurtaran istasyonuna tırmanıyorum ve sarkan dar bir çatının altında yere oturuyorum.

Rüzgâr şiddetini artırıyor, yağmur köpüren, öfkeli denize çarparken kulaklarımda çığlık atıyor. Beyaz tepeli dalgalar kıyıyı pençeliyor, kumun şiddetli yağmur damlalarının saldırısı altında dans ettiği daha iç kesimlere ulaşıyor.

Bu kadar uğursuz ve tehlikeli bir şeyi izleyip de zerre kadar korku hissetmemek güven verici... komik çünkü *onun* sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

ON DÖRT

Nico

ONU NEREDEYSE ÖLDÜRÜYORDUM.

Bir anda caddeye fırladı ve arabamın kaputuna birkaç santim kala koşturaya başladı. Durdum, frene bastım ve aynı anda elimi kornaya vurarak onu zıplattım.

Kaputu düştü, ıslak sarı saçları ve bu dikkatsiz kızın *kim* olduğunu anlamamı sağlayan güzel yüzünün bir kısmı ortaya çıktı.

Durmadı, sadece elini salladı ve karanlığa doğru koştu. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmura doğru, çimenlerin ve binaların arasından geçerek. Onu takip ettim, sahilde ayakkabılarını çıkarırken bulana kadar etrafta dolaştım.

"Ne haltlar karıştırıyorsun?" Cankurtaran kulesine doğru koşuşunu izlerken mırıldandım. "Siktiğimin umursamazları," diye homurdanarak motoru durdurdum.

Yağmur, sileceklerin yetişemeyeceği kadar sert bir şekilde ön cama vuruyor. Hava tahminlerine göre, daha da kötüleşmesi gerekiyor. OC'de saatte seksen mile ulaşması öngörülen rüzgârlarla birlikte kırmızı hava uyarısı yapıldı. Ve o sanki seksen beş derece güneşli bir günmüş gibi sahilde.

Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında titreyerek kapıyı kapattım. Kaldırımından kumsala geçip kuleye doğru koşarken bir dakika içinde sıırılsıklam oluyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Köşeyi dönerken patladım. "Bardaktan boşanırcasına yağıyor, Mia."

Rampayı tırmanışımı izliyor. "Biliyor musun, arada bir bağırarak yerine *hey* ile konuşmaya başlayabilirsin. Nerede olduğumu nereden biliyordun?"

"*Hey*. Arabamın önüne atladın. Neredeyse sana çarpıyordum. Neden buradasın?"

Kızgın okyanusu işaret ediyor. "Gösterinin tadını çıkarıyorum." "Ayağa kalk. Seni eve götürüyorum."

"Teşekkür ederim, ama-"

"Sana *kalkmanı* söyledim. Burada daha fazla kalırsan zatürre olacaksın. Sırılsıklamsın ve bu durum hızla kötüleşecek." "İyi olacağım. Yağmur yağdığına hep burada otururum."

Önünde çömelıyorum, giydiği kapüşonun en azından bir erkek beden büyük olduğunu fark ettiğimde sinirim daha da artıyor. "Kimin kapüşonlusu bu?"

Cevap vermeden önce bugün hangi puştun kapüşonunu giydiğini kontrol etmesi gerekiyormuş gibi aşağıya bakıyor.

"Bu James'in. Neden?"

"Peki James kim? Erkek arkadaşın mı?"

İskeledeki lambalardan birine ışık çarpıyor ve diğerlerinin birer birer sönmesini izliyoruz.

"Hayır, o bir arkadaş. Eğer sözüne inanmak istiyorsan, babamın ekibindeki en iyi sürücü."

Dişlerimi sıkıyorum, kapüşonunu yırtıp benimkini ona verme isteğimi dizginliyorum. "Gerekirse seni omzumun üzerinden atarım. Beni test etme, Mia. İyi bir kız ol ve ayağa kalk."

"Bunun rahatsız, ıslak ve soğuk olduğunu biliyorum. Lütfen kalmak zorunda olduğunu düşünme. Evimin yolunu biliyorum." "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." diye sessizce eklemekten önce güzel yüzünü sevimli bir kaş çatma ifadesi kaplıyor.

"İzle beni." Öne atılıyorum, belini kavriyorum ve söz verdiğim gibi terlemeden onu önce yukarı, sonra omzumun üzerine kaldırıyorum. Benim spor salonunda kaldırdığımın dörtte biri ağırlığında. Sırtımdan aşağı kaymaması ve yüzüstü yere düşmemesi için ellerimi kalçalarına doluyorum. "Gidiyoruz."

"Bırak beni!" diye ciyaklıyor, sırtımı minik yumruklarla bombardımana tutuyor. "Aman Tanrım! Ne yapıyorsun sen?! Bırakın beni!"

Sırılsıklam ve çok üşümüş. "Eğer hasta olursan, bir sorunumuz olacak."

"Nico!" Mia sırtıma bir kez daha vuruyor, yağmur damlalarına rağmen darbe zar zor fark ediliyor. "Beni yere bırak! Bu hiç komik değil."

"Gülüyor muyum? Yağmurda burada kalamazsın."

Biraz kıpırdanıyor, kalçası başıma çarptıkça sırtımda daha da eğiliyor ve sonra-

"Siktir!" Bacaklarını sıkıca kavriyorum. "Bunu az önce yapmadın. Aç ağzını."

Dişlerini kaburgalarımın etrafındaki ete daha sıkı geçiriyor, sonra konuşabilecek kadar gevşiyor. "Yalan söyledin! Eller acıyan yere gider demiştin! Koy beni

Aşağı!"

"Hayır." Adımlarımı hızlandırıp kaldırıma çıkıyorum. Tekrar ısırıldığında sırtım metal bir çubuk gibi dikleşiyor. "Kes şunu, Mia." Yolcu kapısını açıp kışını dürtüyorum. "Bırak beni." Başını sallıyor, hâlâ bir vampir gibi etime gömülmüş, dişleri daha da derine iniyor. Hiç düşünmeden eteğini kaldırıp kışına bir tokat atıyorum. Avucumun nemli, soğuk teniyle birleşirken çıkardığı ses sikimin seğirmesine neden oluyor. "*Bırak* dedim."

Bu işe yaradı. Nefes nefese kalıyor, kendini dik tutacak kadar geriye dönüyor ve bana destek oluyor, yanakları kıpkırmızı, çenesinden aşağı küçük bir yağmur damlası süzülüyor.

"Beni tokatladın," diye mırıldanıyor, bebek gibi şok, muhteşem yüzünü boyuyor

Yüzünü.

"Sadece bir kez. Beni iki kez ısırdın." Kollarını ve bacaklarını düzenliyorum. Yolcu koltuğunda güvenle sıkışmış.

Direksiyona geçtiğimde yine "Beni tokatladın," diyor.

Şaşkınlığı içinde bir zevk pırıltısı parlıyor ve sikim kıpır kıpır oluyor.

Tanrım, bebeğim... hoşuna mı gitti?

"Bir daha böyle bir numara yaparsan seni dizime yatırırım. Günlerce oturamazsın." Bu noktada bunun bir söz mü yoksa tehdit mi olduğundan emin değilim.

"Sen delisin..."

Kendimi koltuğa yeniden yerleştiriyorum, damarlarımda dolaşan arzunun endişeli karıncalanmasını engellemek için zihnimi kurbağalar, karnabaharlar ve farelerle dolduruyorum.

İşe yaradı. Aletim sakinleşiyor ve geri vitesa takıyorum ama freni bırakmıyorum. "Emniyet kemerini tak, Mia."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, sevimli bir meydan okumayla, ama çabucak katlanıyor, boyun eğiyor.

yukarı.

"Aferin kızıma. Umarım orada üşütmemiştir." I

Sıcak bir banyo yapabilmek için evine giden en kısa yolu kullanarak yola geri döndü.

"Tylenol'um ve bitirmem gereken bir sürü kitap var. Yatakta geçireceğim birkaç güne aldırmam."

"Ayrıca bu hafta sonu katılman gereken bir balo var."

Kırk dakika sonra evimin kapısını çarptım, merdivenlerden çıktım ve doğrudan duş başlığının altına girdim, sıcak su akışı sırtımı okşarken ıslak kıyafetlerimi çıkardım. Dişlerim takırdarken aletimin yeniden sertleşebileceğini düşünmezsiniz ama sertleşti.

Acı verecek
kadar sert.
Siktir...

Mia ıslak, kızgın ve tokattan tahrik olmuş. Gözlerindeki o tahrik olmuş, şaşırmış parıltı hafıza bankamda kayıtlı, *silme* düğmesi gri, kullanılamıyor.

Aletimin tabanını avuçluyorum, sertçe sıkıyorum ve zihnimin kısa tasmadan kurtulmasına izin veriyorum. Bu fanteziyi yaşamam gerekiyor. Onu becerdiğimi hayal etmiştim ama o klipler Mia'ya sokulduğum kısa, saniyeler süren patlamalardı... Artık kırıntılarla yaşayamam. Her şeye ihtiyacım var, yoksa ilerleyemem.

Bir kez olsun.

Sadece bu seferlik, teslim olacağım.

Onunla tanıştığım gecedan beri bunu yapmadım, ağabeyimin kızını düşünerek otuz bir çekmeyi reddediyorum ama ya bu ya da hap içmek.

Yatak odamın kapısı bir tıkırtıyla kapanıyor ve kafam o yöne doğru kayıyor. Kız oradaydı. Sırılsıklam, elbisesini ve kapüşonlu tişörtünü ıslatan soğuk yağmurdan titriyor, bir daha asla giymese iyi olur, yoksa yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım.

Bakışlarımı tutarak bir adım öne çıkıyor. "Çok üşüyorum," diyor usulca, yatak odasını vitrin duşundan ayıran cam bölmenin yanında dururken çenesi titriyor.

Muhteşem. Çok muhteşem.

Vücudumdaki her gergin, düğümlenmiş kas gevşiyor. Kafamdaki uğultu kayboluyor; düşüncelerimi ruhumu dinlendiren sessizlikten başka bir şey kaplamıyor. İşte onun yaptığı bu. İçimdeki şeytanları kafesliyor, bir tür iç doldurma, huzur hissi veriyor.

"Buraya gel." Elimi uzatıyorum, tutmasını bekliyorum.

Bana güvenmesini bekliyorum. Kendini kaybetmesini, itaat etmesini ve aramızdaki çekime boyun eğmesini.

Bir adım ileri gitmek yerine geri adım atıyor, gri kapüşonunu çıkarıyor ve arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını açıyor. Elbise pürüzsüz kalçalarından aşağı düşüyor, minyon vücudunun her santimi ezberlediğim kadar mükemmel.

Kendimi okşuyorum. Yavaşça. Çok *yavaşça*, her saniyenin tadını çıkararak, anı uzatarak.

Mia elbisesini çıkarıyor, vücudunu kaplayan dantelli, bej rengi iç çamaşırından başka bir şey yok. Tanrım, mükemmeli yaratmışsın. Utangaç, sevimli, mantıksızca iç gıcıklayıcı. Küçük adımlarını birbiri ardına atarak ilerliyor ve kontrolü bana bırakarak elimi tutuyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, dokunuşumun aciliyeti bir silahın geri tepmesi gibi. Yaklaştı. Haftalardır istediğim kadar yakın. Sırtı göğsüme dönük, kollarım onu sarmış, biri kaburgalarının altında, diğeri köprücük kemiklerinin üzerinde. Ona sarılıyorum, onu yatıştırıyorum... onu *koruyorum*.

"Titriyorsun." Başımı eğip omzundaki çukura ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum. "Bunu bir daha yaparsan güzel popon günlerce acıyacak."

İç çekiyor, bana doğru eğiliyor. "Yağmuru seviyorum."

"Ben de senin güvende, sıcak ve rahat olduğunu bilmeyi seviyorum."

Etrafımda dönüyor, gözlerimin içine bakarken parmaklarının ucuyla kollarımdaki kasları izliyor. "Artık buradayım. Beni yakaladın, Nico. Benimle ne yapacaksın?"

Başımı arkaya yatırıp sıcak suyun yüzümü okşamasına izin veriyorum ve sikimi dibinden sıkarak daha hızlı okşuyorum.

"Seninle ilgileneceğim, bebeğim." Onu yukarı çekiyorum. Bacaklarını belime doluyor. "Daha sıcak mı?" Suyun Mia'nın sırtından aşağı aktığı bir noktada durarak soruyorum.

"Henüz değil. Beni daha yakın tut."

Dudaklarım onunkilerle aynı hizada. Onu tatmak için duyduğum ateşli ihtiyaç damarlarıma yayılıyor ve beni ikinci dereceden yakıyor.

"Beni istediğin yerde tutuyorsun," diye hatırlatıyor bana, alnını benimkine yashıyor, küçük elleri yüzümü kavıyor. "Neden almıyorsun? Al, Nico."

Yüzümü boynuna gömüyorum, onu içime çekiyorum. Hanımeli. Tatlı... çok tatlı. Tenini hafifçe, *yavaşça* gagalıyorum... nefesimin sıcaklığını hissetmesine izin veriyorum.

Sikimin uzunluğunu pompalayan elimin hızı acımasızlaşıyor.

Yukarı bakıyorum, dudaklarımız, *öpüşmemiz* bir fısıltı kadar uzakta.

Ve tam omuriliğimin dibinde serbest bırakma patladığında ve yük fayanslara sıçradığında hala duruyorum. Dudaklarımdan alçak, acı dolu bir hırıltı geçiyor.

"Sana sahip olamam bebeğim," diye homurdanıyorum boş odaya doğru, gözlerim kapalı, orgazm beni güvenlik duvarından sıyrılıyor. "Sen benim değilsin, ne olursa olsun"

Seni ne kadar çok istediğimi."

Bu berbat bir şey. Onu kafamın içinde bile beceremiyorum çünkü beynim bir horoz engelleyici.

ON BEŞ

Nico

TÜM AİLE Cuma sabahı Country Club'da toplanıyor ve lüks bir otobüs bizi şehrin dışındaki eski bir askeri havaalanına götürmek için bekliyor.

Annemin etkinlikleri eskiden daha gösterişsizdi, ancak kulübü satın aldığımdan ve burada Balolar düzenlemeye başladığından beri, Hayırseverliği OC'de sıcak bir konu haline geldi.

Çok sayıda önemli konukla birlikte ev sahipliği yapma şekli de değişti. Üç ayda bir düzenlenen etkinlikler artık iki güne yayılıyor. Cuma günü en büyük bağışçılar için sofistike bir akşam yemeği partisi ve Cumartesi günü sadece davetlilerin katılabildiği ana etkinlik.

Kardeşlerim ve ben ne kadar bağış yaptığımıza bakılmaksızın Cuma akşam yemeklerine davet ediliyoruz. Hepimiz yıl boyunca anneme basın bültenleri, idari işler ve muhasebe konularında yardımcı oluyoruz.

"Parti zamanı!" Cody binaya girerken gürledi.

Bir kadeh şampanya ile karşılandık, geniş lobi ebeveynlerimiz, büyükanne ve büyükbabalarımız ve ağabeylerimizle doluydu. Hamile olan Thalia, uçmaktan korkan Mia ve büyükanneyle büyükbabam dışında herkes bugün gökyüzü dalışı yapıyor.

On üç kişi.

Onları kışkırtmalarını kaldırmaya ikna etmek için kişi başına on bin dolar vaat ettim, ama gerçekte annem her yıl benden yedi rakam alıyor, bu yüzden dörtte biri için bir çek - iki yüz elli bin dolar - zaten cebinde.

"Seni gördüğüme çok sevindim!" Büyükanne sanki görünmezmişiz gibi beni ve üçüzleri geçip gidiyor. Şifon şalvarı, hırkası ya da her neyse, kollarını Mia'ya sararken parıldıyor. "Nasılsın bakalım? Solgunsun, tatlım. İyi değil miydin?" Girişin diğer tarafındaki büyükbabasına baktı. "William! Bak kim gelmiş!"

Her hafta briç oynadıklarını biliyorum ama Mia'nın büyükannemle büyükbabama ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Büyükannem solumda sevgilileriyle duran üç favori torunu yerine Mia'yı seçtiğine göre *çok* yakın olmalılar.

Colt'un kolundaki kızı tanıyorum. Adını hatırlamıyorum ama evimden o kadar çok kaçıyor ki Colt'un sürekli yattığı kızlardan biri olmalı. Parlak kıızıl saçlarını, çilli yüzünü ya da kalın İngiliz aksanını unutmak zor.

Conor'ın randevusu, çok sevdiği komşu kızı havasına sahip. Makyajı abartılı değil, üzerinde tuhaf bir kot pantolon ve tişört var ve saçları dağınık bir topuz yapılmış.

"İyiym, teşekkür ederim," diyor Mia, büyükanneme sarıldıktan sonra, sanki otuz yaş daha gençmiş gibi buraya gelen büyükbabama sarılıyor.

Birkaç ay önce emekli olduğundan beri dizlerindeki kireçlenmeden şikâyet ediyordu ama sihirli bir şekilde geçmiş olmalı.

Büyükanne Mia'nın kahvaltısını yaptığından, aç, susuz, yorgun ya da hasta olmadığından emin olduktan sonra yanağını okşuyor ve sonunda torunlarını fark ediyor.

Mia'nın büyükbabamla yaptığı sessiz konuşmayı anlayamıyorum ama konuşurlarken yüzünü boyayan sevgiyi fark ediyorum. Onu en son ne zaman tam bir gülümsemeyle gördüğümü hatırlamıyorum.

"Pekâlâ, madem hepimiz buradayız, yola koyulalım derim," diye bağıyor Logan, ayak tabanlarının üzerinde zıplarken ya sabırsız ya da gergin.

Kırk dakika sonra, üç küçük uçağın kısa bir pistte durduğu eski bir askeri havaalanına varıyoruz. Büyük bir hangarın içindeki eğitmenler güvenlik brifingine başlayabilmek için otobüsten inmemizi bekliyorlar.

Ben sık sık omzumun üzerinden aval aval bakarken Mia yolculuğu büyükannem ve büyükbabamla birlikte arkada geçirdi.

Ben lanetliyim. Lanet

mahkûm.

Asfaltta büyük bir grup halinde toplandığımızda eğitmenlerden biri yaklaşıyor.

"Pekâlâ," diyor kaşlarını çatarak ve hızlıca kafaları sayıyor. "On dört kişinin atladığına dair bir not aldım."

"Evet, bazıları sadece izlemek için burada," diye ekliyor Cassidy, Noah'yla birlikte arabayı büyükanneye uzatırken.

"Aslında on üç olacak," diyor Cody. "Mia'nın uçmakla arası iyi değil."

"On iki olsun. Bugünkü eğlenceyi es geçeceğim." Kelimeler dilimden tam olarak dökülmeden söylediğime pişman oluyorum.

Yerde kalmak istememin tek nedeni Mia'yla yarım saat yalnız kalmak.

"Neden? Bu senin fikrindi." Theo'nun kaşları birbirine yaklaşıyor, her zaman ilk hazırlanan ve gitmeye hazır olan ben olduğum için kafası tamamen karışmış.

"Bunu o kadar çok yaptı ki artık pek eğlenceli değil, değil mi?" Colt delici bakışlarıyla beni delip geçtikten sonra gözlerini hızla Mia'ya çeviriyor ve *ne yaptığını biliyorum* dercesine sessiz bir bakış atıyor.

Kahretsin... Yakalandım.

Noktaları birleştirip birleştirmediğini merak ederek Cody'ye bakıyorum ama o Logan'la sohbet ediyor ve bana aldırıyor.

"Tamam, on iki oldu," diyor eğitmen, başlamak için sabırsızlanıyor. "Herkes atlasın, beni takip edin."

Colt'un beni en kısa zamanda pataklayacağından eminim ve aklım yüzümü nasıl kurtaracağım konusunda kararsız. Cody ona abayı yakmışken Mia'yla vakit geçirmemi hiçbir şey haklı gösteremez. *Hiçbir şey*. Hiçbir savunma hattım yok.

Herkes eğitmeni hangara kadar takip ediyor ve Cody'nin Mia'ya tek kelime bile etmemesi beni şaşırtıyor. Öylece yürüyüp gitti. Onun gibi bir kıza nasıl bakılacağı konusunda bir derse ihtiyacı var. Ama... Ona iyilik yapmayacağım. Onun istediği Cody değil. *Beni istiyor*.

Büyükbabam hangar duvarını kaplayan plastik sandalyelerden birine oturuyor ve büyükanne Noah uyurken yakındaki portatif kahve makinesinden yararlanıyor.

"Neden atlamıyorsun?" Mia onların adımlarını yavaşça takip ederek soruyor. Spor ayakkabı giymiş, beyaz, dar tişörtünü yüksek bel bir kot pantolonun içine sokmuş.

Bu kadar küçük olmasına bayılıyorum. Onu hiç sorun çıkarmadan kollarımda saklayabilirim. "Sen atlarsan ben de atlarım."

"Keşke atlayabilsem." Masaya ulaştığımızda küçük küçük gülümsüyor. "Gerçekten isterdim ama beni uçakta görmedin. Yolun yarısında yıkılırım."

"Sadece bir kez yaşarsın," diyor büyükbabam. "Bana baksana! Seksen iki yaşındayım. Senin yaşındayken yapmaya korktuğum pek çok şeyi yapmak için çok yaşıyım ve hepsinden pişmanlık duyuyorum."

"O haklı," diye ekliyor büyükanne. "Bence en azından denemelisin. Bizim için, *yapamayan* yaşlılar için."

"Bir gün..." diye düşünüyor, kemerlerini bağlayan ailemi izlerken.

Büyükbabam daha fazla zorlamıyor, ben de zorlamıyorum, her ne kadar onu koşum takımına bağlamak ve korkusunu yenmesine yardımcı olmak için yerden on sekiz bin fit yüksekliğe çıkarmak istesem de.

Paraşütle atlama ekibi otuz dakika sonra depodan ayrılıyor. Atlayışçılar üç gruba ayrılıyor, uçaklara biniyor ve çok geçmeden birbiri ardına havalanıyorlar.

"Nereye inecekler?" Mia, sanki piste spreyci boyayla büyük bir X işareti çizilmesini bekliyormuş gibi etrafına bakınarak soruyor.

"Nereye inebilirlerse. Tarlayı hedeflemeliler." İleriyi işaret ediyorum. "Ama eminim en az bir kişinin ağaçların arasına indiğini göreceğiz. Paramı Cody'ye yatırıyorum."

"Conor'ın sırf gülmek için böyle bir şey yapmasını beklerdim."

Uçaklar istikrarlı bir şekilde yükseliyor, doğru irtifaya ulaşmadan önce on dakika boyunca üzerimizde daireler çiziyor ve herkes dışarı atlamaya başlıyor. Mia ayağa fırlıyor ve eliyle gözlerini güneşten koruyor.

Ailemin büyük bir çember oluşturarak on sekiz bin fitten serbest düşüşünü izlerken yüzünde bir hayranlık ifadesi var. Güneş gözlüklerimi çıkarıp gözlerini kapatıyorum.

"Neden paraşütlerini açmıyorlar?" diye soruyor otuz saniye sonra, sesi her zamankinden daha yüksek.

"Beş bin feet'e çıkmak bir dakika yirmi saniye sürüyor, bebeğim." Saatiye bakıyorum ve Mia ile benim aramda gidip gelen büyükannemin şaşkın, gergin gülümsemesini yakalıyorum. Kahretsin. Burada olduklarını unutmuşum. Mia'nın benim olmadığını ve ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin ona *bebek* diyemeyeceğimi de unutmuşum. "Paraşütleri açmalarına otuz saniye daha var," diye ekliyorum, rahat davranmak için elimden geleni yaparak.

Önemli bir şey değil.

Mia sayıları sayıyor, boynunu gökyüzünü izlemek için eğmiş. "Hâlâ düşüyorlar!" diye bağıyor, gözlüklerimi çıkarıyor ve sanki kışımı kaldırıp... Bilmiyorum... onları yakalamamı mı?

"Yukarı bak," diyorum ona, ilk paraşütün açıldığını ve peşi sıra diğerlerinin de açıldığını görerek.

Mia elini kaldırıp gökyüzündeki beyaz noktaları sayıyor. "Bu inanılmaz!" Ayaklarının üzerinde zıplayarak ışıltıyor.

Bir ayaktan diğerine adım atarken ne kadar heyecanlı olduğunu izlerken gülümsememi bastıramıyorum. Etrafında dönüyor, küçük yumruklarını pompalıyor.

heyecanı hissediliyordu.

"Atlamak istiyorsun, değil mi?"

"Um... Emin değilim. Çok eğlenceli görünüyor ama-"

Elini tutuyorum ve iki eğitmenin kapıda durup gökyüzünü izlediği hangara doğru çekiyorum. "Düşünme. Her seferinde bir adım. Önce koşum takımı. Bu korkutucu değil, değil mi?"

Başını sallıyor, parmaklarımın etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Geri çekilmeme izin verme."

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacın var Mia." Eğitmenlere dönüyorum. "Bizi hazırlayın." Onlara paraşütle atlama lisansımı gösteriyorum. "Benimle tandem atlayacak."

"Yani, sana bağlı mı olacağım?"

"Evet," eğitmen tedarik ediyor. "Sertifikanız var ama şirket politikası gereği her zaman en az bir eğitmeni sizinle birlikte gönderiyoruz."

"O benimle olduğu sürece, kaçınızın atlamak istediği umurumda değil."

Başını sallıyor ve ben Mia'yı hazırlarken, teçhizatımı giymeden önce her kayışı üç kez kontrol ederken kısa bir güvenlik brifingi alıyoruz.

Heyecanlıyım ve bunun paraşütle atlamakla hiçbir ilgisi yok. Kendi payıma düşen atlayışları tamamladım, ama şimdi Mia yanımda olduğuna göre, bu başka bir şey olacak.

"Korkuyorum," diyor ilk uçak indiğinde. "Kalbim çok hızlı atıyor."

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp başını geriye yatırıyorum. "İlerisini düşünme. Tek yapman gereken seni sağ salim aşağı indireceğime güvenmek. Bunu birçok kez yaptım. Seni tutuyorum."

Eğitmen kokpite koşup bize el sallıyor.

"Kırmızı," diyorum Mia'nın elini tutarak. "Bu senin güvenli kelimen. *Kırmızı* demezen, hızlı inişe geçeceğiz. Bana vurman, kusman ya da ağlaman umurumda değil. Çılgılık atman ya da yalvarman umurumda değil. Isırırsan o güzel kışını tokatlarım ama *kırmızı* diyene kadar dinlemem, anlaşıldı mı?"

"Konuşmaya devam et, tamam mı? Herhangi bir şey, sadece konuş."

Durdum, çenesini yakaladım ve kafasını bana doğru çevirdim. "Az önce sana ne söyledim?"

"Bana şaplak atacağını," diyor, yanakları pembeleşmiş bir halde.

"Böyle kızardığında bunu yapmamayı neredeyse imkânsız hale getiriyorsun.

Güvenli kelimen ne?"

"Um..." Dudağını ısırarak etrafına bakınıyor. "Kırmızı."

"Aferin kızıma. Gerekirse kullan."

Yarım dakika sonra uçtık. Kalkış için Mia'yı bacaklarımın arasına oturtuyorum, eğitmen güzel sarışını kemerime bağlamadan önce bile kollarımı ona doluyorum.

Hiçbir şey onu yakınımnda tutmak kadar doğal gelmemiştir.

"Konuş," diye yalvarıyor, uzun bir makale yazıyormuş gibi parmaklarını oynatıyor. "Lütfen, sadece konuş."

Ben de öyle yapıyorum.

Sürekli konuşuyorum.

Ona baloda benim için bir şarkı çalmasını beklediğimi ve dans etmek istediğimi söyledim. Ona babasını tanıdığımı ve Eylül ayındaki Austin GP'si için bana VIP bilet gönderdiğini söylüyorum. Mia'nın katılacağı kesin, bu yüzden uçmaktan korktuğu için onu oraya götürmeye söz veriyorum. Sırf onunla vakit geçirmek için onu sırtımda bile taşıyabilirim.

Nabızı uçakla birlikte hızlanıyor, yükselmeye başladığımızda sınırına ulaşıyor. Parmaklarımızı birleştirip kollarımızı onun minik bedenine doluyorum.

"İlk kez atladığımda yirmi dört yaşıyordum. Hiçbir şey ilk atlayışla kıyaslanamaz, o yüzden manzaranın tadını çıkarın."

"Altmış saniye!" diye bağılıyor pilot.

"Korkuyorum," diye feryat ediyor Mia, parmaklarımı kan dolaşımını kesecek kadar sert kavıyor. "Fikrimi değiştirdim. Geri dönmek istiyorum! Lütfen, artık bunu yapmak istemiyorum! Midem bulanıyor. *Aman Tanrım!* Sarı! Turuncu! Lütfen, ne istersen yaparım, sadece-"

"Kelime *kırmızı* ve sen harika gidiyorsun. Düşünme." Tutamağı kavrayarak bizi yukarı çekiyorum. "Gözlerini kapat Mia. Benim için nefes al."

İlk talimata uyup uymadığını göremiyorum ama kesinlikle nefes alıyor.

Nefes nefese kalmıştı.

"Lütfen, bunu yapmak zorunda değiliz! Çok aşağıdayız. Ya paraşüt açılmazsa? Ya çakılırsak? Ya..." Kelimeler boğazında düğümleniyor.

Kolum ortasına dolanıyor. "Düşmeyeceğiz. Paraşüt açılacak ve sen buna bayılacaksın. Söz veriyorum."

"Otuz saniye!" Eğitmen kapıyı açıyor ve Mia öyle bir titremeye başlıyor ki ağlıyor mu diye merak ediyorum.

Yine de *kırmızı* yok.

"Sen çok iyi bir kızsın," diyorum kulağına ve oraya bir öpücük bırakıyorum.
"Nefes al. Düşünme. Benimle güvendesin."

"On beş saniye!"

"Oh, hayır, hayır, hayır, *hayır!*" Mia başını sallıyor ve tırnaklarıyla kolumda kızgın, yarım ay izleri bırakıyor. "Hayır, lütfen! Bunu yapmak istemiyorum! Bırak beni!"

"*Kırmızı*, bebeğim. *Kırmızı* dersin dururuz."

Ama güvenli kelime yerine, bir başa çıkma mekanizması gibi tekrar tekrar *hayır* diyor.

Eğitmen sanki *zıpla* diye bağırمامam gerektiğini, yoksa Mia'nın çıldıracağını biliyormuş gibi bana bir el işareti yapıyor. Zaten korkmadığından değil... Onun bu yönünü çok seviyorum. Rol yapmıyor, duygularını saklamıyor. Korkuyla savaşıyor.

Her iki elini de kavıyorum, parmaklarımızı düğümlüyorum ve uçağın kenarına doğru adım atıyorum, göz alabildiğince açık alandan başka bir şey yok.

"Hayır, lütfen, lütfen, bunu yapamam, yapamam..."

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve ellerimizi iki yana açarak bizi öne doğru yatırıyorum. Bir saniye sonra uçağın dışındayız ve Mia çığlık atıyor.

Tiz çığlığı havayı bir neşter gibi kesiyor. *Kırmızı* renkte çok uzun bir *e* olması gerektiğinden oldukça eminim ama artık çok geç.

"Gözlerini aç," diye bağıyorum yanımızdan saatte yüz yirmi mil hızla geçen havanın sesine karşı, serbest düşüşte konuşmamam gerektiği halde. "Etrafına bak!"

Çığlıklar anında kesiliyor ve Mia'nın parmakları benimkileri sıkıca kavıyor. Heyecanlanmıştı. Bunu anlayabiliyorum. Artık onu o kadar iyi *tanıyorum* ki tepkilerini kolaylıkla okuyabiliyorum.

İlk atlayışımı, aşırı duysal yüklenmeyi hatırlıyorum ve Mia'nın bunu kollarımda deneyimlemesinden çok memnunum - daha önce hiç görmediği bir açıdan dünyayı, düşerken hissettiğimiz ağırlıksızlık hissini, alabileceğiniz en temiz havanın kokusunu.

Bu benim altı yüz on üçüncü atlayışım ama ilki hariç hiçbirisi bununla kıyaslanamaz. Mia'nın ellerini ellerimde tutup yönlendiriyorum, dirseklerini büküyorum ve havada üç-altmış takla atana kadar vücudumu bir kavis yapmaya zorluyorum.

"Yine!" diye haykırıyor, kelime kulaklarıma zar zor ulaşıyor.

Bu kez o da benimle birlikte kavis yaparak taklayı kolaylaştırıyor. Beş bin feet'e yaklaşıyoruz, bu yüzden elini bırakıyorum ve ona *çekme* işaretini gösteriyorum.

İpi çekmeden önce arkamızdaki iki eğitmenin pozisyonunu kontrol ederek etrafıma bakıyorum. Beyaz kanvas gerginliği aldığı anda havada sarsılıyor.

Mia kendimi ağırlıksız hissetmeme neden olan coşkulu bir tezahürat çıkarıyor. Minyon bedeninde hiç korku kalmamış: sadece adrenalin ve mutluluk.

"Atladık!"

Paraşütü aşağıda, ailemin bulunduğu, çimenlerin ve asfaltın üzerine dağılmış birkaç noktadan başka bir şey olmayan alana doğru yönlendiriyorum.

"O kadar da korkutucu değildi, değil mi?"

"Bir uçaktan atladık!" Koşum takımında zıplıyor, bizi bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Heyecanlı olduğunu biliyorum ama kıpırdamadan durmalısın yoksa nehre ineceğiz."

Kıpırdamıyor ama parmakları bileklerimde sanki duygularını bir şekilde dışarı vurmazsa patlayacakmış gibi dolaşıyor.

"Teşekkür ederim! Geri çekilmeme izin vermediğine sevindim!"

Başımı eğip dudaklarımı saçlarına bastırıyorum, ne yaptığımı ancak hanımeli kokusu burnumu istila ettiğinde fark ediyorum.

"Harikaydın. Avrupa'ya uzun mesafeli uçuş çocuk oyuncağı olacak."

Paraşüt sarsılıyor, tekrar zıplamaya başladığında bizi öne arkaya sallıyor. Aşağıya doğru uzun bir yol alıyorum, gereğinden uzun daireler çiziyorum.

Mia başını sağa sola çevirip manzarayı seyrediyor. Bunu onun için mümkün olduğunca uzatmak istiyorum.

İnmek üzereyken, "Bacaklar dışarı," diye talimat veriyorum.

Pozisyonunu alıyor ve tüm korkusuna rağmen güvenlik brifingi sırasında eğitmenlerin söylediklerine odaklanmayı başarması beni şaşırtıyor.

Tek başıma indiğimde kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyorum ama Mia'yla birlikte inmek hiç de zarif değil. Dürüst olmak gerekirse, tam bir karmaşa. Yere önce ben çarpmaya çalışıyorum ki o mükemmel poposunu zedelemesin.

İşe yarıyor. Onun yerine ben çürütüyorum.

Asfalttan oldukça uzakta, tarlanın yokuş yukarı bir bölümünde yerdeyiz. Uzun çimlerin üzerine sırtüstü uzandım, Mia da üzerimdeydi,

Sırtını göğsüme yasladı. Paraşüt kocaman bir battaniye gibi üzerimize çöktüğünde bizi birbirimize bağlayan kemeri çözüyorum.

"*Eğlenceliydi-*" demek istiyorum ama yüzüstü dönüyor ve o mükemmel, dolgun dudakları benimkileri kaplıyor.

Öpücük kısa, tatlı... bir gagalamadan fazlası değil. Eminim nasıl açığa çıkaracağını bilmediği duyguların suçu vardır, ama ben bittim.

Dudakları benimkilere değdiği anda *bitiyor*.

Uzaklaşmaya çalıştığı anda parmaklarım saçlarında kayboluyor ve onu geri çekiyorum, dilimi ağzının kenarında gezdirip daha fazlası için yalvarırken anı yakalıyorum.

T a m zamanında ağzını açıyor ve beni inletiyor. Tadı şeker gibi.

Tatlı. *Çok tatlı*. Bağımlılık yapıyor.

Kalbim kalp krizi geçirmekle tehdit ediyor, öyle sert çarpıyor ki her yöne yankılanıyor. Ve alt dudağını ısırıp haftalardır hayal ettiğim şekilde ağzıma aldığımda dünyanın kendi ekseninde dönmeyi bıraktığına yemin edebilirim.

Mia'nın parmak uçları elmacık kemiklerime hafifçe bastırıyor. Tüy kadar hafif dokunuş, yıllardır düşüncelerimi kaplayan gürültüyü yok ediyor. Kafamın içi hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Mia dışında hiçbir şey yok. Parmak uçlarımda altındaki saçlarının yumuşaklığı, dudaklarının dolgunluğu ve sıcak bedeninin ağırlığı dışında.

Bir elini aşağıya doğru indiriyor, tişörtümü avuçlayana kadar boğazımın sütununu izliyor. Çenesini kavıyorum, muhteşem yüzünü yönlendiriyorum, o tatlı ağzını tekrar yutuyorum ama doyamıyorum. Ona *asla doyamayacağım*.

Bu hayal ettiğimden daha

fazlası. Hiç ummadığım kadar.

Bir elimi sırtına doluyor ve belini kavıyorum, bizi ters çevirmeye hazırım, böylece üstte olacağım, hızı dikte edeceğim, ama Theo'nun eğlenen sesi sağımda bir yerde gürlüyor.

"Kahretsin, iyi misin? Sert bir inişe benziyordu." Siktir.

Siktir, siktir, siktir!

Onun sözleri, çeneme vurmasından daha fazla acı veren bir gerçeklik kontrolü getirdi. Paraşüt brandasının ötesindeki dünya bir an için yok oldu.

Şimdi, tekrar içeri sızıyor, istenmeyen bir şekilde.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, kafam sessizlikten çok uzak. Aslında o kadar çok şey oluyor ki, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Mia hâlâ üzerimde, yanakları nefis bir pembelikle, gözbebeklerinin yeşili şişmiş gözbebekleri tarafından neredeyse silinmiş.

Gerçekler su yüzüne çıktığında utanç, İncil'deki bir kasırga gibi üzerime çöküyor.

Ben ne yaptım? *Biz* ne

yaptık?

O ne yaptı?!

Hâlâ bir elimle yüzünü tutuyorum, başparmağım alt dudağını süpürüyor. Midem sinir, özlem ve utanç karışımıyla burkuluyor. Tanrım, onu istiyorum.

Benim

kızımı.

Benim

kızımı.

Cody'nin.

"Biz iyiyiz," diyorum zorlukla yutkunarak.

Theo paraşütü çekiştiriyor, daha fazla ayak sesi yaklaşırken onu çıkarmaya çalışıyor. Mia'yı yanıma çekiyorum, aklım karmakarışık. En büyük pislik olmama rağmen, o tatlı ağzının tekrar benimkinde olmasını o kadar çok istiyorum ki sanki en güçlü kar fırtınasına karşı yürüyormuşum ve onu öpmemek için savaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Titriyorum ama bunun nedeni Mia'ya, kendime, Cody'ye ve karmaya kızgın olmam olabilir.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, yanakları nefis bir şekilde pembeleşmiş, dudakları öpücüklerimden dolayı daha da dolgunlaşmış.

Sesi ciddi gibi gelmiyor. Ben de özür dilemeliyim ama kesinlikle öyle demek istemediğim için dilemiyorum.

Ayrıca, özrü hak eden Cody, o değil.

Theo paraşütü çekiyor ve gördüğüm ilk kişi sırtında mecazi bir bıçak olan kişi oluyor. Gülümsüyor. Ve sanki ben zaten düşmüşken beni tekmeliyor gibi hissediyorum.

"Atladın!" Cody, Mia'yı ayağa kaldırarak alkışlıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum! Hoşuna gitti mi? Eğlenceli miydi?"

"Hayatımın en korkutucu ve en mutlu anı." Mia gülümsüyor ve sonra bana dönüyor. "Teşekkür ederim. Bu harikaydı."

Beni öptüğü için suçluluk hissetmediği için ona kızamıyorum bile. O ve Cody birlikte değiller. Suçlanması gereken benim. Burada pislik olan benim.

O masum. Cody'nin duygularından habersiz.

Conor ve Colt Mia'nın koşum takımından çıkmasına yardım ederken Theo kolumdan tutup beni yukarı çekiyor. Dikkatini bana yöneltiyor ve o zümrüt yeşili gözlerin delici bakışları zihnimi koruyan tüm katmanları soyuyor. Deri, yumuşak doku ve kemik. Ve o orada... onu istemediğim yerde. Kafamın içinde. Her düşünceyi silah zoruyla rehin tutuyor.

Cody'yi bayıltmadan önce ondan uzaklaşmak için hepsinin yanından hışımla geçiyorum, küçük kızı omzuma atıyorum ve kaçıyorum.

ON ALTI

Mia

CODY BENİ EVE BIRAKTIĞI ANDA kendimi yatak odama kilitledim.

Theo paraşütü indirdiğinden beri Nico bana tek kelime etmedi ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Bir sıcak bir soğuk, beni istiyormuş gibi çekiyor, sonra da istemiyormuş gibi itiyor. Bu bir oyun gibi geliyor ama ne oynadığımızı bilmiyorum. Kuralları ya da kazanıp kazanmadığımı bilmiyorum.

Öpücüğü her hatırladığımda kalçalarım titriyor. Bacaklarımın arasındaki dantelli kumaş o kadar ıslak ki rahatsız edici.

O da beni öptü. Beni

öptü.

Şehvetin başka bir endişeli karıncalanması serbest bırakılma ihtiyacını artırıyor. Bunu yapmaya devam edemem. Nico'yu düşünürken vücudumla oynamaya devam edemem. Bu yanlış... ama kaşıntı kaşındığında çok doğru hissettiriyor.

Yerden kalkıyorum, duşa girmek için kıyafetlerimi çıkarıyorum çünkü aile yemeği birazdan başlayacak, ama banyoya girmek yerine yatağıma sürünüyorum.

Sadece son bir kez.

Bedenim ilkel, ilkel bir heyecanla uğulduyor, nefeslerim sık pufklar halinde çıkıyor. Nico'nun dudaklarının benimkilerle aceleyle birleştiğini düşünmek bile beni serbest bırakmanın eşiğine getiriyor. Parmaklarının saçlarımı çekiştirmesi ve dudağımı ısırıp öpücüğü derinleştirmesi... Sanki en derin arzularıma ilk sıradan katılmış, tam olarak ne istediğimi, nelerden zevk aldığımı biliyor.

Elimi karnımda gezdiriyorum, gıdıklandığım bir noktayı okşarken yatakta sarsılıyorum, sonra klitorisimin etrafında dönerken yastıklara gömülüyorum. Yaklaşmışım, diken üstündeydim, düşmeye hazırdım. Tanrım, Nico beni öperken dikiş yerlerinden ayrılıyordum.

Bu mümkün olabilir mi?

Zihnimde onun üzerimde gezinen görüntüsü canlanıyor; kapüşonlu, aç gözleri ve dövmeli göğsüyle içime girip çıkıyor. Kulağıma fısıldadığını hayal ediyorum, sesi alçak, boğuk ve talepkâr.

Neredeyse vardın, değil mi? Benim için gel, bebeğim. Bırak kendini.

Orgazmın vurması için gereken tek şey bu, her yönden üzerime baskı yapıyor. Sırtım yataktan kalkıyor ve yüklü iniltiğim duvarlardan sekiyor. Nico'nun başını eğdiğini, orgazmımı uzatırken bu iniltiyi içtiğini, ben delicesine aşırı uyarılana kadar her son parçayı sıktığını hayal ediyorum.

Gözlerimi açmıyorum, kısa bir süre için görsele tutunuyorum. Ağrının icabına baktım ama tatmin duygusunun uzun sürmediğini öğrendim. En fazla birkaç saat içinde Nico'nun dokunuşuna ihtiyacım olacak.

VIP partisi öğleden sonra altıda başlıyor. Cody beni al d ı , siyah bir smokin giymişti, saçları geriye doğru taranmış ve topuz yapılmıştı.

"Bir dükkânda durabilir miyiz lütfen?" Bu akşam menüde ne olduğunu anlatmayı bitirdiğinde sordum.

Nico oyun oynamak istiyorsa, ben de oynayabilirim. "Neden? Neye ihtiyacın var?"

"Ah, şey... Nico'ya daha sonra vermek istediğim bir şey."

Göstergeyi çevirip bir benzin istasyonunun önüne yanaştı. "Ne tür bir şey, Bug?"

"Göreceksin, küçük bir iç şaka."

İçeri koşup rafları inceledim. Zekice fikrimle aşırı gurur duyarak kasiyere ödeme yapıyorum, aldıklarımı çantama tıktırıyorum ve sonra arabaya geri dönüyorum.

Country Club'a en son varan biziz. Neredeyse. Nico ortalıkta yok ve arabasını da göremedim, gerçi üç arabası var ve ben sadece ikisini tanıyorum, belki de buradadır.

Fuaye, sofistike kalabalığın arasına karışarak yarım saat geçirdiğimiz buluşma ve selamlaşma alanı olarak işlev görüyor.

Üst sınıfla siyaset tartışan üçüzlerin ne kadar olgun ve etkileyici oldukları dikkatimi çekti.

Bu yönlerini her gün göstermiyorlar.

Logan gelip kız kardeşimin telefonunu patlattığından ve *Tatlı Gerçekler*'in devamı olan başka bir kapak için poz vermesini istediğinden yakınıyor. Konuşmaya başlamadan önce Cassidy ona el sallıyor ve o da özür diliyor. Cassidy'nin konuştuğu adama dikkatini vermeden önce kolunu onun ortasına dolamasını ve şakağını öpmesini izliyorum.

Theo onun yerini alıyor, bugüne kadar doğru düzgün tanıştırılmadığım tek Hayes. Espri anlayışı Conor'inkine çok benziyor ve o parlak, değerlendirici gözleriyle biraz Colt'a benziyor. Hiçbir ayrıntının gözünden kaçtığını sanmıyorum.

"Mia!" Monica Hayes bize doğru koşarak tezahürat yapıyor. Yanaklarımı öpmeden önce göz kamaştırıcı bir gülümseme pembe dudaklarını geriyor. "Bu çok güzel bir elbise, tatlım." Elimi tutup beni etrafında döndürüyor. "Yarın çalmaya hazır mısın?"

"Evet, bütün hafta çalıştım."

"Mükemmel!" Elimi usulca sıkıyor. "Sabırsızlanıyorum. Annem aylardır senden övgüyle bahsediyor."

"Abartıyorsun," diyorum gülümseyerek. "Hepsi abartı."

"Bu kadar mütevazı olmana gerek yok." Gözleri, küçük Noah'nın dadısının kollarında ağlamaya başladığı odaya kaydı. "Gidip yardım edebilir miyim diye baksam iyi olacak." Aceleyle uzaklaşıyor, torununu dadının elinden alıyor, sanki kadının işini yapacağına güvenmiyormuş gibi.

"Atladığını söylemek için babanı aradın mı?" Cody soruyor.

"Henüz değil. Bu hafta sonu Azerbaycan'da yarışıyorlar ve orada saat geç oldu. Onu yarın arayacağım. Yine de bana inanacağından şüpheliyim."

"Kanın olacak," diyor Conor, randevusuyla yaklaşırken. "Nico ve seninle birlikte atlayan eğitmenlerden biri fotoğraflarını çekti. Gelecek hafta elimizde olacak."

"Havada yaptığınız o piruet harikaydı." Shawn, kocası Jack ile yanımızda durdu. "Cody yükseklikten korktuğunu söyledi. Neden atladın?"

"Neden yaptın?" Gülümsememi bastırarak karşı çıkıyorum. "Yükseklik umurumda değil. Sadece uçmayı hazmedemiyorum ama hepiniz orada çok eğleniyor gibiydiniz..." Sözümü yarıda kesiyorum, binaya girerken Nico'ya bir an gözüm takılıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve her zaman yaptığı gibi yavaşça beni içine alıyor, santim santim, sanki her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi. Küçük toplantımıza yaklaştığında kaotik duygularım kalbimi daha hızlı bir ritme zorluyor.

Sessizce, açıkça bakıyorum ve konuşmayı bıraktığımdan beri en az beş saniye geçti. "Uçağa bindiğimizde Nico'ya beni geri götürmesi için yalvardım."

"Uçakla geri dönmek istemedin," diyor Nico. "*Sarı ve turuncu yerine kırmızı* derdin."

"Kırmızı mı?" Cody soruyor.

"Bana geri inmesine izin vermememi söyledi ama *hayır* diye mırıldandı ve *bunu* güvenlik brifingi sırasında durmadan *yapmak istemiyorum*, *bu* yüzden gerçekten durmak istiyorsa kullanabileceği güvenli bir kelime seçtim."

"Kullandım. Sadece biraz geç kaldım."

Ona gülümsediğimde Nico omuzlarını dikleştiriyor, duruşu gergin, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Gülümseme bir uçurumdan düşer gibi yüzümden kayıp gidiyor.

Aşağı inerken çılgılık attığımdan ve taklalar attığımızdan bahsediyorlar ama ben dahil değilim.

Beni öptükten sonra Nico'nun ilgilendiğini düşünecek kadar saf mıyım? Onu öpmeyi planlamamıştım. Bir anda oldu. Adrenalinle dolup taşarken, bu kadar çok istediğim tek şeye uzandım.

Biri çatalı kristal bardağa vurarak herkesin yerini bulmasını işaret etti. Monica sahnede durup insanlara bağışları için teşekkür ederken Cody beni oraya yönlendirdi. Monica'nın balolarından birine hiç konuk olmamıştım ama üçüzlerden çok şey duymuştum. Cuma akşamı verilen gergin yemeğe nadiren katılırlar, bu yüzden yarın ne olacağı hakkında daha çok şey biliyorum.

Bu gece salonun yarısı bile dolu değil ama buradaki herkesi bir önem havası sarıyor. Nico'nun karşısına oturduğumda oturma planını kim yaptıysa ona şükrediyorum. On saniye sonra, o kadar da minnettar değilim. Yüzü hoşnutsuz bir ifadeye bürünüyor ve beni bakarken yakalayınca çenesi çalışıyor.

O da beni öpmüştü. Neden bu kadar sinirli?

Akşam yemeği, siyah beyaz kıyafetler giymiş, aşırı şık bir garson ordusu tarafından servis edilmektedir. İçlerinden biri, uzun boylu, siyah saçlı bir kız, Cody'nin önüne bir tabak koyarken onun dikkatini çekiyor.

"Bence senin için biraz fazla genç," diyorum Cody'nin gözleri kıızı mutfağa doğru götürürken. "On altı yaşlarında görünüyor, Cody. Terbiyeli ol."

Kıkırdıyor, sevmediğim sote mantarları benim tabağımdan alıp onun tabağına koyuyor. "Sen de on iki yaşlarında görünüyorsun, Bug. Sakin ol, sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Gergin değilim ama... Bilmiyorum. Belki kimlik sorarsın? Başının belaya girmesini istemem."

Tekrar gülüyor, elini omuzlarıma atıyor ve beni kendine çekerek kulağıma fısıldıyor. "Bence Nico senin için çok yaşlı, ama bu aramanı engellemez, değil mi?"

"Ben... Özür dilerim," diye kekeliyorum sessizce, bakışlarını hissetmeme rağmen Nico'ya bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Ben, şey..."

"Biliyorum," diye fısıldıyor ben daha tutarlı bir cümle kuramadan. "ok seksi, değil mi?" Sırıttıyor, uzaklaşıyor. "Ye. Soğuyor."

Eti drtklyorum, gözlerim Nico'nun yanan bakışlarına takılıyor. Cody ile benim aramda gidip geliyor, kaşlarını atan küçük atıklığı çözmek zor. Tabağıma odaklanıyorum, birkaç parça eti zorla boğazımdan geçiriyorum ve spreyimle yıkıyorum.

Tahriş zihnime ak asidi gibi sızıyor ve arabada aklıma gelen fikir değişiyor. Nico hâlâ ona aldığım şeyi alacak ama uygulama farklı o l a c a k .

Tatlı servis ediliyor: bir top vanilyalı dondurma ile çikolatalı kek. Garson Nico'nun önüne bir tabak koyuyor ve Nico gereksiz bir gürültü çıkararak çatalını düşürüyor.

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum, çantamı açtığında kendimi bir arıdan daha küçük ve acımasız hissediyorum, sonra Nico'nun tabağına uzanıyorum. Onun yerine bir poşet fıstıklı M&M bırakıyorum.

"Bunu almayı tercih ederdin, değil mi?"

Sivri bakışlarını üzerime dikeyor, parmaklarını masanın üzerinde sıkıca yumruk yapıyor. İlk defa gözümü kaırmıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, dizlerim masanın altında titriyor ama kafamı evirmiyorum.

O bakıyor. Parke zemine gürültüyle sürtünen sandalyeyle kendini geriye itiyor ve sarı M&M paketini kaptığı gibi odadan fırlıyor.

Görev başarısız oldu. *Hayır, her gün bir brownie alacağım* ya da buna benzer bir şey demesi gerekiyordu.

Bu oyunda gerçekten berbatım.

Masamızdaki herkes beni izliyor ve yanaklarımı kızgın bir ateş ısıttıyor. Conor soru soran bir kaşını kaldırdığında "şakaydı," diye mırıldanıyorum. "Anlamak için orada olman gerekirdi."

"Buradaydım ve anlamıyorum."

"Şimdi değil. Geçen gün brownieler hakkında sohbet ettik." Ona el salladım. "Boş ver." Tatlımı ona doğru itiyorum. "İster misin? Canım tatlı istemiyor."

Sırıttıyor, brownie'ye yumuluyor. Eminim midesi yerine kara bir deliği var.

"Gel hadi." Müzik cazdan moderne geçip dansın başlayabileceğinin sinyalini verdiğinde Cody elimi tutuyor. "Bu partiyi başlatacağız."

Beni ayağa kaldırıyor, dans pistinin ortasına gelene kadar bir bez bebek gibi parmağının etrafında döndürüyor. Cody'ye odaklanarak müziğe teslim oluyorum.

Onunla dans etmek doğal geliyor. Bir sonraki adımda ne yapacağını, kendimi nasıl konumlandıracağımı biliyorum ve beni nazıkçe itip kolunu göğsüne doladığında ve soldan sağa döndüğünde gülümsememi engelleyemiyorum.

Cody dans pistini kendi sahnesi haline getirirken ben yine dönüyor, şarkı sözleri söylüyorum.

Bir sonraki şarkı başladığında Colt, Conor ve sevgilileri de katılıyor. Neredeyse prova edilmiş gibi görünen bir adımla, üçüzler bizi sallıyor ve ben Colt'un kollarına girip hareketlerimi onunkilere göre ayarlıyorum. Bir sonraki şarkının yarısında Conor'la birlikteyim, sonra müzik tekrar değişmeden önce Cody'ye geri dönüyorum.

Artık daha fazla insan dans ediyor, derme çatma dans pistinde her biri kendi hızına ve tarzına göre süzülüyor.

Theo iki şarkı sonra elimi tutuyor, beni döndürüyor, sonra geri çekiyor ve göğsünden sekiyorum. "Kahretsin, özür dilerim. Ufacık bir şeysin," diye gülüyor ve beni kaldırmak için belimden kavırıyor. "Tüy sıklet. Pekâlâ," diye mırıldanıyor ve beni yere bırakıyor. "Tekrar deneyelim." Adım atmaya başladığımızda tutuşu gevşiyor.

Beni tekrar çok sert çektiğinde, "Seni gayet iyi takip edebilirim," diyorum. "Beni nerede istediğini söylemek için ellerini kullan. Sola dön, ben de sola döneyim." Bileğini bükerek ona ne demek istediğimi gösteriyorum. "Sağa çevirirsen sağa dönerim, itersen geri çekilirim."

Tek cevabı gergin bir gülümseme oluyor ama çok geçmeden kolumu yuvasından çıkaracakmış gibi hissetmiyorum artık. Beni o kadar geriye yasladığında hoparlörlerden Britney bangır bangır çalıyor ki saçlarımın yerleri süpürdüğünden eminim.

"Bir içkiye ihtiyacın var," diyor iki şarkı sonra, beni masaya götürürken. "Ama seninle işim bitmedi. Çok eğlencelisin!"

Kıkırdıyorum, yerime oturuyorum. Nico geri döndü, silah dolu tavrından eser yok. Dahası, temiz tabağımın yanında taze bir bardak spritzer ve uzun bir bardak limonata bekliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, bana tekrar ters ters bakmayacağını umarak.

Zoraki bir gülümsemeyle içimi ısıtıyor. Dudaklarını dudaklarımda, ellerini saçlarımda ve güçlü kaslarını parmak uçlarımda istiyorum.

Saniyeler sonra annesi yaklaşp onu dansa kaldırıyor ve masada sadece Theo ve beni bırakıyor. Müzik daha az zorlayıcı bir şeye dönüşmedikçe kalkmayacak, bu yüzden onu yalnız bırakıp uzun masadan aşağıya doğru yürüyerek William'ın yanında duruyorum.

"Bir dans çalabilir miyim?"

Ayağa kalkarken şık ceketini ve kravatını yeniden ayarlamasına, sonra da inkar edilemez bir centilmen gibi elimi usulca öpmesine bayılıyorum. "Bana karşı sakın olun, genç bayan. Biraz paslandım."

"Sen yönetirsin, ben ayarlarım."

Dans eden bedenlerden oluşan kalabalığın arasından sıyrılıp ortada duruyoruz ve William elini belime doğru kaydırıyor. Dans etmeye başladığımızda ayaklarım yerden kesiliyor, dans pistinde süzülüyoruz, hareketleri ölçülü mükemmellikleriyle aristokratça. Şarkının sonunda bitmesini bekliyorum ama eğilip elimi tekrar öpmeden ve beni koltuğuma geri götürmeden önce bir dans daha ediyoruz.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Nico yolumuza çıkıyor ve elimi büyükbabasının elinden çekip alıyor. "Alabilir miyim?" diye iki kez kontrol ediyor ama "*tabii ki*" diyen William oluyor.

William uzaklaşıyor ve Nico beni kendine çekiyor, neredeyse göğsüyle aynı hizada, dokunuşu acil. Bir eli sırtımda, diğeri benimkini tutuyor ve ancak o zaman çalan şarkıyı duyuyorum: Shawn Mendes'ten "Senorita". Dans ediyoruz ama bu geceki diğer danslara hiç benzemiyor. Bu yavaş. Yoğun, kusursuz, ama bir mücadele. Beni kollarının arasında döndürdüğünde titriyorum, karanlık gözleri yüzümden ayrılmıyor, şarkı sözleri sanki ikimiz için yazılmış gibi. Sanki yukarıdan izleyenler de bu oyunu oynuyor, duygularıyla oynuyor.

"İyi miyiz?" Yüklü sessizliği bozarak soruyorum. "Tatlı ve öpücük için de özür dilerim. I-"

"Pişman mısın?"

"Pişman olmalıymışım gibi hissediyorum."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Benimkilerin hiçbirine cevap vermiyorsun, o yüzden ödeştik diyelim."

Şarkı Maroon 5'in "One More Night" şarkısına dönüyor ve ben uzaklaşmaya çalışıyorum ama Nico izin vermiyor, beni tekrar göğsüne çekiyor.

Beni her çaresizce içine çektiğinde, karnıma bir gol atıyor ve seksen bin hayran çılgınca tezahürat yapıyor.

"Bir tane daha" diyor. "Ve evet, biz iyiyiz."

Theo'nun yaptığı hareketin aynısını yaptığında onu öpme dürtüsü on kat daha güçlü bir şekilde geri geliyor ve beni yukarı çekmeden önce saçlarım yeri süpürüyor.

"Pişman değilim. Sen sağlam bir sekizsin," diye cevap veriyorum.

"O zaman özür dileme." Kolunu ortama dolamadan önce beni parmağının etrafında döndürüyor. Sırtım aniden göğsüyle aynı hizaya geliyor, kulağımdaki sıcak nefesi buz gibi ses tonuyla tezat oluşturuyor. "Sekiz mi? Senin kitabında ben *sekiz* miyim?"

"Bu kadar üzgün görünme. Bu iyi bir şey. Hiç sekiz almamıştım."

"Sekiz mi?" diye yankılandı yine, düpedüz şaşkındı. Adımları kısa bir an için duraksıyor, sonra toparlanıp sesini gırtlaktan gelen bir fısıltıya indiriyor. "Öpücüklerimin nesi var bebeğim?"

Dönüyorum ve koyu renk gözlerinin hararetli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Çok kısa."

YEDİ

Nico

Bu kız beni nasıl diken üstünde tutacağını çok iyi biliyor. Önce bana kim bilir nerede sakladığı kendinden emin, arsız tarafını gösteriyor, tatlımı çalıp yerine M&M koyuyor, sonra da yeteneklerime sekiz puan veriyor.

Ben bütün akşam öpüşmemizi tekrarlayıp durdum, hayatımdaki *en iyi* öpüşme olduğunu düşündüm ve o *sekiz* puan mı verdi?

Beni çıldırtmanın bir yolu.

Yanıldığını kanıtlamak, puanımı yükseltmek ve dudaklarımız uyuşana kadar onu öpmek istiyorum ama... Ama *yapamıyorum*. O benim öpeceğim biri değil.

O Cody'nin.

Başımın arkası duvara çarpıyor. Hala onun tatlı ağzının tadını alabiliyorum. Bir öpücük ve ben bağımlısı oldum. Bunu nasıl durdurabilirim? Nevrotik düşünceler; büyüyen, yakıcı ihtiyaç; o-

Kimi kandırıyorum ben?

Duramam ya da kenara çekilemem.

Savaşmadan pes edemeyecek kadar ileri gittim.

Kardeşıme karşı gelmeyi düşüneneğimi hiç sanmazdım ama geri dönüşü olmayan bir noktaya geldim. Bugün Mia'yla ilgili olmayan tek bir düşünce bile yoktu.

Haftalardır tek düşündüğüm o.

O çok genç, hâlâ üniversitede. Eğlenmeli, parti yapmalı ve sıradan hayat başlamadan önce gençliğinin tadını çıkarmalı. Ben ona göre bir adam değilim. Çok saplantılı, çok sahiplenici, ama...

Bunu başaracağım.

Neredeyse iki aydır onunla nasıl başa çıkacağımı, dokunacağımı ve konuşacağımı öğreniyorum.

Başta düşündüğüm kadar yumuşak değilmiş.

Onu her gördüğümde karakterinin yeni bir parçasını keşfediyorum. Tartışıyor: bana yerimi gösteriyor ve güçlü hissettiğinde bana karşı çıkıyor.

O iki parça benzin ve bir parça kibrit. Onda da bir kıvılcım var ve hepsi birleştğinde parlak bir şekilde yanacak.

Sigarayı yere atıyorum ve binaya giriyorum, zaten kararlaştırdığım şeyi yeniden düşünmek için zaman ayırmıyorum. Artık geri dönüş yok. Kazansam da kaybetsem de, kardeşimin istediğim kıza kur yapmasını izlerken kenarda duramazmışım gibi davranmaktan bıktım.

Üçüzler ve Theo dışında herkes gitti. Oda yarım saat önce boşaldı ama Mia çok daha uzun süredir evdeydi. Çok yorgundu, masada kendini zar zor uyanık tutuyordu. Cody hiçbir yerde olmadığı için, birkaç hafta önce bizi eve bırakan taksi şoförünü aradım ve Mia içeri girene kadar beklemesi için ona bir yüzlük verdim.

Üzülme tene güvende olmak daha iyiydi.

Balo salonunun kapısını iki elimle iterek açtım ve kanatların duvara çarpmasına izin verdim. "Cody nerede?" Onu masamızın yanında göremeyince sordum.

"Buralarda bir yerde," diyor Conor, bir şişe votkayı masanın üzerinde yuvarlayarak. "Otursana. Shot içeceğiz."

"Cody'yle konuşana kadar olmaz."

"Neden?" Theo gözlerini bana dikti. Ya kaşlarını çatıyor ya da sarhoş ve çift görüyor. "Hadi ama kardeşim. Dök içini." Yanındaki sandalyeye vuruyor, kelimeleri geveliyor. "Bugün bütün gün gergindin."

"O her zaman gergindir," diye düşünüyor Conor, bir üzümü havaya fırlatıp ağzıyla yakalayarak.

"Bu şekilde değil," diye devam ediyor Theo. "Bugün başka türlü gerginsin ve bu gerginliği *bildiğim* için beni korkutuyorsun. Seni daha önce de böyle görmüştüm."

"Ben iyiyim," diye kestirip atıyorum, konuyu açacak havada değilim. Theo her ne bildiğini sanıyorsa, yanılıyor. "Cody nereye gitti?"

"Kaya'ydı, değil mi?" Theo iç çeker, bir kadeh daha doldurur. "*Eski sevgilin*. Seni kızdıran bu, değil mi?" Omzumu tutuyor, yaklaşırken sertçe sıkıyor. "En son onunla birlikteyken bu kadar garip davranmıştın. Bu gece gelmediği için kızgın mısın?"

"Davetli olduğumu bilmiyordum."

"Adrian ikinizi birkaç hafta önce *Rave*'de konuşurken gördüğünü söyledi..." Yenilmiş bir nefesi burnundan aşağı itiyor. "Dinle, seni seviyorum. Seni yakaladım, tamam mı? Eğer istediğin oysa-"

"Bana sürünerek dönmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Biz birlikte değiliz, Theo. Ve sen sormadan söyleyeyim, sevişmiyoruz. Zil zurna sarhoştı, Rave'de bir şans daha verilmesi için yalvarıyordu ama bu olmayacak."

"Tanrıya şükür." Sandalyesinde arkasına yaslanıp teatral bir şekilde alnını sildi. "Dürüst olmak gerekirse, senin için burada olurdum ama onu istemediğine sevindim."

"Eve gitmedi, değil mi?" Bacağım yere doğru seğirirken soruyorum. "Kim?"

"Cody."

"Hayır, o burada," diye araya giriyor Colt, bir shot bardağını kaldırıp takip etmemizi işaret ederek. Hepimiz başımızı arkaya atıp yemek borumu yakan iğrenç sıvıyı yutuyoruz. "Bugün gergin olmanız Kaya'yla ilgili değil." Parmağıyla beni işaret ediyor, gözleri cam gibi, kanında çok fazla alkol var. "Beni kandıramazsın, kardeşim. Sen Mia'dan hoşlanıyorsun."

İlk fırsatta bunu bana atacağını biliyordum. Bu gece iki kadeh içmiştim ama kulaklarım çınlıyor ve utanç bir kez daha üzerime çöküyor.

Ağzımı açıyorum ama tek kelime edemedim elini masaya vuruyor.

"Yalan söyleme. Bana yalan söyleme, Nico. Onu nasıl izlediğini, ona nasıl sarıldığını ve en ufak bir rahatsızlık duyduğunda nasıl endişelendiğini görüyorum."

"Mia mı?" Theo bize bir kadeh daha dolduruyor, bıyık altından kıkırdıyor. "Cody'nin yanındaki sarışın mı? Sarhoşsun, kardeşim. Sana başka yok. Lisede falan değil miydi o?"

"Üniversite," diye düzeltiyorum. "Seni eğlendirmek isterdim Colt ama konuşmam gereken kişi Cody."

"O biliyor," diye kıkırdıyor Conor, bir üzüm daha fırlatarak. "O kör değil. Hiçbirimiz kör değiliz."

Hay sikeyim. Ellerim üşüyor, terle kaplanıyor ve ciğerlerime havasız bir huzursuzluk yerleşiyor.

Onunla daha önce konuşmalıydım.

Colt sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Mia'yı seninle birlikte uçaktan atlamaya ikna ettin ve ne zaman yeterince dikkatli olmasa Cody'ye ters ters bakıyorsun," diyor. "Onu öptün, Nico. Onu öptün."

"Sana söyledi mi?"

Ya da belki daha az suçlayıcı bir şey...

Theo nefes nefese kalıyor, hıçkırıyor ve tekrar nefes nefese kalıyor. "Cody'nin kız arkadaşını mı öptün? Abi!" Gözleri büyüyor, gümüş dolarlardan daha büyük. "Bu... hayır, bu sadece hayır. Aklından ne geçiyordu?!"

"Mia Cody'nin değil," diye homurdanıyorum, enseme sıkarak. "Onu istiyor ama Mia onun değil. Henüz değil." Bakışlarımı Colt'a kaldırıyorum. "Sana söylediğine inanamıyorum."

"Söylemedi ama buraya dönerken otobüs yolculuğu boyunca dudaklarına nasıl dokunduğunu gördüm."

Öyle mi yaptı? Bilemezdim çünkü -kızgınlıkla- ön koltuğa oturdum, iki kulaklığı da taktım ve Guns N' Roses'ın sesini sonuna kadar açtım.

"Beni öptü," diye açıklıyorum derin, mağlup bir iniltiyle. "Daha yeni indik. Sanırım adrenalini bir şekilde atması gerekiyordu ve beni kullandı. *Önemli bir şey değildi* Colt. En fazla bir öpücüktü ama..." Dirseklerimi masaya dayayıp şakaklarıma masaj yapıyorum. "...Kendimi kaybettim. Onu geri çektim çünkü onu öpmeden edemedim. Haftalardır bununla savaşıyorum."

Belki de bilmeleri iyidir. Belki yardım ederler. Bu aşkı atlatabileceğimi söylemelerine ihtiyacım var. Mia'yı unutabileceğimi. Önemli bir şey olmadığını.

"İnanın bana, böyle hissetmek istemiyorum ama uyandığım anda, uykuya dalmadan önceki son saniyede ve aradaki her lanet saniyede aklımda o var." İçkimi yudumluyorum, dirseklerimi masaya yaslıyorum ve kardeşlerim sessiz kalırken yüzümü ellerimin arasına saklıyorum. "Yani, evet... Onu öptüm. Ondan hoşlanıyorum ve bundan *nefret* ediyorum ama duramıyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Theo sağ tarafımda yankılanıyor, sesi şüphecilik ve şaşkınlık arasında gidip geliyor. "Ama... o küçük. Yani, *gerçekten, gerçekten* küçük ve sen değilsin." Başımı kaldırmam için beni dürtüyor. "Onu yiyebilecekmişsin gibi görünüyorsun, Nico."

Conor kahkahayı patlattı. "Eminim tek yapmak istediği budur."

"O daha genç!" Theo devam ediyor. Ellerini çırpıyor, yüzümü bir santimle ıskalıyor. "Utangaç ve... küçük demiş miydin?!"

"Anladım. O kısa."

"Kısa mı? Seni öpmek için bir tabureye ihtiyacı var." Elini sırtıma vurdu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sıçtın batırdın. Öğrendiğinde Cody'nin sana atacağı her şeyi hak ediyorsun. Ondan hoşlanmak bir şey ama onu öpmek haddini aşmaktı. Henüz Cody'nin olmasa bile, onun peşinden gitmeye hakkın yoktu."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "*Kardeşinin kızına asla dokunmamayı* kurallarımıza benim eklediğini unutma."

"Tamam, bir an için Cody'nin Mia'yla ilgilenmediğini hayal et," diyor Colt, masadaki boş kadehi çevirerek. "Sen ne yapardın?"

"Beni bu konuda düşündürme."

"Eğlendir beni," diye ısrar ediyor ve Conor onun kaburgalarına dirsek atarak duyamadığım bir şeyler tıslıyor. "Ne yapıyorsun? Onu becerip diğerleri gibi asılı mı bırakacaksın?"

"Hayır." Kelime dudaklarımdan fırladı. "Bu seksle ilgili değil, Colt. Onu sahip olamadığım için mi yoksa ben olduğum için mi istediğimi bilmiyorum-"

"Aşık olmak mı?" Theo araya giriyor, sesi dehşetle doluyor. "Kahretsin, bu berbat bir şey. Bunu Cody'ye yapamazsın!"

"Sanırım bu gece için yeterince içtin." Şişeyi elinden kaptım ve shot bardağını aldım. "Sarhoşsun. Ona aşık olmuyorum."

"Bence aşık oluyorsun," diye mırıldanıyor Conor, kaşlarını sallayarak. "Yine de fark etmez. Uzun sürmez. O senin için yeterince maceracı ya da ileri görüşlü değil. O iyi bir kız. Yumuşak başlı. Geldiği kadar masum. Kelimenin *her* anlamıyla."

"Bakire mi?!" Theo haykırır, sarhoş tiyatroculuğu yüksek vitestedir. Dikkat etmezse yüzü kalıcı bir derin şok halini alacak. "Kaç yaşında?"

"On dokuz." Colt votka şişesini Theo'ya geri verip bir kadeh doldurmasını işaret ediyor. "Sen bizim kardeşimizsin Nico, ama Mia bizim küçük kız kardeşimiz ve ona zarar verirsen seni mahvederiz."

Gözlerimi kısıyorum, hangimizin daha sarhoş olduğunu merak ediyorum çünkü o saçma sapan konuşuyor ve ben saçma sapan düşünüyorum, bir sonraki cümlemleri prova ediyorum.

Ona asla zarar vermeyeceğim.

İğrenç sıvıyı boğazımın arkasına atıyorum, içimi ısıtırken yanma hissinin tadını çıkarıyorum.

"Mia ve Cody mi?" diye alay ediyor, sinirlendiği başını sallamasından belli, Conor'a tekrar dirsek attığında gözlerini yere dikeyyor. "Onlar olmayacak. Hepimiz onu seviyoruz. Hepimiz onu güvende tutuyoruz ama en büyük ağabeylik Cody'de." Dinlediğimden emin olmak ister gibi masanın üzerine eğiliyor. "Onunla ilgilenmiyor. Sadece onun senin oyuncağın olmasını istemiyor."

"Neden ona söyledin?!" Conor ellerini havaya kaldırarak sızlanıyor. Yüzündeki sarhoş mutluluğu şaşkın bir karmaşaya dönüşüyor. "Cody kıcına tekme basacak!"

"Oyuncak mı?" Tekrar ediyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor. Zihnim ışıltı hızında koşuyor, noktaları birleştiriyor ve aniden her şey bir araya geliyor

durdu. "Uzak durayım diye Cody'nin ona aşık olduğunu *düşünmemi* mi sağladın? Neden ilgileneceğimi düşündün ki? O-"

"Genelde yaptığın şey bu değil mi? Ben de Cody'ye öyle söyledim ama sonra ona kendini savunmayı öğretirken seni onunla birlikte gördüm ve Cody'nin neden böyle yaptığını anladım."

"*Yalan* söyledi."

"Evet, yalan söyledi. Sana ve bize." Conor'la arasını işaret ediyor. "Bizi de ona aşık olduğuna inandırdı. Ondan gerçeği öğrenmemiz iki haftamızı aldı. Partide ona baktığını görünce panikledi ve aklına gelen ilk şeyi yaptı."

Tanrım. Ne de olsa ben bir pislik değilim.

Kardeşimin kızıyla ilgili fantezi kurmuyordum.

"Siz tam bir pisliksiniz," diye gürlüyor Theo, kocaman bir sırıtışla. "Ama şunu söylemeliyim ki, birine bu kadar değer verdiğin ve onun zarar görmesini engellemek için sert önlemler aldığın için mutluyum. Ben senin yaşındayken bu kadar düşünceli değildim."

Cody odaya giriyor, gömleğinin iki düğmesi açık, elinde boş bir şişe şarap ve kahverengi gözlerinde memnun bir parıltı. Ondaki bu bakışı biliyorum... Şanslı olduğu anlamına geliyor.

"Neredeydin lan sen?"

"Muhtemelen garson kızla sevişiyordum," diyor Colt. "Birinin itiraf etmesi gereken bir şey var," diye ekliyor çenesini bana doğrultarak ve Cody bakışlarını karşılıyor.

"Onu istiyorum," diyorum, doğrudan konuya girerek. "O da beni istiyor, ben de onu alıyorum."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor. "Bunu daha fazla sürdüremeyeceğimi biliyordum. Ondan hoşlandığını biliyorum, Nico, ama -"

"Öpüştüler," diye araya giriyor Colt, gülümseyerek. Neyin bu kadar eğlenceli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "*Mia* başlattı."

Cody'nin yüzü soldu. "Benim kızımı mı öptün?" "O senin kızın *değil*."

"Sakin ol." Theo omzuna vurarak ona bir shot bardağı uzattı ve beşini de doldurmaya başladı. "Colt bize Mia'dan hoşlanmadığını söylemeden önce yeterince kötü hissediyordu. Onu rahat bırak."

Biz kendimizinkini almadan önce Cody kendi shot'ını bitiriyor. "Onu incitirsen kanını akıtırım, kardeşim."

"Kanaman gerek. Üçünüzün de. Biz kardeşiz. *Konuşuruz*. Aptalca oyunlar oynamak yerine beni Mia'nın etrafında istemediğini söylemeliydin."

Dördü de aynı anda alay eder.

"Elbette konuşuyoruz ama gerçekçi olun. Cody'nin onu istediğini düşünerek onu öptün," diyor Theo. "Her zamanki gibi aletini ıslatıp kaçacaktın."

Haklı olabilirdi. Mia hemen müsait olsaydı, onu tanımak için durmazdım.

"Senden hoşlanıyor," diyor Cody, nedenini anlayamıyormuş gibi bir sesle. "Seni önemseydiğini biliyorum, bu yüzden sana ondan uzak durmanı söylemeyeceğim ama bir sonraki hamleni *çok* dikkatli düşünsen iyi olur."

"Her kadının Kaya gibi olduğunu düşünmeyi bırakmanın zamanı geldi," diye ekliyor Theo. "Mia hoş bir değişiklik gibi görünüyor. Ondan hoşlandım. Bu eşleşmeyi onaylıyorum." Gülüyor ve bir kadeh daha dolduruyor.

Colt elini koyu kahverengi saçlarında gezdirerek onları geriye doğru itiyor. "Mia harika bir kız. Zaman zaman kontrolden çıkıyor ama sevimli. O bizi kontrol altında tutuyor, biz de onu güvende tutuyoruz."

"Onun Kaya gibi olmadığını biliyorum. On yaş daha genç ve benim ligimin çok dışında olduğunu da biliyorum."

"Bu seni durdurmaz," diye mırıldanıyor Conor, masada kalan tek şey üzüm olduğu için ağzı üzümle dolu. "Seni durdurmamalı, kardeşim. Zaten boyundan büyük işlere kalkıştın. Artık aklandığını biliyorsun, işi berbat etme."

İki şişe votkadan sonra tökezleyerek binadan çıktık. Saat sabahın dördüne yaklaşıyor ve bir taksiye bindiğimizde hepimiz sarhoştuk. Ne zaman bu kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyorum.

Kardeşlerimle ne zaman böyle konuştuğumu da hatırlamıyorum. Son zamanlarda hayatımızın peşinden koşuyoruz, kendimize zaman ayırmayı unutuyoruz.

Elbette birkaç ayda bir içmeye gidiyoruz ama uzun zamandır kalp kalbe konuşmadık. Theo yarım saat boyunca Thalia ile yaşadığı mutlu hayatı ve baba olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatırken üçüzler de bize mezuniyet sonrası planlarından bahsettiler.

Cody kariyer yolunu yıllar önce çizmiş. *Stone and Oak*'ta Logan'la birlikte çalışmak istiyor ama daha uygulamalı bir şekilde: inşaat ekiplerine liderlik ederek. Conor prodüksiyon ses mikseri olmak için daha derinlere dalıyor, Colt ise tamamen işletme yönetimiyle ilgileniyor.

Gençken, en az direnç gösteren yolu seçeceklerini ve birlikte bir iş kuracaklarını, görevleri aralarında paylaşacaklarını düşünmüştüm, ancak dışarıdan aynı olmalarına rağmen, içlerinde tamamen farklılar.

∞

Mia

Ortaokul öncesi yaz tatili

"Kimsenin seni sevmemesine şaşmamalı, Mia. Kendine bir bak!" diye homurdanıyor annem, beni aynanın önüne itiyor, çürümüş ve iğrençmiş gibi saçlarıma dokunuyor. "Çok çirkinsin. Tanrım, neden gözlük takıyorsun?!"

Gözlüklerimi çıkarıyor ve görüşüm evin içinde yardımsız hareket edemeyecek kadar bulanıklaşıyor.

"Göremiyorum," diyorum kazağımın eteğini döndürerek. "Onlara ihtiyacım var." "Saçmalama. Lazer göz ameliyatına ihtiyacın var. Sence çocuklar sana neden

Dört göz mü? Çünkü senin dört gözüün var, Mia. O bardaklar, içine Nutella doldurduğun kavanozların dibinden daha kalın."

Onu duymuyormuş gibi yapıyorum. Hakaretler canımı yakmıyormuş gibi davranıyorum. Ne de olsa şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Beş yıl boyunca okuldaki çocuklar tarafından zorbalığa uğradım, alay edildim ve taciz edildim, ama bunu annemden duymak daha çok acı veriyor.

Herkes bana Cootie Mia dediği için iki yıl boyunca ağladığımda yanımda değildi. Blair saçıma üç tane sakız yapıştırdıktan sonra büyükbabam saçımı kestiğinde yanımda değildi. Çocuklar bana çelme taktığında ya da beni yere ittiğinde morarmış dizlerimi ve sıyrılmış dirseklerimi görmedi.

Ben dört yaşındayken babamı terk etti ve Londra'ya taşındı. O zamandan beri onu ilk kez bugün görüyorum. Sadece birkaç kez konuştuk. Benimle hiç ilgilenmedi. Sadece ilk çocuğuyla gurur duyuyor.

Aisha onun aynadaki görüntüsü: güzel, popüler, ayaklarına kapanmak için bekleyen erkeklerle dolu bir amigo kız.

Ben her zaman babamın kızı oldum. O da iş için dünyayı dolaştığı için pek yanımda olamadı ama en azından biliyor. Beni arar ve benimle konuşur. Bana asla çirkin demez.

"Kendin için üzölmeyi bırak ve onlara ne kaçırdıklarını göster. Sen bir Harlow'sun. Bu isim her zaman dünyalara bedeldir. Seni ameliyata aldıracağım ve sıkı bir diyetle girmen gerekiyor. Şişmanlıyorsun, Mia. Bu, ortaokulda arkadaş edinmenize yardımcı olmaz."

SEKİZ

Mia

"LÜTFEN, *DUR*," diye sızlanıyor Aisha kanepeden. "Günlerdir bu şarkıları çalışıyorsun. Onları biliyorsun, kardeşim. Git hazırlan. Banyo falan yap. Biraz rahatla."

"Gergin değilim," diye yalan söylüyorum, koltuğumda dönerek. Gerçek şu ki, bu sabah aklıma gelen fikir üzerinde gidip gelen bir sinir yumağıyım. "Balo için hazırlanmama yardım edebilir misin?"

Aisha kaşlarını kaldırıp oturduğu yerde doğruldu. "Ne gibi... saçını yapmak gibi mi?"

"Um, evet. Ve makyaj. Ve belki elbiselerinden birini ödünç alabilirim?"

"Makyaj mı? Lisedeki bir kereden beri makyaj yapmadın. Neden makyaj istiyorsun? Elbiselerimin senin alışık olduğundan çok daha seksi olduğunu biliyorsun."

Tırnaklarımı karıştırarak başımı sallıyorum. "Biliyorum. Biraz karıştırmayı düşünüyorum. Bu gece seksi olmak istiyorum."

Dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Aww, bir erkeği etkilemeye çalışıyorsun! Kimmiş o?!" Ayağa fırlıyor ve bir kez alkışlıyor. "Nico. Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?! Mükemmel bir elbisem var!" Elimden tutup beni odasına sürüklüyor ve tuvalet masasına oturtuyor. "Onun peşinden koştuğu kadınları gördüm. Seni on kat daha iyi göstereceğim, söz veriyorum."

Makyaj kutusundan makyaj malzemelerini çıkarırken aynada ona bakıyorum. "Sence bu iyi bir fikir mi? Sanırım benden hoşlanıyor, ama-"

"Ama okullu kızlar gibi giyiniyorsun. Erkekler bundan hoşlanmaz. Özellikle de Nico gibi erkekler. Yani güzelsin, tabii ki senden hoşlanıyor ama seni *istemiyor*." Sandalyeyi çeviriyor, ben de ona bakıyorum, sonra bir şişe fondöten alıyor. "İşim bittiğinde seni becermek için kızgın kömürlerin üzerine diz çökecek."

Denemekten zarar gelmez. Bana baktığında küçük, narin bir kız değil, bir kadın görmesini istiyorum.

Bir saat sonra dudaklarım kan kırmızısı, rengi onları normalden daha da büyük yapıyor ve kanatlı göz kalemi Aisha'nın yemin ettiği dumanlı gözü tamamlıyor. Allık, fosforlu kalem, kapatıcı, bronzlaştırıcı, maskara. Elmacık kemiklerim var. Yüzüm artık o kadar yuvarlak değil. Şekillendirmenin yapabildikleri inanılmaz.

Saçlarım şık bir at kuyruğu şeklinde düz ve dudaklarıma uygun bir elbise giyiyorum: yere kadar uzanıyor, o kadar dar ki nefes almaktan korkuyorum. Sırt dekolteli, derin yakalı ve kalçama kadar uzanan bir yırtmacı var.

O kadar yukarıdan başlıyor ki iç çamaşırı giyemiyorum.

Daha yaşlı, sofistike... *seksi* görünüyorum, ama kalbim kaburgalarıma çarpıyor, aynaya bakıp bir sahtekâr gördüğüm için fikrim aptalca. Bu ben değilim.

Güzel görünebilirim ama kendimi berbat hissediyorum.

Eğer Nico'nun beklediği buysa, ilgisini çekebilmek için her günümü başka biriymişim gibi davranarak geçirmem gerekecek.

Onu istiyorum ama kim olduğumu boşa harcamak çok yüksek bir bedel. Beni olduğum gibi sevmesini istiyorum, bir parça makyaj ve açık bir elbiseyle dönüşebileceğim kişi olarak değil.

Yatağa oturmuş, eşyalarımı çantama yerleştirirken kapı çalıyor.

Cody erkenciydi.

Saat daha beş. Yüzümü yıkamak ve farklı bir elbise seçmek için hâlâ zaman var. Fırfırlı pembe ya da şifon etek.

Üstünü değiştirirsen istediği şeyin bu olup olmadığını anlayamazsın.

Doğru. En azından baloya bu kıyafetle gidersem Nico'nun tepkisini görürüm. Mükemmel giyinmişken bana daha fazla ilgi gösterip göstermeyeceğine karar veririm.

Eğer verirse, beyaz bayrak sallayacağım.

Ayaklarımı siyah topuklulara geçirip ayağa kalkıyorum. Kapı çalınıyor ama ben *gir* demeden açılıyor. Beklediğim Hayes yerine başka biri kapının genişliğini ve yüksekliğini kaplıyor.

Nico adımlarının ortasında durup bana yavaşça bakıyor, kışkırtıcı elbisemi, yırtmaçtan görünen kalçamı inceliyor. Gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. İki kez baktı, alnında iki çizgi belirdi.

"Burada ne işin var?" İki elimle çantamı tutarak soruyorum. "Cody nerede?"

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye karşılık veriyor, adımlarını benim durduğum yere doğru atıyor. Başımı çevirip Aisha'nın sanat eserlerini incelerken göğsü hızla inip kalkıyor. "Seni hiç makyaj yaparken görmemiştim."

"Hiç yapmadım... hoşuna gitti mi?" "Bunu benim için mi yaptın?"

Çantamın üzerindeki pulları parmaklarımın arasında sıkıştırarak göğsüne bakıyorum. "Soruma cevap vermedin."

"İyi mi yoksa dürüst mü olmamı istiyorsun?" "Dürüst, lütfen."

Başımı arkaya yatırıyor, koyu renk gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Şu anda yüzünün kızardığını biliyorum ama o kapatıcının altında bunu göremiyorum Mia. Bundan nefret ediyorum." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "O rujla seni nasıl öpebilirim ki?"

Nefesimi tutuyorum, karnım sıkıca düğümleniyor. "Eminim daha önce ruj süren kadınları öpmüşsündür."

"Basit bir öpücük puanımı yükseltmez." Başparmağını çene çizgimde gezdirerek sırtıyor. "Yine kızardın, değil mi? Görmek istiyorum Mia. Böyle görünmeni istediğimi mi düşünüyorsun?" Vücudumda aşağı yukarı hareketler yapıyor.

"Beni pembe elbiseler içinde istemedin."

Yüz hatları geriliyor ve beni kollarından tutup banyoya götürüyor. Beni duşun altında tutuyor ve sıcak suyu açıyor. "Yüzünü yıka."

Sırılsıklamım, makyajım, saçım ve elbisem mahvolmuş. Rahatlamış hissetmemeliyim, değil mi? Üzülmeliydim. Aisha yüzüme çizgiler çizmek, saçımı düzeltmek ve bu dar elbisenin fermuarını çekmeme yardım etmek için bir saat harcadı.

Üzülmeliyim... ama bundan çok uzağım.

Nico çıkıyor, sessiz bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapatıyor. On dakika sonra, bir havluya sarınmış halde, parmak uçlarımda yatak odama geri dönüyorum, yatakta oturuyor, yanında elbiselerimden biri var. Kirli pembe, tül eteği gümüş kristallerle kabartılmış.

Ayağa kalktığı anda kalbim kafesteki bir kuşun kanatları gibi çırpınıyor. Beklenti damarlarımda dolaşıyor ve dudaklarım karıncalanmaya başlıyor ama Nico beni öpmüyor.

"Giyin," diyor çıkarken.

Bana söyleneni yapıyorum, kafam karışık ama meraklıyım. Seçtiği elbiseyi giyiyorum ve saçlarımı kurutmadan önce yatağın altında gümüş topuklu bir kutu buluyorum.

Taç. Hazır olduğumda Nico'yu koridorda karşı duvara yaslanmış buluyorum.

"Bu nasıl?" diye soruyorum.

Aramızdaki mesafeyi bir adımda kapatıyor, beni belimden kavırıyor ve kollarının arasına alıp odaya geri itiyor.

Kapı çarparak kapandı.

Ve dudakları dün ona verdiğim gibi kısa bir öpücük için dudaklarımı yakaladığında her şey yerine oturuyor. "İstedğin kişinin ben olduğumu göster bana," diyor beni duvara yapıştırarak.

Omuzlarına yaslanıyorum, aklım karmakarışık. Tavrını anlamıyorum ama o yakınımda olduğu için arzuladığım şeyi alıyorum. Üst dudağını öpüyorum, sonra indiriyorum ve dilimi arasına kaydırıyorum, onu nazikçe öpüyorum, uyandırdığı duyguların tadını çıkarıyorum.

Parmaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum ve başını yana çeviriyorum, öpücüğü aceleye getirmeden derinleştirirken burnumu yanağına sokuyorum.

"Tanrım... tadın nasıl bu kadar tatlı olabiliyor?" diye fısıldıyor kontrolü tekrar ele geçirip ana hükmetmeden bir saniye önce.

Hâlâ bunun gerçekleştiği gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Dili ağzımın ipeğini süpürüyor, dudakları sıcak ve talepkâr, iri vücudu içime bastırıyor ve bir arzu dalgasını tetikliyor.

Yoğun, açgözlü ve umduğum her şey.

Ürperdiğim anda Nico öpücüğü derinleştiriyor ve kan dolaşımda bir endorfin patlaması yaşanıyor. Nabzımın gürültüsü, hızlanan nefeslerimizin ve senkronize çalışan dudaklarımızın sesiyle karışıyor. Alt dudağımı ısırp hafifçe çektiğinde yumuşak bir inilti kaçıyor içimden.

"Bugünkü skorum ne?" Bir elini kaldırıp şişmiş alt dudağımda gezdiriyor. "Hâlâ sekiz mi?"

"Ve bir buçuk. Sanırım dün için kızgın değilsin?"

Yatağa oturuyor ve ben rahatça üzerine çıkana kadar bacaklarıma manevra yaptırıyor. "Beni öptüğün için kızgın değildim. Sana sahip olamadığım için kızgındım. Ve bunun pembe elbiselerinle hiçbir ilgisi yoktu. Senin Cody'nin olduğunu sanıyordum."

"Cody ile çıktığımı mı düşündün? Neden? Yani, ben-"

"Bu uzun bir hikaye. Kardeşlerim sana karşı çok korumacı diyelim." Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor. "Artık onun olmadığını bildiğime göre..." Boynumu kavırıyor, beni bir öpücük daha için kendine çekiyor, "...sekiz buçuk kesmez. Ben on olmak istiyorum. Tavsiyen var mı?"

İşaret parmağımı dudaklarında gezdiriyorum, o da açıp parmağımı dişlerinin arasında yakalıyor. "İkinci randevuya hak kazanan erkeklerin kısa listesine girdiğine göre sana daha çok ders vermek niyetindeyim." Beyaz şehvet duygularımı ateşliyor ve kalçalarımı refleksle döndürerek ona sürtünüyorum.

"Benim olmadan önce kaç randevu?" sıkılmış dişlerinin arasından beni sabit tutarak gıcırıyor.

"Senin mi?"

"Benim," diye onaylıyor, kalçamı okşuyor, parmakları kuzeye gidip popomu avuçluyor.

Oh... onun. Doğru, tabii ki. Yanaklarım kızarıyor ama utancı bir kenara itiyorum. "Ne zaman istersen." Haftalardır onu hayal ederek sırlıslık uyanıyorum. Bana verebileceği her şeyi istiyorum ve istediği her şeyi vereceğim. "Sadece bir uyarı, ilk seferde pek eğlenceli olmayabilirim. Daha önce hiç seks yapmadım, bu yüzden bana göstermen gerekecek-" Dudakları ince bir çizgi halinde kıstığında dilimi ısıyorum, bir gülümsemeyi zar zor tutuyorum.

"Çok sevimlisin, biliyor musun? Seksten bahsetmiyorum. Demek istediğim Benim. Benim kızım. Kaç randevu?"

Benim kızım. Tanrım, öyle başım dönüyor ki patlayabilirim.

"Bana kendin hakkında bilmediğim bir şey söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Randevulara ihtiyacım yok, Nico. Şimdiye kadar çoktan çıktık, sence de öyle değil mi?" "Aferin kızıma. Söyle Mia. Bana benim olduğunu söyle."

Başımı eğip hızlı bir öpücük çalıyorum ama Nico geri çekilmeme izin vermiyor. Daha derine iniyor ve tekrar tadıma bakıyor, dili benimkini sıyrıyor, vücutlarımız birbirine yaklaşıyor.

"Öpülmekten gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Doyuma ulaşana kadar biraz çekilmez olabilirim."

"Güzel. Bana nasıl onluk olunacağını öğretmelisin." Dudaklarını boynuma götürüp kulağımı ısıyor. "Kelimelerini kullan Mia. Bana benim olduğunu söyle."

Biraz geriye yaslanıyorum, ellerim zapt edilemez bir neşeyle titriyor. "Ben seninim, sen de benimsin ama bu gece hâlâ Cody'nin randevusuyum. Onu ekemem." "Bu işe yaramaz. Benimle geliyorsun. Cody çoktan başka biri."

"Gerçekten mi? Kim? Peki ya sevgilin? Bir elbise aldı ve muhtemelen kuaföre gitti ve-"

"Ve ona kız arkadaşıyla bir Spa hafta sonu rezervasyonu yaptırdım. İnanın bana, kaybetmiyor." Ceketinin iç cebinden bana küçük bir kutu uzattı. "Mutlu yıllar. Daha erken alamazdım."

Beyaz saten kurdeleli, kare, açık yeşil bir kutuya bakıyorum. "Çok nazıksınız-"

"Aç şunu."

Yanağımı ısırarak kurdeleyi sıkıştırıyorum, yere düşene kadar çekiyorum, sonra kapağı açıyorum. İçinde altın bir zincir ve iki inç uzunluğunda, elmas, minik zümrüt ve büyük bir safirle kaplı altın bir tavus kuşu tüyü duruyor.

"Gerçeğini takside bırakmıştın ama buruşmuş ve kırılmıştı. Daha sağlam bir yedek kullanabileceğini düşündüm."

"Çok güzel... teşekkür ederim ama aynı amaca hizmet etmeyecek. Aisha'nın gözüne girmeye çalışmaktan bıktım."

"Aynı amaca hizmet edecek, sadece farklı bir kişiyle." Kolyeyi boynuma doluyor. "İlk dilek senin."

"Benim dileğimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Her neyse, yapacağım. Anlaştık mı?" "Evet."

"Aferin kızıma. Beni fazla bekletme."

NINETEEN

Nico

BENİM.

Lanet olası benim.

Tutmak, öpmek ve bakmak için
benim. Sonunda.

Country Club'a varır varmaz Mia annemi bulmak ve gösterisine hazırlanmak için acele ediyor ve endişeli bir Theo tarafından durduruluyorum.

"İyi misin? Bir içkiye ihtiyacın var mı, kardeşim?" Kolumdan tutup beni bahçeye doğru yönlendirdi. "Biraz Xanax? Ya da daha iyisi, bir esrara ne dersin?"

"Görüyorum ki bir tane içmişsin." Beni kapıya doğru ittiğinde kaşlarımı çattım. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Derin bir nefes alıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. "Esrar içmeyeceğini biliyorum, o yüzden en azından bunu al. Sana ihtiyacın olan tüm votkayı getireceğim."

"Kaya'nın burada olduğunu bildiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Veranda sola kayıyor ve üçüzler, Theo'nun biraz önce takındığına tehlikeli derecede benzeyen kaşlarını çatarak dışarı dökülüyorlar. Kıvrık saçları, uzun burunları ve gür kaşlarıyla kendilerine özgü bir türler, ama bir yüz ifadesinin onları neredeyse Theo, Logan, ben ya da Shawn'a dönüştürmesi korkutucu.

Cody elime bir bardak sek burbon tutuşturup sırtımı sıvazlıyor. "İyi misin? Burada büyük adam sen mi olacaksın?"

"Ben iyiyim."

Tam bunu söylerken, üçüzlerin az önce kapıdan girdiğini ve güvendiğim herkesin etrafımda durup bir sonraki adımda ne yapacağımı beklediğini bir kez daha fark ediyorum.

Ve Mia burada değil.

Mekânda, gözetimsiz.

Sigarayı yere atıyorum, içeri girmek için döndüğümde kaslarım geriliyor. Colt ve Conor kollarımdan tutup beni olduğum yerde durduruyorlar.

Conor, "Dur bakalım kardeşim," diye cıvıldıyor. "Sakin ol. Sakin ol. İçeride büyük bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirme. Sana hiçbir faydası olmaz. Siktir et o kaltağı. O pislği de siktir et. Geçmişte kaldı. Derin nefes al, hadi."

Teatrallığı Theo'dan aldığı kesin.

"Mia'dan uzak dururlarsa olay çıkarmayacağım," diyorum onları sallayarak.

Beklediğim son şey, Cody'nin yüzünü bölen devasa bir sırtış. "Kardeşim kız arkadaşımı çaldığı için mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim."

"O senin değildi," diye çıkışıyorum ama aldırmadığını bildiğim için sakinleşiyorum.

Dahası, memnun görünüyor.

"Evet, biliyorum. O artık *senin*. Sadece unutma. Onu karıştırma.

O iyi bir kız."

Evet, öyle. Benim için fazla iyi.

Bu düşünce kök salmadan önce silkinip kendime geliyorum ve tüm bu olanları sorgulamaya başlıyorum. Mia muhtemelen benim gibi yükü olmayan, kıskançlıktan deliye dönmeyen, korumacılığını kontrol altında tutmak için her gün içgüdüleriyle savaşmak zorunda kalmayan biriyle daha iyi olurdu.

O adam mı? Her kimse Mia için daha uygun biri ama Mia'ya yaklaşmasının tek yolu benimle teke tek dövüşmeyi göze alması. Hayatım boyunca kazandığım ve kaybettiğim dövüşlerin geçmişi o adamın lehine değil.

Tam olarak kaç dövüş kazandığımı hatırlamıyorum ama kaybettiklerimi saymak kolay. Hiç yoktu. Mia'yı benden çalmaya çalışanın hiç şansı yok.

Tanrım, bu *delilik*.

Görünüşe göre son iki aydır yaptığım tek şey sürekli büyüyen duygularımı şişelemekti ve bir saat önce Mia benim olduğunu söylediğinde mantarlar uçtu.

Onları tekrar şişeleylebilmemin imkânı yok. Dökülmelerini engellemek için ne kaldıysa onu mu kapatayım? Belki. *Umarım*, yoksa akşam bitmeden çılgılık atarak kaçar.

"Mia'ya göz kulak olacağız," diye teminat verdi Colt. Cody'ye gitmesini işaret ediyor, sonra Theo'ya dönüyor. "Bu gece Nico'ya sen bakacaksın. Jared'i öldürmediğinden emin ol, tamam mı?"

Alay ettim. "Jared'in ağzından kaç dişini sökeceğime dair bahse girersen geceyi cebinde birkaç yüz dolarla bitirirsin. Benim param tek atışta iki dişine."

Theo gergin bir kahkaha patlatıyor. "İki mi? Sen üç kişiyi yere serdiğinde ve Kaya'nın üzerine içki döken adamın çenesini yerinden çıkardığında ben de kulüpteydim. Heyecanını mı kaybettin, kardeşim?" Pazumu sıkıyor. "Bence daha iyisini yapabilirsin. Üç. Ve bir binliğe bahse girerim."

Aptalca, çocukça ama gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor, bu yüzden ikimiz de durmuyoruz. Colt üçüzlerin en zekisi, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için Jared'in dişlerine ve kemiklerine karşı bahse girme gibi aptalca bir fikre kapılması şaşırtıcı değil.

"Kırık bir burun için bin beş yüz dolar."

"Bunu alıyorum," diyor Conor. "Jared'in burnunu tek vuruşta kırmasına imkân yok. Her zaman önce çenesini hedef alır."

Meydan okuma kabul edildi.

Bahis oynamaya devam ediyorlar, yumruk atma becerilerim hakkında tartışıyorlar. Kimin takip ettiğini bilmiyorum ama biri takip etmeli, yoksa ortalık karıştığında kimin neye bahse girdiğini hatırlayamadıklarında büyük hayal kırıklığına uğrayacaklar.

İçeri giriyoruz ve ben balo salonunu tarayıp pembe bir elbise ve sarı saçlar arıyorum.

İşte oradaydı.

Tam ait olduğu yerde, 1904 Steinway'ın önündeki taburede rahatlıyor, annem yanına eğilip gülümseyerek konuşurken küçük yumruklarını sıkıyor.

Bir an sonra Mia koltuğunda dönüp odaya bakıyor, gözleri beni bulduğunda güzel yüzünü kararlılık aydınlatıyor. İşaret parmağını *buraya gel* der gibi büküyor.

Ya bir içki istiyor ya da gergin ve annemi onu oynatmaktan vazgeçirmemi istiyor. Her neye ihtiyacı varsa, iki kez sormasına gerek yok.

Theo nereye gittiğimi fark edip geri çekilene kadar peşimden ayrılmadan odayı geçiyorum. Annem meraklı bir kaşını kaldırıyor, sahneye ulaştığımda cümlemin ortasında duruyor ve Mia'nın omzuna eğilip kulağımı ağzına dayayarak bir fısıltı bekliyor.

Onun yerine kolyesini çözüp tüyü aramızda sallandırıyor. "Hayır diyebilirsin."

Cehennem gibi söyleyeceğim. Onun için yapamayacağım tek bir şey bile yok. Kolyeyi alıp boynumun arkasına takıyorum ve tüyü gömleğimin altına sokuyorum. "Dileğin nedir?"

"Benimle oyna." Tabureye vuruyor, daha fazla yer açmak için kenara kayıyor. "Lütfen."

Bunu beklemiyordum.

Pes ettiğimde annemin bakışları başımın arkasını yakıyor. "Sana ayak uyduracağıma söz veremem." Yanına oturuyorum. "Bu parmaklarda on yılın pası var."

"Bisiklete binmek gibi bir şey. Unutmazsın. Kulaktan çaldığını biliyorum, umarım buraya gelirken bu şarkıyı dokuz kez dinlemişsindir."

Neden sürekli *tekrar* tuşuna bastığını şimdi anlıyorum.

"Zeki kız." Eğilip dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Çok yakında kıcıma sahip olacak. "Sen başla. Ben de katılacağım."

Ellerini tuşların üzerine koyuyor ve Kim Ven ve Lamalo'dan "Feeling Love"ın ilk notasıyla oda sessizliğe gömülüyor. Ben de katıldığımda gözleri parmaklarıma yapıştı. Alışılmadık bir kombinasyon -dövmeler ve kuyruklu piyano gibi sofistike bir şey- ama Mia'yı mürekkebime hayranlıkla bakarken yeterince yakaladım.

On saniye sonra şarkı söylemeye başladığında tuşlara bakmayan ben oluyorum, narin sesi zihnimi o sakın, trans benzeri duruma sokuyor.

Belki hüsnükuruntu ama umarım bu şarkıyı seçmiştir çünkü *bize* çok iyi uyuyor.

Parmaklarım Mia'yla senkronize bir şekilde tuşların üzerinde geziniyor, ta ki son notada salon alkıştan yıkılana kadar.

"Teşekkür ederim," diyor kolumu ona dolayarak onu kendime çekerken. "Annen artık beni sevecek."

"En sevdiği oğluyla çıktığın için onun gözüne girmeye mi çalışıyorsun?"

"Onun gözdesi sayılmazsın ama benim yardımımıla... kim bilir?"

Ayağa kalktığımızda alkışlar kesiliyor ve annem tam orada, yolumuzu kesiyor. "Harikasin tatlım," diye cıvıldıyor ve kızımı kucaklıyor. "Ve sen..." Ağlamaklı gözlerini siliyor, bana gülümsüyor. "Seni çalarken dinleyebildiğim için çok mutluyum. Teşekkür ederim. Sihirli güçlerin olmalı Mia. On yıldır çalması için ona yalvarıyorum."

"Oldukça ikna edici olabilirim."

"Eminim." Annem dirseklerini birbirine geçirip Mia'yı uzaklaştırıyor.

Ben arkalarından bir adım atamadan Theo solumda beliriyor ve vücudunu bir kalkan gibi kullanarak yakınlardaki bir masada oturan Jared ve Kaya'yı görmemi engelliyor.

"Bana nefes alacak alan bırakmazsan sabaha kadar slow dans edeceğiz," diyorum. "Rahat ol. Durduk yere yumruk atacak değilim. İkimiz de Kaya'yı elimden aldığı için ona teşekkür etmem gerektiğini biliyoruz."

"Doğru." Çenesiyle masamızın yanında sohbet eden annemle Mia'yı işaret ediyor. "Bu hatunla beş dakikadır çıkıyorsun ve şimdiden annemin favorisi oldu. Siktiğimin rakamları."

"Birbirlerini bir süredir tanıyorlar," diyorum odayı geçerek. "Mia'nın benim olması bir etken değil."

"Saçmalık," diye mırıldandı sessizce yerine otururken. "Senin için her zaman kolay oldu."

Mia'nın sandalyesinin arkasını kavıyorum ve başını öpmek için eğiliyorum. "Şarap mı istersin yoksa spritzer mı?" Annemin neşeli ifadesine gülmemeye çalışarak yanağımı ısııyorum.

Resmen baygınlık
geçiriyor. "Spritzer,
lütfen."

Konuklar sırayla sahneye çıkıp katkılarıyla övünürken, önümüzdeki bir buçuk saat boyunca yaptığımız tek konuşma bu oluyor.

Theo, Kaya sahneye çıktığında, yaptığı bağışın yardım edeceği istismara uğramış, hırpalanmış kadınları önemsiyormuş gibi davranarak ensemde soluyor.

Bu onun için bir vergi indirimi, başka bir şey değil.

Pek değişmemiş. Aynı koyu kahverengi saçlar, mükemmel makyaj ve eskiden dikkatimi çeken parlak kırmızı dudaklar. Aynı ince vücut, dar elbisesi belirgin göğüs kafesini sarıyor ve aynı iğrenç, zehirli iç mekan.

Mia ile onun arasında bakışıp duruyorum, o kadında ne gördüğümü merak ediyorum. Gerçi Mia'da ne gördüğümü merak etsem daha iyi olur. İki kez baktığım uzun kadın sıralamasında en tuhaf olan oydu. Yine de onu daha önce becerdiğim her kadın gibi giyinmiş ve süslenmiş görmek içimi hayal kırıklığıyla burktu.

Kaya şampanya kadehini daha yukarı kaldırarak bana odaklandı. Mia'nın başını bilerek öptüğümde sözlerinde tökezledi ama çabucak toparlanarak ucuz konuşmasının geri kalanını tekrarladı.

Bir yandan da Mia'yı eve götürebilmek için zamanın geçmesini istiyorum. İkimiz de konuşmaları dinliyor gibi görünüyoruz ama onun da beni izlediğini fark ediyorum.

Kaşınıyorum. Sabırsızım. Onunla yalnız kalmak istiyorum.

Otuz dakika sonra garsonlar masaları topluyor. Cody her zamanki cilveli haline geri döndü, artık küçük kız kardeşi olarak gördüğü kızdan hoşlanıyormuş gibi davranmıyor.

Garsonlardan biri tabağımı almak için masaya eğiliyor. Cody parmaklarını kızın dizinin arkasına sürüyor ve kızın kıpırdanmasına neden oluyor, tabaklar elinde şangırdıyor. Ona uyarıcı bir bakış gönderiyor. Cody bunu görmezden geliyor, kızın kolunu çekiştiriyor ve kulağına fısıldamak için onu kendine yaklaştırıyor.

Aradan on dakika bile geçmeden, kendini beğenmiş bir sırıtişla masadan kalkıyor.

YİRMİ

Nico

"BU GECE SENİNLE KALMAK İSTİYORUM," diyorum Mia'ya, taksi şoförü gece ikiyi biraz geçe evinin önünde durduğunda.

Yanakları kızarıyor ama küçük bir gülümseme belirliyor. "Ben de senin kalmanı istiyorum."

"Kızarmayı kes, bebeğim." Şoföre elli dolar veriyorum ve Mia'nın taksiden inmesine yardım ediyorum. "Ben üç viski içtim, sen de iki kadeh şarap içtin." Başımı eğip boynunu öperken o da çantasını karıştırıp anahtarlarını arıyor. "Buraya uyumaya geldim. Başka bir şey için değil." Kapı açılır açılmaz onu kucaklayıp eşiği geçiyorum ve yatak odasına götürüyorum. Boynunu bükmediği zaman onu öpmek daha kolay oluyor. "Seks yapacağız," diye fısıldıyorum onu yatağına yatırırken. "Sana öğretmek istediğim o kadar çok şey var ki... ama bu gece değil. Önce benim yanımda rahat olmanı istiyorum."

"Beni fazla bekletme. Ben rahatım."

"Öyle mi?" Öyle olsaydı her dakika yüzü kızarmazdı. Onu da yanıma çekerek doğruluyorum. "Soyun."

"Soyunmak mı?"

Yani...?" "Soyun,

Mia."

Bu bir meydan okuma. O çekici pembelik tüm yüzüne ve boynuna alev gibi yayıldığında kabul etmeyeceğini bildiğim bir meydan okuma. Komodini açıyor, yepyeni bir diş fırçası çıkarıyor, sonra bana bir havlu uzatıyor. "Duş almam lazım. Koridorun sonunda başka bir banyo var. Toby orayı kullanıyor, eminim ihtiyacın olan her şeyi orada bulacaksın," diyor ve kendini banyoda kilitliyor.

Duş akmaya başlıyor ve ben sırtarak kabarık yastıklara gömülüyorum, Mia'nın utangaçlığının beni rahatsız etmemesine şaşıyorum. Buna alışık değilim. Hayatım boyunca etrafımı sardığım kadınlar onun tam zıttı, ama beklediğim gibi bir göz devirme anı yerine Mia'yı fazlasıyla sevimli buluyorum.

Yirmi dokuz yaşımdayım. Seks doğal bir şey. Kesinlikle üzerinde durulacak bir şey değil ama Mia'ya dokunulmadı. Bu da seksi büyük bir mesele haline getiriyor.

Artık benim olduğuna göre, beklemek umurumda değil. Benim için hazır olmasının ne kadar süreceği önemli değil. Ve bu tuhaf çünkü aramızdaki bu şey kirli bir düşünceyle başladı. İlk günden beri onun vücudunu istiyordum.

Şimdi ise tamamen kalbi ve aklıyla ilgileniyorum.

Hızlı bir duş alıyorum, işim bittiğinde aynı boxer şortu giymekten pek hoşlanmıyorum ama ya bu ya da çıplak uyumak, ki bu da sevgilimle uyuyakaldığım ilk gece için pek iyi bir fikir olmayabilir.

İşle ilgili birkaç mesaja cevap vermek için yatağa oturduğumda o hala banyodaydı. Tüm çalışanlarıma ve iş ortaklarıma bugün beni aramamaları talimatını vermişim. Sanırım onlara mesaj atmamalarını da söylemeliydim.

"Nico," diyor Mia, sesi yumuşak, neredeyse bir fısıltı.

Ekrandan başımı kaldırıyorum, telefonum elimden kayarak yere düşüyor. Kapı aralığında duruyor, yanakları kıpkırmızı, nemli saçları bir omzunun üzerinde, yüzükleriyle oynuyor, gergin bir şekilde evirip çeviriyor.

Ve çıplak.

Bakışlarım diri göğüslerine kayıyor. Büyük degiller. En fazla bir avuç. Soluk pembe areolalar neredeyse teninde eriyor. Göğüslerinin arasındaki vadide küçük bir güzellik izi onu öpmem için yalvarıyor. Aşağıya bakıyorum, beli benim hafızamdaki kadar mükemmel. Temiz traşlı amı, yuvarlak kalçaları, pürüzsüz bacakları.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum.

Gerçekten bilmiyor. Bunu söyleyebilirim. Duruşundan belli, kendine olan bilinci ve güvensizliği. Şirin bir elbiseye büründüğünde güzel olduğunu biliyor ama Eve gibi giyindiğinde ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Ayağa kalkıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve o inanılmaz dudaklarını öpüyorum. Ne kadar dolgun olduklarını asla unutamayacağım. Ne kadar yumuşak. Onu yerden kaldırıyorum, bunu onu her öptüğümde yaptığının farkındayım. Küçüküktü. Neredeyse hiç ağırlığı yok ve bacaklarının belime dolanması vazgeçemeyeceğim kadar cazip. Kendime engel olamıyorum ve eminim onu *daha çok* taşıyacağım.

"Rahat mısın?" Onu yatağa yatırarak soruyorum.

"Olabildiğim kadar rahatım sanırım." Nemli saçlarını geriye doğru itiyor.

"Bu yeni bir şey. Biraz korkutucu."

Parmaklarımı boynundan köprücük kemiği boyunca geçirip aşağıya inerek göğsünün yan tarafına dokunuyorum. Hemen geriliyor, nefes alıyor

sıg. Geri çekilmek yerine, o noktada kamp kuruyorum ve rahatlamaya başlayana kadar tenini okşuyorum.

"O anın sıcaklığı içindeyken soyunmak, sekse doğru ilerlemek, şu anda benim için yaptığından daha kolay. Korkutucu olan ne?" Elimi aşağıya doğru hareket ettiriyorum, belinin ve kalçasının çizgisini hayal ettiğimde onu kıvrandırıyorum, sonra yavaşça tekrar yukarı çıkıyorum.

"Emin değilim. Bunun olup olmadığını bilmeden..." Vücudunu işaret ediyor, "...beklentilerini karşılayıp karşılamayacağını-"

"Her köşede beklentilerimi aşıyorsun. Vücudun da bir istisna değil Mia."

Tanrım, o pembe meme uçlarını emmek istiyorum. Dudaklarımı karnında gezdirmek, kalçalarının arasına dalmak ve boşalana, adımı inletene ve saçlarımı çekiştirene kadar yalamak istiyorum. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Eminim tatlıdır. Onunla ilgili her şey tatlı.

"Tamam, sana inanıyorum. Benim yanımda rahatsın. Şimdi anevrizma geçirmeden önce giyin." Başımı eğip boynunu öpüyorum. "Tadına bakmak istiyorum bebeğim. Dudaklarıma boşalmanı istiyorum ama bu gece olmayacak."

Kalçalarını sıkıyor, göz bebekleri büyüyor.

"Zaten benim için sırlıslıklımsın, değil mi?"

"Tanıştığımızdan beri senin için ıslanıyorum," diye sessizce itiraf ediyor. "Tek gecelik ilişkin olmak için gönüllü olmaktan çok uzak değildim."

"Asla sadece bir gece olamaz. Derimin çok derinlerindesin." Başımı daha da aşağı eğip köprücük kemikleri boyunca öpüyorum. Çakıllı meme ucu çeneme değiyor ve Mia'nın altımda kıvranmasına neden oluyor. "Hâlâ rahat mısın?" Burnumu göğüslerinin arasına daldırıp derin derin içime çekiyorum.

"Evet," diyor iç çekerek.

İşte bu kadar. Kısıtlamalarım boka sarıyor. Sola doğru kayıyorum ve büzülmüş meme ucunu dudaklarımın arasına alıp dişlerimle hafifçe sıyrıyorum. Mia sessiz, muhtaç bir inilti çıkarıyor, parmakları saçlarımın kalın bir tutamını kavıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, baş ve işaret parmaklarımın arasında diğer meme ucuyla oynayarak. "Seni nasıl hissettirdiğimi asla saklama. Sana dokunduğumda tahrik olmamış gibi davranma. Sahiplen. Göster bana. Görmek istiyorum." Yatağın üzerine serdiği mavi gece elbisesini isteksizce alıp başının üzerinden indiriyorum ve onu da yanıma alarak oturuyorum.

Kucağımda kendini rahat hissediyor, yanaklarındaki pembe allık gitmiş. "Gözlerini kapat," diye fısıldıyor.

"Neden?"

"Lütfen. Bir dakikalığına gözlerini kapat."

Yapıyorum, merak ediyorum ve reddedemiyorum. Bu hızla giderse sabaha kadar beni parmağında oynatmış olacak. Parmak uçlarını çenemin her iki yanında hissediyorum. Parmaklarını aşağıya kaydırıp çenemde buluşturuyor, sonra daha yukarıya, dudaklarımın ve burnumun üzerinden geçiriyor, kirpiklerimi nazıkçe okşuyor, sanki her santimetremi hafızasına kazımış gibi.

Ellerini kulaklarımın arkasındaki yumuşak noktayı okşamak için hareket ettiriyor, parmaklarını enseme ve saçlarımda gezdiriyor, sonra alınma bir öpücük kondururken yüzümü kavırıyor, başparmaklarını gözlerimin altına koyuyor.

Kendimden geçtim. Yoğun duygular tarafından yutuldum. Güçsüzleştim.

Bana sahip olmayacak.

Beni yavaşça öptüğünde, dilini dudaklarımın arasından geçirdiğinde zaten sahip oluyor. Boynunu kavırıyorum ve dudaklarının ritmine uyarken parmaklarım saçlarında kayboluyor.

Pek çok kadına dokundum ve öptüm; pek çoğuyla da seks yaptım. Vahşi, nefes nefese seks, ama yirmi dokuz yıl boyunca hiçbir şey bu anın samimiyetine yaklaşamadı. İstedığimi hayal ettiğim şey bu değildi. En derin fantezilerimden hiçbirine benzemiyor.

Mia daha fazlası. Çok daha fazlası.

Tüm hayatım bir yalandı. Toplumun güzellik ve tatmin tanımından yola çıkılarak yaratılmış bir illüzyon; uzun boylu, kendine güvenen, kariyer sahibi bir esmer. Arzuladığım şeyin bu olduğunu sanıyordum.

Ufak tefek, tatlı, çaresiz bir sarışın beni harekete geçiren şey. Tek düşündüğüm o. Onun güvende, mutlu ve benim olmasını istiyorum.

Onu ters çevirip yatağa yatırıyorum, öpücüğü hiç kesmiyorum. Bundan daha fazlasını istemiyorum. Dudakları, dokunuşu, temkinli şefkati... Yeterli.

Bu *her şey* demek.

"Seninle ilgileneceğim bebeğim," diye fısıldıyorum, ağzım kulağını ısırana kadar yanağını sıyrıyor, elim gök mavisi geceliğinin altında başka bir kamp kuruyor, kalçasını okşuyor. "Eminim oraya girdikten sonra ayrılmak istemeyeceğim."

Yanakları yine kızarıyor ama utançla savaşıyor başımın arkasındaki kalın saç tutamıyla oynuyor. "Eminim gitmeni istemeyeceğim. Seni uzun süre bekledim."

Ben de öyle. O boş bir tuval. Onun bedenine ilk kez sahip çıktığımda, seks hayatımızın temelleri atılmış olacak. Kendi teninde rahat olmasını istiyorum,

zevkine odaklanmış ve ihtiyacı olanı isteyecek kadar cesur.

Mutlu, rahat, kendinden

emin. Amaç bu.

"Seninle tanıştığımndan beri seni istiyorum," diyor sessizce.

"Bana sahipsin, bebeğim. Yüzünü görmeden önce beni elde etmiştin." Başparmağını alt dudağında gezdiriyorum. "Seni korkutmak istemem ama ben zaten senin için deli oluyorum."

"Ben de seni korkutmak istemiyorum ama ben de öyleyim."

Başını okşuyorum, yorganı kenara çekiyorum ve yatağı okşuyorum. "Atla bakalım. Geç oldu."

Çarşafın altına giriyoruz ve Mia gergin bir ritüel olan yorganı çimdikleyerek ellerini meşgul etmeye başlıyor. "Um... gece lambası yaksam sorun olur mu? Ben-" Sözcüklerin üzerinde takılarak derin bir nefes aldı. "Karanlığı sevmiyorum."

Ne dediğini anlamam iki kalp atışımı aldı. Tek cevabım, "Neden?" oldu.

"Parlak olmayacak, söz veriyorum. Bu aslında bir gece lambası değil, bir projektör ve karartabilirim."

"Kaçıyorsun Mia. Bana söylemek istemiyorsan söyle. Beni duymamış gibi davranma. Işığı aç."

Eğilip projektörü açıyor, sonra da baş üstü ışıklarını kapatıyor. Sanki uzay istasyonundan çıkmışım gibi hissediyorum. Tavanlar ve duvarlar takımyıldızları, yıldızlar ve gezegenlerle kaplı.

"Okulda zorbalığa uğradım," diye itiraf ediyor yanıma doğru kıvrılarak. "Çocuklar beni okuldan sonra saatlerce kapıcı dolabına kilitlerdi, ağzımı bağlarlardı. Orası zifiri karanlıktı."

"Zorbalık mı? Neden zorbalığa uğradın?"

"Neden herkes zorbalığa uğrar?" Çenemin alt tarafını öpüyor. "Bu, senin yanında uyuyabileceğim ilk gece yapmak istediğim bir konuşma değil. Bunu yağmurlu bir güne saklayalım, tamam mı?"

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım. "Evet, tamam ama o yağmurlu günü sahilde sıırıslıkla geçirmeyeceğiz."

YİRMİ BİR

Nico

"YANI..." Pazar sabahı erkenden restoran müdürü beni uyandırdıktan sonra mutfağa girdiğimde Toby başlıyor.

En iyisi bu. Theo, Logan ve Shawn, Country Club'a sahip olduğumuza ve Logan artık hamile, yatalak müstakbel karısına bakmadığına göre yeniden golf oynamaya başlamamız gerektiğine karar verdiler.

"Sen ve Mia, ha? Bil diye söylüyorum, dövmesini yaptıırken aramıştım."

"Neye dayanarak?"

Omuz silkiyor, bir fincan kahvenin arkasından sırtıyor. "Gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadın, dostum. Ve karakterinin dışında, temkinli davrandın... Sanki yanlış bir hareket yaparsan ortadan kaybolacağından korkuyordun."

Korkuyordum. Mia ilk izlenim olarak bebek-geyik gibi. Parmak uçlarında dolaşılması gereken küçük bir şey. Aslında durum öyle değildi. Artık onu tanıdığım için, özür dilemeyen dişiliğine rağmen, bir Çin bebeği gibi ele alınması gerekmediğini fark ettim.

Bu beni durdurmayacak.

Mia'nın narinliği beni en çok çeken şey. Prensini onu kuleden kurtarmasını bekleyen bir prenses değil. Prensini onu oraya kilitlemesini ve kimsenin ona dokunmasına izin vermemesini istiyor.

"Annem birlikte olması gereken insanların bir elmanın iki yarısı gibi olduğunu söylerdi ama..." Toby fincanındaki buharı üfleyerek düşünüyor. "Mia olgun bir ahududunun yarısı ve sen de"

"Ben bir böğürtlenim."

Alaycı bir homurtu dudaklarının arasından uçup gidiyor. "Eğer çürüyorsa, o zaman tabii ki böğürtlen olursun."

Elimde iki kahve olmasaydı ve Mia'nın yatak odasına doğru yürümeseydim onu terslerdim. Artık yatakta değil. Yorgan bir kenara atılıyor ve birkaç saniye sonra ebeveyn banyosu açılıyor.

"Günaydın," dedi yalınayak ve nane kokarak odayı geçerken. "Ne zaman kalktın?"

Gece elbisesini değiştirmemiş ya da saçını taramamıştı ve onu bu şekilde görmeme izin verecek kadar yanımda rahat hissetmesine bayılıyorum. Zahmetsizce göz kamaştırıyor ve *bu şekilde uyandım* bakışı bunu hiçbir şekilde azaltmıyor.

"Yaklaşık on dakika önce." Belinden kavrayıp onu yatağa yatırıyorum ve nane kokulu ağzına bir öpücük konduruyorum. "Umarım bu kıyafetle beni aramaya gelmeyecektin." Kısa kumaşın izin verdiği ölçüde kışını örten firfırlı etek ucunu çekiştiriyorum. "Toby buradayken evde bu kıyafetle dolaşmadığını söyle bana."

"Um... Yapıyorum, ama o buradayken mayomu da giyiyorum. Bunun daha çok örttüğünü söyleyebilirim."

Alnımı onunkine yaslıyorum ve alevlenen öfkemi dizginlemek için birkaç derin nefes alıyorum. Onu bu halde gören birini düşünmek bile ruhumu arızalı bir neon gibi püskürtür.

Bu zehirli. Öyle olduğunu biliyorum. Yıllardır bu kusuru boğmaya çalışıyorum ama pek başarılı olamadım.

"Beni böyle gördüğünü düşünmek seni üzüyor..." diye fısıldıyor, aklından geçenleri yüksek sesle söylüyor, sonra kıpırdanarak altımdan çekiliyor, ayağa kalkıp gök mavisi ipek bir bornozu ortasından bağlıyor. "Daha iyi misin?" Etrafında dönüyor.

"Çok daha iyi," diyorum ve onu yatağa geri çekiyorum. "Böyle şeylerin yanıma kâr kalmasına izin verme Mia. Bunu kontrol altına alacağım."

"Sorun değil, umurumda değil. Şimdi beni öp ve git. Sanırım bugün kardeşlerinle golf oynayacaksın."

"Evet, ama seni sonra alırım. Çantanı hazırla. Bu gece benim yatağında kalacaksın."

Ben geldiğimde kardeşlerim ilk deliğin yanında bekliyorlar. Golf oynamak umurumda değil ama Pazar sabahımı geçirmek için daha iyi on yol bulabilirim. Yine de kardeşlerimle sohbet etmekten keyif alıyorum. Kaya'yı hile yaparken yakalamadan önce her hafta golf oynardık.

Şimdi Logan ve Shawn'ın çocukları olduğu ve Theo da baba olmak üzere olduğu için ayda iki kez daha güvenli bir seçenek olduğuna karar verdik ama onların yoğun hayatları nedeniyle yakında ayda bire düşüreceğiz.

"Sana söylüyorum, bu ciddi!" Theo'nun öfkeli sesi sabah havasını kesiyor. Daralmış gözler, gıcırdayan dişler ve göğsünün üzerinde kavuşturulmuş kollar: çok kızgın. Diğer ikisi tarafından bir konuda köşeye sıkıştırılmış. "Kanıtlamamı mı istiyorsun?" diye tersleyerek aralarını işaret ediyor. "Peki. Göreceksin."

"Ciddi olmasına imkân yok Theo, kendini utandırma," diyor Shawn, çantamı arkasından yere bıraktığımda irkiliyor. "Hey, kardeşim," diyor, yüz ifadesi arsız bir sırıtışa dönüşüyor. "Birileri bu sabah alışılmadık derecede neşeli. Dün gece ellerini üzerinden çekemediğin genç sarışının bununla bir ilgisi olabilir mi?"

"Hâlâ sarhoş musun?" Neşeli olmaktan çok uzağım. Aslında alnımda derin bir on bir izi var çünkü burada olmak istemiyorum. Ayrıca başıma gelecekleri de biliyorum, ki bu da duruma yardımcı olmuyor. "Devam edin," diye onları cesaretlendiriyorum. "İğnelemeleri sisteminizden çıkarın. O bana uymuyor, değil mi?"

Theo alay ediyor. "Kimin umurunda? Onunla evlenmiyorsun, değil mi? İyi eğlenceler, kardeşim. O genç, güzel, sıkı ve-"

Bir anlık öfke beni H-bombasına benzer bir patlamayla tüketiyor. Yumruğum önce geriye, sonra ileriye doğru savruluyor ve Theo'nun çenesine öyle hızlı çarpıyor ki, geldiğini göremiyor.

Ben bile geldiğini göremedim.

Yüzünü tutuyor ama işim bitmedi. Bir İspanyol güreşindeki boğa gibiyim, toprağı eşeliyorum, saldırmaya hazırlanıyorum ama istediğim gibi yüzüne vuramıyorum. Logan ve Shawn beni yerimde tutmak için kollarımdan tutuyor.

"Senin derdin ne lan?" Shawn beni bir adım geriye çekerek bağılıyor. "Bu ne içindi?"

"Ne için olduğunu çok iyi biliyor."

Theo elini kaldırıyor, çatlamış dudağına dokunduğunda yüzünü buruşturuyor, bana bakarken hem sinirli, hem eğlenmiş, hem de özür diliyor. Kaya'nın aldatmasından sonra beni tekrar bir araya getiren oydu. İhanete uğramış hissetmeyi bırakıp hayatımdan çıktığı için şükretmem gerektiğini fark edene kadar benimle sarhoş olan oydu.

Görünüşüne bakılırsa, paranoyamı bir şekilde anlamış olabilir.

Kan damlasını sildi ve gülümseyerek Logan ile Shawn'a baktı. "Sana onun hakkında ciddi olduğunu söylemiştim."

Hay sikeyim. Adam kesinlikle deli. "Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordun?" Çenem gergin bir şekilde soruyorum. "Dişlerini kırabilirdim!"

"Yenilerini ödersin. Öyle demek istemediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece kırılıp kırılmayacağını görmek istedim."

Sinirlenmemeliydim. Tutarlı bir düşünce oluşturabildiğimden daha hızlı öfkelenmem normal değil.

Theo yanıma gelip sırtımı sıvazladı. "İyi miyiz?"

"Evet, iyiyiz. Bir dahaki sefere bir şey öğrenmek istediğinde, *soruyu sor*." Yavaşça sakinleşerek konuyu kapatıyorum. Tepkimde yeni ya da olağanüstü bir şey yok. Kaya'yla birlikteyken çok daha kötüydüm ama... "Lanet olsun, kendime çeki düzen vermem lazım. Mia'nın yanında kendimi böyle kaybedemem."

"Doğru." Theo bana bir şoför uzattı. "Senin patlamalarını kaldırabileceğini sanmıyorum. Bunun kökenine inmeli ve sorunu bir an önce çözmeliyiz."

"Beni psikanalize mi tabi tutmak istiyorsun?" Yaklaşan bir arabanın sesine omzumun üzerinden bakarak soruyorum. "Ben hallederim, Theo. Ben iyiyim."

"Çok iyisin. Yüzüm bunu kanıtlıyor." Şişmiş dudağını işaret ediyor. "Hâlâ iyi bir şansın var. Çok fena acıyor."

"Kızım hakkında bir bok söyleme, o zaman acı çekmezsın."

YİRMİ İKİ

Nico

O AKŞAM mutfağa girdiğimde Mia kahvaltı barında oturuyordu, saçlarım duştan dolayı nemliydi. Şarabını yudumluyor, bir bardak daha şişenin yanında beni bekliyor.

"Dışarı çıkıyoruz," diyorum, bacaklarının arasında kendime yer açarak. "Akşam yemeği. Ne yemek istersin? İtalyan, Yunan, İspanyol?"

İşaret parmağını tişörtümün yakasına takıyor, ben ipucunu anlayıp onu öpene kadar çekiştiriyor.

"Yapma bunu." Usulca iç geçirdiğinde dudağını ısıyorum. "Seni öpmemi sevdiğini biliyorum ama o tatlı sesleri benim için çıkarmaya devam etmelisin."

Yukarı bakıyor, gözleri arzudan kadife gibi parlıyor. "Neden?"

"Ağzımın içinde iç çekip inlediğinde kendimi yeterince dizginleyemiyorum."

Dudakları küçük bir o şekli alıyor ve tekrar iç çekerek sikimin seğirmesine neden oluyor. "Aç değilim, Nico." Parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "En azından yemek için değil. Seks yapmak istiyorum."

Kaburgalarımın arkasında alev alev yanan bir ısı topu patlıyor, bu kelimelerin çağrıştırdığı görüntüler damarlarımdaki kanı doğrudan sikime yönlendiriyor. "Ben de öyle bebeğim, ama acele etme. Bunu mahvetmeyeceğim. Oraya ne zaman varırsak o zaman varırız."

"Oradayız." Kalçalarını benimkilerin etrafında sıkıyor, acısı içinde ayrı bir canlı organizma gibi dışarı çıkmaya çalışıyor. "Yalvarmamı mı istiyorsun?" Elimi kavlıyor, parmaklarımı elbisesinin altından, kalçasının iç kısmından geçiriyor, ta ki külotunun dantelli kumaşına dokunana kadar ve beynim pelteye dönüyor.

Sırılsıklam olmuş. Ilık. O kadar *benim ki*.

"Sence hazır mıyım?" Onu okşadığımda nefesi kesiliyor, neredeyse hiç baskı uygulamıyorum. Dudakları kulağımı sıyrıyor, kelimeleri

fısıltıyla ve daha yumuşak bir sesle. "Tek istediğim bana dokunmanken kendimle ilgilenmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarını kapatıyorum, nabzım hızlanıyor. Şehvet beni ele geçirdi. Kendimi onun içine gömmeye, acısını dindirme ve haftalarca onun çıplak bedenini kollarımda hayal ettikten sonra rahatlama ihtiyacı o kadar yoğun ki kemiklerim titriyor gibi hissediyorum.

"Şimdi yaptın işte. Önce onu alıyorum. Şimdi."

Yine iç çekiyor, hem de bilerek. Onu kaldırıyorum, koridoru geçerken ellerim destek için kalçasının altında düğümleniyor.

"Bana güvenmen gerek. Ne yaptığımı bildiğimi anlamalısın," diyorum, onu titreterek ve tam burada, merdivende kıyafetlerini yırtmak istiyorum. "Seni iyi hissettireceğim bebeğim. Sana sahibim. Sana göz kulak olacağım."

"Ben seninim, Nico. Nasıl istersen öyle yap."

Onu yatak odamda ayakta durması için yere yatırdım, yüzünü duvara döndüm ve elbisesinin fermuarını açarken boynunu öptüm. Beyaz, pembe ve gri bir yığın halinde yere düşüyor. Sutyeni de onu takip ediyor.

Onu arkaya döndürüyorum, parmaklarım kirli sarı dalgalarının arasından geçiyor, ağzım onunkini kaplıyor. Başparmaklarımı külotunun lastiğine geçirip ayak bileklerine düşene kadar çekiyorum ve Mia dışarı çıkıyor, dudakları hâlâ benimkilerde.

"Kaçmak için tek bir şansın var," diyorum onu tekrar kaldırarak. Bacaklarını etrafıma sarıyor, sıcak amcığı karnıma bastırıyor, tişörtüm onun acısıyla ıslanıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Kaçmana izin vereceğimi sanmıyorum." Onu yere yatırdım, her santimini inceledim. O mükemmeldi. Her güzellik izi ve lekesi, her kıvrımı, hatta kalçasındaki yara izi bile. *Mükemmel*. "Sana bakacağım konusunda bana güvendiğini söyle."

"Sana güveniyorum. Korkmuyorum."

Tişörtü başımın üzerinden çekiyorum ve yere düşmeden önce ağzım göğsüne kapanıyor.

Sessiz bir tıslamayla geriye doğru eğildi.

Bunun olması için haftalarca bekledim. Onu yatağымda binlerce kez hayal ettim, bu yüzden tam olarak nasıl olmasını istediğimi biliyorum.

"Önce," diyorum, elimi vücudundan aşağı kaydırırken boynunun sütununu öpüyorum. "Pamaklarımın üzerine boşalacaksın."

Dudakları ayrılıyor, gözleri kapanıyor ve klitorisinin etrafında döndüğümde zar zor duyulabilen bir iç çekiş çıkıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, sikim kotumun fermuarını zorluyor. "Nasıl hissettiğine odaklan, başka hiçbir şeye değil." Parmaklarım sağa sola kayıyor, sonra küçük daireler çiziyor, ıslaklığı işime yardımcı oluyor ve onu daha da yakınlaştırıyor. "O yüksekliğin peşinden git, bebeğim. Çıglık atmak mı istiyorsun? Çıglık at. İçinde tutmak mı istiyorsun? Yap hadi. Düşünme."

Her vuruşta inlemeleri yumuşaklığını kaybediyor ve minyon vücudu zevk dalgalarıyla titriyor. Beni içine çekmesine, dudaklarımı tekrar tekrar keşfetmesine bayılıyorum.

"Çok yaklaştım," diyor dakikalar sonra.

"Bu iyi, odaklan. Bırak gerçekleşsin." Başparmağımla klitorisini ovarak girişini kızdırıyorum. "Çok güzelsin. Sen benimsin. Her ses, her spazm, her-" Göğsümde alçak bir hırıltı kabarıyor, orgazm olduğunda kelimeleri kesiyor. "İşte orada, iyi kız. Sür onu, bebeğim."

Nefesi hıçkırıyor ve boşalıyor. Sert bir şekilde. O kadar sert ki bacakları titriyor, ayak parmakları kıvrılıyor ve dudakları ayrılıyor. Ben izlerken tırnaklarını sırtıma geçirip uzun çizgiler çiziyor.

Bakıyorum.

Başını geriye atıyor, boğazı açıkta ve yumuşak bir kesik sesle inliyor. Dudaklarımı köprücük kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum. Kalçalarını birbirine bastırıyor, hâlâ titriyor.

"Şehirdeki en iyi manzara," diyorum. "Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun? Şimdi dudaklarıma boşalacaksın."

"BEN... BEN-"

"Kendini hiç arka arkaya iki kez boşaltmadın mı?"

"Hayır, yapabileceğimi sanmıyordum."

Kot pantolonumu çıkarıp yatağın ayak ucuna doğru ilerledim ve kollarımı dizlerinin altından geçirdim. "Yapabilirsin. Rahatla ve kendine odaklan." Yavaşça yalamadan önce karnına bir çizgi çekiyorum.

Tadı şeker gibi. Tatlı... çok tatlı.

İhtiyaç dolu bir inilti kulaklarıma çarptığında kalçaları başımın etrafında titriyor ve sikim serbest kalmak için seğiriyor.

Mia saçlarımı kavırıyor, dilimin her yalayışında sırtı yatağa doğru eğilirken göğüsleri kollarının arasında sıkışıyor. Onu kıvrırmak için en iyi numaralarımı kullanarak bacaklarının arasında saatler geçirebilirim. İnliyor, sesler

Daha yüksek sesle, sanki kendini tutamıyormuş gibi ve her an patlayabileceğimi hissediyorum.

Dilimle klitorisini okşuyorum, başparmağımı kullanarak girişini kızdırıyorum ve Mia beni daha sert itiyor, kalçalarını yataktan biraz kaldırıp daha fazlası için yalvarıyor.

Ben de ona daha fazlasını veriyorum, onu bir, iki kez ağzıma alıyorum ve tekrar boşalıyor, başımı yerinde tutuyor ve bacakları beni bırakacak kadar açılmadan önce birkaç yoğun saniye boyunca bana sürtünüyor. Göz hizasına gelmeden önce göğüslerinin arasına ağzı açık bir öpücük çizgisi çiziyorum.

Yüzü kızarmış, dolgun dudakları daha da dolgunlaşmış, öpücüklerimden şişmiş ve uzun kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyor.

"Bana bak Mia," diyorum, parmaklarım sıcak bedeninin yanlarında gezinirken ona doğru sarkarak. "Gelme şeklin... Seni böyle görmeye doyamıyorum."

Gözleri hâlâ kapalı, mutlu ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsüyor.

"Birden dilin tutuldu, öyle mi?" Burnumu yanağında gezdiriyorum. "Bakalım seni tekrar duyabilecek miyim? Şimdi, ben içindeyken boşalacaksın."

Ayağa kalkıp boxer şortumu çıkarıyorum ve Mia sessiz bir nefes alıp sikime bakıyor. "Um, bu çok-"

"Büyük mü?" Tedarik ediyorum, egom hoş bir şekilde okşandı.

"Hayır. Yani, evet, büyük ama yumuşak demek istedim."

Göğsümden bir kakhaha patlaması kopmadan önce iki kez göz kırpyorum. "Yumuşak mı? *Bunu mu demek* istiyorsun? Yumuşaktan olabildiğince uzak. Edepsiz konuşman üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Öyle demek istemedim." Yüzü kızarıyor, yatağın kenarına doğru kayıyor. Küçük elini uzattıktan sonra durup bana bakıyor. "Dokunabilir miyim?"

"Bu ilk ve son kez izin isteyişin. Bana dokunmak istiyorsan, dokun."

Bakışları tekrar düşüyor. Damarları takip ediyor, dokunuşu hafif ama başparmağıyla başın üzerine bir damla prekum bulaştırdığında tahrik edici. "Çok yumuşak," diye mırıldanıyor.

Elini kavrayıp kabzanın etrafına sarıyorum. "İşte böyle yapıyorsun, Mia." Elini onunkinin üzerine sıkıştırıp birkaç kez kendi üzerimde gezdiriyorum. "Bu dersi başka bir güne saklayalım."

Komodinin çekmecesinden bir prezervatif çıkarıp yırtarak açtığımda başını sallayarak geri çekiliyor.

"Doğum kontrol implantım var," diyor ben onu takmadan önce. "Regl dönemlerime yardımcı oluyor, yani buna ihtiyacımız yok-"

"Prezervatiflerden vazgeçmiyoruz Mia. Bu sadece lateks. Vücudumun çalışma şeklini değiştirmiyor. Hormonlar değiştiriyor, bu yüzden korunan ben olacağım bebeğim." Yatağa geri tırmanıp onun üzerinde geziniyorum. "Sana implantı çıkarmanı söylemeyeceğim. Bu senin bedeninin ve senin kararın, ama sana bunu yaptırmayı istemediğimi söyleyeceğim."

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Başını öpüyorum, başının altına bir yastık koyuyorum ve bir diğerini de poposunun altına kaydırarak bacaklarının arasına yerleştiriyorum. "Rahatla. Seninle ilgileneceğim."

Bu anı iki aydır hayal ediyordum. İki lanet ay ve şimdi nihayet burada, fantezilerime *hiç* benzemiyor. Her zaman *bu* kısmı atlar, doğrudan kendimi onun içinde hayal etmeye başladım...

Ama önce onu incitmeden oraya ulaşmam gerekiyor ve iyi saklamama rağmen, seksten önce hiç bu kadar gergin olmamıştım. Hiç bir kızın bekaretini almadım ama vücudumdaki her hücre gergin, hazır ve kararlı.

"Sen benden daha çok endişelisin. Rahatla." Ses tonumu taklit ederek başını yastıktan kaldırdı. "Bunu daha önce de yaptın."

Yüzünü izliyorum, kalçalarımı yavaşça ileri doğru hareket ettirirken herhangi bir acı belirtisi bekliyorum. Fazla uzağa gitmiyorum...

Sikimin başı dirençle karşılaştığında geriliyor. Her kızın kızlık zarı yoktur, bunu biliyorum ama Mia'nın var, bu da daha dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor.

"Sadece yara bandını yırt," diyor, her geçen saniye daha da geriliyor, acı beklentisi acının kendisinden daha kötü.

"Bana bak." Geri çekiliyorum, sonra tekrar içeri kayıyorum, bariyere zar zor temas ediyorum.

Gözleri birden açıldı. Büyük, yuvarlak, tedirginlik dolu, neredeyse çekilip başka bir gün denemeye hazırım.

Hay sikeyim.

Bu kız...

Bu küçük, tatlı, masum güzellik onu gördüğümünden beri odak noktam oldu.

"Bana güven Mia. Bu bir yara bandı değil. Sana zarar vermeyeceğim."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor ve ben de bir öpücükle o gülümsemeyi siliyorum. Etrafımda oyun hamuru gibi, ritmime uyum sağlıyor ve kollarımda eriyor.

Sığ, yavaş itişlerle onu kızdırıyorum, vücudu beni santim santim alacak şekilde ayarlanıyor. O gevşedikçe ben daha da batıyorum. Bariyer yavaşça esneyerek daha derinlere girmeme izin veriyor. Pozisyonun izin verdiği kadar derine inmeden önce en az beş dakika boyunca dikkatli hareketler yapmam ve dudaklarımın teninin her santimine ulaşması gerekiyor.

"Nasıl, bebeğim? Acıyor mu?"

"Hayır, bu..." Dudaklarını birbirine bastırıyor, biraz kaşlarını çatıyor, "...güzel. Güzel."

Burnumu yanağından yukarı sıyırıp şakağına bir öpücük bırakıyorum. "Sen berbat bir yalancısın, Mia. Ne söylemek istiyorsan onu söyle."

"Çok büyüksün!" diye yakınıyor, omuzlarıma tutunarak.

"Yumuşak demek istemediğine emin misin?"

Sırtıma vuruyor. "Şaka yapma! Bu ciddi bir şey." "Hayır.

Seks eğlenceli olmalı, ciddi değil."

"Tanrım, orada hiç boşluk yok. Nasıl sığdırdın? Gerçekten gerildim... bu... bu..." Bir şeyi kontrol ediyormuş gibi kalçalarını çeviriyor. "Fena değil, sadece garip."

Dirseklerimin üzerinde yükselip ona bakıyorum. Neden bilmiyorum ama gevezelikleri beni ona daha çok aşık ediyor. "İnan bana, kesinlikle yer yok. Zar zor sığıyorum ama bu bizim lehimize olacak, göreceksin." "Eee...?" diye düşünüyör, bir kaşını kaldırarak. "Şimdi ne var? Sen ne yapıyorsun? bekliyorsun? Kımılda."

Kalçalarımı yavaşça geri çekiyorum ve tekrar içeri kayıyorum, dudağıımı ısırmasına bayılıyorum, tırnakları pazılarıma batıyor.

"Tamam, şimdi güzel oldu. Tekrar yap. Acıtmıyor."

"Sana canını yakmayacağımı söyledim." Ağzını kendi ağzımla kapatıyorum, çekip geri iterken diliyle alay ediyorum. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Onunla birlikte olmak, onun içinde olmak gerçeküstü. Ona bu kadar yakın olmak dışında hiçbir yerde olmak istemiyorum. Asla.

Tempoyu artıracak kadar kendime güvenmeden önce hareketlerim bir süre temkinli kalıyor. İnliyor, yataktan kalkıyor, boynumu, yüzümü ve dudaklarımı öperken tırnakları sırtımda aşağı yukarı kayıyor ve belli belirsiz çizgiler çiziyor.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Her hamlesi kutsaldı. Çıkardığı her ses aklımı başımdan alıyor. O bir uyuşturucu ve ben delilik derecesinde bağımlıyım, göğsüm baskın duygularla ağırlaşıyor.

Bu işi başaracağım. Onun için, kendimin en iyi versiyonu olacağım.

"Daha derinde olmalıyım," diyorum baldırlarımın üzerine oturarak. "Beni daha derinden hissetmelisin. Arkanı dön ve diz çök."

"Bacaklarım çok güçsüz."

Son orgazmından bu yana epey zaman geçmiş ama pozisyon almaya çalışırken dizleri hâlâ bükülüyor.

"Ben seni tutarım." Onu yukarı çekiyorum, kolumu karnına doluyorum ve onu çeviriyorum. "Koltuk başlığını tut. Ben söyleyene kadar bırakma."

Bir elimle bileklerini kelepçeliyor, diğer elimle kalçasını tutarak içeri giriyor ve yüzümü saçlarına bastırıyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Mia, bacakları yeniden bükülüyor.

"İşte orada." Açı taşaklarıma kadar batmamı sağlıyor, daracık amcığı shaftımın etrafında eldivenli bir yumruk gibi. Boşalmamak için tüm gücümü toplamam gerekiyor. "Ellerini kıpırdatma," diye homurdanıyorum kulağına, ellerini kavrayışından çekmeye başladığında. "Zaten neredeyse oradasın, değil mi? Kovala onu, Mia. Benimleyken ne kadar iyi olduğuna odaklan."

Bir başka tatmin olmuş, yüklü inilti duvarlardan sekerek uyarılmamı körüklüyor. Ter sırtımı kaplıyor, orgazmım omurgamın tabanında yükseliyor. Parmaklarımı boğazında gezdirip onu göğsüme yaslanana kadar geriye çekiyorum ve çenesini yukarı doğru eğerek yüzünü boyayan saf coşkuyu izliyorum.

Biraz sıkıp ne kadar hava alacağını kontrol etmekten daha çok istediğim bir şey yok ama parmaklarımı kolye gibi kullanırsam onu zedelerim ve bu olmayacak. Zirveyi bu şekilde yükseltmek yerine, hızımı artırmaya, ona daha hızlı girmeye razı oluyorum.

"Sanmıyorum-" diye boğuluyor, parmaklarım meme uçlarıyla oynarken nefesi hıçkırıyor. "Bir tane daha kaldıramam."

"Kaldırabilirsin." Omzunu öpüyorum, ilkel içgüdülerimi uzak tutuyorum. Dikkatli olmazsam kendimi kaybedeceğim ve frenlerim patladığında o benim için hazır değil. Onu henüz sert ve hızlı beceremem. Beni nasıl alacağını öğrenirken olmaz. "Düşünme, Mia." Birkaç derin itiş daha ve kelimenin tam anlamıyla titriyorum, senkronize bir şekilde boşalmamız için kendimi tutmaya çalışıyorum. "Şimdi, bebeğim. Seni hissetmeme izin ver."

Etrafımda kasıldığı an benim de boşaldığım andı. Mia inliyor ve titriyor, çenesini kavradığımda kolumu pençeliyor, başını çevirip iniltileri doğrudan dudaklarından içiyorum.

Birkaç kez daha itiyorum, çok yoğun olana kadar orgazmı sürdürüyorum ve duruyorum, her tarafı titrerken onu dik tutuyorum, minyon vücudu gevşek.

"Sanırım seksi öpüşmekten daha çok seviyorum," diye itiraf ediyor geriye düştüğümüzde, kollarım onun ateşli bedenini sarıyor. "Başım dönüyor." Titreyen elinin tersini alnına bastırıyor.

"İstediğim bu değildi ama kabul ediyorum."

Gözlerini açıyor, bana gülümsüyor. Seks sonrası yüzü tıpkı onun gibi: sevimli. "Sen ne istiyordun?"

"Tatmin olmuş ve bitkin."

"Görev tamamlandı. Duş almam gerektiğini biliyorum ama korkarım bacaklarım beni taşımayacak." Karnının üzerine döndü. "Bunu harika yapacağını biliyordum."

Benim bacaklarım da güçsüz ama bu onu yataktan kaldırmama engel olmuyor. Hiç bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum. Mia duşun altında durup duşu açıyorum, o boynuma tutunurken bir kolum ortasına sarılıyor.

"Spor salonunda kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, hiç bu kadar güçsüz olmamıştım," diyor bana gülümseyerek.

"Tamamen yanlış çalışıyorsun."

"Sekiz saat aralıksız koşmuş gibi hissediyorum. Neden üç kez orgazm olmama izin verdin?"

"İzin vermek mi? Sanki orgazm olup olamayacağına ben karar veriyormuşum gibi konuşuyorsun." Bir şişe duş jeli alıp tüm vücuduna sürüyorum, mükemmel, diri göğüslerine ve şişmiş amına ekstra özen gösteriyorum. "Seni boşaltmak benim işim Mia. İzin vermek için burada değilim." Arkasını dönüp sabunlu göğüslerini göğsüme bastırıyor ve beni inletiyor. "Bunu yapmaya devam edersen, üç tane daha alacaksın."

YİRMİ ÜÇ

Mia

Yatak arkama doğru eğildiğinde acı kahve kokusu beni uyumdan çekip çıkarıyor. Bir dizim bükülmüş, bir kolum yastığın altında hareketsiz yatarken sıcak parmaklar ensemdeki saçları okşuyor.

Nico omurgamın başladığı noktayı öpüyor, sonra aşağı iniyor, dudaklarını her omuruma bastırıyor. Kürek kemiklerimin arasında duruyor, şakağımı öpmek için yukarı doğru bir çizgi çiziyor, sıcak nefesi tenimi havalandırıyor.

"Günaydın."

Sırtım dikleşiyor ve kollarımı geriyorum, sonra sırtüstü dönüp gözlerimdeki uykuyu siliyorum. "Saat kaç?"

Ayağa kalkıyor, komodinden kahvesini alıyor. Bir tane daha var, beni bekliyor. Gri eşofman altı kalçalarından gevşekçe sarkıyor, dövmeli göğsü yüzüme bakıyor ve bana dün gece gözlerinde yanan arzuyu hatırlatıyor. Siyah saçları dikkatsizce alnına düşüyor ve kollarındaki kaslar yaptığı her hareketle güzelce yer değiştiriyor.

Bu beni her zaman heyecanlandıracak bir görüntü.

"Altıyı on geçiyor. Bir saattir seni uyandırmamak için kendimle konuşuyorum."

Kahveme uzanmak için dönüyorum ve alçak bir hırıltı odayı dolduruyor, ben uyurken Nico'nun tişörtünün siyah kumaşının kıvrıldığını ve popomun sergilendiğini fark etmeme neden oluyor.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Yatağa geri dönüyor ve dirseklerini dizlerimin iki yanına dayayıp ellerini kalçalarıma koyunca şilte yeniden alçalıyor. Sıcak dudakları kalçalarımın arkasına değip popomu ısırana kadar dikey bir çizgi çizdiğinde kıpırdanıyorum.

"Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Dumanı tüten vanilyalı kahveden birkaç yudum alıyorum, Nico yatağa daha da tırmanırken fincanı komodine geri koyuyorum. O an ben

Kolu bırakıyor, beni sırtüstü çeviriyor, tişörtünün eteklerini göğüslerimin üzerine itiyor, sonra onları hafifçe avuçlayıp aralarından öpüyor.

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak kaldıraç etkisi yaratıyorum ve üç hamle sonra o sırt üstü yatmış, ben de onun üzerine binmiş, ereksiyonunun amıma baskı yaptığını hissediyorum.

Büyük ve ağırdı. Sırt üstü yuvarlanarak bana biraz yardım ettiğini biliyorum ama yine de ona sırtarak bakıyorum.

"Birileri bu sabah çok heyecanlı."

"Sen etraftayken hep heyecanlıdır," diye itiraf ediyor, göğsüne yatana kadar ellerimi çekiştiriyor.

Beni öpmeye çalıştığında geri çekiliyorum ve ayağa kalkarken irkiliyorum. "Elimi yüzümü yıkamam lazım. Dişlerimi fırçalayana kadar öpüşmek yok."

Dirseklerinin üzerinde yükselerek, "Ağrın var," dedi. "Ne kadar kötü?"

"İyiyim. Dün gece acımadığından emin oldun ama bu sabah orada bir şey hissetmememi bekleyemezdin. Geçecektir. O kadar da kötü değil." Lavabonun yanında durmuş, öfkeyle dişlerimi fırçalıyorum, ayaklarım fayansların üzerinde üşüyor.

İşim biter bitmez Nico beni yakalıyor ve ulaşabileceği bir yere götürüyor.

"Ben de istiyorum

Bak."

"Beni muayene mi edeceksin?" Tişörtümü yukarı ittiğinde soruyorum, sonra bacaklarımı açıyor.

"Tekrar içeri girmek istiyorum bebeğim, o yüzden evet, ağrıyan amımı muayene edeceğim."

Hassas etimi öptüğünde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Rahatlıyorum, dilinin narin yalamalarının ne kadar harika hissettirdiğine odaklanıyorum. "Naneli nefesin yardımcı oluyor."

Başını kaldırıyor, dinlenmiş yüzünde odaklanmış bir ifade var. "Odadan çıkma." Yataktan kalkmadan önce karnımı öpüyor. "Yirmi dakika içinde döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yirmi dakika, Mia. Kıpırdama."

O odadan aceleyle çıkarken doğruluyorum, ağır ayak sesleri merdivenleri gümürdetiyor. En alttaki kapı büyük bir gürültüyle kapanıyor ve ben yastığın üzerine düşüyorum, kalçalarımı birbirine sıkıştırıp onun dokunuşunu arzuluyorum.

Seksin bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Orgazmlar harikadır, ama kendime hiç Nico'nun elleri ve dudaklarından gelenler kadar yoğun bir orgazm yaşatmamıştım. Daha fazlasını istiyorum. Dün gece yaptığı gibi beni izlemesini istiyorum. Sanki hiçbir şey birlikte hareket etmemizden daha önemli değilmiş gibi.

On beş dakika bile geçmeden alt kattaki kapı tekrar açılıyor. Nico'nun aceleci ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken elinde küçük, kahverengi bir kâğıt torbayla içeri giriyor.

"Neredeydin?"

"Eczanede," diyor yatağın ayak ucuna doğru ilerleyerek. Torbadan mavi bir tüp çıkarıyor, sonra işaret parmağına bezelye büyüklüğünde bir miktar şeffaf jel sıkıyor.

"Bu nedir?"

Jeli amımın üzerine sürüyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Serinletici kayganlaştırıcı. Bu nasıl? Daha iyi mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, karıncalanma hissinin tadını çıkarıyorum. "Yani... *oh*," diye inliyorum Nico iki parmağını içime soktuğunda.

"Sana sahibim Mia," diyor, duygu yüklü bir sesle. "Seni her zaman iyi hissettireceğim." Başını eğip beni yavaşça yalıyor.

"Yenilebilir mi?" "Sus, bebeğim, odaklan."

Odaklanıyorum. Gözlerim kapanıyor ve uyandırdığı hisler, içimde akan zevk ve G noktamı ustaca okşadığında çok yakın olan orgazm dışında her şeyi bastırıyorum.

Beynim müdahale etmeden önce vücudumun istediğini yapmasına izin vererek saçlarının kalın düğümlerini yumrukluyorum. Kalçalarım onun vuruşlarıyla buluşuyor, neredeyse yüzüne biniyor.

İnlemelerim arzu doruğa ulaşır havai fişek gibi patlayana kadar odayı dolduruyor. Her şey kasılıyor ve serbest kalıyor, ben titrerken içimdeki her kas spazm geçiriyor, kemik eriten zevke boyun eğiyorum.

Kalçalarım başını serbest bıraktığında Nico dizlerinin üzerine çöküyor. Eline daha fazla kayganlaştırıcı sıkıyor ve sonra sikini avuçlayarak jeli uzun vuruşlarla yayıyor.

"Benim sıram," diyorum kendimi yukarı çekerek. "Üstte olmak istiyorum."

Gözleri üzerimde geziniyor, sırtını yatak başlığına yasladığında kararıyor, dizlerim kalçalarının her iki yanında yatağa saplanana kadar beni kendine çekiyor.

Şaftının tabanını tutuyor, kendini yönlendiriyor, aşağıya batmama yardım ediyor, onu sessiz bir tıslamayla içime alıyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor ben sakinleşince. "Hayır, sadece çok doluyum... Ben iyiyim."

"Beni deli ediyorsun." Kalçalarımı kavırıyor, başparmaklarıyla tenimi okşuyor. "Lanet olası *deli*. Sen kaşlarını çatıyorsun ve ben gerginim." Beni geriye kaydırıyor,

hareketlerime yardım ediyor, sonra beni ileri doğru sürüklüyor, kendini kabzasına kadar gömüyor. "Sen üstte olabilirsin ama kontrol bende Mia. Benim kızım ona söyleneni yapar. Bununla başa çıkabilir misin?"

Başımı sallıyorum, gerçek bir heyecan beni tepeden tırnağa sarıyor. Arzuladığım tek şey buyken kontrolü bırakmak kolaydı.

"Aferin kızıma. Eller arkaya."

Nico kalçalarımı kaldırıp beni tekrar içine alırken hiç tereddüt etmeden parmaklarımı arkamda birleştiriyorum. Gözleri parlayıp vücudumda gezinirken kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Hızlanan nefeslerimiz inlemelerime karışıyor, hareketlerimiz hızlanıyor, başka bir serbest bırakma vaadi uyluklarımın arkasında uğulduyor.

"Sakin ol bebeğim," diyor, beni sertçe bastırıyor ve yukarı aşağı yerine ileri geri kaydırıyor. "Acele etme. Önce bana alışman gerek."

Bir elini sırtımda dolaştırarak beni daha da yaklaştırıyor, sonra örgümü bileğine doluyor ve başımı geriye egecek kadar sertçe çekiştiriyor. Omuzlarına yaslanıyorum, boynumdaki açık ağızlı öpücüklerinin sıcaklığını hissediyorum ve göğsünde alçak bir hırıltı oluşuyor, beni o hızlandırılmış ritme geri atıyor.

"Eller. Arkanda. Arkanda. Arkanda," diye vurguluyor her kelimeyi.

Kendimi ona doğru bastırıyorum, derisinin altında sürünmek istiyorum, konuştuğunun sadece yarısı farkında. Sayıklıyorum, sınıra çok yaklaşmışım, ona sürtünüyorum, önce kendi ihtiyaçlarımı karşılıyorum.

Nico beni olduğum yerde durduruyor. "Seks bizim için bu şekilde yürümeyecek. Dediğimi yapacaksın, anlaşıldı mı?" Beni üzerinden kaldırmadan önce alt dudağımı emiyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde."

Tereddüt ettiğimde homurdanıyor ve istediği yere gelene kadar beni döndürüyor: dört ayak üzerinde, kalçalar havada.

Oda aniden tamamen sessizleşti. Bana dokunmuyor.

Onu göremiyorum ve garip bir his göğsümü dolduruyor.

Açıktayım. Tehlikeli bir pozisyonda çıtırçıplak. Mantıksız düşünceler zihnimi ele geçirirken kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Neden bana dokunmuyor? Neden hareket etmiyor? Neden bu kadar sessiz? Sadece üç saniye oldu ama bir terslik var.

"Yatağın kenarından tut," diye talimat veriyor Nico, beni aşağı itmek ister gibi kürek kemiklerimin arasına baskı uyguluyor.

Ellerimi kenarı kavrayana kadar uzatıyorum, göğüslerim çarşafın üzerinde düz, kalçalarım havada. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak sertçe yutkunuyorum. Biz iyiyiz. Sadece bana bakıyordu.

Ellerinin dokunuşu ve eğildiğinde ondan yayılan sıcaklık daha da rahatlamama yardımcı oluyor.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?" "Evet. Kırmızı."

"Sınırlarını çok hızlı zorlarsam kullan." Kalçalarını ileri doğru savuruyor ve beni tek bir acil vuruşla dolduruyor. Tüm tedirginliğim anında kayboluyor. "Çünkü zorlayacağım, Mia..." diyor ve kışma güçlü bir tokat iniyor.

Elinin etimle birleşirken çıkardığı ses karnımdaki kasların kasılmasına neden oluyor. Islanıyorum, vücudum tokat sesine hoş bir ürpertiyle tepki veriyor.

"Yatakta yaptığımız hiçbir şey seni kızartmayana kadar zorlayacağım." Beni tekrar tokatlıyor. "İstedğini talep etmeyi ve bana i s t e d i ğ i m i vermeyi öğrenene kadar." Bir eliyle bileklerimi kavıyor, itişlerinin hızı artıyor.

İçimdeki mükemmel noktaya ulaştığında dudaklarımdan yüklü bir inilti çıkıyor. O anın içinde boğuluyorum, bana verebileceği her şeye açım.

"Bacaklarını düzelt ve ayak bileklerini çapraz yap," diye emrediyor, sesini arzu kaplıyor.

Söyleneni yapıyorum, vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığının tadını çıkarıyorum. "Oh Tanrım," diye inliyorum.

"Çok yakınsın, değil mi? Kovala onu, Mia."

Vücudum her itişte titrerken düşünemiyorum. Başımı kaldırıp omzuna yaslıyorum, gözlerim kapalı ve parmaklarını benimkiler uyuşana kadar sıkıyorum.

İçime doğru sallanan kalçalarının temposu acımasızlaşıyor ve beni yatakta daha da yukarı itiyor. Havayı dolduran her nefes onun çabalarını ikiye katlıyor gibi görünüyor. Orgazmım artıyor, duyum o kadar yakın ki uzanıp onu yakalayabileceğimi hissediyorum.

"İşte bu," diyor alnını başımın arkasına bastırarak. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Hem de çok iyi. Benim için gel. Tutmayın. Bırak olsun."

Ve bıraktım. Bıraktım. Zevk üst üste yığılıyor, *yığılıyor*, yığılıyor ve sonra... devriliyor, orgazm o kadar şiddetli ki neredeyse bir acıya dönüşüyor. Çılgınca, lezzetli bir acı.

Nico homurdanıyor, sesi alçak, yüklü ve o kadar sıcak ki, sıcak ipek bir kırbaç gibi içimde kırbaçlanan orgazmı uzatmaya yetiyor. Sakinleşmeden önce bana tekrar tekrar çarpıyor, aleti içimde şişerken boynumu nazikçe ısıtıyor.

Nefes nefese kalmıştık, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. Bir saatten daha kısa bir süre önce uyanmış olmama rağmen bitkinim; uykum var.

"Sanırım Aisha'nın neden seks bağımlısı olduğunu biliyorum," diyorum Nico yanıma uzandığında, parmakları omurgamın çizgisini okşuyor.

"Bana ellerinin ve dizlerinin üzerinde neden rahatsız olduğunu söyle." Sesinde hiç kızgınlık yok ama yanaklarım kendiliğinden ısınıyor.

"Um... Bilmiyorum."

"Vücudun hakkında iyi hissetmeni istiyorum Mia. Benimleyken rahat olduğunu söyledin ama gerildin."

Kızardığımı görmesin diye yastığın altına saklanma isteğimle savaşıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sessizdin, bana dokunmuyordun ve seni göremiyordum..."

"Manzarayı seyreliyordum. Her açıdan çok güzelsin." Beni sırtüstü çevirip parmaklarını karnımda gezdiriyor. "Sana ne yapacağını söylemem seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, tabii ki etmiyor. Bu tahrik edici bir şey. Kontrolün sende olması hoşuma gidiyor. Ben sadece..." Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında olarak sertçe yutkunuyorum. "Seni görmem ya da ellerini üzerimde hissetmem gerekiyor ki aramızın iyi olduğunu bileyim, benden, bizden ve seksten hoşlandığını bileyim."

"*Bizden* hoşlanıyorum Mia. Senden hoşlanıyorum ve..." Burnumu öpüyor, "...seks alışılmışın dışında. Konuş benimle, tamam mı? Konuşmazsak nelerden hoşlandığınızı öğrenemeyiz. Yanlış bir şey yapıyorsam ya da seksin herhangi bir kısmından hoşlanmıyorsan bana her zaman söyle. Ve eğer egomu okşamak istiyorsan, doğru yaptığım şeyleri de söyle."

Ayağa kalkıyor ve yarım dakika sonra elinde bir bezle boxer şortuyla geri geliyor. Bacaklarımı açıp sıcak, nemli bezi amıma bastırıyor.

"Her iki şekilde de işe yarar, Nico. Ne istiyorsan bana söylemek zorundasın. Bu işte yeniyim."

"Biliyorum. Harika gidiyorsun bebeğim." Bacaklarımın arasını siliyor, dirseğinin üzerinde yükselip bana bakıyor. Dövmeli boynundaki iki tendon, sıkı daireler çizen çenesinin ritmiyle nabız gibi atıyor. "Benim kızım maceracıdır," diyor ve başını eğip köprücük kemiğimi öpüyor. "Kendinden emin..." Sıcak nefesi

Meme ucumu dişlerinin arasına almadan önce tenimi ısıtıyor ve nefesim yeniden kesiliyor. "Talepkar... cesur..." Boğazımın sütununda dikey bir çizgi oluşturacak şekilde öpüyor. "İstekli..." diye fısıldıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

Nefes almıyorum. Kanım şehvetle kaynıyor, ama her kelime beni bir kurşun gibi delip geçiyor. Ben *onun kızına* hiç benzemiyorum. Listelediği özelliklerin hiçbirisi benim karakterimde yok. Boğazım o kadar daralıyor ki hayal kırıklığından boğulacağımdan korkuyorum ama bunu bir kenara itip onu bir öpücük için aşağı çekiyorum.

Bunların hepsi olabilirim. Sanırım.

Umarım.

Sadece bir günlüğüne benim oldu ama onu asla kaybetmek istemiyorum.

"Tekrar içeri girmek istiyorum bebeğim," diyor küçük bir gülümsemeyle, uzaklaşarak. "Bir kez girdikten sonra çıkmak istemeyeceğimi söylemiştim."

"Gitmeni istemiyorum ama üniversite için hazırlanmalıyım. Eminim yakında ofiste olman gerekiyordur."

"İki şey var: Birincisi, mecbur kalmadıkça üniversiteden bahsetme bebeğim. Bu kadar genç olmandan nefret ediyorum. Ve ikincisi: İşti siktir et. Burada kalıp bütün gün seks yapacağız."

Mideme bir darbe daha indirdi. Yaş farkının bir sorun olduğunu biliyordum ama hayatımın bir bölümünü saklamak zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim.

"Yaşımla ilgili bir şey yapamam," diyorum bileziklerimle oynayarak. "Yatakta bir gün kulağa ne kadar cazip gelse de-" Finallerin yaklaştığını söylemeden önce dilimi ısırıyorum. "Hazırlanmam gerek."

"Tamam. Daha sonra evine uğrarsın. Daha fazla kıyafet topla ve okuduğumuz kitabı al."

Cumartesi günü bizde kaldığında, onu yatağımda göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki uyuyamadım, o da beni yatırdı ve sessizce *Alice Harikalar Diyarında*'yı okudu.

"Hoşuna gitti mi? Sadece uykuya dalmama yardım ettiğini sanıyordum."

"Benim seçeceğim bir kitap değil ama sıkıcı da değildi." Ayağa kalkıyor, üzerine bir eşofman geçiriyor. "Haydi. Hareket et. Bugünlük bu kadar yeter, böylece seni tekrar çıplak bırakabilirim."

YİRMİ DÖRT

Mia

Salondan çıkmak için ayağa kalktığımda KIVRANMAMAYA ÇALIŞIYORUM ama Nico'nun beni dört ayak üzerine yatırması hiç de yardımcı olmadı. Bu sabahki seks dün gecedен tamamen farklı bir deneyimdi ve dürüst olmak gerekirse bugün daha çok hoşuma gitti.

Daha kendindeydi, artık beni incitmekten endişe etmiyordu. Her saniyeye hükmediyor, emirler yağdırıyor ve beni istediği pozisyonlara sokuyordu. Umarım seks hayatımızı kontrol etmeyi bırakmaz çünkü onun sahiplenici, talepkâr tonunu seviyorum. Ne istediğini, benim ne istediğimi ve bunu nasıl gerçekleştireceğini biliyor.

"O kadar hızlı değil, kedicik." Koridora adım attığımda Brandon yolumu kesiyor. Beni bir köşeye sıkıştırıyor, kaşlarını çatmış yüzünü buruşturuyor. "Konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Bundan emin misin? Duyduğuma göre sana gösterilen ilgiden hoşlanmıyormuşsun. Adamlarım onlardan kaçtığını, onları geri çevirdiğini söylüyor."

Kollarımı kavuşturuyorum, umarım bu bana doğru bastırmasını engellemeye yeter. "Adamların haklı."

"Sana ödülден kim bahsetti?" Parmağını göğsümdeki kumaş çizgisi boyunca kaydırıyor ve cevap vermeyince çenemi eğiyor. "Justin'di, değil mi? Arsız herif. Onunla sonra ilgileneceğim, sen de..." Başparmağını çenemde gezdiriyor. "Top oynamak için son bir şansın var. Önce bunu istiyorum, Mia."

"Yine de arkadaşlarının benimle sayı yapmaya çalışmasına izin veriyorsun. *Seni istediğimi* söylemenin garip bir yolu bu."

"Ben *seni* istemiyorum. Amını istiyorum. Arada fark var."

Dişlerimi sıkıyorum, midemdekileri yüzüne fırlatma tehdidinde bulunan mide bulantısını bastırıyorum. Belki de bunu kabullenmeliyim. Mermi-

Yıldız oyun kurucunun üzerine kusmak üniversite kariyerimin en önemli olayı olacaktı.

"Çok geç kaldın," diyorum sertçe yutkunarak. "Ben de amım da kapıldık."

Bir kaşını kaldırıp bana bakıyor, züppe yüzündeki şaşkınlık çabucak kayboluyor. "İyi deneme, kedicik. Buna kanmayacağım. Oğullarım şimdiye kadar iyi oynadı ama sen eğlenceyi mahvetmek zorundaydın, değil mi? Sana çıkma teklif etmek yerine elleşeceklerini düşün."

"Bu cinsel saldırı. Sen bile bunu sipariş edecek kadar aptal değilsin."

Bir elini yan tarafımda gezdirerek tiksintiyle ürpermeme neden oluyor. "Kıvrımlı kışını tokatladıkları için onları yargılayacaklarını mı sanıyorsun? Bundan şüpheliyim. Bakalım sürünerek gelip seni sikmem için bana *yalvarman* ne kadar sürecek?" Popomu okşuyor ve refleks olarak dizimi kasıklarına çarpıyorum.

"Bir daha bana elini sürersen olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın." Nefesini ve taşaklarını tutuyor, iki büküm olmamak için şaşırtıcı derecede iyi bir iş çıkarıyor. "Yirmi bin dolar," diye homurdanıyor, yüzü renkten renge giriyor. kaleydoskop. "Ve oyunu kampüsteki herkese açıyorum." İşte bu kadar.

Bu kâbus gibi ekosistemin tüm erkek nüfusu tarafından taciz edilme düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. Boş koridorlarda beni köşeye sıkıştıran, üçüzlerin bana öğrettiği kendini savunma hareketlerini kullanmaya zorlayan iğrenç, paraya aç erkeklerin görüntüleri gözümün önüne geliyor.

Brandon'ın arkadaşlarında para sıkıntısı yok ama burada ailelerinin yatları ve okyanus manzaralı malikaneleri olmayan pek çok öğrenci var.

"Buna cüret edemezsin..." Sert nefesler alıyorum, öfkeli sinirlerimi kontrol ediyorum. "Brandon, bu hiç komik değil."

Cevap vermiyor, muzaffer bir gülümsemeyle uzaklaşıyor, ben ise panik atağın dallarını koparmaya çalışıyorum. Azalan kalabalığın içinde Blair'in sıkı bir arkadaş grubuyla çevrili olduğunu gördüğümde bunun faydasız olduğunu anlıyorum. Kıskançlık yüzünü kırmızıya boyarken, yumruklarını sıkıp açarak sessizce kaynıyor.

Anaokulundan beri hayatımı çekilmez hale getirdi. Neler yapabileceğini biliyorum... Yirmi büyük ödülde daha fazla acı verebilir. Yıllar boyunca bana yaptığı zulüm gözlerimin önünden geçiyor ve midemi daha da bulandırıyor.

İşte bu kadar. Artık nane bile yardım edemez.

Üçüzlerin binaya girdiğini belli belirsiz fark ediyorum ama yaklaşımlarını beklemiyorum. Banyoya doğru koşuyorum, ilk kabine dalarken bir elimle ağzımı kapatıyorum ve tuvalete eğilip dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kapı tekrar açılıyor, muhtemelen Cody, Colt ya da Conor peşimde, kahvaltım ve kahvem tuvalete dökülürken. Üçüzlerin neden hâlâ benim yanımda olduklarını bilmiyorum ama bir yıldır arkamı kolluyorlar ve onları kaybetme düşüncesi kalbimi ikiye bölüyor.

Dalga dalga gelen güçlü ürpertiler tüylerim diken diken oluyor. Boğazım yanıyor. Gözlerim sulanıyor. Kusacak bir şey kalmadı ama kuru kabarcıklar hafiflemiyor.

Burada her kim varsa yaklaşıyor, arkamda belirliyor, tek kelime etmiyor. Saçlarımı toplayıp yolumdan çektiklerini hissediyorum.

Tek kelime edemiyorum, hala tuvalete tükürüyor ve acınası iniltiler arasında nefes nefese kalıyorum.

Saçlarım sırtımdan aşağı
dökülüyor. Ayak sesleri hızla
geri çekiliyor.

Kapı çarparak kapanıyor ve burnuma yanık kokusu çarpıyor.

Zihnim Brandon'ın etrafında dönmeyi bırakıp yanan şeye odaklanıyor.

Koku o kadar güçlü ki ben-

Sırtıma yoğun bir sıcaklık yayıldığında ağzımdan acı dolu bir çığlık dökülüyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*...

Ayağa fırlıyorum, etrafımda dönüyorum ve lavaboların üzerindeki aynalarda yansımamı yakalıyorum. Alevler sarı buklelerimi kuru otlardaki ateşten daha hızlı tüketiyor.

Adrenalin devreye giriyor, duyularım keskinleşiyor. Musluğu çeviriyorum ve başımı suyun altına sokuyorum.

Tam o sırada yangın alarmı çalmaya başlıyor ve sıkıntılı çığlıklarımı bastırıyor. Bir saniye sonra fiskiyeler saçlarımı, yüzümü ve kıyafetlerimi ıslatıyor.

Su çıplak sırtıma vuruyordu ama. Üzerimde bir bluz vardı. Arkama uzanıyorum, kumaşta büyük delikler açıldığını hissediyorum, tenim sıcak ve hassas.

Yavaşça başımı kaldırıp bakıyorum, ilk çılgınlık geçiyor, yerini yaklaşan kıyamet duygusu alıyor.

Saçlarım artık yarı uzunluğunda. Saniyeler önce kıcıma düşen bukleler kürek kemiklerime ancak ulaşıyor.

Banyoyu ıslatan fiskiyelerin gizlediği gözyaşları dökülüyor. Dizlerime sarılarak yere yığılıyorum.

"Mia?" Colt kafasını kapının arasına soktu. Gözleri bana takılıyor ve kapının duvara çarpmasına izin vererek içeri dalıyor. "Ne oldu lan?! Cody! Gel buraya!" Islak zeminde diz çöküp omuzlarımı kavırıyor.

"Dokunma bana," diye boğuluyorum, gözyaşlarımı yutuyorum. "Acıyor..."

"Tanrım, tatlım, saçların..." Parmaklarını hasarlı buklelerimin arasında gezdirerek sözünü kesiyor. "Kim yaptı bunu? O muydu?"

Cody kapı aralığından aynalara doğru başını sallayarak, "Blair," diyor. "*Ondan uzak dur, sürtük,*" kırmızı rujla yazılanları okuyor.

Fiskiyeler kapanıyor ve bina aniden kasvetli, trajik bir sessizliğe gömülüyor. Conor, Cody'yi kenara iterek Bay Finch'e yer açar, Finch iki adım ötede durur, değerlendirici gözleriyle manzarayı inceler.

"Bayan Harlow, tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

Colt bileklerimi kelepçeleyip beni yerden kaldırırken dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. Beni çenesinin altına sıkıştırıyor ama kollarını bana dolamadan duruyor.

"Mia, sırtın... ilk yardım görevlisini görmen gerek."

"Ben iyiyim. Evde yanık kremim var." Sakinleştirici bir nefes alarak gözyaşlarımı siliyorum, ama acınası iniltilerimi içimde tutma çabalarımın rağmen yanaklarımdan küçük nehirler akıyor. "Beni eve götürebilir misin?"

"İsrar etmek zorundayım-"

Cody, "Onu duydunuz," diyerek Bay Finch'in sözünü keser. "Eve gitmek istiyor, o yüzden eve gidiyor. Ve Blair'in Pazartesi günü burada olmadığından emin olsan iyi olur."

"Blair Fitzpatrick mi? O muydu..." Parmağını havada döndürerek beni işaret etti, "...bunu yapan o muydu?"

"Bilmiyorum. Kimseyi görmedim."

"O olduğunu biliyorsun," diyor Cody, sesi bağırmanın bir seviye ötesinde. "O bir psikopat. Bunu yanına bırakma."

"Onun sözüne karşı benim sözüm. Hiç tanık yok. Kampüsün öbür ucunda onlarla birlikte olduğuna kaç kişinin kefil olacağını tahmin etmek ister misin?" Alnımı göğsüne yasladım. "Lütfen beni eve götür."

"Sence Thalia ya da Cass saçını biraz düzeltebilir mi?" Cody garaj yoluna park ettiğinde Conor kardeşlerine soruyor.

"Ben kendim yaparım." Başımı Colt'un kucağından kaldırıyorum. "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Blair saçımı ilk kez mahvetmiyor. İlkokuldayken sürekli sakız yapıştırırdı ve anaokulunda beni makasla kovalar, bıçakların arasına ne sıkıştırırsa koparırdı. Derimi de kesmişti. İşte o zaman öğretmen içeri girdi ve beni köşede saklanırken, kanlar içinde ve ağlarken, saçlarımın tutamları yere dökülmüş halde buldu.

Colt elimi sıkarak, "Umarım seni burada yalnız bırakacağımızı düşünmüyorsunuzdur," dedi. "Biz kalıyoruz."

"Hayır, kalmıyorsunuz çünkü ben kalmıyorum. Nico'ya birkaç şey alıp bu gece onunla kalacağımıza söz verdim."

"O kaltağın saçını yaktığını duyana kadar bekle," diyor Cody, arabadan inip arka kapıyı açarken. "Kendini kaybedecek." Elim tutup çıkmama yardım etti.

"Öğrenmeyecek. Ona söylemeyeceğine söz ver," diye yalvarıyorum evime girerken.

"Neden olmasın?" Conor buzdolabına doğru koşarak soruyor. "Saçının yarı uzunluğunda olduğunu fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?" Bir paket dil peyniri çıkarıp kendini mutfak tezgahının üzerine attı.

"Bir şeyler hazırlayacağım."

"Neden?" Cody, Conor'ın yanındaki dolaplara yaslanarak soruyor. "Pislik gibi mi davranıyor? Ondan korkuyor musun?"

"Ne? Hayır, tabii ki korkmuyorum ama o... o..." Nico'nun bu sabah söylediklerini hatırlayarak sözümü kesiyorum. *Mecbur kalmadıkça üniversiteden bahsetme.* "Anlamsız sorunlar çıkarmaya başlarsam burada kalmayacaktır."

Bu onun için çok çocukça ve okul sorunlarımı onun kulağından uzak tutmaya kararlıyım.

"Bilmesi gerekir, Mia."

"Peki bunun ne faydası olacak? Ona söylersem saçlarım tekrar uzamayacak. Blair kıskanmaktan vazgeçmeyecek, Brandon beni yatağına atmanın yollarını düşünmekten vazgeçmeyecek ama Nico on yıllık yaş farkının çok fazla olup olmadığını sorgulayacak. Onu daha yeni yakaladım Cody," diye mırıldanıyorum, orada bir yetim gibi dururken. Hayes kardeşler son derece sadıklar ve yalan söylüyorlar, daha doğrusu benim hakkımda bilgi saklıyorlar.

üçüzlerin hafife alacağı bir şey değil. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Onu iki gün içinde kaybetmek istemiyorum."

Üç çift göz sessizlik içinde beni inceliyor. Cody ağır bir nefes vererek yüzünü ovuşturuyor ve *bakışlarını* değiştiriyorlar. "Tek bir şartla uydurduğun hikâyeyi kabul edeceğiz," diyor ve bana sarılmak için kendini tezgâhtan uzaklaştırıyor. "Yavaşla, tamam mı?" Başımı okşuyor. "Ona çok hızlı aşık oluyorsun, Bug."

Ağzım itiraz etmek için açılıyor ama çelişki çıkarken takılıp kalıyor. Nico'ya aşık oluyorum. Neredeyse iki ay önceki Bahar Tatili partisinden beri yavaş ama emin adımlarla aşık oluyorum ve o zamandan beri hiç durmadım.

"Denerim," diyorum ama ciddi değilim.

Nico beni bütünleştiriyor. Mutlu ediyor. Bunu neden bastırayım ki? Çok hızlı olduğu için mi? Yeni çıkmaya başladığımız için mi? Çıktık ama haftalardır birlikte vakit geçiriyoruz. Onun hakkında kendi kız kardeşimi tanıdığımdan daha çok şey biliyorum.

"Bir duş alacağım ve bununla ne yapabileceğime bakacağız." Saçımı işaret ediyorum. "Kendini evinde hisset. Uzun sürmez."

Ben kendimi banyoya kilitlemeden önce kahve makinesi çalışmaya başlıyor. Yıpranmış saçlarım parmaklarımın arasında koptuğunda yine ağlıyorum. Yanık kokusundan kurtulmak için üç kez yıkıyorum ve işim bittiğinde gider tıkanıyor. Duş zeminini kirleten saçları toplamak için iki avuç gerekiyor.

Sırtım bluzumun yaktığı yerden kızardı ama neyse ki su toplamadı. Birkaç kat kremin düzeltemeyeceği bir şey değil. Bir şort giyiyorum ve havluyu göğsüme yakın tutuyorum, parmak uçlarımda oturma odasına girdiğimde yanaklarım sıcak.

"Uzanamıyorum," diyorum üçüzlerin arasına bakarak. Hepsi kahve içiyor, oturma odamda rahat görünüyorlar. Yanık kremi uzattım. "Acaba-"

"Buraya gel." Cody elini uzattı. "Blair'in bundan kurtulmasına izin veremezsin, Bug. Kahretsin..." diye fısıldıyor, kremi sürerken sesi duygularla kalınlaşıyor. "Bunu Nico'ya nasıl açıklayacaksın?"

"Yalan söyleyeceğim, ama sadece biraz."

YİRMİ BEŞ

Mia

Nico elinde bir yığın paket yemekle eve geldiğinde saat yediyi yarılamıştı. Piyanosunun başına oturmuş, aklıma gelen her şeyi çalıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıp gidiyor. Sadece saçım ve ilk kez kaybetmiyorum.

Kulağa ne kadar kötü gelse de zorbalığa alıştım. Acıtıyor ama yıllarca acı çektikten sonra ne beklemem gerektiğini biliyorum. Ağlıyorum ve yoluma devam ediyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? Kendimi savunmak tuvalete sarılmakla ve daha fazla acı çekmemle sonuçlanıyor, bu yüzden durulamak ve tekrarlamak daha kolay.

Nico üzerime eğilip sıcak dudaklarını başımın tepesine bastırduğunda "Hey," diyorum. "Hep bu kadar geç saatlere kadar mı çalışırsın?"

"Saçını neden kestirdin?" diye soruyor, arkamda otururken beni öne doğru kaymaya zorluyor, bacakları kalçalarımı sıkıyor, bir eli ortama dolanıyor.

"Konuşmalara *neden* ve *neyle* başlamayı bırak."

"Hey, bebeğim. Saçını neden kestirdin?"

Arkama yaslanıp kendimi onun sıcak bedenine yaklaştırıyorum. "Benim sorularımı görmezden gelip seninkilere cevap vermemi bekleyemezsin."

Kasları geriliyor, göğsü aniden kırılanlaşıyor. "Belanı arıyorsun Mia. Böyle davrandığın için seni dizime yatırmayacağımı sanma." Elini tuşların üzerine koyuyor ve çaldığım melodiye birkaç nota ekliyor. "Ofisten asla altıdan önce çıkmam. Orada işim bittiğinde restorana, Q'ya ve sahibi olduğum tüm kokteyl barlarına uğrarım. Genellikle dokuz gibi evde olurum."

"Bugün kısa bir gün müydü?"

"Eve yeterince hızlı gidemedim. Sıra sende. Saçını neden kestirdin?"

"Alev aldı," diye itiraf ediyorum, yalanları minimumda tutma konusunda kararlıyım. "Mumlar," diye sessizce ekliyorum ki sesimin kırıldığını duymasın. "Mum ışığında bir banyo yapmak istedim. Mumları yaktım, küvetin üzerine eğildim ve *puf...* benim

Saçlar alevler içinde kaldı. Ne kadar hızlı yandığını tahmin bile edemezsiniz. Bu kadarını kurtarabilmem bir mucize."

Saçımı ön tarafa doğru çekip bluzuma bakıyor. "Siktir... Sırtını yakmışsın. Hastaneye gittin mi? Neden sütyen giyiyorsun? Daha da kötüleştiriyorsun."

Ona sarıldığımda şarkı aniden bitiyor. "Ben iyiyim. Sadece yüzeysel bir yanık. Hassas ama acıtmıyor ve krem de yardımcı oluyor." Konuşmaya başladığında parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Ben iyiyim, tamam mı? Sadece saç. Tekrar uzayacak."

"Biliyorum ama beni aramalıydın."

Gözlerimi kapatıp alnımı onun kine yaslıyorum ve tüm dikkatinin verdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Seni özledim."

Ensemi kavıyor ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor. Şimdiden on numara. Tavsiyeye gerek yok ama ona söylemeyeceğim. Zamanın sonuna kadar pratik yapmaya devam etse de umurumda olmazdı. Dili benimkiyle alay ediyor, tadına bakıyor, dolaşıyor ve bu sabah söndürdüğü acıyı yeniden alevlendiriyor.

İri ellerini eteğimin altına sokarak parmaklarını kalçalarımın batırıyor, tahrik olmuş bir heyecanın uyluklarımı karıncalandırmasına yetecek kadar sert ama morartacak kadar değil. Külotum sıırıslı, damarlarımda sıcak bal gibi akan arzuyla ona sürtünüyorum.

"Aferin kızım," diye homurdanıyor kulağımda, yumuşak derimi ısıyor.

"Bunu tekrar yap."

Kullan beni. Kendini iyi hisset."

Kalçalarımın etrafında dönüyorum, fermuarının sunduğu sürtünmeyi seviyorum. "Seni içimde istiyorum," diye fısıldıyorum, boynumu öperken başımı arkaya yatırıyorum.

"Öksürük, öksürük... her zaman içine girmeyi beklememiz gereken şey bu mu?" Cody bizi şehvet dolu sersemliğimizden kurtarıyor. "Bir oda tutun."

"Bir ev tut," diye karşılık veriyor Nico, ama ellerini kalçalarımın gezdirip omzunun üzerinden bakarken sesi eğleniyor gibi çıkıyor. "Yemekler geldi. Thalia en sevdiğinden gönderdi."

"Tabii ki evet!" Conor ellerini birbirine sürterek neşeleniyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Ne zaman değilsin?" Colt kutuları açarken mırıldanıyor.

"Yemekten önce..." Diyorum ve üçüzlerin izlemediğinden emin olduktan sonra Nico'ya tekrar gizlice sokuluyorum. "Benimle uzaklara gitmeye ne dersin?"

"Bunu birkaç kez daha yaparsan beni istediğin yere götürmene izin veririm."

"Avrupa," diye arz ediyorum, kalçalarımı biraz daha dolaştırarak. "Babam daha önce aradı. Uçaktan atladığım için Monako'ya gitmem için başımın etini yiyor. Hep Grand Prix'yi orada görmek istemişimdir ve sen de yanımda olursan uçuştan sağ çıkma şansım daha yüksek. İşten uzun süre ayrılamayacağını biliyorum ama..." Ona daha çok bastırıyorum, gözleri kapanıyor. "Belki bir hafta?"

Kalçalarımı kavrayıp beni yerimde tutuyor. "Biz yokken her şeye göz kulak olacak birini bulmaya çalışacağım." Başımı öpüyor, üzerinden kalkmam için kalçamı okşuyor, sonra da tabakları getirmek için mutfığa doğru gözden kayboluyor.

Kanepeye oturmak için odayı geçtiğimde ani bir baş dönmesi yaşıyorum. "Anlaşıldı..." İç çekiyorum ve elime düşen ilk kan damlasını izliyorum.

Burnumun yumuşak kısmını iki parmağımla sıkıştırıyorum, diğer elimle de Nico'nun beyaz halısını lekelemeden önce kanı yakalamak için küçük bir kase yapıyorum. Olaylı, stres dolu bir günün ardından burnumun kanaması sürpriz olmadı. Üçüzler beni eve getirdiğinde bunun olmasını bekliyordum.

Cody yukarı baktı, kaşları ortada buluştu. "Kahretsin. Bir tane daha mı? Bekle, bir havlu getireyim."

Nico geri dönüyor, bana bakarken adımları titriyor. "Ne oldu?" Tabakları masaya bırakırken takırdıyor, beyaz tişörtünü sırtından sıyrıyor ve ellerimi siliyor. "Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey, ben iyiyim" diye mırıldanıyorum burnuma bastırıldığı kumaşın arasından.

"Başını arkaya yatır, bebeğim."

Colt'a bakıyorum, açıklamasını umuyorum çünkü şu anda konuşmaya değil ağzımdan nefes almaya ihtiyacım var, yoksa boğazımdan kan damlayacak.

"Aslında bunu yapmanın yanlış yolu bu. Güven bana, kardeşim. O bunu doğru yapıyor. Burnu çok kanıyor."

"Ayda iki, bazen üç kez," diye ekliyor Cody, elinde bir rulo kağıt havluyla dönerken. Conor'a "Zamanla" diyor.

"Senden çok öndeyim." Saatine dokunuyor ve ağzına tavuk şişleri tikiştiriyor.

"Neden zaman tutuyorsun?" Nico tekrar tekrar kalçalarımı okşayarak soruyor. "Burun kanamaları geçirdiği hastalık yüzünden mi? Adını hatırlayamıyorum."

"Von Willebrand. Yarım saat içinde durmazsa onu acil servise götürmemiz gerekecek."

"Yarım saat mi?!"

Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, onu bir şekilde yatıştırmak istiyorum çünkü açıkça endişeli ama ellerim meşgul. "Neredeyse hiç olmuyor," diyorum nefes verirken. "Eğer benimle daha fazla zaman geçirmeyi planlıyorsan, burun kanamalarına alış."

Gözlerim açılıyor, bedenim rüyanın etkisiyle hafifçe titriyor. Yanaklarım, içimde kabaran tatmin edilmemiş acı kadar sıcak yanıyor. Karnımdaki kaslar kasılıyor, kalçalarım karıncalanıyor, orgazm tam orada, çok yakın ama aynı zamanda çok uzak. Yastığı ısıyorum, tatmin edilmemiş arzu beni öfkeliendiriyor.

"Sorun ne?" Nico soruyor, bana onun evinde ve yatağında olduğumu hatırlatarak. "Kötü bir rüya mı?" Ben uyurken üzerinde çalıştığı anlaşılan dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıyor. "Hayır... iyi bir rüyaydı, değil mi?" Elini yorganın altına doğru itiyor ve beni altına çekmek için kalçamdan kavırıyor. "Bana içinde olduğumu söyleyen iyi edersin."

Yüzümü boynunun kıvrımına saklıyorum ve bana dokunmasını engellemek için bileğini yakalıyorum çünkü parmaklarının her darbesi vücudumda yeni bir arzu dalgası yaratıyor.

"Çok erken uyandım, o yüzden o kadar da iyi değil," diye nefes alıyorum sıcak tenine karşı. "Ve evet, içinde sen vardın."

Kız kardeşime dönüşüyorum.

Ben Nico'nun *Alice Harikalar Diyarında* kitabını okurken uykuya dalmadan hemen önce sevişmiştik. Komodinin üzerindeki saate göre aradan bir saat bile geçmemiş ama işte buradayım, sırlısklamım ve yine ona ihtiyacım var.

Elini kavrayışından kurtarıyor, yukarı doğru hareket ediyor, başparmağı meme ucumla oynuyor. "Kızımın bu kadar muhtaç bir şekilde uykuya dalmasına izin veremem. Benimle ilgili gördüğün ilk rüya bu muydu?"

"Hayır. Haftalardır böyle uyanıyorum."

Bana karşı gülümsüyor ve utanç duygusu kayboluyor, ezici ihtiyaç ve kısa bir süre önce söylediği sözler tarafından arka plana atılıyor.

Seni nasıl hissettirdiğimi asla saklama. Sana dokunduğumda tahrik olmamış gibi davranma. Sahiplen. Göster bana. Görmek istiyorum.

Geceliğimi çekip çıkarıyor, baldırlarına yaslanıyor. Bana bakışını seviyorum. Sanki doyamıyormuş gibi. Ellerini kalçalarımın gezdiriyor, dokunuşu nazik ama kendinden emin.

"Kendine dokun," diyor, gözlerim büyüdüğünde sırtarak. "Seni konfor alanının dışına iteceğimi söylemişim Mia. Islak uyandığında beni düşünerek kendini nasıl boşalttığını göster bana."

"Özel bir şey değil," diye mırıldanıyorum, yüzüklerimle oynayarak. "Bana dokunmanı tercih ederim."

"Özel olup olmadığına ben karar veririm." Parmaklarım klitorisime değene kadar elimi yönlendiriyor. "Bu seferlik gözlerini kapatabilirsin. Bir dahaki sefere o zümrütlerin üzerimde olmasını bekleyeceğim. Yavaş başla, bebeğim." Başını eğip göğüslerimin arasında bir çizgi çiziyor, sonra yanıma yerleşip başını dirseğine dayıyor. "Bana devrettirme. Kendine dokun."

Gözlerimi kapatıyorum, sinir demetinin etrafında dönüyorum. Islağım, hazırım ve orgazma çok da uzak değilim ama Nico'nun beni izlediğini bilmek serbest kalmama giden yolu daha da uzatıyor.

"İşte böyle," diyor kulağıma, göğsümü yoğururken. "İşte bu, durma. Rüyayı hatırla." Elini aşağıya doğru kaydırıyor, parmaklarını karnımın üzerinde, beni rahatsız etmeyecek kadar yükseğe açıyor. "Aferin kızıma. Daha hızlı."

Onun sahiplenici ses tonuyla tempomu artırıyorum. Ellerinin acil dokunuşuyla. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti geçiyor ama yanaklarım ısınmıyor. Kendimi güçlü, güzel hissediyorum-

"Kızım," diye homurdanıyor Nico. "Yaklaştığında söyle bana." Boynumda, nabzımın hemen üzerindeki deriyi ısırtıyor. "Parmaklarımdan etrafına geldiğini hissetmek istiyorum."

Zihnim ve bedenim serbest kalmaya doğru hızla ilerlerken tek yapabildiğim "Mm-hmm," demek oluyor.

Utanç kayboluyor. Sadece gelme ve onu memnun etme ihtiyacı var. Orgazmın eşiğinde olan ben olsam da, o bundan daha büyük bir zevk alıyor. İlk günden beri egemenliğine boyun eğmemden başka bir şey istemedi. Hayatımızın her alanında kontrolü teslim etmiş olabilirim ama o izlerken kendime dokunmak bambaşka bir oyun.

"Şimdi," diye nefes alıyorum ve yarım saniye içinde Nico iki parmağını içeri sokuyor, G noktamı okşuyor ve kendine yardım edemiyormuş gibi beni deviriyor.

"Sür onu," diye homurdanıyor orgazm patladığında. "Bırak kendini, Mia. Seni yakaladım."

Kasılıyorum, yatakta debeleniyorum, orgazm yaydan fırlayan bir oktan daha hızlı vuruyor. Yıldızları görmüyorum. Göz kapaklarımın arkasında bütün takımyıldızlarının titreştiğini görüyorum.

"İçeri," diye inleyerek ona uzanıyorum. "Lütfen, girmeni istiyorum."

Boynuma gülümsüyor, bir parça etimi emerek bir morluk bırakıyor. "Benim. *İşaretlendi.*"

YİRMİ ALTI

Nico

Yediden yirmi dakika önce evine vardığımda MIA HAZIR DEĞİLDİ, onu uygun bir randevu için *The Olive Tree*'ye götürebilmek için işten erken çıkmıştım.

Salı günü kollarımda uyandığından beri birlikte fazla zaman geçiremedik ama bugün Cuma ve tüm hafta sonu benimle kalacak.

"*Oğlan bebeğe ne oldu?*" Beni basit bir *selamla* karşıladığında Aisha'ya soruyorum.

Beni mutfağa götürmeden önce bilerek gözlerini deviriyor. Toby'nin elini sıkıp kahvaltı barının yanına oturuyorum, o da bir yığın paket servis menüsünü karıştırıyor.

"Artık kız kardeşimle birliktesin," diyor Aisha buzdolabını açarken. "Seni kızdırmaktan ne kadar keyif alsam da, sanırım çok ileri gitmeden durmalıyım. Bira ister misin?"

"Hayır, ben sürüyorum." Birlikte ne kadar çok zaman geçirsek, şakalaşmamızdan o kadar keyif alıyorum. Küçük bir kız kardeşe sahip olmak gibi. "Sinirlerimi bozmayı bırakırsan senin yerini kim alacak?"

"Israr edersen ara sıra sana bir şeyler atarım." İki şişe Corona çıkararak göz kırpmıyor. "Sadece seninle kötü anılarım olsun istemiyorum."

"Bunun için çok geç. Beni kızdırdığın için orada değilsin, Aisha. Mia'ya davranış şeklin yüzünden oradasın."

Kim bilebilirdi ki? Aisha da kızarabiliyor. Yanakları pembeleşiyor, utanç boynundan aşağı dökülüyor. Yine de Mia'da olduğu kadar sevimli değil.

Erkek arkadaşına hızlı bir bakış atarak sessizce, "Bana ısınıyor," diye itiraf ediyor. "Hatta onu kız kıza bir gece geçirmek için benimle *Rave*'e gelmesi için davet ettim."

Sırtım hemen dikleşiyor, burun deliklerimden öfke fışkırıyor. "Seninle çıkmayacak."

"Affedersiniz?" Aisha savunma moduna geçerek belini kavırıyor. Pembe yanakları kıpkırmızı oldu ve utançtan değil. Sanırım kafamı ısırp koparmak üzere. "Ne tür bir mağara adamı saçmalığı yapmaya çalışıyorsun? Onun hayatını belirleyemezsin. O gidiyor."

Yüce Tanrım. Bugünlerde dünya tam bir çılgınlık. Tek bir cümle ve hemen mağara adamı damgası yiyorum. Kızım için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım için beni dava ediyorlar.

"Doğru cümleleri kitaplarına sakla, tamam mı? Onunla vakit geçirmek istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum! O benim kız kardeşim. *Ailemden* biri." Toby'ye bakıyor, onun ani fikir değişikliğine dikkat edip etmediğini kontrol ediyor. Hepsini göstermelik. Toby de en az benim kadar aile odaklı ve eminim Aisha'nın Mia'ya karşı küçümseyici tavrı onun hoşuna gitmiyor. "Yoksa neden onu dışarı davet edeyim ki?"

"Neden dışarıda olmak zorunda?" Dişlerimi gıcırdatarak tersliyorum. "Eğer gerçekten Mia'yla vakit geçirmek istiyorsan ve Toby'ye puan kazandırmak istemiyorsan, bir kızlar gecesi düzenle. Bana *onu* önemseydiğini göster. Hayatında olup bitenleri umursadığını göster."

"Bunun neresi eğlenceli? Hep evde oturuyoruz!"

"Beklenmeye ihtiyacın var, değil mi? İyi o zaman. Onu konuşabileceğiniz bir yere içmeye götür. İlk fırsatta onu terk etmeyeceğini göster bana. Sana güvenebileceğini göster. Sonra *Rave* hakkında konuşabiliriz."

Aisha uzun, manikürlü tırnağını bana doğrultarak alay ediyor. "Onu neden terk edeyim ki?! Şu anda Toby'yle birlikteyim. Erkek aramıyorum. Clubbing eğlencelidir, Nico. Mia eğlenmiyor ve-"

"Seninle çıkmayacak!" Elimini kahvaltı barına vuruyorum, sabrım taşıyor. "Ya kız kıza bir gece ya da sana hizmet edilmesini istiyorsan *Olive Tree*'de sana özel bir oda ayarlayacağım. Hesabı bile ben öderim ama ben orada olmadığım sürece Mia'yı dansa götürmeyeceksin."

Aisha tekrar ağzını açtığında Toby, "Tartışma," diye araya girdi. "Bu sefer ona karşı kazanamayacaksın."

"Cehennem gibi! Kız onun malı değil! Ya gitmek istediğini söylerse, ha?!" Yaklaşıyor, gözlerinde küçük meşaleler yanıyor. "O zaman ne olacak? Ona yasak mı koyacaksın? Onu kontrol edemezsin!"

Toby yüzünü ovuşturuyor, sakın bir arabulucu olarak aramıza bakıyor. "Onu kontrol etmeye çalışmıyor, bebeğim. Sadece *sana* güvenmiyor. Bu konuşma

üçüzlerden biri olsaydın ya da ben sana katılsaydım farklı olurdu."

Aisha kollarını göğsünde kavuşturuyor, gözle görülür bir şekilde incinmiş. "Ne olmuş yani? Ona bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, bana meydan okumak için çenesini kaldırarak. "Onun arkasıdayım. Ona bir şey olmasına asla izin vermem."

Aisha'yı son birkaç yıldır *Q and Rave*'de birkaç kez gördüm. Üç kadeh içtikten sonra dikkatini sadece bardan onu süzen erkeklere veriyordu. Belki Toby'yle birlikte olduğu için değişmiştir ama *belki* de Mia'nın güvenliğini riske atacak kadar değil.

Biriyle ilgilenmeyeli yıllar olmuştu. Kaya'ya göz kulak olma ihtiyacı Mia'nınkinin yarısı kadar bile yoğun değildi. Kaya daha çok Aisha gibiydi, işimi yapmama izin vermiyordu.

Mia bana nefes almam için yer veriyor. Yapmama izin verdiği her küçük şey korumacılığımı bir çıkış sağlıyor. Onun yanındayken reflekslerimi bastırmama gerek kalmıyor. Arabada kemerini bağlamama ya da gece yatarken üstünü örtmeme aldırıyor.

Yine de kendimi kaptırmamak için paranoyamı azaltmam gerekiyor. Mia'yı *sürekli* kucagımda, göğsüme doğru kıvrılmış bir şekilde istediğimi düşünürsek, çizgiyi aşmak için çok fazla dikkatsizlik gerekmez, ama onu bu şekilde boğamam. Kanatlarını açarken ona göz kulak olmak için buradayım, onları koparmak için değil.

Ama bu onun güvenliğini riske atacağım anlamına gelmiyor.

Aisha işler kötüye giderse Mia'nın yanında olacağını kanıtlamak zorunda. Birkaç hafta önce küçük kız kardeşinin bizimle masa oyunu oynamasını istemişti, yani hiçbir şey onun lehine konuşmuyor.

"Senin arkan bile yok, Aisha," diyorum şakaklarıma masaj yaparak. "Arkadaşlarını tanımıyorum ve Mia konusunda sana güvenmediğimden eminim."

"Lütfen tartışmayı kes," diyor Mia ve hepimiz mutfağın sorunsuzca açık plan bir koridora dönüştüğü yerde duran ona bakıyoruz. "Gitmek istemiyorum."

"Dün gece söylediğin bu değildi," diyor Aisha. "Seni kontrol etmesine izin verme! Bu yanlış, kardeşim. Gidiyorsun."

Mia başını usulca sallıyor. "Sorun değil. Canım dans etmek istemiyor zaten." Ellerini kısmen gizleyen uzun kollu, gri, vücuda oturan bir kazak ve kirli pembe bir önlük giyiyor. "İyi görünüyor muyum?" diye soruyor bana, ayak bileğindeki botun üzerinde dönerek. "Yoksa yeterince süslü değil miyim?"

"Mükemmel, bebeğim. Gel buraya."

Şimdi bar taburesinde oturuyorum, neredeyse göz hizasında. Çenesini işaret parmağımla başparmağım arasında kavriyorum, ağzının içine gömülüp

o bağımlılık yapan düşüklük için. Hiçbir şey beni onun yakınımnda olması kadar sakinleştiremez.

O, içimde dolaşan tüm öfkeye karşı bir panzehir.

Parazit ve karmaşa, net düşünebilmem için yeterince temiz. Mia genç. Eğlenmeli. Kız kardeşini özlediğini ve Aisha'nın onu dışarı davet etmesinin onun için dünyalara bedel olduğunu biliyorum.

"Gitmek istediğini mi söyledin?" diye sordum.

Yüzü kızarıyor, kızarmanın izi bile yok. "Evet."

Sırtını göğsüme bastırarak onu döndürüyorum ve omzunun üzerinden Aisha'ya bakıyorum. "Uzlaşalım. *Q, Rave* değil. Kabini ben tutarım. Fedailerden biri bütün gece Mia'ya göz kulak olacak ve Mia sadece fedainin verdiklerini içecek."

"*Fedai* mi?!" diye öfkeleni, daha da kızardı. "Onun her hareketini sana rapor etsin diye mi? Hayır. Böyle bir şey olmayacak, *bebeğim*. Ona güvenmelisin!"

"Güvenmediğim sensin. Eğer onu terk edersen, en azından birinin ona bakıyorum. İster kabul et ister etme, Aisha."

"Fedai umurumda değil, abla," diyor Mia sessizce. "Nico'ya ne yaptığımı söylese bile sorun değil. Onun onaylamayacağı bir şey yapmayı planlamıyorum."

Tanrım, bana o kadar uyuyor ki.

Aisha'nın dudak büküşü kayıyor ve geniş, kendinden emin bir sırıtışa dönüşüyor. "Yani, yanımızda güvendiğin biri olsaydı, fedaiye gerek kalmazdı, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatarak başımı sallıyorum. Bir planı olduğunu söyleyebilirim. Bu konuda benimle sonuna kadar savaşıacak.

Eşiyle karşılaştı.

"Tamam, peki. Bu iş daha bitmedi. Bir tane istemediğine emin misin?" diye cıvıldıyor, bir şişe Corona sallayarak.

"Eminim. Televizyonun karşısında bira içip pizza yemek yerine bizimle *Olive Tree*'ye gelmeye ne dersin?"

Ağzı biraz açık kalıyor. "Ne yani? Çifte randevu gibi mi?" Toby'ye bakıyor ve birasını tezgâha çarparak daha da genişliyor. "On dakika içinde hazır olurum!" Aceleyle odadan çıktı.

Yatak odasının kapısı Aisha'nın arkasından kapanır kapanmaz Toby başımın arkasına vuruyor. "Sağ ol dostum. Mia'yı dışarı çıkardığında sevişecektik."

"Eminim bugün çoktan yapmışsınızdır. Mia bütün hafta sonu benimle kalacak. Pazartesiye kadar ev size kalacak. Aisha'yı en son ne zaman yemeğe çıkardın?"

Toby omuz silkti, menüleri çekmeceye tıktırdı. "Benim kızım seninki gibi değil. Kur yapmaya ihtiyacı yok."

"Yine de zararı olmaz, değil mi?"

"O kadar surat asma," diye kıkırdadı Mia. "Seks bekleyebilir. Aisha sana bunu söylemeyecek ama bir seks partneri olmaktan daha fazlasını istiyor."

"Öyle! Bana bu saçmalıkları anlatma. Onu sevdiğimi biliyorsun."

Tek kaşımı kaldırarak sandalyemde dönüyorum. "Numaramı mı kaybettin, dostum? Neden haberim yok?"

Beni neden aramadığını açıklamak yerine, önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Onu tanıdığımdan beri ilk kez gururla aşık olduğunu itiraf etmeseydi belki de önemli olmazdı.

"Peki, akşam yemeği o zaman," diye mırıldanıyor. "Üstümü değiştireyim."

Ellerimi Mia'ya doladım, çenemi omzuna koydum. "Sana güvendiğimi bildiğini söyle bana."

"Güveniyorum," diye sessizce itiraf ediyor, parmaklarımla oynuyor. "Bunu yapman hoşuma gidiyor." Başını biraz geriye yatırıp kulağıma fısıldıyor. "Bana çok değerliymişim gibi sarılman."

"Çoğu zaman tek yapmak istediğim bu bebeğim. Eğlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum ama artık benimsin ve her zaman güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Topuklarının üzerinde dönüyor, parmakları tekrar elmacık kemiklerimin üzerinde ve dudaklarıma en yumuşak, en tatlı öpücüğü konduruyor. "Ben seninim. Senin kızınım. Ve senin kızın kendisine söyleneni yapar."

"Yatakta, Mia. Bu yatakta geçerli."

"Her yerde," diye ısrar ediyor. "Eğer içime sinmeyecek bir şey yaparsan sana söylerim, ama söyleyene kadar, ne kadar kontrolcü olduğunu umursamadığımdan emin olabilirsin."

Bunu söylememeliydi.

Paranoyamı yönetmek iyi bir günde bile imkânsız bir görev. Mia'nın irademe boyun eğeceğini bilmek, zorba kişiliğimi dizginlememi çok daha zorlaştırıyor.

Aisha söz verdiği gibi on dakika içinde hazır oluyor ve yarım saat geçmeden Mia okyanusa bakan pencerenin kenarındaki en sevdiğim masada karşıma oturuyor. Buraya gelirken saçlarını arkadan bağlamış, yüzünün etrafında dans eden birkaç sarı bukle bırakmış, menüyü incelerken benimle alay ediyor, dudakları öpücüklerimden şişmiş, gözleri cam gibi, mutlu, rahat.

O muhteşem. Çok muhteşem.

Elini yakalıyorum, parmaklarımı parmak eklemlerinde gezdiriyorum. "Ne yiyorsun?" diye soruyor.

"Sen seç. Neyi sevdiğini bilmek istiyorum."

Başka bir gülümseme, göğsümde başka bir sıkışma. Kimse ona dokunamasın ya da bakamasın diye onu yatak odama kilitlemek istemem gerçeküstü. Resmi olarak bir haftadır çıkıyoruz ama bu gece onu ilk kez dışarı çıkarıyorum. Kendimi kaptırmamak için atmam gereken milyonlarca adımdan ilki bu.

Garson masanın yanında duruyor, gözleri dördümüzün arasında gezinirken Mia'da bir saniye fazla kalıyor. Bu, omurgamın metal bir çubuk gibi dikleşmesi için yeterli.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye soruyor.

"Evet." Aisha menüyü yere bırakarak ışınlanıyor.

O ve Toby siparişlerini verirken ben Mia'nın güzel yüzüne odaklanıp diğer her şeyi bastırıyorum.

Sıra ona geldiğinde, "Başlangıç olarak ızgara karides ve hellim alacağız," diyor. "Ve buradaki souvlakis'in en iyisi olduğunu duydum, bu yüzden Yunan salatasıyla birlikte iki kez alacağız. Bir bardak Chablis ve..." Menünün üzerinden bana bakıyor.

"Su," diyorum.

"Ee? Ne var ne yok?" Aisha hepimiz içkilerimizi içtikten sonra soruyor. "Ben yeni bir kitap yazıyorum ve siz ikiniz..." Mia ve beni işaret ediyor, "...benim ilham kaynağımsınız."

Mia'nın yanakları anında parladı. "Lütfen yapmayın. Kitapların seks dolu. Bizi hayal etmeni istemiyorum..."

Aisha ciyaklayarak koltuğunda zıplıyor. "Seks mi *yaptınız*?!" diye fısıldayarak bağırıyor. "Aman Tanrım! Ne zaman?! Neden bana söylemedin?" Mia'yı şakacı bir şekilde itiyor. "İyi miydi? Acıttı mı?"

Mia masa örtüsünü yoğurarak, "Bundan bahsetmiyoruz," diye mırıldandı. "Bana kitaptan biraz daha bahset."

"Tanrım, çok namuslusun. Hadi ama, bana bir şey ver! *Herhangi bir şey*! Sana iyi davrandı mı? Seni boşalttı mı?" Masanın üzerinden bana sivri bir bakış fırlatıyor. "Sen daha iyi-"

"Sinirlerimi bozmayı bıraksan iyi olur."

Gözlerini deviriyor ama konuyu değiştirerek fotoğraf çekimi için tuttuğu bir modelden şikâyet ediyor.

"Başından beri Cass'e asılıyordun," diyor bir lokma yemeği şarapla yıkarken. "Logan'ı Noah ve Cass'le içeri girdiğinde görmeliydin."

adamı tezgahın üzerine eğilmiş, üstsüz, ona bakarken buldum." "Tahmin edebiliyorum. Logan da en az benim kadar çabuk sakinleşiyor."

"Şey, ona vurmadı ama sohbet etmek için dışarı çıkardı ve geri döndüklerinde adam bir daha Cass'e bakmadı bile."

"Muhtemelen onu sikini yedirmekle tehdit etmiştir," diye gülüyor Toby.

"Belki de." Omuz silkiyor ve gözleri parlıyor. "Ve aman Tanrım, vaftiz oğlun ne kadar da tatlı? Gerçekten sevdiğim ilk bebek o. Hepsi mızımız ama Noah çok tatlı."

Şimdi ona bakınca, Toby ile ne kadar mutlu olduğunu, fırsat buldukça ona dokunduğunu ve her hareketini hayranlıkla izlediğini görünce, aralarındaki bu şeyin hızla tırmanacağına dair bir his var içimde. Yıl sonuna kadar evlilik, birkaç ay sonra da çocuk.

Yollarımız ayrılmadan önce iki saat boyunca yemek yedik ve konuştuk ve Mia evimde tek başına kaldı. Toby ve Aisha restoranın dışında bir taksiye atlayıp içki içmek için *Tortugo*'ya gidiyorlar ve üçüzler her zamanki gibi parti yapıyorlar.

Bize iki kadeh şarap dolduruyorum, eski müşterilerimden birinden gelen çok sıkıntılı bir sesli mesajı dinliyorum, sonra Mia mutfığa girerken asistanımı arıyorum.

"Bir dakika bebeğim," diyorum, başını öpüyorum ve Jasmine cevap verdiğinde ona bir bardak şarap uzatıyorum. "Jas, yarın ofiste sana ihtiyacım var. Arnold Grey geçen hafta tüm parasını çekmiş ve az önce arayıp her şeyini kaybettiğini söyledi."

"Sürpriz, sürpriz," diye kulağıma şarkı söylüyor. "Ona bunu yapmamasını söylemiştin. Neden ona yardım ediyorsun? Kapıya vurmadan önce ne tür şeyler söylediğini hatırlatmama gerek var mı?"

Mia'yı oturma odasına kadar takip ediyorum, orada piyanonun yanına oturmuş, sanki bütün gün bunun için kaşınıyormuş gibi parmaklarını oynatıyor.

"Karma onu geri aldı, sence de öyle değil mi?" Jasmine'e Mia'nın arkasına oturmasını söylüyorum. "Elinde ne kaldıysa dokuzda buraya geliyor. Onun için ayarlanmasını istediğim işlemleri sana göndereceğim."

"Evet, tamam. Orada olacağım. İşlemleri bana gönder."

"Bir saat içinde," diye onayladım, aramayı kestim ve dudaklarımı Mia'nın boynunda gezdirdim. "Bir dahaki sefere burada oynadığında, Bahar Tatili partisindeki tül eteğini giymeni istiyorum."

"Neden?" Narin parmakları klavyede bir aşağı bir yukarı hareket ederek Allan Rayman'ın "Lucy The Tease" şarkısını çalıyor.

"Seni burada ilk gördüğümde kafamı o eteğin altında hayal ettim. Bunu gerçeğe dönüştürmenin zamanı geldi."

Kıvranıyor, nefesi kesiliyor, kelimelerimin çizdiği imgeler onu ıslatmaya yetiyor. Benim için hazır.

"Şarkı söyle bebeğim," diye fısıldıyorum kulağının dibine, elim dizinden kalçasına kadar uyluğu boyunca geziniyor.

Söylüyor, şarkı söylerken arkasına yaslanıyor, her kelime duygularla ağırlaşıyor. Umarım sadece şarkı söylemiyordur.

Umarım her kelimesinde ciddidir.

YİRMİ YEDİ

Nico

İŞ, İŞ, İŞ.

Yirmi dört-yedi çalışmam beni hiçbir zaman rahatsız etmedi. Ofiste olmadığım zamanlarda diğer işlerimi ziyaret ediyor, acil durumlarla ilgileniyor ya da birbiri ardına gelen telefonlara cevap veriyorum.

Mia benim olalı bir aydan az oldu ama şimdiden işten bıktım. Kokteyl barları ve kulüpleri satın alarak ve akşamları geç saatlere kadar ofiste geçirerek bir boşluğu doldurduğumu fark etmemiştim. Hiçbir zaman eve koşturmak için bir nedenim olmadı ama Mia'dan beri tek yaptığım bu.

Ya da en azından deniyorum ama kaderin cilvesine bakın ki geçtiğimiz ay tam bir kâbus oldu. Bir telefon gelmeden bir saat bile geçmiyor. Sorunsuz bir gün bile geçmedi. Dikkatimi gerektiren bir şey olmadan bir akşam bile geçmedi.

Bu akşam Theo ve Thalia ile sinemaya gitmemiz gerekiyordu ama Mia'yı almadan yarım saat önce kokteyl barlarımdan birinde bir boru patladı. Sevgilimle geçireceğim bir akşam yerine dört saatimi kargaşayı kontrol altına almakla geçirdim.

Dokuz buçukta geldiğimde Aisha, "Kanepede uyuyor," dedi. "Kendini iyi hissetmiyordu."

"Neden? Sorun ne?" Koridoru geçip doğruca oturma odasına gidiyorum.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor, arkamdan geliyor. "Regl döneminde. Bu gece kalacak mısın?"

Onu evime geri götürecektim ama Mia kanepeye kıvrılmış, bir yastığa sarılmıştı. "Öyle görünüyor. Neden?" Kanepenin arkasından bir battaniye alıp Mia'nın üzerini örtüyorum ve onu nazıkçe kendime çekiyorum, göğsüm yastığın yerini alıyor.

"Nedeni yok," diyor Aisha, gülümsemesini bastırarak. Paylaşmak istemediği somut bir nedeni olduğunu söyleyebilirim. "Ben çıkıyorum, hepsi bu. Ben burada kalacağım."

Bu gece Toby'lerdeyiz, o yüzden dönmemi bekleme." "Seni özlemeyeceğim."

"İçimde özleyeceğine dair bir his var," diye kıkırdıyor ve omzuna bir çanta atıyor. "İyi eğlenceler. Dışarıda geçireceğimiz geceyi unuttuğumu sanma. Erteledik ama birkaç hafta içinde gerçekleşecek."

"Dediğim gibi. Q, bir fedai ve ben Mia'yı oraya götürüp getireceğiz."

"Bunu göreceğiz," diye cıvıladı, koridorun yarısını çoktan geçmişti. "Bir planım var."

Eminim vardır.

Mia kıpırdanıyor, sanki uykuda bile varlığını hissediyormuş gibi bana daha sıkı sarılıyor. Bir elini göğsümde tutup tişörtü yumrukluyor, bir bacağını dizinden büküp kalçalarımaya dayıyor.

Parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirerek ve akıl sağlığım ile ilgili endişelerim artarak bir film izlemeye razı oluyorum.

Mia iyi olmadığında vücudumdaki her kasın acı verici bir şekilde gerilmesi normal olamaz. Günler geçtikçe karakterimin kontrolcü ve aşırı korumacı tarafını evcilleştirmek daha da zorlaşıyor... hislerim karasevdadan tehlikeli bir şekilde aşka yakın bir şeye dönüşüyor.

Zamanın yarısında paranoyamla savaşıyorum, Mia'nın sürekli gözetime ihtiyacı olmadığına kendimi inandırıyorum. İlgi çekmek için aptalca numaralar yapmayacağına, erkekleri ona dokunmaya teşvik etmeyeceğine.

Çenem sıkılıyor ve öfkem alevleniyor. Bu düşünce zincirini raydan çıkarıp tekrar filme odaklanıyorum.

The Wolf of Wall Street'in yarısında eve biri girdi. Aisha topuklu ayakkabılarla çıkmıştı ve az önce içeri giren her kimse oturma odasına doğru tıkırdamıyordu.

Ayak seslerini ve karo zemin üzerinde sürüklenen bir şeye benzeyen sesleri dinlerken Mia'yı tutuşum sıkılaşıyor. Mia'yı ters çevirip içeri giren her kimse ağzını burnunu kırmaya hazırım ama beş saniye sonra bambaşka bir nedenden ötürü gerginim.

Mia'nın babası koridorun ağzında duruyor, gözlerini bana dikmiş, kaşlarını kaldırmış, elinde küçük bir bavul.

"Selam Jimmy," diyorum sessizce.

Meraklı bir köpek gibi başını eğerek odayı tarıyor. "Sana da selam." Sehpanın üzerindeki Tylenol'ü fark ettiğinde alnında iki derin kırışıklık beliriyor. Bavulunu duvarın dibine bırakarak içeri doğru yürüyor. "İyi değil mi?"

"Öyle de denebilir."

Yüzü tanıdık bir ifadeyle aydınlanmadan önce kaşları derinleşiyor. "PMS, değil mi? VWD daha da kötüleştiriyor. Sana bundan bahsetti, değil mi?"

Mia'nın yirmi dört dakika süren burun kanamasından sonra konuyla ilgili kapsamlı bir araştırma yaptım. O uyuduktan sonra saatlerce uyumadım, Von Willebrand hakkında internette bulunan her çalışmayı okudum, sonra Mia'ya kahvaltıda yüzlerce soru sordum. Artık her duruma hazırlıklıyım.

Hastalık hakkında okurken PMS'den bahseden bir makale buldum, bu yüzden Mia'nın doğum kontrol implantının adetlerinin şiddetini azalttığını biliyorum. Söylemeye gerek yok, artık o şeyi yaptırmasına karşı değilim.

"Yaptı," diyorum, Mia'yı uyandırılmaya çalışarak kendimi onun elinden kurtarıp battaniyeyle üzerini örterken.

"Demek erkek arkadaşın sensin..." Jimmy elini sıkmak için yaklaştığımda düşünceli düşünceli bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki, bir milyon kez denesem bile tahmin edemezdim."

"Sana benden bahsettiğini fark etmemiştim."

"Bahsetmedi. Gelecek ay Grand Prix için erkek arkadaşını getireceğini söyledi ama kim olduğunu söylemedi." Oturma odasına geçiyor, içecek dolabından iki kristal bardak ve bir şişe burbon alırken fazla gürültü yapmamaya özen gösteriyor.

Görünüşe göre içiyoruz.

"Bir Hayes bekliyordum... sadece seni değil," diye devam ediyor. "Üçüzlerden biri olduğunu düşündüm ve Cody olmaması için dua ettim. Alınma ama o çocuk beni çok sinirlendiriyor." Dondurucudan bir torba buz çıkardı.

Bir bar taburesini Mia'yı daha iyi görebileceğim şekilde adanın kenarına çekiyorum. "Cody insanların sınırlarını bozma konusunda çok yetenekli. Sence neden sana kim olduğumu söylemedi?"

"Arkadaş olduğumuzu biliyor. Sanırım beni şaşırtmak istedi," diye kıkırdıyor ve buzun üzerine burbon koyduktan sonra bir bardağı tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Ve oğlum, çok şaşırdım. Seni hiç böyle bir tip olarak düşünmemiştim."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum, korumalarım güvenli bir şekilde yerinde duruyor.

Soğukkanlı davranıyor olabilir ama gerçeklerle yüzleşelim. Bu adamla üç yıldır arkadaşız. Birden fazla kez birlikte dışarı çıktık. Birkaç kadının dillerini boğazına soktuğunu ya da pantolonunun üzerinden aletini kavradığını gördüm ve o da kulüpte birkaç hatunun beni kuru kuru becerdiğini gördü.

İlk defa kendimi garip hissediyordum.

"Eve gelmeyi planlamamıştım," diye ekliyor. "Ama Mia Monako'ya bir erkek arkadaşını getireceğini söyleyince merak ettim. Adamla bir şeyler içmek istedim." Bardağını kaldırıyor, gözlerini benimkilere dikeyor. "Öyleyse bir şeyler içelim, Nico."

"Birkaç ağır soru seziyorum."

Elini sallıyor. "Kızımı tanıyorum. Onu sık sık görmüyor olabilirim ama bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. En azından sen olmadan önce biliyordum. Ne zaman biriyle çıksa beni arardı. Hangi erkekten hoşlandığını ve hangisini köpek yavrusu gibi öptüğünü bilirdim."

"Köpek yavrusu gibi mi?"

"Evet, görünüşe göre yüzünü yalamış."

"Hatırlat da onun skalasında nasıl sıralandığını sorayım."

"İki, eğer doğru hatırlıyorsam." İçkisini bitiriyor ve beni de aynısını yapmaya teşvik ederek önce kendi bardağına, sonra da benimkine iki parmak daha burbon dolduruyor. "Sıralaman nasıl?"

Ahh... Tam da bu konuya girdim, değil mi?

"Dokuz."

Jimmy çene çalıyor, gözlerinde eğlence titreşiyor. "Çalışmaya devam et." Düşüncelere dalmış bir halde elindeki bardağı evirip çeviriyor.

"Sor bakalım," diye teşvik ediyorum. "Eminim sorularınız vardır."

"Oh, var. Ama senin için değil. Bana duymak istediklerimi söyleyeceksin." Hâlâ kanepede uyuyan kızına bir bakış atıyor. "O bana gerçeği söyleyecek."

"Sana hiç yalan söylemedim. Şimdi de söylemeyeceğim."

Bardağı dudaklarına götürüp uzun, ölçülü bir yudum alıyor. "Pekala, bu teoriyi kontrol edelim. Ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Birkaç haftadır."

"Henüz seks yapmadınız mı?"

Burbonu içmek yerine bir yudum içime çekerek boğuluyorum. "Ne oluyor Jimmy?"

Sessizce kıkırdayarak sırtımı sıvazlıyor. "Neden sorduğumu biliyorsun. *Vur ve bırak* gibi bir şöhretin var. Eğer henüz seks yapmadıysanız _."

"Onu serbest bırakmadan önce tüm beklediğimin bu olduğunu varsayacaksın," diye onun için bitiriyorum.

"Şimdiye kadar Aisha ile tanışmıştın, değil mi? O bir nemfoman. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez onu seks yaparken yakaladım. Bir süre sonra bağışıklık kazanıyorsun. Kızlarımın seks hayatı konusu çoğu babayı olduğu gibi beni de rahatsız etmiyor. Yalan söylemeyeceğini söyledin, o yüzden yalan söyleme ve kaçma."

"Cevabım *evet* ve eğer ayrılırsak, beni terk edenin o olacağından emin olabilirsin, tersi değil," diye öfkelenim, bardağımı daha sert sıkarak. "Sıradaki soru."

Kıkırdıyor, omzumu okşuyor. "Sakin ol. Ayrıntıları istemiyorum. Mia her zaman yalnız biriydi. Her zaman sessizdi ama son birkaç haftadır alışılmadık derecede neşeli. Onu mutlu ediyorsun."

Umarım öyledir. İlişkimizi yürütmek başka hiçbir şeye benzemeyen bir zorluk. Kolaylaşmak yerine zorlaşıyor çünkü kolayca etki altına alınabiliyor. Bana neredeyse hiç karşı çıkmıyor. Kör uçuş yapıyorum ama sanırım iyi gidiyorum.

"Beni daha mutlu ediyor," diye itiraf ediyorum, battaniyeyi yanağına tutarak hâlâ uyuduğu yere bakıyorum. "Sanırım on yaş büyük olmam seni rahatsız edebilir-"

"Varsayımında bulunma, Nico. Mia kendi yaşında sadece iki erkekle çıktı, diğer herkes en az beş yaş büyüktü, o yüzden bunu bekliyordum." Ayağa kalktı, bir dolabı açıp bir torba fıstık çıkardı. "Dinle, uzun süredir çıkmıyorsun. Hepsi taze, bu yüzden ağır olanları sonraya saklayalım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, bardağı kahvaltı tezgahının üzerinde döndürüyorum. Bir saatten fazla bir süre iş hakkında konuştuktan sonra hava dalışını sordu. Mia hikâyemin yarısında yan dönüyor. Henüz uyanmamış olmasına şaşıyorum. Sesimizi pek alçalttığımız söylenemez.

"Çok iyiydi. Biz atladıktan sonra on saniye boyunca çılgılık attı ama etrafına bakınca sustu."

"Fotoğrafları gördüm," diyor Jimmy, kelimeleri biraz geveleyerek. Uzun yol ve zaman farkı onu etkilemiş olmalı. "Sanırım bu gece burada kalacaksın?"

"Eğer sorun olmayacaksa. Mia'yı kontrol etmek için birkaç saatte bir uyanmak istemiyorum."

"Sorun değil." Odanın karşısına geçip içecek dolabından bir şişe daha çıkardı. "Bunu denemelisin. Sadece bir içki."

"Başka bir şişeye başlamadan önce Mia'yı yatırmalıyım."

Beni başından savdı. "Evet, öyle yap ve geri gel."

Mia'yı hareket ettirmeden önce yatağı hazırlıyorum. Neyse ki çoktan pijamalarını giymişti. Jimmy ve ben tek bir içkiyle yetinmiyoruz. Nihayet sabahın ikisinde yatağı girdiğimde, gümbür gümbür bir baş ağrısıyla uyanacağımı biliyorum.

∞

Mia

Lisenin ilk günü

"Vay anasını!" Dolapların yanında durduğumda Jake bağıyor. "Birileri yaz boyunca biraz büyümüş. Sen şişman değilsin! Sana yeni bir lakap lazım."

Ona doğru bakmıyorum. Bunun sonu asla iyi bitmez. Dolabı açıyorum, çantamı içine sokuyorum ve ilk dersim olan Kimya için gerekli kitapları alıyorum.

"Bunlar..." diyor, şaşırmış gibi yaparak. "Bunlar gerçek göğüsler mi yoksa sütyenini mi doldurmuşsun?"

Öğrenciler gülüyor, ses sinir uçlarıma batan binlerce küçük iğne gibi.

"Benimle konuşmayacaksın, ha?"

Dolabı kapatıp kulaklığı alıyorum, kulağıma takıyorum ve Aisha'dan bana makyaj yaptığı için nefret ediyorum. Bir maske takıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki uzun zaman önce umudumu yitirmişken uyum sağlamaya çalışıyormuşum gibi.

Eğer uyum sağlamam gereken insanlar Jake gibilerse, o zaman yalnız olmayı tercih ederim.

Sesi açıyorum ve gözlerim yerde, adımlarım küçük, sınıfa doğru ilerliyorum. Daha sonuna bile gelmeden müzik duruyor ve göz ucuyla Jake'i görüyorum, elinde makas ve geniş bir sırıtış.

Kabloları kesiyordu.

Dişlerimi sıkıyorum, teselli bulduğum tek şeyin elimden alınmasının beni ne kadar incittiğini ona göstermemeye kararlıyım.

"O da ne?" diye kıkırdıyor, ahududulu dudak parlatıcısını başparmağıyla dudaklarıma ve yüzüme sürüyor. "O büzük ağzın sikimin etrafına sarılsa harika görünürdü," diyor. "Evet! Lanet olası EPIC! Bu senin yeni takma adın. Blow Job Lips!" İzleyicilerden oluşan kalabalığı tarıyor ve BJ'yi tekrar tekrar söylemeye başlıyor, ta ki kulak mesafesinde onunla birlikte söylemeyen tek bir kişi kalmayana kadar.

Gözlerimde biriken yaşlara engel olamıyorum. Topuklarımdan üzerinde dönüp binadan dışarı koşarken içgüdülerimi durdurmak mümkün değil.

Birinci sınıf öğrencisi olarak ilk günüm.

YİRMİ SEKİZ

Mia

Üniversite binasından çıkarken kıcıma bir tokat yedim. Arkamda kahkahalar patlıyor ve hiç düşünmeden topuklarımın üzerinde dönerek tanımadığım bir adamın kaşlarını salladığını görüyorum.

Zihnim alevleniyor, nabzım yükseliyor ve sadece birkaç kez hissettiğim bir duygu sinir uçlarımda kırbaçlanıyor: cesaret.

Bir sonraki hamlemi düşünmeden elim havada süzülüyor ve adamın yüzüne iniyor. Kafasını çevirecek kadar gücüm yok ama tokat acıtmış olmalı çünkü yanağını tutuyor, gözleri büyüyor.

"Bana bir daha asla dokunma," diyorum, yanımda kıkırdayan iki adamı fark ettiğimde cesaretimi azaltmakla tehdit eden paniği bastırarak.

Jessie ve Michael. Jake Grey'in en iyi arkadaşları. Lisedeyken hayatımı cehenneme çevirirlerdi ve onları gülerken görmek bile unutmaya çalıştığım anılarımı canlandırıyor.

Bana tokat atan adam öne atılıp beni duvara doğru itiyor, kafam betona çarpıyor ve tam orada, tepemde yükseliyor, gözlerinde delilik ve utanç parıldıyor.

"Seni aptal kaltak, sence-" Dizimin kasıklarına çarpmasıyla nefesi kesildi.

Onu itiyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Adrenalin beni harekete geçiriyor ve *koşuyorum*. Koridorda hızla ilerlerken birkaç öğrenci dönüp beni izliyor ama olanları görmelerine rağmen kimse iyi olup olmadığını kontrol etmek için beni durdurmuyor.

Gösterişli, uygunsuz yorumlar dışında bugüne kadar kimse bana isteğim dışında dokunmamıştı. Birkaç kişi bana çıkma teklif etti ve bazıları bulmam için müstehcen notlar bıraktı ama genel olarak Brandon'ın planı başarısız oldu.

Herkesin kendisi gibi çocuksu olduğunu düşünmüş olmalı.

Görünüşe göre bazıları öyle. Çocuksu ve dengesiz. Bu adam saklanmaya bile çalışmıyordu. Diğer insanlar izlerken o beni köşeye sıkıştırdı, sanki sonuçları umurunda değilmiş gibi.

"Nereye?" İki dakika sonra ellerim hâlâ titreyerek yolcu koltuğuna geçtiğimde babam sordu. Dört gün önce geldiğinden beri her öğleden sonra beni okuldan alıyor ve yemeğe götürüyor. "*The Olive Tree*'ye geri dönebilir miyiz?"

"Tabii, benim için sorun değil."

"Güzel, Nico'yu ara, belki o-" Telefon eller serbest sistemine bağlıyken hoparlörlerden zil sesim yükselince sözünü kesti.

"Şeytanın konuşması." Babama ekranı göstererek gülümsedim. "Hey, ben de seni aramak üzereydim."

"Ben de seni dizime yatırmak üzereydim," diyerek yanaklarımı ısıtıyor. "Bebeğim, babanla vakit geçirmene sevindim ama bu gece bana iki saat ayırmalısın."

"Nico-"

"İki saat." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Bunu gerçekleştir. Dört gündür seni hissetmiyorum ve sanki koca bir yüzyıl geçmiş gibi seni özlüyorum. Baban yan odada otururken seni yatağa kelepçelememi istemiyorsan, sana söyleneni yapmanı öneririm."

Babam boğazını temizlediğinde koltuğuma gömülüp derinin içinde eriyorum. "Hey, Nico. Bu sorun olmamalı. Daha sonra birkaç içki içmek için bir arkadaşım ile buluşacağım, bu yüzden akşam ikiniz baş başa kalacaksınız."

"Oh Tanrım." Olgun bir domates rengine olduğuma eminim. "Neden? Neden bu kadar *rahat davranıyorsun*?!"

Babam kıkırdıyor, sanki cahil bir çocukla uğraşıyormuş gibi başını sallıyor. "Bu sadece seks, Mia. Neden yüzün kızarıyor? Sanki yeni bir şeymiş gibi davranma."

"Öyle!" Ona anlattığım randevulardan biriyle yattığımı düşündüğü için dehşete kapılarak ağlıyorum. "Bu çok yeni bir şey."

"Yani Nico'nun ilk sevgilin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tamam, seni yalnız bırakayım," diye araya giriyor Nico, sesi eğlenmiş gibi. "Bu gece görüşürüz, Mia."

"Sakin kapatayım deme!"

"Sana ne demiştim ben? Seks doğaldır. Normaldir."

"Katılıyorum," dedi babam başını şiddetle sallayarak. "İlk kez birlikte olmana hâlâ çok *şaşırtıyorum* ama memnun olmadığımı söyleyemem. Bana bahsettiğin o randevulardan bazıları-"

"Jimmy," diye uyarıyor Nico, kıskançlığı sesinden belli. "Geçmiş i ait olduğu yerde bırak."

Babam bir kaşını kaldırıp bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Benim hatam. Umarım yarın sabah için bir planın yoktur çünkü paranın satın alabileceğı en iyi burbondan bir şişe aldım ve eve geldiğimde içeceğiz."

"Elbette. Yarın izinliyim."

"Güzel. Sekiz gibi görüşür müyüz?"

"O zaman görüşürüz," diye onaylıyor Nico. "Mia? Kendine iyi bak, bebeğim." "Her zaman."

Nico öğleden sonra altıya çeyrek kala evimden içeri dalıyor, anahtarlarını tezgâhın üzerine bırakıyor ve sandviç hazırlarken beni yarı yolda bırakarak ayaklarımı yerden kesiyor.

Dudakları dudaklarımı yakalıyor, öpücük her zamankinden daha açgözlü. Sanki patlamaya hazırmiş gibi huzursuz bir enerji yayıyor. Vücudundaki her kas taştan daha sert, gözlerinde bir tür asi öfke parlıyor.

"Um... hey." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Uzun bir gün ve daha da uzun bir hafta oldu," diyor yatak odama girerken.

Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve beni duvara yapıştırıyor, bir eli popomun altında, diğeri çenemi yönlendiriyor, kalbi kaburgalarına çarpıyor ve içimde yankılanıyor.

"Neyin var?" Acil öpücükleri arasında fısıldıyorum. "Kızgınsın. Ne oldu?" Cevap alamıyorum. Başka bir öpücükle beni susturuyor. Öfkeli ve sanırım onu sakinleştirmeme ihtiyacı var. "Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldıyorum ona. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Dudağımı ısıırıyor, beni ayağa kaldırmadan önce geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor. "Sana saygıdan başka bir şey duymuyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Aferin kızım. Gerginliğimi azaltmana ihtiyacım var, yoksa içine girdiğimde kendimi kaybedeceğim." Yere düşene kadar elbisemin fermuarını çekiştiriyor. "Sana benimle nasıl ilgileneceğini öğreteceğim. Sen çok güzelsin Mia. Benimsin. Çok tatlısın," diyor parmakları boynumda ve köprücük kemiklerimde gezinirken, sanrısız bir transa girmiş gibi sessizce. "*Kırmızı* diyemeyeceksin. Çok fazla gelirse vazgeç." Kemerini çözüp çemberlerin arasından geçiriyor. Olacakları ima eden bir hareket. "Benim için diz çök."

Diz çöküyorum. Bir an bile tereddüt etmedim. Yanaklarım kızarıyor ama bu kez utançtan değil. Heyecandan. Ona ilk dokunduğum andan beri bunu yapmak istiyordum.

Nico sikini boxer şortundan kurtarıyor ve elimi kabzasına dolayarak, yetkili ben olsaydım cesaret edemeyeceğim kadar sert sıkıyorum.

"Aç," diye hışırdıyor, dudaklarımın ayrılmasını izlerken gözleri parlıyor. "İyi kız. Beni boşalt bebeğim."

Parmaklarımı koyduğu yerde tutuyorum, onu aynı sertlikte sıkıyorum ve ağzımın içine yönlendiriyorum. Gözleri hemen geri dönüyor, saf, sınırsız zevk yakışıklı yüzünü buruşturuyor.

Dilimi başının etrafında döndürerek ilk tuzlu prekum damlasını tadıyorum. Göğsünde yükselen alçak bir homurtu bana bir şeyleri doğru yaptığımı söylüyor, ben de devam ediyorum, uzunluğunu okşuyorum ve dudaklarım ileri geri pompalarken ucunu yalıyorum.

Saçlarımı sıkı bir yumruk gibi kavriyor, siki daha da şişiyor. Boynundaki damarlar kabarıyor, sonra aşağı bakıp çenemi kavriyor ve başımı duvara yapıştırıyor.

"Ağzını benim için açık tut ve nefes al-" diye homurdanıyor onu daha derine emdiğimde. Kalçalarını ileri itiyor, boğazımın duvarına çarptığında gözleri benimkilerde, öğürme refleksim devreye girmeden hemen önce geri çekiliyor. "Güzel, rahatla. Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Burnundan nefes al."

Bu bana şimdiye kadar yaptığı en ilkel, en utanç verici şekilde tahrik edici şey olabilir. Hareketlerinden yayılan vahşi, şehvetli enerji arzumu dört katına çıkarıyor, bir ritme giriyor, daha hızlı girip çıkıyor, serbest kalmasının peşinden koşuyor.

Sert kalçalarına tutunuyorum, tırnaklarım etini oyarak yarım ay izleri bırakıyor. Her derin darbede gözlerim sulanıyor. Saçlarımı daha sıkı kavriyor, kalçalarını geri çekmeden önce daha hızlı içeri ve dışarı pompalıyor.

Onunla birlikte hareket ettiğimde "Dışarı," diye homurdanıyor. "Eğer bırakmazsan ağzına boşalacağım."

Kalçalarımı hoş bir heyecan kaplıyor. Bunun zevk alacağım bir şey olup olmadığını kontrol edebilirim, bu yüzden onu yerinde tutmak için kalçalarını tutarak daha sert emiyorum. Alçak bir iniltiyle başımı duvara yapıştırıyor, hızına devam ediyor, beni kullanarak boşalıyor. Ve sonra durdu.

Ilık tohum damlaları ağzıma doluyor.

Dizleri bükülüyor.

Boşalırken boynundaki tendonlar nabız gibi atıyor, destek için duvara yaslanıyor.

"Yut, Mia."

Yutuyorum. Kolay değil, ama sanırım boğazımın şaftının etrafında daralmasından, son damlaları sıkımdan hoşlanıyor. Yavaşça çekiliyor, önümde çömelmeden önce kot pantolonunu düzeltiyor, göğsü daha hızlı yükselip alçalıyor.

"Bu iyi miydi?" diye sordum. "Güzel miydi?"

"Mükemmeldi." Beni sadece yatağa yatırmak için kaldırıyor. "Günün her saati utangaç olabilirsin, ama benimleyken, sana dokunduğumda, sana ne kadar iyi hissettirdiğime odaklan, başka bir şeye değil. Seni konfor alanının daha da dışına itmek istiyorum."

"Az önce yaptın."

"Daha da ileri. Çok iyi gidiyorsun." Dişleri boynumu tam nabzımın üstünden ısıyor, sonra o noktayı öpüyor ve hafif acıyı yatıştırıyor. "Daha fazlasını istiyorum."

Dudağımı ısıyorum, huzursuzluk şimdiden midemin çukurunda kabaran karıncalanma hissiyle savaşıyor. "Acıyacak mı?"

"Hayır. Sana asla zarar vermeyeceğimi söyledim, ama eğer bir şey çok fazla gelirse, güvenli kelimeyi kullan, tamam mı?"

"Kırmızı. Tamam."

"Aferin kızıma." Şakağımı okşuyor. "Artık bana dokunamazsın. Beni göremezsin ve duyamazsın." Ayağa kalkıyor ve gardırobumdan üç ipek eşarp alıyor. "Yüz üstü yat, bebeğim."

"Ama-"

"Sana söyleneni yap. Yüzünü dön. Aşağı. Şimdi."

Titrek bir nefes alıp yüzüstü dönüyorum. Onu görememekten nefret ediyorum ama ayak bileklerimi ve el bileklerimi bağlarken eşarpların çıkardığı sesleri duymazdan gelerek dokunuşuna odaklanıyorum.

Beni sırtüstü çeviriyor, santim santim süzüyor, gözbebekleri büyüyor, yatağa tırmanıp beni öpmek için eğildiğinde uyarılmışlığı ortaya çıkıyor.

"Rahatlamalısın ki bunun tadını çıkarabilesin."

Başımı sallıyorum, gözümü bağladığında dilimin ucunda kelimeler birikiyor ve onun merhametine bırakıyorum... maruz kalıyorum.

"Çok güzelsin Mia," diye mırıldanıyor, dudaklarını karnımda gezdirirken. "Sen benimsin ve benim olanla oynamak istiyorum, bu yüzden bu gece benim küçük oyuncağım olacaksın."

İki kulaklığı taktığında kulaklarımda yavaş, karanlık ve şehvetli bir müzik başlıyor.

Bacaklarımı kavırıyor, bağlı ayak bileklerimi sırtına yaslıyor, sonra dudaklarını klitorisimin üzerine kapatıp hevesle ağzına alıyor.

Ona dokunamıyorum. Onu göremiyorum ama bu onun aceleci yalamalarının verdiği zevki artırıyor. Hırladığını duyamıyorum ama sesinin titreşimleri üzerimde yankılanıyor ve beni eskisinden daha hızlı yaklaştırıyor.

Boşalmama izin vermiyor. Saniyeler kala duruyor ve uzaklaşmadan önce dişlerini kalçamın iç kısmına geçiriyor.

Kalbim hemen daha hızlı atmaya başlıyor.

Onu göremiyorum. Onu duyamıyorum ve şimdi de hissedemiyorum.

Nabzım kulaklarımda daha da yükseliyor, ama orada olup olmadığını kontrol etmek için göz bağımyı koparmak istesem de kıpırdamadan yatıyorum.

Şilte yatak başlığının yanına düşüyor ve Nico beni tekrar ters çeviriyor, tam istediği yere gelene kadar vücudumu hırpalıyor... yüzüstü, popom kucağında, bacaklarım bükülmüş ve genişçe açılmış.

Ne yaptığına odaklanamıyorum. Olduğum yerde kıvranıyor, ne kadar açıkta ve savunmasız olduğumu düşünüyorum.

Nico saçlarımı bir yumrukta topluyor, sonra diğer eli hedefine ulaşırken bileğinin etrafına sarıyor. Başparmağını giriş yerimin etrafında dolaştırarak karnımdaki kasların kasılmasına neden oluyor.

Bu hoş his, pozisyonumu hatırlattığında çabucak kayboluyor. Kucağında domalmış durumdayım ve kontrolüm yok. Göz bağı gerekli değil. Utanç yanaklarımı yakıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, nefesimi dengelemeye çalışıyorum.

Nico daha sert çekerek beni kamburlaştırıyor ve parmağını yavaşça içeri iterken dudaklarını şakağımda hissediyorum. Saçımı bırakıyor, boğazımı kavırıyor ve

hafifçe sıkıyor, boynuma masaj yapıyor ve parmağı G noktama yavaş, işkence edici bir ritimle oynuyor.

Müzik daha karanlık, daha şehvetli bir şeye dönüşüyor. Rahatlamaya başlıyorum, artan dokunma hissi Nico'nun çabalarını üç kat daha yoğun hissetmemi sağlıyor.

Orgazm yavaş yavaş birikiyor, ama ulaştığında utanç ortadan kalkıyor. Sadece boşalma ihtiyacı var... Söndürülmesi gereken bir ateş.

Kalçalarımı kavislendiriyorum, çok yakın olan yüksekliğe odaklanıyorum.

İkinci bir parmağını sokuyor, daha hızlı pompalıyor. İnemelerim müzikten duyulacak kadar yükseliyor ama kendimi kontrol edemeyecek kadar ileri gitmiş durumdayım. Ve Nico'nun ihtiyacım olanı almamı istediğini, sadece kendimi önemseydiğini biliyorum.

Çarşafı yumrukluyorum ve başparmağının klitorisimdeki ilk dairesel hareketiyle boşalıyorum, o bir orgazm dalgasını uzatırken kucağında kıvraniyorum. Bir, iki-

Kulaklıklar kulaklarımdan çekilip alınıyor.

"Bir tane daha," diyor, sesi aceleci, vuruşları daha hızlı. "Orada olduğunu biliyorum Mia... Benim için tekrar boşalmalısın. İçinde *bir tane daha* var ve ben onu istiyorum," diye bağırıyor. Duvarların parmaklarının etrafında kasılıyor. "İşte bu, bebeğim. İşte bu. Bu yüksekliğin peşinden git."

Tsunami gibi geliyor... bir, iki, üç. Zevk vücudumdaki her sinir ucunda yankılanıyor ve Nico'nun tahrik olmuş, tatmin olmuş sesi zevki on kat artırıyor.

"İşte orada..." Eğilip enseme sıcak, ağzı açık bir öpücük konduruyor. "Aferin kızıma. Devam et. Bırak olsun."

Gözlerimin önünde beyaz noktalar yanıp sönüyor. Kucağında kıvraniyorum, orgazmlar uzun, işkenceli ve yorucu.

Yastığı ısıriyorum, parmaklarını hafifçe çekip beni ters çevirmeden önce hassas klitorisimi nazikçe ovarak dudaklarımı onunkilerle kapattığında duyduğum his çok büyük.

Göz bağıny kaldırıp burnunu yanağıma sürüyor. "Bana bak," diyor, sesi açgözlü bir arzuyla dolu. Bir eliyle yüzümü kavrayarak üzerimde asılı duruyor. "İlk günden beri arka arkaya orgazm olmanı tetiklemeye çalışıyorum. Kolay değil." Gülümsüyor, parmaklarını belimin hizasında gezdiriyor. "Artık nasıl olduğunu bildiğime göre, birbirine bu kadar yakın kaç tane yapabileceğini bilmek istiyorum."

"Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Üç tane yeterli. Sonuncusu çok yoğundu."

Tekrar gülümser. "Evet, gördüm... Bunu hissettim, bebeğim. Konuşmamdan hoşlanıyorsun. Sesimi seviyorsun."

"Sesine bayılıyorum."

"Bir dahaki sefere, müziği unutacağız."

YİRMİ DOKUZ

Nico

"MIA NEREDE?" Jimmy, sekizi on dakika geçe eve girerken adımlarını zıplatarak soruyor.

"Uyuyor."

Dudaklarıyla benimle ilgilendikten sonra daha fazlası için hazır olacağımı düşünmüyordum ama onun arka arkaya dört kez boşalmasını görmek arzumu kontrol edilemez seviyelere fırlattı. Ona sahip olmalıydım. Ağırlığını taşıyamadı ve sikimin üzerinde iki kez daha orgazm olduktan sonra, ben hızlı bir duş alırken, güzel dudaklarının uzunluğumun etrafına sarılmış görüntüsünü hatırlayarak uykuya daldı.

İleride benim için çok diz çökecek.

Dolgun dudaklarını benim için açtığını görmek beni neredeyse o anda deviriyordu. Hızı düştü, sadece sikimin başını okşuyordu ama yüzünü boyayan o incelik ve belirsizlik *her şeydi*. Bir oraldan hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım. Genellikle çok daha uzun sürer ve on seferden dokuzu hiç gerçekleşmez, ama bu farklı bir mükemmellik seviyesiydi. Orgazm içimde bir deprem gibi sarsıldı, kalçalarım krampeye girecek kadar güçlüydü.

Jimmy ceketinden sıyrıldı, kahvaltı barının etrafından dolanıp buzlukta bir torba buz çıkarırken sırtıyordu. "Yorgun, değil mi?"

Tuhaf... En küçük kızıyla olan cinsel hayatıma karşı bu umursamazlığı. Benim babam da öyleydi ama yedi oğul yetiştirince durum değişiyordur eminim.

Jimmy'nin rahatlığı doğal görünmüyor ve arkadaş olmamızın bunu daha az mı yoksa daha çok mu tuhaflaştırdığına karar veremiyorum.

"Son birkaç gecedir pek iyi uyuyamıyor," diye yalan söyleyip konuyu kapatmayı umuyorum ama o sadece daha da sırtıyor.

"Evet, eminim ihtiyacın olan iki saatin akşam sekizde uykuya dalmasıyla hiçbir ilgisi yoktur."

Beni kızdırmanın bir yolu.

Başka bir kız söz konusu olsaydı bu konuşma sorun olmazdı ama Mia'ya aşık oluyorum. O benim kızım. Benim kızım. Yatakta ne yaptığımızı kimse duyamaz.

"Konuşabileceğimiz pek çok şey var," diye kestirip atıyorum kollarımı kavuşturarak. "Ama kızınla yatakta ne yaptığım listede yok. Ona saygı duyuyorum, onu önemsiyorum ve bilmen gereken tek şey bu."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı, zaten hafif çakırkeyifti. "Özür dilerim. Haklısınız. Keşke ne zaman seks konusu açılrsa yüzü kızarmayı bıraksa. Daha on dokuz yaşında."

"O sadece senin yanındayken böyle. Aisha'nın filtresi olmadığını biliyorum ama Mia'nın utanması seni şaşırtmamalı. Onu tanıdığını söyledin, bu yüzden babasıyla seks hakkında konuşmanın Mia'nın hafife alacağı bir şey olmadığını bilmelisin. Sen ve ben iyi anlaştığımız için muhtemelen daha da kötü."

Başını sallayarak bize iki bardak doldurdu. "Son birkaç gündür pek çok farklı konuya değindik ama ne olursa olsun, ne zaman Mia'dan bahsedilse, korkunç bir şekilde bölgeci oluyorsun."

Bileğimi dizime dayayarak içkimi yudumluyorum. "Ona ne kadar değer verdiğimi anladığını sanmıyorum. Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum, o yüzden tepki vermiyorum. Onun babası olarak pek çok şeyden paçayı sıyrabilirsin. Çoğu insan, ilişkimiz hakkında sorduğun şeyleri sorsaydı kan kaybederdi. Bölgeci, aşırı korumacı, sahiplenici. Bunların hepsini daha önce de duydum ve inan bana, hiçbiri bunları karşılamıyor."

Her kelimemle birlikte daha da ışıldıyor. Bu kadar eğlenceli olan ne?

"Seni onunla görmemiş olsaydım, bu sessiz tehdide çok kızardım Nico. Yaptığın her şeyin merkezinde o var."

"O babasının kızı Jimmy ve bu değişmeyecek ama o artık benim. Bakmak için benim. Güvende tutmak için benim."

Uzanıp bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve benim aceleci itirafımı yorumsuz bırakıyor. Gecenin geri kalanını Mia ve benim için uçak ve otel rezervasyonu yaparak geçiriyoruz; bu benim yıllardır ilk tatilim olacak. Kız arkadaşımın Monako ve İtalya'da iki hafta F1 yarışlarını izleyecek, en lüks restoranlarda yemek yiyecek ve çevreyi gezeceğiz.

Otantik İtalyan mutfağının kokusunu şimdiden alabiliyorum, F1 arabalarının sıraya dizilişini duyabiliyorum ve Mia'nın babası bakmıyorken Ferrari'yi alkışlarken yüzünü boyayan mutluluğu hayal edebiliyorum.

Hayat daha iyiye gitmiyor.

Jimmy Cuma sabahı erkenden uçağa biniyor.

Onu yakında göreceğiz. Monaco GP'si üç hafta sonra. İşlerimi kardeşimin ellerine bırakmanın verdiği endişeye rağmen, işten uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum.

Jasmine'e "Sadece acil durumlar için arayabilirsin," diyerek Cuma öğleden sonraki eylem planı hakkında bilgi verdim. "Moody müşterileri senin sorumluluğunda. Bay X'in portföyünü çeşitlendirme fikrini ya da bunun gibi başka şeyleri duymak istemiyorum."

Jasmine başını salladı ve gözlüklerini ince burnunun köprüsüne doğru itti. "Piyasa çökmediği sürece müsait değilsin," diye mırıldanıyor, notlar alıyor. "Anladım. Seni rahatsız etmeyeceğim."

"Hayır, rahatsız etmeyeceksin. Beni her aramayı düşündüğünde Colt'u ara. Bana iletmek istediğin tüm mesajlar onun aracılığıyla iletilsin."

Başı bakışlarımla öyle hızlı buluşuyor ki boynunun çatladığına yemin edebilirim. "Colt? Küçük kardeşin mi? Bunu kendim yapabilirim, Nico. Kimsenin gözetimine ihtiyacım yok."

"Bu tartışmaya açık değil. Beni araman gerektiğini hissettiğinde Colt'u ara. Üniversiteden beri ilk tatilimi yarıda kesecek kadar acil bir durum olup olmadığına o karar verecek."

Colt son birkaç yıldır fikir danıştığım kişi. Zeki, hızlı, iyi organize olan ve sorun çözen biri olması onu ideal bir iş ortağı yapıyor. Bir süredir onu işime dahil etme fikri üzerinde düşünüyordum. Şimdi, baskıyı kaldırıp kaldıramayacağını kontrol etmek için mükemmel bir fırsatım olacak.

Ofisten çıkmak için eşyalarımı toplarken grup sohbetinde bir mesaj beliriyor.

Theo: BENİ BURADAN ÇIKAR! Thalia beni delirtiyor. Bugün turşu ve meyan kökü için üç kez dükkana gittim. Onu yerken izlerken iki kere de kustum. Biraya ihtiyacım var. Kimin vakti var?

Elbette, bir ya da beş bira içebilirim. Nerede ve saat kaçta?

Olmaz. Bu gece meşgulüz.

Evet, sorun değil. Thalia'yı sana yollarım Logan. Cass'e eşlik eder. Nico? Shawn?

Çalışıyorum.

Mia, Six ile kayıt yapıyor, üçüzlerin yaz başında vermek istedikleri parti için yeni şarkılar hazırlıyorlar.

Sonucu duymak için sabırsızlanıyorum. İçindeki potansiyelin farkında değil. O ses mi? Çok güçlü. Gizli bir cevher ve şarkılar yazıyor: müzik ve sözler. Dünya turnesine çıkmasını ve raflarını Grammy'lerle doldurmasını beklersiniz ama Mia şöhretle ilgilenmiyor.

Dürüst olmak gerekirse? Buna sevindim. Binlerce erkeğin kızına bayıldığını hayal edemiyorum. Atlantik Okyanusu engel oluyor diye canım istediğinde onu göremeyeceğimi hayal edemiyorum.

Yapmak istediği bir şey olduğuna karar verirse bunu başarabilirim ama onu zorlayacak değilim. Eğlenmek için kayıt yapmaktan ve sektördeki en büyük isimlere şarkı sözü satmaktan gayet memnun.

Pekala. Bir saat içinde Country Club'a gidelim mi?

Bir başparmak sallama izler. Ofisten çıkıyorum, kız arkadaşımı arayıp haber veriyorum ve tam bir saat sonra binaya giriyorum. Kardeşlerim çoktan oradaydı. Logan ona telefonundan bir şey gösterirken Theo bara yaslanıyor.

"Birbiriyle uyumlu kıyafetler giymeyi bırakın," diyor Theo. "Şüpheli stil anlayışınızı çocuğa dayatmayın."

"Hayes'ler arasında *en iyi* stil anlayışına sahip olan benim. Hepiniz sıkıcısınız... tahmin edilebilirsiniz."

Her zamanki gibi ters taktığı kasketinin faturasına dokunuyorum. "Bunu seksen beyzbol şapkası ve yüz Los Angeles Dodgers forması olan adam söylüyor."

"En azından gardırobumun renk düzeni gri tonlarıyla sınırlı değil," diye karşılık veriyor ve barmene el sallıyor.

Üç dakika içinde, elimizde biralarla, golf sahasına bakan pencerenin yanında uzun bir masa buluyoruz ve Theo karısının canının çektiği tüm garip istekleri sıralamayı bitirmeden önce bir biranın tamamını bitiriyoruz.

"Eminim bunu sırf benimle uğraşmak için yapıyordur," diye homurdanıyor.

"Oraya bir çocuk koymuşsun," diyorum, yakındaki bir masayı temizleyen garsona seslenerek. "Bize bir içki daha getir," diyorum ona ve Theo'ya dönüyorum. "Bırak

"Sızlanmayı kes ve karını besle."

"Uzun zamandır tam bir gece uykusu çekmedim ve çocuk daha gelmedi bile. Ya beni alışverişe gönderiyor, ya masaj istiyor ya da uyuyamadığı için beni uyandırıyor. Cass de böyle miydi?"

Logan başını sallar. "Anlatamam. Cass'in aşerdiği tek şey limonlardı. Bulması kolaydı."

"Şanslı piç. En azından bana hiç almadığını söyle. Neredeyse başından beri tek başımayım. Her hamilelik böyle olarsa daha fazla çocuk sahibi olmamızın imkânı yok."

"Burada da yardımcı olamam, kardeşim." Logan dudaklarını sıkıyor, eğlendiği belli. "Thalia seni meyan kökü ve turşu için uyandırıyor, değil mi? Cass beni seks için uyandırır. Neredeyse her gece. Bazen iki kez." Sırıttırıyor, sonra Theo huysuz bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturunca kahkahayı basıyor. "Surat asmayı bırak. Harika bir şeydi ama onun ihtiyaçlarını karşılamak kolay değildi."

Theo kızmış gibi yaparak onu itiyor. "Boohoo. Cass garip şeyler yemiyordu ve sen sürekli seks yapıyordun. Kulağa işkence gibi geliyor." Gözlerini bana diyor ve otomatik olarak omurgasını dikleştiriyor. "Sana ne yaptı?"

Bir kaşımı kaldırıyorum ve masaya bir bira daha koyan garsona bakıyorum. "Hiçbir şey yapmadı. Neden?"

"Garson kız değil. Mia. Sana ne yaptı?"

"Mantıklı konuştuğunu sanıyorsun ama değilsin."

"AirPod'unu takmıyorsun," diye açıklıyor, kesinlikle hiçbir şey açıklamadan. "Havlamıyor ya da ters ters bakmıyorsun ve... kahretsin dostum, *gülümsüyorsun*."

"Ki bunu yapmamalısın," diye araya giriyor Logan, kaşlarını birleştirerek. "Cidden, kes şunu. Tuhaf görünüyorsun."

"O hiçbir şey yapmadı."

"Evet, yaptı," diye ısrar ediyor Theo, her kelimeyi vurgulayarak. "Dökül bakalım, kardeşim."

Seks yüzünden mi? O kadar iyi, ha?"

Omzuna niyetlendiğimden daha sert bir yumruk attım. "Yine dudağını patlatmamı mı istiyorsun? Mia sadece..." Doğru kelimeleri ararken sözümü yarıda kesiyorum. "Bilmiyorum. Yıllardır en yüksek vitesteydim, çalışıyordum, para peşinde koşuyordum, *bir şeyler* arıyordum."

"Bir kadını mı kastediyorsun?"

Omuz silkiyorum, bir ağız dolusu bira içiyorum. "Hepimizin istediği bu değil mi? Hayat öyle ya da böyle sevgi etrafında dönüyor. Aile, arkadaşlar, eve geldiğiniz o kişi. Ben de öyle birini istiyordum ama

yanlış kadınlar. Kendimin kadın versiyonuna ihtiyacım olduğunu düşündüm... yüksek bakım gerektiren, kariyer odaklı. Ben yüksek biriydim."

"Yüksek mi?" Theo ağzını açıp Logan'la endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Uyuşturucu mu demek istiyorsun? *Uyuşturucu* mu kullanıyordun?"

"Sanırım kullanıyor olsaydım anlardın, değil mi? Kafamdaki kaosu kastetmiştim. Hep hareket halindeydim, hiç durmazdım ama Mia geldiğinden beri durgunum. Kafam daha sessiz. Sessiz değil ama kaos yönetilebilir durumda. Benim hızımı aşmıyor. Onun bir temposu yok. Boşta yuvarlanıyor, akışına bırakıyor ve ben de aynısını yapmayı öğreniyorum. Yıllar sonra ilk kez geçen gece telefonumu kapattım."

"O şeyin çoğu zaman eline yapışmış olduğunu düşünürsek-" Logan oflayıp pufluyor, cep telefonumu çıkardığımda kısa bir titreşim hissederek beni başından savıyor. "Bebek adımları, sanırım."

Mia: Hey, sen ağabeylerinle birlikteyken ben de küçük üç kardeşle çıkabilir miyim?

Olmaz.

Hayır bebeğim, evde kal. Yirmi dakika içinde orada olacağım, diye cevap vermek istiyorum.

İşte yumuşak başlılığım gidiyor.

Mia'nın kulüpte dans ettiği görüntüler kafamı dolduruyor. Narin hareketleri, kalçaları sallanırken parmakları yanlarında aşağı yukarı geziniyor, her şarkıda dudaklarını oynatıyor. O güzel yüzündeki mutluluk. *Benim* olanı arzulayan erkeklerin bakışlarından ne kadar da habersiz.

Görünüşe göre Toby yanılmış. Aklım başımdan gitmeden üçüzler bile Mia'yı dışarı çıkaramaz. Bardan çıkıp evine gitmek ve geceyi onu kulağımda inleterek geçirmek, sonra da sabah kızımı dışarı çıkarmanın iyi bir fikir olduğunu düşündükleri için kardeşlerimi boğmak istiyorum.

Telefonu masanın üzerine fırlatıyorum. "Lanet olsun."

"Sorun nedir?" Theo kaşlarını birleştirerek soruyor.

"Mia üçüzlerle dışarı çıkmak istiyor." Ayağa kalkıyorum, zihnimdeki çılgınlık yerimde durmama izin vermiyor. İki elimle sandalyenin arkasını sanki beni yerime sabitleyecekmiş gibi kavriyorum. "Arsız herifler ben plan yapana kadar bekledi ve üzerime çullandı."

"Çok küçük bebek adımları," diye mırıldanıyor Logan, dirseklerini masaya dayayarak. "Önünde uzun bir yol var. Bir şeyler içmek için dışarı çıkıyor. Üçüzlerin onu güvende tutacağını biliyorsun. Sorun nedir? Deli gibi davranıyorsun... ve ben bu konuda senin gülümsemenden daha rahatım, o yüzden vur bana. Aklından neler geçiyor?"

Deli gibi davrandığımı biliyorum. Bana söylemesine gerek yok. Mia'ya karşı düşük vitesteyim ama koruyuculuğum hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

O daha genç. Eğlenmeli, hayatın tadını çıkarmalı ve partileri sisteminden çıkarmalı. Bunların hepsini biliyorum. Bu cümle, kendimi kontrol altında tutmak için günde on kez okuduğum bir mantra.

Mia'nın bunu kaçırmasını istemiyorum. Zorbalık konusunda yavaş yavaş açılıyor, bana yıllarca uğradığı taciz ve aşağılanma hakkında kanlı hikayeler anlatıyor. Hiç gerçek arkadaşı olmamış, hep yalnızmış, hep sözlü ve zihinsel tacize uğramış. Hâlâ yerini bulmaya çalışması bir mucize. Üçüzlerin herkes gibi davranmayacağına güvenebilmesi ve benim sinirli olmamın onu ilk başta korkutmamış olması.

Hiç baloya gitmedi; her mezuniyet dansını, her futbol maçını, her lise ve üniversite partisini kaçırdı. Yılların eğlencesi kayboldu, yılların deneyimleri ve anıları hiç yaşanmadı.

On yıl sonra geriye dönüp baktığında benimle olmak yerine partilere katılması gerektiğini düşünmesini istemiyorum. *Ama...* eğer yapabilseydim, onu ıssız bir adada süngerli bir odaya kilitlerdim.

Mia izin *istememeli*.

Onun güvensizliğiyle aramda bir aşk-nefret ilişkisi var. Yabancıların yanında çekingen olmasını seviyorum ama benim yanımda böyle olmasından nefret ediyorum. Ve birlikte olduğumuz süre uzadıkça daha da sık böyle davranıyor, sanki bir gün kalkıp gideceğimden korkuyor.

Bu mesaj bir soru olmamalı. Bir açıklama olmalıydı. *Üçüzlerle dışarı çıkıyorum. Eve geldiğimde seni ararım.* Söylemesi gereken buydu.

Ama söylemedi.

"Nico," diye ısrar etti Theo. "Siz tanışmadan çok önce arkadaşlıklar. Ona bir şey olmaz."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Onu boğamam. Zaten pek çok şeyi yanıma bırakıyor.

"Dışarı çıkması gerektiğini ve her zaman onunla olamayacağımı biliyorum." Derin bir nefes alarak yumruklarımı masaya vuruyorum. "Onu güvende tutamam.

tek başına dışarıda."

Logan, "Yalnız olmayacak," diye belirtiyor. "O kadar insan arasında üçüzler saçının telinin bile dökülmesine izin vermezler, yani bu gerçekten neyle ilgili? Kıskanıyor musun? Ona güvenmelisin. O iyi bir çocuk."

Bunun güvenle bir ilgisi yok. Mia'ya kendime güvendiğimden daha çok güveniyorum. Başka erkeklere bakmıyor, kimseyi cesaretlendirmiyor ve kendini güvende tutuyor.

Tanrı aşkına, Brandon'ın burnunu kırdı. Çaresiz değil. Sadece öyle görünüyor ve bu da kafamı karıştırıyor.

Derin bir nefes daha alıyorum, oturuyorum ve telefonumu alıyorum. Mia'nın güzel yüzü ekrandan gülümsüyor, ben ararken düşüncelerimi kaplayan aralıksız uğultuyu susturuyor.

"Hey," diye cevap veriyor. Sesinin tonundan emin olmadığını anlayabiliyorum. En başta bana mesaj atmayı sorguluyor. "Evde kalmamın bir sakıncası yok."

Göğsümün etrafına sıkı bir ip dolanıyor. "Evde kalmıyorsun. Git, Mia. İyi eğlenceler ama bir dahaki sefere daha erken haberim olsun ki seni bırakabileyim."

On saniye boyunca sessiz kaldı. "Emin misin? Aisha'yla çıkmama izin verilmedi-"

"Bu farklı. Ve ben sana asla izin yok demedim. Sen benimsin bebeğim, ama sana sahip değilim. Kararlarını ben vermiyorum, seni güvende tutuyorum ve bunu yapması için Aisha'ya güvenmiyorum."

"Kardeşlerine güveniyor musun? Endişelenmeni istemiyorum." Sanki böyle bir ihtimal varmış gibi.

Yemin ederim, Mia'yı düşünmekten hiç vazgeçmiyorum. Endişelenmeyi hiç bırakmıyorum ve kafamdaki sorun her neyse onu düzeltmek için profesyonel yardıma ihtiyacım olduğundan eminim çünkü onu sürekli kollarımın arasına almak istemem normal olamaz.

"İstiyorum. İyi eğlenceler ama bana ihtiyacın olursa ara. Ve yeterince içtiğinde beni ara. Gelip seni alırım."

"Tamam, yapacağım. Söz veriyorum, ama fikrini değiştirirsen-" "Yapmayacağım. Uslu dur, bebeğim."

"Her zaman."

Kesinlikle ona aşık oluyorum. Hem de çok hızlı.

Aramayı kesiyor ve ben de hemen biramın kalanını içip grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

Ben: İyi oynadınız çocuklar.

Colt: Çek, dostum, kardeşim. Mia'yı böyle tekeline alamazsın.

Conor: Ortak velayet talep ediyoruz. Onu bizden uzak tutamazsın.

Ben onun sahibi değilim. Gitmek isterse gider. Tek istediğim onu güvende tutmanız. Seninleyken başına bir şey gelirse bundan hoşlanmayacaksınız.

Kahretsin. Daha fazla direniş bekliyordum. Bütün oyun planım hazırды. Her zaman eğlenceyi mahvediyorsun.

Yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapmazsam bir gecede saçlarım ağaracak. Q'nun güvenlik şefini aradım ve Mia'ya göz kulak olması için bir fedaiyi görevlendirmesini söyledim.

Sadece bu seferlik. Ne de olsa birlikte olduğumuzdan beri ilk kez dışarı çıkıyor ve sadece biraz güvenceye ihtiyacım var. Bir dahaki sefere farklı olacak.

Ona bakılacağını bildiğim için biraz daha iyiyim.

Delirdiğimi bildiğim için biraz daha kötüyüm.

"Bunun için senden nefret edecekler," diyor Logan, birasının kalanını yudumlarken. "Onu bir yıl boyunca güvende tuttular, Nico."

"Biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum, tamam mı? Gerçekten, ama tüm kişiliğimi bu kadar hızlı bir şekilde yeniden düzenlemek kolay değil." Yüzümü ovuşturuyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Üçüzler bir şey olduğunu görürlerse onu güvende tutarlar, ama ya görmezlerse? Ya onlar barda sıradaysa ve o yalnızsa?"

"Sen paranoyaksın, kardeşim. Yani, yeni bir şey değil, her zaman biraz kaçıktın, ama bu sefer gerçekten anlamıyorum. Kaya'ya karşı böyle aşırıya kaçmıyordun."

Theo kollarını göğsünde kavuşturuyor, kendinden emin bir gülümseme ağzını kıvrıyor. "Kaya'ya aşık değildi."

Sanırım bunu söylemenin bir yolu da bu.

OTUZ

Mia

BOUNCER BENİ VE ÜÇLÜLERİ *Q'nun* girişinde durduruyor, şaşkın bir ifade ve derin bir kaş çatmayla bana bakıyor. "Siz Mia Harlow musunuz?" diye soruyor, üçüzlerle el sıkışırken.

"Öyleyim. Neden? Bir sorun mu var?"

Sahte kimliğimi evde bıraktım, eğer istediği buysa-

"Hiç de değil, ben sadece..." Söylemek istediği şeyden vazgeçer gibi başını sallayarak sözünü kesiyor, sonra bir parmağını kulaklığına bastırıyor. "Mia burada."

Cody yanımda homurdanıyor, yüzündeki iyi ruh hali kayboluyor. "Şaka yapıyor olmalı." Telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor, çenesi kilitlenmiş.

"O mu?" Mırıldanıyorum. "Kim?"

"Nico," diyor Colt, uzun kolunu omuzlarıma yaslayarak. "Görünüşe göre sana göz kulak olması için güvenliği çağırmış."

"Kesinlikle aradı," diye itiraf ediyor fedai. "Üst katta VIP kabininiz var ve Johnny burada..." Kulüpten çıkan adamı işaret ediyor, "...bütün akşam senin gölgen olacak."

"Bu gereksiz-"

"Patronun emri," diye sözümü kesti Johnny. "Merak etme, etrafta olduğumu fark etmeyeceksin. Çok iyi uyum sağlarım ve sadece yalnız kalmamanızı sağlamam gerekiyor."

Nico'dan daha uzun boylu, yani ortama uyum sağlamasına imkân yok.

"Sorun değil dostum. Aramasına o kadar da şaşırmadım," diyor Conor beni sağa sola sallayarak. "En azından bizimle gelmene izin verdi Bug. Senin yanında lanet bir rottweiler gibi olduğunu düşünürsek bu büyük bir şey. Hadi, başını döndüreceğim."

"Bir dahaki sefere onu nereye götürdüğümüzü sana söylemeyeceğiz," diye tersliyor Cody telefonda, ses tonundan sinirlilik akıyor. "Onu dışarı çıkarıyorduk

ve hiçbir şey olmadı!"

Conor beni hafifçe iterek hareket etmemi istiyor. Kulağıma "Six bir saat içinde çalacak," diyor ve beni kalabalığın arasından geçirip merdivenlerden yukarı, standımıza doğru götürüyor.

Colt bara yöneliyor ve bir tepsi içkiyle döndüğünde Cody de bize katılıyor.

"Ona karşı koymalısın Mia. Bunu yanına bırakırsan hayatının her alanını kontrol etmeye başlar."

"Hiç yoktan olayı büyütüyorsun," diye araya giriyor Conor. "Bizimle çıkmasına izin verdi, değil mi?"

"İzin vermek mi?" Cody seethes. "Kendini duyuyor musun? O izin vermiyor bir şey yapamaz. O lanet olası bir çocuk değil."

Aisha, Nico'ya karşı gibi. Ama bu sefer benim adıma kardeşleri tartışıyor.

"Dans et benimle," diye ağzımdan geçiriyorum olay büyümeden.

Gerçek şu ki, Nico'nun güvenliği çağırması umurumda değil. Evde kalmam gerektiğini söylese bile aldırmazdım. Ben hiçbir zaman bir parti kızı olmadım. Üçüzlerle vakit geçirmekten hoşlansam da, bunu başka bir yerde yapmaktan mutluluk duyarım. Atari salonlarında, plajda, evde film izlerken ya da Cody gitar çalarken piyano çalarken.

Eğer Nico beni kollayan bir fedai olduğunu bildiği için kendini daha iyi hissediyorsa, öyle olsun. Onun onaylamayacağı bir şey yapmayı planlamıyorum.

"Evet, tamam. Gel hadi." Cody elimi tutup beni aşağıya götürdü. Johnny de onu takip ediyor, uyum sağlamıyor. "Ona izin verirsen yapacağın her şeyi o belirler Mia," diyor Cody, beni yanına çekerek. "Ve *her şeyi* demek istiyorum. Nereye gidebileceğinden, kiminle arkadaş olabileceğine ve ne giyebileceğine kadar. O iyi bir adam ama kendini kolayca kaptırıyor. Ona karşı durmalısın."

Dans pistine çıktık, bu da bana konuyu daha en başından kapatmak için mükemmel bir fırsat verdi. Nico'nun kontrolcü kişiliğini gülünç derecede çekici bulduğumu söylesem Cody'nin anlayacağından şüpheliyim. Beni kendine çekiyor çünkü liderliği onun almasına izin vermek kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Ben *onunum*. O da *benim*.

Daha önce kendimi hiçbir yere ait hissetmemiştim. Ne evde olmayan ebeveynlerimle ya da kız kardeşimle, ne de kimsenin bana doğru tek kelime etmediği, Jake Grey'in yanlış tarafına düşmekten korktuğum okulda. *Ait* olduğuma dair ilk işaret üçüzlerle geldi.

Peki ya şimdi?

Şimdi gerçekten ait olduğumu hissediyorum. Nico'yla birlikte olmam gereken yerde olduğumu. Onca yıllık yalnızlığımın karşılığını sonunda aldım çünkü beni ona getirdiler.

"Benim sıram," diye bağıyor Colt yirmi dakika sonra, beni Cody'nin kollarından kaparak.

Beş şarkı daha söyledikten sonra yukarı çıktığımızda kabinde en az bir düzine insan vardı. Üçüzler popüler, bu yüzden ne zaman dışarı çıksak, asla uzun süre sadece dördümüz olmuyoruz. İnsanlar iyi vakit geçirmek ve harika arkadaşlar edinmek için akın ediyor.

"İşte, iç şunu," diyor Johnny, masaya bir limonata koyarak.

"Sana onu da susuz bırakmamanı mı söyledi?" Cody oflayıp pufluyor. "Başında kimse olmadan işemesine izin var mı, yoksa kapıyı sen mi tutacaksın?"

"Senin kavgan kardeşinle dostum. Ben sadece burada çalışıyorum." Kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı yakınlarda bir yerde durarak uzaklaşıyor.

"Onu görmezden gel," diyorum Cody'ye, parmaklarımı kolunda gezdirerek. "Benim için sakıncası yok."

"Aldırmalısın. Eminim bizden başka kimseyle dans etmene izin verilmeyordur Mia. Sana hiç güvenmiyor."

"Senden başka biriyle dans ettiğimi ne zaman gördün?" "Bu konunun dışında."

Bardağımı masaya çarpıyorum. "Kızgınlığın konumuzun dışında. Bunun yanlış olduğunu düşünmeni anlıyorum ama *ben* düşünmüyorum. Bundan vazgeçmen için bu yeterli olmalı. Ben saf değilim, Cody. Çoğu erkek arkadaşın böyle davranmadığını biliyorum ama Nico'nun bunu yumuşatmak için çok çalıştığını da biliyorum."

Gerçekten de öyle. Yaptığı küçük ayarlamaları, aşırıya kaçtığını düşündüğünde nasıl kontrol ettiğini görüyorum.

"Ve bana güveniyor," diye devam ediyorum. "Sadece endişeli. Onunla sorunun her neyse, bu *senin* sorunun." Ayağa kalkıp Colt'un yanında oturan adamı işaret ediyorum. Sanırım adı Grayson. "Benimle dans et."

Bir kaşını kaldırıp üçüzlerin arasına bakıyor, sanki her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyor.

Oh, şuna bak. Benim de onların izni olmadan başka biriyle dans etme iznim yok.

Onaylanmadığını gören Grayson ayağa kalkıyor ve tişörtünü tek bir çekişle düzeltiyor. "Evet, tabii."

Johnny yerinden kalkıp yanıma geliyor ama müdahale etmiyor.

"Gördün mü? İznim var," diyorum Cody'ye ve o başka bir şey söyleyemeden Grayson'ı aşağıya kadar takip ediyorum.

Ne demek istediğimi kanıtlarken gözden kaçırdığım tek şey, artık hiç tanımadığım bir adamla dans etmek zorunda olduğum. Dans pistindeki kalabalığın arasından sıyrılıp Six'in setini çalmak için hazırlandığı sahnenin yanında yer buluyoruz. Şimdilik hoparlörlerden Fred Again'in "Jungle" şarkısı yükseliyor ve Grayson ritmin etkisiyle zıplamaya başlıyor.

Elimi tutup beni etrafında döndürüyor, sonra sırtımı göğsüne doğru çekiyor. Otuz saniye bile geçmeden havada bir değişiklik oluyor ve farklı eller ortama kayıyor, beni sıkıca tutuyor, böylece kimin orada olduğunu kontrol etmek için topuğumun üzerinde dönüyorum.

Brandon kulağıma mırıldanarak, "Gel pisi pisi," diyor ve sesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Kedim nasıl?"

"Seninki değil." Beni duyabilmesi için başımı eğiyorum. "Vurulmaktan sıkılmadın mı? Güvenliği çağırmadan önce bırak gideyim."

"Oynadığımız bu oyunu seviyorum." Yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor, etrafımızda yükselen ritme aldırmadan. "Vazgeçmeye hazır mısın?"

Johnny izliyor, tek kaşı sessiz bir soruyla kalkık. Ona el sallayabilirim ama eminim Nico'ya yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyecektir ve ben de onu dahil etmiyorum. Yaşıma bakmıyor ama üniversite hakkında konuşmaktan o kadar kaçınıyor ki üçüzler bana finaller hakkında soru sorduklarında hemen konuyu değiştiriyor. Brandon'ın oyunu bir rahatsızlıktan başka bir şey olmasa da Nico'ya söylemeyeceğim.

"Vazgeçmem için cehennemde soğuk bir gün olması gerek. Yüzünü koru. Planın işe yaramıyor."

"İşe yaramıyor mu? Yani adamların yapabileceklerinden birazcık bile korkmadığını mı söylüyorsun?" Beni etrafında döndürüyor, sıcak nefesi yüzümü havalandırıyor. "Geçen gün Dennis'in taşaklarına vurduğundan beri buna inanmakta zorlanıyorum."

"Kıçımı tokatladı ve bunu sadece erkek arkadaşım yapabilir. Sana artık müsait olmadığımı söyledim."

Brandon parmaklarını sırtımda gezdiriyor ve kıçımın bir santim yukarısında duruyor. "Erkek arkadaşın, ha? Nasıl oldu da seni bu adamla hiç görmedim? Hayali, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Etrafımda dönüyorum. "O fazlasıyla gerçek."

Brandon sırtıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni henüz becermedim, kedicik. Sikime boşalırken bana Tanrı diyebilirsin." Bana bakıyor

Omzumun üzerinden bir şey. "Isıracağım. Şanslı adam kim? Conor olmadığı kesin, tabii şu anda dilini Ann-Marie'nin boğazına sokmasına aldırmaşınız. Geriye Cody ve Colt kalıyor. Parayı hangisi alacak?" Daha yakına eğiliyor, iki elini belime koymuş, müzik eşliğinde sallanıyor. "Yoksa Justin mi?"

"Justin mi?" Alay ediyorum. "İyi bir adam olabilir ama yine de senin arkadaşın Brandon ve senin yanında olan biri pek sağduyulu olamaz. Bırak gideyim, yoksa-"

"Yoksa ne olur? Taşaklarıma diz mi çökeceksin? Sana meydan okuyorum, kedicik." Bileğimi tutup beni daha yakına çekerken gözlerinde bir kötülük parlıyor. "Bana bir daha vurursan, bu kadar nazik olmayı bırakırım."

Kavrayışı sıkılaşıyor, acı verici sınırdaki morarma noktasını çoktan geçti. Yarın Nico morlukları fark ettiğinde bunu açıklamak biraz zaman alacak.

Kulaklarımda uğuldayan kan sesleri müziği bastırıyor, panik içime yerleşiyor. Bu çok tanıdık geliyor. *Q*, isteğim dışında bana dokunan bir adam...

Hatıralar gerçekliği bulanıklaştırıyor, soğukkanlılığımı azaltıyor. Brandon'ın yüzü Asher'inkine dönüşüyor ve beni sıkıca tuttukça tekrar tekrar Asher'inkine dönüyor.

Titrediğimi hissediyorum ama yerimde duramıyorum. Kafam çok gürültülü. Düzgün düşünemeyecek, yardım için yana baktığımda sonuçları tartamayacak kadar kaotik. Johnny hâlâ orada, Brandon şimdiye kadar onu fark etmediyse de görünüşe göre aralarına karışmış.

Gözlerimiz kilitleniyor ve tek ihtiyacı olan da bu.

Nabzım hemen yükseliyor. Brandon yüzünden değil. Johnny boynunu kavrayıp parmaklarını etine tırnaklarını beyazlatacak kadar sert geçirdiği için değil. Conor aniden yanıma gelip beni geri ittiği ve Brandon'ın yüzüne çivilediği için bile değil.

Çünkü Johnny bunu Nico'ya rapor edecek ve ben yine yalan söylemek zorunda kalacağım.

Ödülü öğrenirse beni terk eder.

Brandon Price'ın kadın düşmanı dünya görüşü yüzünden hayatımda başıma gelen en iyi şeyi kaybetmeyeceğim.

"Ne oluyor lan?" Brandon gürlüyor, Johnny'nin tutuşuna karşı çırpınıyor. "Bırak beni, dostum! Senin derdin ne?!"

İki arkadaşım yardım etmek için atlar. Biri Conor'ın karnına sıkı bir yumruk indirir, diğeri de Johnny'nin sırtına atlar ve ona bir ağaç gibi tırmanır.

Kıyamet kopuyor.

Biri beni tekrar geriye itiyor ve sert bir göğse çarpıyorum. Cody yüzümü ona dönmekten önce gördüğüm son şey, Brandon'a saldıran öfkeli Colt'un bir anlık görüntüsü. Yumruğunu savururken ateş ve kükürt saçıyordu.

"Senin için yirmi beş bin dolar mı yatırdı?!" Cody çevredeki gürültünün üzerine bağıyor. "Neden bize söylemedin?!"

"BEN... Özür dilerim, ben-"

"Bunu sonraya sakla," diye tersliyor ve daha fazla fedai ve daha fazla futbolcu gelirken beni yanına yatırıyor.

Colt dengesiz bir çılgınlıkla yumruklarını Brandon'a indiriyor, kanayan burnuna ve yarılan kaşına aldırış etmiyor. Rastgele partiye katılanlar önlerine çıkan herkese saldırıyor ve arbede saniyeler içinde kontrolden çıkıyor.

"Onu dışarı çıkarın!" Johnny çıkışı işaret ederek bağıyor.

Cody bileğimi kavıyor ve seyircilerin arasından bir yol açıyor. Artık görünürde kimse dans etmiyordu. Herkes yumruklaşan yirmi adamı izlemek için durmuştu.

Dışarı çıkar çıkmaz iki büküm oluyorum ve akşamın serin havasını ciğerlerime çekiyorum.

"Kusacak mısın? Kahretsin, çantan yukarıda."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, duvara yaslanarak. "Lütfen Nico'ya ödülden bahsetme. Lütfen, söz ver-"

"Yok artık! Bunu sır olarak saklamamı isteme benden." Saçını başını yolarak geri adım attı. "Neden bize söylemedin?! Bu ne zamandır devam ediyor?!"

"Bahar Tatili partisinden beri," diye mırıldanıyorum, ayaklarımın altındaki yere bakarak. Evde kalmalıydım... Bu gece evde kalsaydım hiçbir şey olmazdı.

Kimi kandırıyorum ben?

Üçüzler bunu çok geçmeden öğrenirdi ve ben de şu anda olduğum yerde olurdum - sevdiğim adamı kaybetmek üzereydim.

Nico tüm kusurlarımın yanı sıra bir yığın sorun ve drama getirdiğimi fark ettiğinde ilişkimizi sorgulayacak.

Hayatına devam edecek.

Şu anda onu heyecanlandırıyor olabilirim ama uzun vadede benim lehime pek bir şey söylenemez. Feminizmin, güçlü kişiliklerin ve ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini bilen kendine güvenen kadınların olduğu günümüzde, ben bir ucubeyim. Bir anomali. Dalga geçilecek ve gülünecek biriyim.

Temkinli, zayıf ve utangacım. Karanlıktan korkuyorum ve yabancıların yanında gerginim. Beceriksiz, güvensiz ve deneyimsizim.

Nico girdiği her odayı sahiplenecek bir kadını hak ediyor. O odaya girmeme izin verirsen, sahip olacağım tek şey saklanabileceğim en iyi köşe olur. Onunla eşit olacak ve her adımda ona meydan okuyacak birini hak ediyor.

Hayatını heyecanlandıracak ama *kolaylaştıracak* bir kadın. Ben aptal bir üniversite draması eklemeyen de yaşayabileceği çok şey var.

"Sana kim söyledi?" Hayal kırıklığı kalbimi sıkıştırırken soruyorum.

Nico bunu öğrendiği anda benimle ilişkisini kesme bile, ilişkimiz çok yakında sona erecek.

"Grayson," diye tersliyor Cody. "Ama *sen olmalıydın!* Tanrım, Mia!" Omuzlarımı kavrayıp beni kollarının arasına çekti. "Neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı, Bug? Bize söylemeliydin. Nico'ya söylemeliydin."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım dökülmek üzereyken nefesim kesiliyor. "Bunu bilmesini istediğim son kişi o."

"Neden?" Beni itiyor. "O halledecektir."

Geri çekilip saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sorunlardan başka bir şey getirmediğimi de fark edecektir. O bana istediğim her şeyi veriyor ve ben... Ben sadece bir evreyim."

"Sen bir aşama falan değilsin Mia, o-"

"Sorun değil," diyorum çenem titreyerek. "Beklediğimize değdi ve gözyaşlarımıza da değecek." Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsemeye zorluyorum. "Çantamı alayım. Eminim Johnny şimdiye kadar onu aramıştır ve yoldadır."

"Sen burada kal. Çantanı ben alırım."

"Hayır, kalmayacaksın," diyor kapıyı tutan fedai. "Tekrar içeri girmene izin yok."

"Kavga etmiyordum," diye çıkışır Cody. "Oraya tek başına girmeyecek, dostum."

Johnny, Brandon ve Colt'u yakalarından tutarak kulüpten çıkıp onları dışarı ittiğinde fedai omuz silkip kenara çekiliyor.

Cody bir yay gibi öne fırlar ve Brandon'ı boynundan kavrar. "Bunu iptal edeceksin. *Bu gece*, anladın mı?!"

Onların bir saniyelik dikkatsizliğini kullanarak içeri girdim. Johnny iki adamı daha dışarı çıkarıyor ve başka bir fedai de Conor'ın arkasından giderek onu çıkışa doğru itiyor.

Parti tekrar yoluna girdi, kavga kontrol altında. Merdivenleri tırmanıp Grayson'ı birkaç arkadaşıyla birlikte kabinde buluyorum, çantamı güvenli bir şekilde arkasına saklamış. Çantamı aldıktan sonra tuvalette duruyorum, düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Kapıda iki kızın yanından geçerken tuvaleti boş ve kulübün geri kalanından biraz daha sessiz buluyorum. Yirmi küsur adam yumruk atarken müzik hiç susmamıştı. Six en sevdiği parçayı çalarken müzik hâlâ devam ediyor.

Lavaboyu iki elimle kavırıyor, aynadaki cam gibi, ağlamaklı gözlerime bakıyorum.

Her seferinde bir gün.

Nico'yu öptüğümünden beri kendime bunu söylüyordum. Bunun uzun sürmeyecek kadar iyi olduğunu biliyordum ve fazla rahatlammamak, romantik tarafımın dizginleri ele geçirmesine ve asla sahip olamayacağım bir gelecek hayal etmeme izin vermemek için savaştım.

Kapı içeri doğru sallandığında yanaklarımı siliyorum, Six'in "I Got 5 on It" şarkısı kafamda oluşan düşünce kasırgasını bastırarak tuvaleti dolduruyor.

Bir an için, buranın unisex bir tuvalet olmadığını fark edemedim. Bu üç adamın burada olmaması gerektiğini fark edemiyorum.

Gözlerim *onunkilere* kilitlenince her şey yerine oturuyor.

Liseden beri biraz değişmiş: hiç vermediği kiloları vermiş. Teni kül rengi, gözleri donuk, ama küçümseme açıkça parlıyor ve kocaman soğuk bir yumruk midemi kavırıyor.

Hava hemen değişiyor. En yakın arkadaşı Michael, kapıyı çekip kapatmadan önce kapıya derme çatma bir *sipariş dışı* tabelası yapıştırdığında, amansız bir yaklaşan kıyamet havası mekânı dolduruyor. Yerinde duruyor, koca gövdesiyle çıkışa barikat kuruyor ve sinsi bir sırıtışla beni selamlıyor.

Ne onu ne de kısık gözleriyle beni sert bir şekilde inceleyen Jessie'yi umursuyorum. Odak noktam Jake Grey, çelik grisi irisleri neredeyse tamamen şişmiş göz bebekleri tarafından yutulmuş, dişlerini ileri geri gıcırdatma şekli, ellerinin titremesi...

"Beni özledin mi BJ?" diye soruyor, kalçasını rahatça lavaboya yaslarırken boynunu kırıyor.

Soğuk bir korku içimi kemiriyor, aramızdaki mesafe bir metreden az.

Hiç şansım yok ama çantamı lavabonun üzerinden kapıp fermuarını çekiştiriyorum. "Yakala onu!" Jake gürliyor.

Neredeyse elimi biber gazına yaklaştıracaktım. Çok yaklaşmıştım ama Jessie çantayı elimden alıp bir kenara fırlattı ve ellerimi arkamdan bağladı.

Kemikli parmakları bileklerimi acıtıyor.

Panik başladı. Mantıksız, sinir bozucu, kanımı donduran bir korku damarlarımda dolaşıyor ve beni bir an için işe yaramaz hale getiriyor.

"Sakin ol, BJ," diye kıkırdıyor Jake. "Yardım etmek için buradayım."

"Yardım etmek mi?" Boğuluyorum, sağa sola, yukarı aşağı bakıyorum, pozisyonumu değerlendiriyorum, çantamdan yuvarlanan biber gazına olan mesafeyi, Michael'ın kapıya barikat kurduğu yerden çok uzakta durmuyorum. "Ne konuda yardım?"

Telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor. "Brandon Price'ın seninle oyun oynadığını duydum. Seni ilk siken adama ödül verecekmiş, doğru mu?" Ekrandan başını kaldırıyor, burun delikleri açılıyor. "Doğru mu?!"

Jessie'nin tutuşuna karşı mücadele ederek başımı salladım. "Bırak beni."

"O kadar hızlı değil," diye bağırdı Jake, lavabolardan birkaç sallantılı adım atarak önündeki zemini işaret ederek. "Onu dizlerinin üzerine çöktür."

"Hayır," diye kekeliyorum. "Lütfen, sadece-"

Jake sesimi taklit ederek, "Lütfen, dur artık," diye alay ediyor. "Sakin ol, BJ. Eğlenceli olacak. Lisedeyken sana Sakso Dudakları lakabını taktığımdan beri o somurtkan ağzının sikime dolanmasını istiyordum," diyerek kemerini çözüyor.

Olaakların farkına varmak boğazımı soğuk, ölü eller gibi kavırıyor ve hava kaynağımı kesecek kadar sert sıkıyor. Üçüzlerin bana öğrettiği tüm kendini savunma teknikleri aklımdan uçup gidiyor.

Elimde hiçbir şey yok. Zihnim karardı. Panik hızla büyüyor, mantıklı düşünceyi yok ediyor.

Daha başlamadan savaşı kaybederek çırpınmaya başladım. Jessie beni Jake'in durduğu yere doğru sürüklüyor. Dizlerimin arkasına eliyle vuruyor ve ben yere düşüyorum, keskin bir acı bacaklarımdan yukarı fırladığında irkiliyorum.

"Benden yıllarca nefret ettin," diye boğuluyorum, tek mantıklı düşünceye tutunuyorum: zamana oynamak. Üçüzler dışarıda. Yakında beni aramaya başlarlar. Zaten çok uzun süredir buradayım. Sadece oyalamam gerekiyor. "Anaokulu boyunca sana dokunmamı istemedin, şimdi de sakso çekmemi mi istiyorsun?"

Saçımı bir avuç tutuyor ve beni öyle sert geri çekiyor ki inliyorum. "Senden hoşlanmak zorunda değilim. Bence senden hoşlanmıyor olmam bunu daha da heyecanlı kılıyor."

Gözyaşları burnumdan aşağı damlıyor.

Jessie ellerimi arkamdan tutarken karnım sert, sıcak bir top haline geliyor ve her tarafım titriyor.

"Ne oldu?" Kafatasımdan kopmak üzere olan saçlarımın acısıyla nefes nefese kalıyorum. "Lisedeyken her gün kızların senin tadına bakmak için nasıl kendilerini parçaladıklarıyla övünürdün. Artık kimse sana isteyerek sakso çekmek istemiyor mu?"

Jake alay ediyor, telefonu tutan elini uzatıyor ve bir manyak gibi sırıtıyor. "Kemerini bağla, Price." Telefonu çevirip aşağı doğru eğiyor, böylece ekranda görünüyorum. Alttaki kırmızı nokta kayıta olduğunu gösteriyor. "Gösteri başlamak üzere." Saçımı bırakıyor, kot pantolonunun fermuarını indiriyor ve sertleşmiş aletini serbest bırakıp gururla kameraya gösteriyor. "Hadi BJ. Bunu garip hale getirme. İnsanlar izliyor." Tekrar kameraya bakıyor ve sikini dudaklarıma yaklaştırıyor. "Bir kalem kap Price. Yakında o çeki tahsil edeceğim."

Para mı? Para mı istiyor? Kafa karışıklığı nefesimi kesiyor. Jake'in parası var. Babası...

Oh, Tanrım.

Nico'nun birkaç hafta önce asistanıyla yaptığı konuşma bir depremin artçı sarsıntısı gibi aklıma geliyor.

Arnold Grey geçen hafta tüm parasını çekmiş ve her şeyi kaybettiğini söylemek için aramış.

O zamanlar pek düşünmemiştim ama şimdi çok mantıklı geliyor. Arnold Grey. Jake'in babası.

Beş parasızlar.

Jake'e bakıyorum, sikinin başı dudaklarımdan bir santimden daha az bir mesafede asılı dururken dişlerimi sıkıyorum.

On beş yıl önce, *bit kapmaktan* korktuğu için yanıma bile yaklaşmazdı.

On yıl önce, beni iğrençten başka bir şey olarak görmesi için çok tumbuldum.

Beş yıl önce bana dört göz derdi ve fırsatını bulduğunda gözlüklerimi kırar, göremediğim için duvara tutunduğumda gülerdi.

Ve şimdi, gözleri alev alev yanan, pantolonu inik, ereksiyonu fişkırان ve aklında tek bir hedef olan bir sopayla dokunamayacağı kızın önünde duruyor: yirmi beş bin dolar kazanmak.

"Böyle yapma BJ," diye cilveleniyor, sözleri nefretle kalınlaşmadan önce bir saniyeliğine yapay bir şekilde arkadaşça davranıyor. "Diremezsen daha keyifli olacak."

Dişlerimi daha sıkı sıkıyorum. Nabzım kutudaki bir kuş gibi boynumda çekiçleniyor ve gözyaşlarım daha güçlü geliyor. Yüksek, histerik hıçkırıklar fayanslarda bir kemanın feryadı gibi yankılanıyor.

Jake'in neye bulaştığından haberi yok. Artık dışlanan ya da yalnız biri değilim. Hayatımda beni önemseyen insanlar var. Beni korumak için her şeyi yapabilecek insanlar.

Jake'in bana zarar vermeye çalıştığını öğrendiğinde onu parçalayacak bir erkek arkadaş. Çılgılık atmak, kimin kızına dokunmak üzere olduğunu söylemek istiyorum ama dudaklarımı ayırırsam kaybederim.

Jake, Jessie'ye, "Aç ağzını," diye çıkışıyor, o da hemen baş ve işaret parmağını çenemin menteşe eklemlerine saplıyor.

Acı sinir uçlarımı zaplıyor. Dişlerimi sıktıkça daha da kötüleşiyor.

Jake telefonunu açıyor, sertleşmiş sikini okşarken kayıt yapıyor, ucundan damlayan küçük tanecikleri Prens Albert piercing'inin etrafına bulaştırıyor. Bitirdiğinde saçma bir şekilde gurur duyuyordu. Mezuniyetten önceki haftalar boyunca her gün dolabımın üzerine tam da bu piercingli siki resmi yapıştırılmıştı.

Gözyaşları burnumdan ve çenemden aşağı damlıyor, Jessie baskıyı artırdıkça ivme kazanıyor. Yüzüm metal kelepçelerle sıkılıyormuş ve kemiklerim her an kırılacakmış gibi hissediyorum.

Daha fazla dayanamıyorum. İnliyorum ve en iyi çabalarımın rağmen ağzım açıldığında daha fazla gözyaşı geliyor.

Tanrım, Cody nerede? Colt nerede?

Jake başparmağını alt dişlerime geçirerek, "Güzel," diye homurdanıyor. "Güzel, güzel, güzel," diye bağıyor. "Sakin ol, BJ. Büyük olduğunu biliyorum, ama ağzını açık tutarsan, oraya gayet iyi sığarım."

Kurtulmak için çırpınıyorum, ama Jessie'nin bileklerimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve beni yerimde tutmak için bütün kaval kemiğiyle ayak bileklerimin arkasına bastırıyor.

Gücsüzüm. Öne doğru sarsılıp kendini ağzıma doğru yönlendirdiğinde onu durduramıyorum. Delici aleti dilime değiyor ve pantolonunu indirmek için başparmağını dişlerimden kurtarıyor.

Taşakları hapsediği yerden fırlıyor, alçaktan sarkıyor, tehlikeli bir şekilde çeneme yaklaşıyor. Miskli, terli koku bağırsaklarımın boğazıma kaçmasına neden oluyor ve on beş yıllık zorbalık bir anda gözlerimin önünden geçiyor.

Zalimliğin çıldırtıcı klibi, zihnim çok fazla trafik olan bir kavşak gibi.

Jake'in bana çelme taktığı, itip kaktığı her an, ateşlenmiş bir silahın geri tepmesi gibi geri geliyor. Her kötü söz, bana fırlattığı her şey, beni her ağlattığında, hepsi yeniden ortaya çıkıyor. Tuvalette yediğim tüm sandviçler, kafeteryaya girmeye korktuğum zamanlar. Yok ettiği her şey.

Ben bir tencere kaynayan sütüm. İçimde yer kalmadı. Daha fazla dayanamıyorum ve ilk defa savaşmak için yanıp tutuşuyorum.

Beni köşeye sıkıştırdı.

Savaş ya da kaç tepkisi en yüksek vitesine geçiyor. Mantıklı bir düşünce, bembeyaz bir şimşek gibi, hislerimi ateşliyor ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, iki kez düşünmeden... Dişlerimi piercing'inin arkasına geçirdim ve tüm gücümle sıktım.

Yırtıp atıyorum.

Jake dayanılmaz acıyı hissetmeden bir saniye önce sıcak, metalik kan ağzıma doldu.

"Siktir!" diye kükreyerek geriye sıçradı. Telefonu yere düştü. "Siktiğimin orospusu!" Elini yumruk yapıp yüzümün yan tarafına güçlü bir darbe indiriyor. "Seni pis orospu!"

Başım dönüyor... Başım dönüyor... Jake kıpkırmızı boşalarak kan fışkırtan sikini tutarak sarsıldıığında sersemlemiş hissediyorum.

Yeni doğmuş bir köpek yavrusunun yiyecek araması gibi titreyerek delicisini tükürüyorum. Diğer yüksek stresli durumların çoğunda, şimdiye kadar bağırsaklarımı kusuyor olurdum, ama mide bulantısı henüz fark edilmiyor. Hayatta kalma içgüdüğü hislerimi keskinleştiriyor, kafamı boşaltıyor ve beni teşvik ediyor.

Michael solgun, hâlâ kapıyı tutuyor, kararlılığı azalıyor. Jake'i izlerken yüzünde bir belirsizlik fırtınası esiyor. İki kalp atışı sonra kaçıyor, o kadar hızlı dışarı fırlıyor ki neredeyse bacaklarına takılacak.

Jessie hâlâ ellerimi tutuyor ama tekrar ayağa kalkmış, Jake'in adını mırıldanıyor. Yüzüme, boynuma ve elbiseme sanki bir su tabancasından püskürtülüyormuş gibi kan fışkırıyor.

Durumumu düşünmek için bir saniye bile beklemiyorum. Harekete geçiyorum, adrenalini cesarete dönüştürerek öne doğru atılıyorum, sonra geri kanatlanıp kafamın arkasını Jessie'nin kasıklarına çarpıyorum.

Bu *benim* canımı yakıyor, bu yüzden ona ne kadar acı verdiğimi ancak hayal edebilirim. Bileklerimi bıraktı, Jake hâlâ iki yaşındayken nefesinin altında küfürler tıslıyordu.

bir metre ötede, gerçek gözyaşlarıyla ağlıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, çılgınca kanamayı durdurmaya çalışıyor, acıdan, şoktan ya da her ikisinden dişleri takırdıyor.

Zayıf bacaklarıma sığıyorum, ince topuklu ayakkabılarımda sallanıyorum. Bir silaha ihtiyacım var. Yumruklarımın fazla zarar veremeyecek kadar küçüğüm, bu yüzden vuracak bir şeye ihtiyacım var. İlk kabine dalıp tuvaletteki seramik su deposu kapağını kavradığımda net düşünemiyor, sonuçlarını tartamıyordum.

Onu yırtıp atıyorum, bir adım geriye sendeliyorum, sonra dönüp onu bir beyzbol sopası gibi omzuma kaldırıyorum. Çok ağırdı. Normal şartlar altında onu bu kadar kolay kaldıracak güçten yoksun olurum ama adrenalinle doluyken hiçbir şey imkânsız değildir.

"Sen delirmişsin, kaltak!" Jessie kükrüyor, ayağa fırlıyor, kollarını beni yakalamak ister gibi uzatıyor.

Bana dokunmayacak.

İkisinin de bana dokunmasına izin vermeyeceğim.

Topuğumun üzerinde sallanıyorum, ağır örtü neredeyse beni deviriyor. Momentumu kendi avantajıma kullanıp Jessie'nin kafasının yan tarafına çarpıyorum, kaslarım bu çabayla acıyor.

Örtü kafasına çarparak parçalanıyor ve Jessie'nin baygın vücudu kan lekeli fayansların üzerine yığılıyor. Tuvalet kapısı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açılırken kafası yere çarpıyor.

Johnny çerçevenin yüksekliğini dolduruyor, yüzü kıpkırmızı parlıyor. "Ne oluyor?"

"Duraklıyor, etrafına hızlıca bir göz atıyor, teni beyazlıyor. "Kahretsin... Siktir!" Yavaşça içeri giriyor, kötü bir niyeti olmadığını göstermek istercesine ellerini kaldırıyor ama ben sendeleyerek geri çekiliyorum, bileğimi burkuyorum ve dengemi zar zor koruyabiliyorum. "Sakin ol, sorun yok," diye mırıldanıyor usulca. "Sorun yok Mia, sen iyisin. Ben-" Yine sözünü kesiyor ve adımlarının ortasında duruyor, yanaklarının beyazı kül rengine dönüyor.

Neden olduğundan emin değilim.

Tek bildiğim ondan uzaklaştığım. Her şey birbirine karışıyor. Sesler bozuluyor. Müzik kayboluyor, kulaklarımda çınlayan gürültülü nabız tarafından maskeleniyor...

Vücudumdaki her hücreyi ele geçiren öfke parçalanıyor ve beni savunmasız bırakıyor.

Johnny'nin görüş alanını takip ettiğimde mide bulantısı midemi bulandırıyor. *Bu yüzden konuşmayı bıraktı. Jake'in piercing'i yerde parıldıyor.*

et parçası takılı. Sadece piercing'i yırttığımı sanıyordum ama Jake'in bir ağız dolusu aleti kayıp.

Lavaboların üstündeki aynalarda yansımama bir an gözüm takılıyor ve istemsiz bir geri adım atıyorum. Yüzümde, boynumda ve elbisemde kanla gözyaşları birbirine karışıyor, görüntü ucuz bir korku filminden fırlamış gibi.

Jake hâlâ ağlıyor, tişörtünü yırtıyor, muhtemelen kanamayı durdurmaya çalışıyor, etrafında olup bitenlerden habersiz. Johnny'nin geldiğini fark ettiğini bile sanmıyorum.

Bacaklarım pes etti.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, adrenalın çoktan bitmiş, vücudum gevşek, soğuk ve bitkin. Kabine sürünerek giriyorum, tuvaleti iki elimle kavradığımda her tarafım titriyor ve sonunda kusuyorum.

"Siktir!" Johnny gürlüyor. "Mia! Mia... kahretsın! Bekle, yapmam gereken..." Bugün yediğim her şey aklıma gelince sesi kesildi.

"Nico..." Öksürüyor, öğürüyor ve nefes nefese kalıyorum. Soğuk ter sırtımı kaplıyor ve titreme nöbetine neden oluyor. Tuvalete daha sıkı tutunuyorum ve "...lütfen Nico'yu getirin" diye yalvarıyorum.

OTUZ BİR

Nico

Theo masaya bir tur bira daha koyarken telefonum cebimde çalıyor. Telefonu çıkartıyorum, ekranda *Johnny Q* belirince ellerim titremeye başlıyor.

"O iyi mi?" diye soruyorum.

Kelimeler dilimden tam olarak dökölmeden sesi kulağıma doluyor. "Hemen buraya gelmen gerek!" diye bağılıyor. "Ne kadar hızlı-" Duraklıyor, sonra hâlâ bağılıyor olmasına rağmen sesinin şiddeti azalıyor. "Hey! Orada kal, seni bok parçası, yoksa lanet boynunu kırarım!"

Önce korku boğazımı sıkıyor, hemen ardından endişe bir volkan gibi göğsümün içinde patlıyor ve damarlarımı sıcak lavla dolduruyor. Mia için endişelenmeyi asla bırakmıyorum ama bu kontrollü bir tedirginlik. Bir dereceye kadar kontrol edebiliyorum.

En azından yapabildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Ya şimdi? Şimdi ise amansız bir korku ve öfke karışımı beni bir anda ayağa kaldırıyor.

"Ne oldu lan?" Logan'a ya da Theo'ya tek kelime etmeden binanın yarısından dışarı fırlıyorum. Sesimin tonunu mükemmel bir şekilde okuyarak beni takip ettiler, sandalyeleri yere sürtünerek ayağa kalktılar.

"Burada iki adamım var," diyor Johnny, sanki on kat merdiven koşmuş gibi nefes nefese. "Birinin bilinci yerinde değil, diğerinin *aletinin* bir kısmı kayıp ve senin kız da isterik durumda."

Kanım vişne suyuna dönüyor ve midem kaçak bir asansör gibi dibe vuruyor. "Neredesin sen?"

G Wagon'umun motoru canlanıp da sessiz akşamı bozduğunda kardeşlerim bana yetişiyor. İkisi de en az benim kadar gergin, eller serbest sistemi devreye girdiğinde ve Johnny'nin sesi hoparlörlerden sızdığında ikisi de sessiz.

"Tuvalet üst katta. Bu hiç iyi görünmüyor. Çok özür dilerim! Ona sahiptim, her zaman onu izledim, ama kardeşlerin aşağıda kavga başlattı. Otuz pislik de katıldı! Onları dışarı atıyorduk ve..." Titrek bir nefesi burnundan aşağı itiyor. "Mia çantasını almak için geri döndü-" Arka planda yüksek bir gümbürtü duyuldu ve biri acı içinde bağırdı. "Ne dedim ben?! Orada kal! Sakın kıpırdama!"

"Johnny!" Park yerinden geri geri çıkarken direksiyonu daha sıkı kavıyorum, tekerlekler gıcırıyor. "Mia nerede?"

"Kusuyor. Kahretsin, burası kan gölü. Ne olduğunu bilmiyorum ama anladığım kadarıyla bu iş başa çıkılamayacak kadar büyük. Biz aramaya başlamadan en fazla beş dakika önce gitmişti!" Bir gümbürtü daha, bu sefer daha sessiz. Daha çok bir gümbürtü, gerçekten, sanki yumruğuyla duvara vurmuş gibi. "Lanet olsun! Neredesin sen?!"

"Yoldayım. On dakikaya geliyorum. Kendini topla." Ayağımı yere basıyorum, elimdeki az bilgiyle sahneyi hayal ediyorum. Kan. Mia- kusacak kadar korkmuş. İki adam. Dişlerimi gıcırdatıyorum, o şerefsizlerin ona *dokunmaması* için dua ediyorum. "Yaralandı mı?" Törpülüyorum, boğazım düğümleniyor, kelimeler çıkmakta zorlanıyor.

"Sanmıyorum. Hiçbir şey söylemedi. Sadece seni getirmemi söyledi. Sanırım... oh, adamım..." diye sızlanıyor, açıkça perişan. "Her yerde kan var." Birkaç adım atıyor; ağır botlarının sesi hoparlörlerden duyuluyor. Bir gümbürtü daha; öksürük ve iniltiye bakılırsa birinin karnına tekme atılmış. "Ona ne yaptın?!"

"Johnny!" Bir hafta süren bir içki seansından çıkmış gibi ellerim titreyerek tekrar bağıyorum. "Mia'ya yolda olduğumu söyle. Polisleri aradın mı? Üçüzler orada mı?"

"Evet, buradalar. Polisleri aramadım, henüz değil."

Kardeşlerime bu işi halletmelerini söylememe gerek yok. Theo hemen telefonunu çıkardı.

"Kulübü boşaltın ve o orospu çocuklarının kaçmasına izin vermeyin." "Hallediyorum," diyor hemen. "Hallediyorum patron."

Aramayı kestiğinde direksiyonu tekrar kırıyorum. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdaki çınlama acı vermeye başlıyor.

"Shawn yolda," diyor Theo, her kelimeyi tartarak.

Johnny'yi tekrar ararken soğukkanlılığımı zar zor koruyabildiğimi biliyor.

"Lanet olası hatta kal!" Cevap verdiğinde bağırdım. "Shawn birazdan orada olur. Mia nasıl?"

"Kusması durdu. O iyi, yaralanmadı."

Onun yanında olmalıydım. Ona sarılmalıydım. Onu sakinleştirmeliyim. *Kendimi* sakinleştirmeliyim. Bunun yerine, Ana Cadde'de trafiğin etrafından dolanıyorum, çok fazla kuralı çiğniyorum ve kilometrelerce uzağa gitmeyi istiyorum. "O şerefsizler hâlâ orada mı?"

"Evet, şimdi ikisi de baygın." Sesini fısıltıya indiriyor. "Biri nefes almıyor, Nico."

Ayağım gaz pedalında titriyor.

Nefes almıyor mu? Hay sikeyim. Korkunç senaryolar beynime üşüşüyor ama onları uzaklaştırıyorum.

Mia güvende.

Onlarla savaştı. O iyi.

Yaralanmadı.

Önce sola, sonra sağa ve tekrar sola dönüyorum, frene basmadan önce caddede hızla ilerleyip kaldırımın kenarında duruyorum. İki saniye içinde arabadan çıktım.

Q'nun dışında küçük bir kalabalık vardı. Çoğu adamın kanaması var ve birkaçı fedailerle tartışarak içeri girmeye çalışıyor. Kolej futbol takımının yarısı adamları yolumdan çekmemi izliyor.

"Kulübü boşaltın," diyorum güvenlik şefine. "Hemen şimdi. Herkes dışarı!"

"Hallediyoruz patron. En fazla on dakika."

İçeri girer girmez koşmaya başlıyorum, kardeşlerim de peşimden geliyor.

Her saniye sakız gibi uzuyor. Tuvaletin kapısını itip açtığımda saatlerdir

k o ş u y o r m u ş u m gibi hissediyorum ve durup manzarayı seyrediyorum.

Adamın biri odanın ortasında yan yatmış, baygın haldeydi. Kafatasındaki büyük bir yaradan kan sızıyor. Ağzı açık, gözleri kapalı, sırtı doğal olmayan bir pozisyonda kavisli.

Diğer adam lavabonun altında yarı oturuyor, yarı yatıyor, bir hayalet gibi solgun. Gevşek, mor, yaralı aletin etrafına tişört parçasına benzeyen bir şey bağlanmış. Elleri ve kıyafetlerine kan bulaşmış. Lanet duvarlar da dahil olmak üzere her yerde daha fazlası var. Sanki biri kirli beyaz fayansların üzerine boya sıçratmış gibi oraya buraya kırmızı sıçramış.

Zemin, tuvaletin su deposuna ait seramik bir kapak olması gereken kırık parçalarla dolu.

Mia'nın ağır kapağı sallarkenki görüntüleri kafamı dolduruyor. Ne kadar korkmuştu - adrenalinle ne kadar pompalanmıştı - o şeyi ilk etapta koparmak için?

Gözlerim üzümlerle karşılaştığında tekrar harekete geçiyorum. Colt ve Conor kabinin yanında duruyor, Cody ise Mia'nın yanına çömelmiş, nazikçe sırtını okşuyor, gözleri bende, yüzü şaşkınlıkla iki büklüm. Üçü de benim hissettiğim kadar korkmuş görünüyor.

"Çekil," diyorum dirsek atarak ona doğru ilerlerken.

Yerde yatıyor, omzu kabinin sol duvarına dayalı, saçları, yüzü, boynu ve elbisesi kanla lekelenmiş. *Carrie*'ye benziyor. Solgun, ağlamaklı, kırmızıya bulanmış, korkmuş ve o kadar çaresiz ki kalbim ikiye bölünüyor.

Bileğini kelepçeliyorum, iki hamlede onu fayanslardan kaldırıp kollarıma alıyorum, kırılğan bedenini göğsüme bastırıyorum, bir elim kalçalarının altında, diğeri kürek kemiklerinin etrafında.

"Buradayım," diyorum, titrediğinde dudaklarımı şakağına bastırıyorum, fiziksel olarak mümkün olduğunca yakınıma sokuluyor. "Yanımdayım bebeğim. Güvendesin."

Hem yakınlığım karşısında irkilmediği için rahatlıyorum hem de öfkemin sahneyi ele geçirmesine izin vermenin eşiğindeyim. O kadar soğuk ki, her yeri titriyor.

Parmaklarını ensemden düğümleyerek yüzünü çenemin altına sokuyor. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor, gözyaşlarına boğulmasına saniyeler kalmış gibi ama ağlamamak için elinden geleni yapıyor. "Yaralanmadım. Bu benim kanım değil."

"Biliyorum. Sen iyisin." Arkamı dönüp kapı aralığında duran Logan ve Theo'ya bakıyorum. "Hadi, sana ihtiyacım var."

Mia'yı tuvaletten dışarı taşıyorum, gözyaşları tenimden tişörtüme damlıyor. Yine de hiç ses çıkarmıyor. Bu kadar savunmasız olmasından nefret ediyorum ama aynı zamanda hislerini saklamayacak ya da rol yapmayacak kadar bana güvenmesini de seviyorum.

"Şşş..." Sessizce tutuyorum ve yere kayıyorum, onu tutuşumu yeniden ayarlıyorum. "Şşş, bebeğim, güvendesin. Ben buradayım. Seninle ilgileniyorum, hatırladın mı? Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Yüzünü boynumun kıvrımına daha sıkı yerleştiriyor, kısa, düzensiz nefeslerle beni içine çekiyor. "Ben iyiyim," diyor tekrar.

Arabamın anahtarlarını çıkarıp Logan'a fırlatıyorum. "Bagajda bir kapüşonlu sweatshirt ve torpido gözünde bir paket bebek mendili var. Benim için al."

Logan koşarak uzaklaşmadan önce tek duyabildiğim başını sallamak ve zar zor duyulabilen "*evet, tabii*" demek oluyor.

Mia hareketsiz, sessizce gözyaşlarına boğuluyor. Tek yapabildiğim kulağına fısıldamak ve her ne halt olduysa onu işlerken sırtını okşamak.

Aşağı.

İki dakika bile geçmeden Shawn gelir, ardından dört polis memuru ve Logan gelir.

"Henüz bir şey söylemedi mi?" Shawn sorar.

"Henüz değil. Önce şu orospu çocuklarıyla ilgilen. Mia'yı evde sorgulayabilirsin."

Başını sallıyor, ben lanet olası Hulk'a dönüşmeye *bu* kadar yakinken tartışmayacak kadar akıllı. Dışarıdan bakıldığında sakinim. Mia'nın ihtiyacı olan her şeyim: sakın, odaklanmış, kararlı.

İçeride olanlar ise tamamen farklı bir mesele.

Logan'dan kapüşonlu tişörtü alıp Mia'nın kafasına geçiriyorum, kollarıyla uğraşmıyorum. Kumaşı poposunu örtünceye kadar çekiştiriyorum, sonra onu kollarımın arasına alarak kendime doğru bastırıyorum.

Konuşmuyor ve ben de zorlamıyorum. Henüz konuşmuyor. Önce sakinleşmesi gerekiyor. Çok sert. Kasları hiç esnek değil. Bu hiç doğal değil çünkü benim yanımda her zaman oyun hamuru gibiydi: ritmime uyum sağlıyor, hakimiyetime boyun eğiyordu. Şu anda uyuşmuş durumda. Kopuk.

Ben Mia'nın yüzündeki kanı silerken başka polisler geldiğinde kardeşlerim birkaç adım daha uzaklaşıyor.

Kolay değildi. Kurumuş kanı ıslak mendille temizlemek, kırmızı şarabı kâğıt havluyla halıdan temizlemeye benziyor. Fazla ilerleme kaydedemiyorum ama bunu yaptıkça sakinleşiyor, ben de durmuyorum.

"Çok cesursun," diye fısıldıyorum, bir kolum ortasından geçiyor. "İçecek bir şey ister misin?"

Başını usulca sallıyor ve ben bardan bir şişe su getirmesini isteyemeden Cody uzaklaşıyor.

Shawn tuvaletten çıkıyor, telefonu bir an için kulağına götürdükten sonra kafasının arkasını kaşıyor. Görünüşüne bakılırsa daha önce böyle bir şey görmemişti. "Mia'nın tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Yaralı değilim."

Yalan söylemediğinden emin olmak istercesine ona bakıyor. "Pekâlâ, onu eve götür Nico. Onu temizle ve ifadesini daha sonra alalım. Sizin de ifadelerinize ihtiyacım olacak," diyor üçüzlere.

Shawn Johnny'yi bir tarafa çekmeden önce, "Benim evimde yaparız," diyorum.

Mia gömleğimi daha sıkı kavırıyor, bizi yerden kaldırmaya çalıştığımda yüzüne panik ifadesi yerleşiyor.

"Eve gidiyoruz. Gitmene izin vermeyeceğim, bebeğim."

Bırakmak istiyorum.

Onu Cody'ye teslim etmek ve duvarın hemen arkasındaki iki bilinçsiz orospu çocuğundan intikamımı almak istiyorum. Kızıma zarar verenleri cezalandırmak için gözaltına alınma riskini göze alabilirdim ama ne kadar acı verirsem vereyim, bunun Mia'ya bir faydası olmazdı.

Korkusunun içine daha da gömülürdü.

Bu dünyada onun kendine yetememesini yargılayacak kadınlar var. Parmakla gösterecekler, onu sertleştirmeye çalışacaklar ve ona feminizmin ne olduğunu öğreteceklerdi.

Mesele şu ki. Mia başka seçeneği yoksa kendi başının çaresine bakabilir. Annesinin ilgisizliği, Jimmy'nin kariyeri ve Aisha'nın erkeklere ve partilere olan düşkünlüğü yüzünden neredeyse kendi kendini yetiştiriyordu.

Ama bağımsız olmak istemiyor. Sadece kendine güvenmek istemiyor.

Ve muhtemelen bu yüzden ona bu kadar çabuk aşık oldum... çünkü bana çok iyi uyuyor. Farkında olmadan tek istediğim oydu. Onun gibi bir kıza *ihtiyacım vardı*. Benim koruyuculuğumu tasma olarak değil, iyi bir şey olarak gören birine.

İlgilenilmek istiyor, buna ihtiyacı var ve bunu bekliyor. Ben de onun bunu yapmama izin vermesini istiyorum, istiyorum ve bekliyorum.

Biz cennette yapılmış bir eşleşmeyiz.

OTUZ

Nico

SEKİZ.

Mia onu öpmeme izin vermeden önce dişlerini bu kadar fırçalamıştı. İsteddiğimden çok uzaktı. Dudak dudağa bir öpücük.

Evde olduğumuz yarım saat boyunca bir saniye bile kollarımdan ayrılmasına izin vermedim. Onu yıkadım, saçlarını yıkadım ve yüzünde oluşan morluğun gölgesini fark ettiğimde neredeyse iki büklüm oldum.

İtirazlarına rağmen onu da giydirdim. Benim kapüşonlu tişörtümü giyiyor. Dün gece bahçede oturup pizza yerken giydiğimin aynısını. Benim gibi koktuğu ve onu sakinleştirdiği için bunu istediğini söylediğinde kalbim sıkıştı.

Ben onun ıslak saçlarını örerken o yatakta bacaklarımın arasına oturdu.

"Bana anaokulunda *Cootie Mia* derdi," diyor, sesi kopuk, duygusuz. "Ve ortaokulda *dört göz* derdi çünkü çok kalın gözlükler takardım."

"O mu?" Saçlarını üçüncü kez ortadan ayırıp üçe bölüyorum. "Bu gece sana zarar veren adam mı?"

"Adı Jake. Lisedeyken bana sakso çeken *dudak* lakabını takmıştı. Beni itti, bana tükürük topu fırlattı, beni bağladı ve saatlerce hademe dolabına kilitledi." Hafifçe iç çekiyor, artık titremiyor ama hâlâ çok gergin. "Blair onun sağ koluydu. Beden eğitiminden sonra duş aldığımda kıyafetlerimi keser ya da çalardı. Saçıma sakız yapıştırdı, kafeteryada bana yemek fırlattı, beni dizlerimin üstüne itti... Üniversitede durdu. Jake'in babası onu Brown'a gönderdi ve Blair erkeklerle meşgul oldu ama Brandon'ın burnunu kırdığımda her şey yeniden başladı."

"Zorbalığa mı uğruyorsun?" Sırtımdaki kaslar acıyla gerilerek soruyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Hayal ettiğin gibi değil," diye itiraf ediyor, sesi yumurta kabuğu gibi kırılıyor. "Özür dilerim, ben-" Ayağa kalkıyor, birkaç adım uzaklaşıyor ve üzerinde çalıştığım örgü dağılıyor. "Üçüzlere kızma, tamam mı? Bilmiyorlardı."

"Ne hakkında? Bebeğim, konuşmaya hazır değilsen zorlamak istemem ama ne olduğunu bilmem gerek. Johnny üçüzlerin kavga çıkardığını söyledi."

Başını sallıyor, bilezikleriyle oynuyor. Bir süredir bunu yapmıyordu, haftalar geçtikçe kendine güveni artıyordu ama yine korkuyor, kararsız...

Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Onu eve getirdiğimden beri bakışlarımdan kaçtığı için daha da fazla.

Nemli saçlarını bir omzunun üzerinden sarkıtıyor, dişlerini alt dudağına gömüyor. "Conor Brandon'a vurdu ve çok geçmeden herkes kavga etmeye başladı. Sanırım Grayson onlara Brandon'ın Bahar Tatili partisinden sonra ne yaptığını anlatmış..."

"Ne yapmış?"

Yanımda oturuyor. Çenesi titriyor ve gözlerinde taze yaşlar birikiyor. "Özür dilerim. İşin bu kadar kontrolden çıkacağını düşünmemiştim. Sadece aptalca bir oyundu. Kendi başıma halletmeye çalıştım. Senin bilmeni istemedim." Dudağını ısıyor, tırnaklarını elime geçiriyor. "Üniversite yeniden başladığında, Brandon kırık burnu yüzünden kaçırıldığı partilerin parasını benim ödemem gerektiğini söyledi. İki haftayı onun yatağında geçirmem gerektiğini söyledi." Yüzüklerini sıkıyor, belli ki bana bakmaya korkuyor. "Hayır dedim ama mesajı almıyordu, sonra Blair'in kıskançlığı kontrolden çıkmaya başladı."

"Blair'in bununla ne ilgisi var?"

"Brandon'ı seviyor. Ne zaman bana çok yaklaşırsa, bunu bana ödetiyor. Yüzümdeki kahve, resimler, benim-" Duruyor, cümleyi yarım bırakıyor. "Mesele şu ki-"

"O kadar hızlı değil," diye araya girdim. "Söyleyeceğin şeyi bitir. Blair başka ne yaptı?"

Yanağından bir gözyaşı daha süzülüyor ve derin bir nefes alarak gözyaşını siliyor. "Brandon derslerimden birine uğradı ve Blair kıskandı. Konferans salonunun dışındaki duvarı porno yıldızı pozlarında çıplak resimlerimle donattı. Gerçek değillerdi, sadece yüzüm gerçek pornoların üzerine fotoşoplanmıştı, ama herkes güldü ve..." Uzun, sakinleştirici bir nefesi burnundan aşağı itiyor. "Midem bulandı, banyoya koştum ve bir de baktım ki saçlarım yanıyor."

"Saçını mı yaktı?" Nabzım parmak uçlarımda zonkluyor, İncil'e özgü bir öfke beni tepeden tırnağa sarıyor. "Mum olduğunu söylemiştin! Neden yalan söyledin?"

Onu bu kadar korkmuş ve savunmasız görmek içimi bir balık gibi kemiriyor ve vereceğim tepkiden korktuğunu bilmek durumu on kat daha kötüleştiriyor. Titriyor, sessiz yenilgi yüzünü boyuyor.

"Mia... dahası da var, değil mi? Başka ne saklıyorsun?"

"Para teklif etti," diye ağzından geçiriyor, dudaklarını sıkıyor ve burnundaki yaşları siliyor. "Brandon. Takım arkadaşlarından beni yatağa atacak ilk kişiye beş bin dolar."

Ne dediğini anlamaya çalışırken birkaç uzun, sessiz saniye geçiyor. Anladıktan sonra da yerimde duramıyorum.

"Tanrım," diye homurdanarak ayağa fırlıyorum, kendimi nereye nişan alacağından emin olmayan dolu bir silah gibi hissediyorum. Renklerimin parlamasına izin vermemek için savaşıyorum, ama öfkem kontrol edilemez. Kırmızı görüyorum. Kelimenin tam anlamıyla kırmızı. Öfke her zaman benim birincil bağımlılığım olmuştur. Şimdi, bir sonraki cümle sıkılmış dişlerimin arasından geçerken bir kilise çanının titreşimi gibi yayılıyor. "Kazanmaya çalışan oldu mu?" Başını sallıyor, tırnak etlerini koparıyor. "Brandon bir süre temiz tuttu.

Beş bin dolar, sadece futbol takımı. Sanırım izin almaları gerekiyordu ama artık her şey serbest. *Yirmi beş bin dolar* ve tüm kampüs biliyor."

"Üçüzler bu yüzden mi sana kendini savunmayı öğretiyorlardı? Bunu biliyorlar mıydı?"

"Hayır! Tabii ki bilmiyorlar. Sadece bu gece öğrendiler. Derslerin sebebi Brandon'dı. Uzun zamandır beni yatağa atmaya çalışıyordu. Yine de işe yaradılar. Sadece iki kez. Çoğu erkek iyidir. Onlar için mesele para değil. Sadece Brandon'ın suratına yapıştırmak istiyorlar."

"Bu gece o şerefsiz için mesele kesinlikle paraydı," diye çıktım, sonra yumruklarımı sıkarak öfkemi kontrol altına aldım. "Tanrım, Mia! Bana söylemeliydin! Neden hiçbir şey söylemedin?!"

"Haklı olduğunu düşünmeni istemedim."

"*Haklı* mı? Hangi konuda?"

"Üniversiteli kızlarla çıkmama konusunda," diye fısıldıyor yüzünü silerken. "Hata yapıp yapmadığını merak etmeni istemedim."

Şimdi midem bulanıyor, iki büklüm olup kusmaya hazırım. Mia'nın güzel yüzünü lekeleyen yenilgi, akılsızca yüzükleriyle oynaması, gözyaşları, titremesi... Bunların bu gece olanlarla hiçbir ilgisi yok.

Beni kaybedeceğinden korkuyor.

Önünde çömelıyorum, parmaklarımı çenesinin altında kıvırıyorum. "Deneme süresinde olduğunu mu sanıyorsun?"

Yanaklarını siliyor, acınası bir şekilde burnunu çekiyor. "Bana kız arkadaşının nasıl olması gerektiğini söyledin." Gözlerime bakıyor, artık gözyaşlarını tutmaya çalışmıyor. "Onun gibi olmaya çalıştım."

"O mu?" Boynumdaki damarlar nabız gibi atıyor ve çenem sıkı daireler çiziyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Cesur, maceracı, kendine güvenen..." diye sessizce sıralıyor. "İstediğin bu, ama ben bu değilim. Ben bunların hiçbirisi değilim."

"Mia-"

"Denedim, Nico," diye devam ediyor, araya girmeme izin vermiyor.

"İstediğin kadın olmaya çalıştım ama ben o değilim."

"Öylesin. Senin tek sorunun kendine olan saygının çok düşük olması. Kendine inanmıyorsun."

"Ben senin istediğin şeylerin hiçbirisi değilim. Cesur değilim ya da-"

"Öylesin. Sadece bunu göremiyorsun. Mia, benimle birlikte bir uçaktan atladın. Bu büyük cesaret ister, özellikle de uçmaktan korkan biri için."

Belinden tutup kollarımın arasına alıyorum ve yatağa geri oturtup üzerime çıkana kadar manevra yapıyorum.

"Kendine güveniyorsun bebeğim. Bağırımıyorsun, agresif ya da kaba değilsin ama sayamayacağım kadar çok kez bana haddimi bildirdin. Ve sen tanıdığım en maceracı insansın. Seni yatakta konfor alanının dışına itiyorum ve sen de bundan keyif alıyorsun." Ağlamaklı yüzünü ellerimin arasına alıp başparmaklarımla yanaklarını siliyorum. "Tek istediğim sensin."

Kendi kendine söylediği yalana boyun eğerek iç geçiriyor. "Taksideki o gün haklıydın. Tek getirdiğim bela, Nico. Bela, dram ve ihtiyacın olmayan her şey. Sana sunacak iyi bir şeyim yok. Senin beni tamamladığın gibi ben seni tamamlamıyorum."

Hiçbir şeyden haberi yok.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şeyle dolu bir kutunun içinde yaşadığımın farkında değildim, ta ki o gelip beni dışarı çıkarana kadar.

"Beni daha iyi bir adam yapıyorsun Mia. Beni sakinleştiriyor, berbat kişiliğimi evcilleştiriyor ve hayatın sadece işten ibaret olmadığını gösteriyorsun." Onu göğsüme çekip kollarımı etrafına doladım. "Kendine yetemiyorsun bebeğim, ama bu yüzden bu kadar iyi çalışıyoruz. Erkeğinin bir erkek olmasını istiyorsun."

Adamım. Seninle ilgilenmemi istiyorsun ve ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum." Saçlarını okşadım, başının yanını öptüm. "Sana değişmen gerektiğini hissettirdiğim için özür dilerim. Değişmek zorunda değilsin. Sen mükemmelsin."

"Ben çok gencim. Bunu inkâr etme, Nico. Üniversite hakkında konuşamayacağımı söyledin, sanki on yaş daha genç olduğumu unutmaya çalışıyormuşsun gibi."

Yüzünü görecektik kadar itiyorum onu. "Haklısın. Bu kadar genç olmandan nefret ediyorum ama sadece işleri ağırdan almam gerektiği için. On dokuz yaşındasın Mia. Henüz hazır olmadığın planlar yapmaktan kendimi alıkoymalıyım. Üniversiteyi bitirmelisin. Eğlenmelisin ki pişmanlık duymayasın."

İlişkimizde rahatsız edici bir şeyler var. Uzun süredir çıkmıyoruz, ama o olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Kaya'yla yedi ay geçirmeme rağmen duygularım onunla kıyaslanamaz bile.

Mia'yı geleceğimde güzel beyaz bir elbise içinde, parmağında bir yüzükle kolayca hayal edebiliyorum. Kaya'yla gelecek hakkında hiç düşünmedim, ama Mia derimin o kadar derinlerinde ki ondan kurtulamıyorum. Duygularıma gem vuramıyorum ve vurmak da istemiyorum. Yirmi dokuz yaşındayım. Mia'nın doğru kişi olduğunu bilecek kadar çok kadınla tanıştım.

Hafifçe burnunu çekiyor, yeşil gözleri donuklaşıyor. "Jake'in yaptığı şey... Bunu geri alamam, Nico. Sana söylediğimde-"

"Hiçbir şey değişmeyecek. Sen benimsin," diye vurguluyorum, başka tarafa bakamasın diye yüzünü tutuyorum. "Anlıyor musun? Seni seviyorum bebeğim. Seni her zaman isteyeceğim." Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum, dilimi onun sıcak, tatlı ağzının içine sokuyorum.

Kıpırdamıyor ama beni itmiyor. Titreyen parmakları saçlarıma dolanıyor ve bir kalp atışı içinde, her zaman yaptığı gibi, sakinleşmek için baskınlığımdan besleniyormuş gibi bana karşı eriyor.

"Seni daha çok seviyorum." Bunu söyleyecek kadar uzun süre öpüşmeye ara veriyor, sonra dudaklarımızın birlikte çalıştığı yavaş tempoya devam ediyor, dilinin her sataşması ve parmaklarının her dokunuşu ne kadar önemsediyini göstermek için tasarlanmış.

Onu ters çevirip zayıf bedenini örtüyorum. Kollarımın arasında kilitlenmişti, hareketleri en sevdiği şekilde kısıtlanmıştı. Kendini savunmayı öğretirken onu hareketsiz tuttuğum o günden daha güvende hissetmediğini söylemişti bana.

"Benim," diyorum ağzına. "Her zaman benim, bebeğim. Söyle."

Dudaklarında benim en sevdiğim, zar zor önerdiğim türden bir gülümseme daha beliriyor. Gözlerinden artık yaş akıyor ve göğsümü sıkan gerginlik azalıyor.

O iyi olacak.

O bunu göremiyor ama Cody geçen yıl haklıydı. O dayanıklı biri. Ne kadar acı çekerse çeksin, yine de gülümsüyor. Hâlâ mutluluğu bulmaya çalışıyor.

"Sözlerini kullan Mia. Bana benim olduğunu söyle." "Her zaman seninim."

"Aferin kızıma. Benden asla şüphe etme. Bana asla yalan söyleme ve bir daha asla benden bir şey saklama. Söz ver."

Yüzümü okşamak için elini kaldırıyor: bağımlısı olduğum bir hareket. Yayıdığı temkinli şefkat tüm bünyemi uyuşturuyor.

"Söz veriyorum."

Merdivenin dibindeki kapı çalındığında ikimiz de neredeyse yerimizden sıçrayacaktık.

İçerisi ses geçirmez olduğu için *içeri gel diye* bağırarak işe yaramayacaktı, bu yüzden Mia'nın burnunu gagalayıp kalkıyorum ve kimin içeri girmek istediğini kontrol etmek için koşarak aşağı iniyorum.

Logan orada, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri gergin olduğunu ele veriyor. "Shawn burada."

Birden ben de gerildim. Mia bana Jake'in ne yaptığını söylemedi ama onu temizleyip giydirirken bunu on kez düşünecek zamanım oldu. Gerçekten tek bir açıklaması var. Shawn'ın onaylamasını istemediğim bir açıklama.

"Evet, tamam. Ona bir dakika içinde aşağıda olacağımızı söyle. Üçüzler döndü mü?"

"Hayır, henüz değil. Aramaya çalıştık ama telefonları kapalı. Mia nasıl?"

"Beklediğinden daha iyi." Beni duymaması için kapıyı arkamdan kapatarak son basamaktan aşağı iniyorum. "Bu gece sana ve Theo'ya ihtiyacım olacak."

Başını sallıyor, dile getirilmemiş bir kavga vaadi onu çok iyi bildiğim huzursuz bir enerjiyle sarsıyor. "Ne olursa. Sen varsın biliyorsun ama adam tutuklu, Nico. Onu mahvedemeyiz."

"Ziyaret edeceğimiz kişi Jake değil. Üniversitede Mia için yirmi beş bin dolarlık bir ödül var. Onu beceren ilk erkek kazanacak."

Yüzünde tehditkâr bir şaşkınlık ifadesi belirdi, alnında iki dikey çizgi oluştu. "Kahretsin, insanların nesi var böyle? Ödülü kimin koyduğunu biliyor musun?"

"Brandon Price. Benimle gelmeni ve çocuğu öldürmemi engellemeni istiyorum."

"Evet, tamam, Theo'ya söylerim." Mia'yı almak için dönerken kolumu kavrayıp beni yerimde tutuyor. "Bilmen gereken bir şey var..." Bir ayağından diğerine adım atıyor, burnunun kemerini sıkıyor. "O şerefsiz tuvalette yaptığı her şeyi kaydetmiş. Video Shawn'da ama söylediklerine bakılırsa izlememelisin."

Kesinlikle izlememeliydim.

Yerdeki ağız dolusu et ve Jake'in morarmış, kanayan siki resmi çiziyor ama başka seçeneğim yok.

Eğer yapabilirsem, görmek zorundayım.

Mia bu gece olanlardan çok bizimle ilgileniyor ama travma orada. Hiç beklemediği bir anda onu vuracak. Eğer ona yardım etme umudum varsa, tam olarak ne olduğunu bilmem gerek.

Logan'a, "Mia'yı ben alırım," diyerek yanından ayrılıp merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Ama yatağa baktığımda, California-King yatağında top gibi kıvrılmış, kapüşonuma sıkıca sarılmış bir halde uyuyordu.

Onu uyandırmamın imkanı yok. Adrenalinin etkisi geçmiş olmalı ve kollarım etrafında olmadan bu kadar hızlı uykuya daldığına göre sistemi çökmüş olmalı. Sadece üç dakikalığına gitmişim. Dinlenmeli, şarj olmalı ve sonra bu kabusu işlemeye başlamalı.

Klip Shawn'da. Ne olduğunu biliyor ve hâlâ Mia'nın ifadesine ihtiyacı varsa beklemek zorunda. Sadece bir dakikalığına, yarın gelmesini istemeyi düşünüyorum, böylece Mia'nın yanında sürünebilirim, ama neler olduğunu bilmem gerekiyor.

Bunu ertelemenin bana bir faydası olmayacak.

Mia'nın başını öpüyorum, yorganı çenesine kadar çekiyorum ve burada geçirdiği ilk geceden sonra aldığım galaksi projektörünü açıyorum.

OTUZ ÜÇ

Nico

Klip bittiğinde SHAWN'IN TELEFONUNDAN KALKIYORUM. Ellerim titriyor ve zihnim canlı, bir yılan yuvası gibi sürekli, gergin bir hareket halinde. Her şeyi tüketen bir öfkeyle resmen parlıyorum.

Eğer Jake burada olsaydı, onu paramparça ederdim.

Mia'nın çığlıkları kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor, karmakarışık zihnime yepyeni bir kötülük katmanı ekliyor, ama kapı aralığında üçüzleri gördüğümde her şey çığlık atarak duruyor, yüzleri solgun.

İçeri girdiklerini duymamıştım.

Mia, Jake'in aletinin bir parçasını ısırp kopardıktan sonra cep telefonunu düşürdü ve tavandan başka bir şey görünmüyordu, ama tuvalet kapağını Jessie'nin kafasına geçirirken yüzü ve sarı saçları ekranda birkaç kez parladı. Düştüğünü gördüğünüz bir saniye var ve sonra sadece Mia'nın kusma sesi, Johnny'nin benimle telefonda konuşması ve kardeşlerimin Mia'yla ilgilenmeden önce seslerini yükselterek içeri dalmaları var.

Bana bakıp hamlemi beklerken iki saat öncesine göre daha kötü görünüyorlardı. Cody'nin *Q*'da kanaması yoktu ama şimdi var, dudağı yarılmış, parmak eklemleri morarmış.

Colt ve Conor'ın arasında duran, yüzü şişmiş, burnu kırılmış Brandon Price'ın görünüşüyle kıyaslanamaz bile. Kanla karışık iri gözyaşları yanaklarından aşağı kayarak Cadılar Bayramı'na yakışır bir karmaşa yaratıyor.

Bana bakmıyor, bakışları yere yapışmış, iki kolunu da kardeşlerim tutuyor ama kaçacağından şüpheliyim.

Fazla uzağa gidemez.

Öfke, bir Sovyet buzkıranı gibi hırpalanmış zihnime giriyor ve şimdiye kadar topladığım soğukkanlılığı azaltıyor. Mia yanımda olmayınca çok bunaltıcı oluyor. Onun en kötü öfkeyi yatıştıran sihirli yeteneği olmadan.

Ama o burada değil. Üst katta, oturma odamda durup ağlayan bu herif yüzünden hiçbir kadının çekmemesi gereken acıları çektikten sonra uyuyor.

Pişmanlığı umurumda bile değil.

Ruhumu yakan, ilkel bir çılgınlık kafamın içinde uğulduyor, her kasımı kemiriyor. "Shawn," diye gıcırđıyorum, dişlerim dudaklarımın arasında gıcırđıyor, gözlerim Mia'nın incinmesinden sorumlu şerefsize dikiliyor.

Çevresel görüşümde, Shawn'ın ya beni daha iyi görmek ya da dediğimi yapmaya hazırlanmak için öne doğru eğildiğini yakalıyorum. "Evet, kardeşim?"

"Çık dışarı."

Artık mesaide değil, üniforması da yok ama o bir polis. Olacakları izleyip görmezden gelmesini istemiyorum. Yapar. Geçmişte öfkemi Jared'dan çıkardığında ve Logan birkaç yıl önce Asher'ı darp ettiğinde bunu yapmıştı. Eğer herhangi birimiz isteseydik, bunu yapardı ama kariyerini tehlikeye atmak gibi bir niyetim yok.

Brandon'ın boğazında sıkıntılı bir inilti oluşuyor. Elleri iki yanında toplanıyor ve ağzını açma cüretini gösteriyor.

"Tek kelime edersen, bunun son kelimen olmasını sağlarım," diye çıkışıyorum. "Evimden defol, Shawn. Şimdi."

Dizlerinin gergin bir şekilde zıplamasından ikilemde kaldığını anlayabiliyorum. Bir yandan düşünmesi gereken Jack, Josh ve işi var; diğer yandan arkamı kollamak ve belki de aşırıya kaçmamı engellemek istiyor.

İşler kontrolden çıkmadıkça ne Logan ne de Theo yoluma çıkacaktır ve onların *kontrolden* çıkma tanımı Shawn'inkinden farklıdır.

"Ben kalacağım," diyor kanepeye yaslanarak. "Uğraşmam gereken bir sürü şey var, Nico. Bir saat içinde buraya dönüp seni alıkoymak istemiyorum ve ikimiz de biliyoruz ki frenlerin bensiz patlayacak."

Cody ve Colt Brandon'ı ileri doğru iter. Bacaklarının üzerinde tökezliyor - görölmeye değer bir manzara... yüce oyun kurucu neredeyse dizlerinin üzerine düşüyor. Bugün o kadar ukala değil.

Tavırları ne yapacağımı kestiremediğini gösteriyor. En azından Kaya'yla birlikteyken öyleydim. Kimse benimle başa baş mücadele edip kazandı diyemezdi.

O zamanlar çok fazla kemik kırmıştım.

Ve ben sayıyı arttırmak üzereyim. Mia burnunu kırdı ama ben omurgasını kırmaya niyetliyim.

"Dostum, özür dilerim. Sadece bir şakaydı, tamam mı? Sadece gülmek için, anlıyor musun? Nasıl-"

"Sadece gülmek için... Bahar Tatili partisinde onu zorla kucağına aldığında Mia gülüyor muydu? Kırılan burnu için seni sikmesi gerektiğini söylediğinde gülüyor muydu?"

Kendimi tutma çabam iki cümle sonra hüzünlü bir şekilde ölüyor. Ayağa fırlıyorum ve ağabeylerim de aynı şeyi yapıyor, ya beni tutmaya ya da bana yardım etmeye hazırlar. İkisinin yardım edeceği kesin. Shawn hakkındaki karar belli. Hayes'in en yumuşak başlısı olabilir ama tahmin edilemez bir yanı da var.

Brandon'ın yakasından tutup onu duvara doğru ittiğimde ikisi de tepki vermiyor. Kafasının tuğlalara çarparken çıkardığı ses midemi bulandırıyor. Seramik su tankı kapağının Jessie'nin kafasına çarpma sesine tehlikeli derecede yakın.

"Tacize uğradığında gülüyor muydu? Onu bırakması için herifin birinin taşaklarına diz çökmek zorunda kaldığında?" Haklı suratına bakarak soruyorum. "Gülüyor muydu. Gülüyor muydu? *Gülüyor* muydu?"

"Hayır." Boğazına düğümlenen korku tikanıklığını temizliyor. "Hayır, değildi.

O izin vermediği sürece kimsenin ona dokunmaması gerekiyordu."

Onu tekrar geri itiyorum. Onu bayıltmamış olmam, Mia'nın sakinleştirici büyüsu iki kat yukarıda olmasına rağmen kendimi kontrol ediyor olmam hiç doğal değil.

Ama onun düşüncesi de işe yarıyor. Bir dereceye kadar.

Dirseğim geriye düşüyor ve yumruğum Brandon'ın zaten kırık olan burnuna çarpıyor.

En azından *bir* yumruk atmazsam kendim olamam.

Kafası tekrar duvara çarpıyor ve kanı tişörtümü lekelemeden uzaklaşıyorum.

"Bunu iptal edeceksin." Boynumu kırarak durakladım. "Avı iptal edeceksin, ödülü bir kenara atacaksın ve herkese ona dokunmamalarını söyleyeceksin. Dizlerinin üstüne çöküp özür dileyeceksin ve ona tek bir kötü söz söyleyen herkesin icabına bakacağına dair sikinin üstüne yemin edeceksin. Buna psikopat kız arkadaşın da dahil. Anladın mı?"

Sürekli başını sallıyor, bir aşağı bir yukarı. Evet. Anlaştık. Her şeyi iptal edeceğim ama. Hangi kız arkadaştan bahsettiğini bilmiyorum dostum. Benim kız arkadaşım yok."

"Hiç olmasan daha iyi," diye mırıldanıyor Theo, Logan'ın yanındaki kanepeye yerleşirken.

"Blair," diyorum. "Onunla anlaş. Ve eğer oyun oynadığını, başka bir kızın güvenliği üzerine kumar oynadığını öğrenirsem, sikiinde boğulursun."

"Asla, yemin ederim. Şimdi neler olabileceğini biliyorum..." Sözünü kesiyor, gözleri yeni yaşlarla doluyor. "Kahretsin, dostum. Özür dilerim. Böyle biteceğini düşünmemiştim. Sadece bir oyundu."

"Kızlar yirmi beş binden çok daha azına tecavüze uğruyor," diyor Shawn, hâlâ ayakta, hâlâ müdahale etmeye hazır.

Bana güvenmemekte haklı. İşimin bittiğinden emin değilim.

"Bedavaya tecavüze uğruyorlar, evlat," diye devam ediyor. "Paran var ve kendini parası olmayan birinin yerine koyamıyorsan görünüşe göre cahilsin. Yıllar boyunca yaptığım bazı şeyleri görsen kusarsın. İnsanların para için neler yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Brandon yüzünü koluna silerken bakışlarımla karşılaşılıyor. "Mia'nın senin olduğunu bilseydim asla böyle aptalca bir şey yapmazdım, biliyorsun."

"Kim olduğu ne fark eder ki?!" Tersledim. "Büyü artık. Senin bir *kız kardeşin* var! Onu bir saniyeliğine Mia'nın yerine koy. Bu gece o tuvalette Kathy olsaydı yine de oyun olur muydu?"

"Hayır, tabii ki olmazdı. Siktir, dostum... Bu çok gerçeküstü. Oynattığın o klip uykularımda aklımdan çıkmayacak."

"Umarım seni canlı canlı yer. Mia'nın yaşadıkları *senin* suçun. Hata yapma evlat. Ona bir daha dokunan olursa cehenneme kadar yolu var. Şimdi evimden defol."

"İcabına bakacağım. Söz veriyorum. Her şeyi iptal edeceğim."

Colt omzundan tutup onu kapıya doğru götürdü. Kapı arkasından çarparak kapanır kapanmaz, Kutsal Üçlü kol kola girip kapıyı kapatarak birleşir.

"Dinle, üzgünüz Nico," diyor Cody, sesini zorlukla bir arada tutuyormuş gibi çıkararak. "Ona sahiptik, her zaman sahiptik ama Grayson bize ödülden bahsedince Brandon'ın üzerine atladık ve-"

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, şakaklarıma masaj yaparak.

"Hayır, bilmiyorsun. Her şeyi berbat ettik. Daha dikkatli olmalıydık; biz..." Colt sözünü kesti. "Onu tekrar dışarı çıkarmamıza izin vermeni istemeyeceğiz."

"Hayır, istemeyeceksiniz. Ben onun sahibi değilim, o yüzden bana sormayın. Mia'ya soracaksınız. Sorsan iyi edersin. O gecelere ihtiyacı var Colt. Dışarı çıkıp eğlenmesini istiyorum ki daha sonra bunu yapmadığına pişman olmasın." Koltuğa oturdum.

Theo'dan bir bardak viski alarak kanepeye uzandı. "Bu gece olanlar için seni suçlamıyorum. Brandon'ın üzerine atladığında onu kolluyordun, değil mi?"

Hepsi başını sallıyor ve barmen rolündeki Theo'dan birer kadeh alarak sessizce içkileri hazırlıyorlar.

"Johnny'den Mia'ya göz kulak olmasını istemedim çünkü bunu doğru yapacağına güvenmiyorum," diyorum büyük bir yudum alarak. "Ben sadece... Kendi sorunlarımla uğraşıyorum, kontrolcü tarafımı evcilleştirmeye çalışıyorum. Bu zaman alıyor."

Cody ciğerlerindeki tüm havayı boşaltıyor, sonra kendini tutmaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıkıyor. "Sana aşık, biliyor musun? Ve onu terk edeceğinden korkuyor."

"Biliyorum," diye hayıflanıyorum, bardağı bir kenara bırakıyorum. "Yol boyunca birkaç hata yaptım, ama bunu nasıl yöneteceğimi öğreniyorum. O benim alışık olduğum biri değil ve birkaç kez çuvalladım ama endişelenme. Ona zarar vermeyeceğime söz verdim ve vermeyeceğim."

Özür ve rahatlama karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. "O nasıl? Bir şey yapmamızı ister misin?"

"Hayır. O uyuyor. Henüz ona vurduğunu sanmıyorum ama vurduğunda hepimiz onun yanında olacağız."

Colt piyanonun taburesine oturarak, "Göründüğünden daha dayanıklı," diye itiraf ediyor.

"Evet..." Conor uzun bir nefes çeker. "Bazen kendi iyiliği için fazla sert oluyor."

Mia çığlık atarak uyanmadı.

Bir kere bile. Bütün gece fazla hareket etmedi.

Ve hâlâ uyuyor, dudaklarını büzmüş, bir eli kaburgalarımnda, diğeri yastığının altında.

Çok güzeldi.

Parmaklarımı yorganın altındaki kolunda gezdiriyorum, uyandığında olacıklara hazırlanıyorum.

Saçları, neredeyse hiç kullanmadığı yastığının üzerine yayılmış, yüzünü boynumun ya da göğsümün kıvrımına sokuyor ve onun bu kadar yakın olmasına bayılıyorum.

Gecenin büyük bölümünde sırt üstü yatmak pek rahat bir pozisyon değil ama Mia'nın bana doğru kıvrılması anlamına geliyorsa, bel ağrısına seve seve katlanırım.

Sadece hafta sonları kollarımda uyuyor. Bu yeterli olmamaya başladı. Onun sıcak bedeni yanımda olmadan her gece uykuya dalmak daha da zorlaşıyor.

Kol saatim bana saatin dokuz buçuk olduğunu söylüyor, o kıpırdanmaya başladığında, sanki biraz daha uyumasına izin verecek bir pozisyon bulmaya çalışıyormuş gibi birkaç saniyede bir pozisyon değiştiriyor.

Neredeyse iki saattir uyanıktım ama kendimi onun kollarından kurtarmaya cesaret edemedim.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, başını öperek.

"Günaydın," diye nefes alıyor, yorganı o kadar yukarı çekiyor ki burnunun güneyindeki hiçbir şey görünmüyor. "Shawn dün gece geldi mi?"

"Evet. Bugün saat on bir gibi seninle konuşmak için gelecek." Yorganı çekiştiriyorum ve sırtüstü yatana kadar onu dürtüyorum. Güzel yüzünün yan tarafındaki kötü bir morluk, zihnimi kurcalayan öfkenin parlak beyaz donmasını başlatıyor.

Çürük elimden daha büyük. Yanağından çenesine kadar kırmızı ve mor.

"O kadar kötü mü?" diye soruyor, sarı saçlarını bir omzunun üzerinden tarayarak. "Pıhtılaşma faktörü eksikliği olmasaydı böyle olmazdı. Yaklaşık bir hafta içinde geçecek." Dudaklarını birbirine kenetliyor ve yanaklarına sıcak bir pembe ısıltı yayılıyor. "Klibi gördün mü?"

Belini kavrayıp onu altına çekiyorum. "Yaptım bebeğim ve sen sormadan söyleyeyim, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu yaşadığın için üzgünüm." Alnından öpüyorum, dirseklerimi kaburgalarına dayıyorum. "Bana güvenemeyeceğini hissettiğin için üzgünüm. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Bu senin hatan değil. Lütfen-" diye fısıldıyor, yanağının içini ısıırıyor. "Yapma bunu. Kendini, üçüzleri ya da başka birini suçlama, tamam mı? Bunun kimseye faydası yok. Olan oldu. Bitti artık. Geri dönemeyiz."
_"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranma. Bunu hazmetmek için zamana ihtiyacın var," diye araya giriyorum, bunun nereye varacağını tahmin ederek. Her şeyi geçersiz kılıyor, ciddiyetini ve sonuçlarını azaltıyor. "Acele etme. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Acele etmiyorum Nico, ama bunu daha önce de yaşadım. Asher'dan sonra her şeyi içime attım. Haftalarca kimseyle konuşmadım. Kardeşlerine sor. Tek hecelerle konuştum, o geceyi tekrar tekrar yaşadım. İyileşmem uzun zaman aldı. Bu hatayı tekrar yapmak istemiyorum."

"Benimle konuşabilirsin. Neler olduğunu gördüm ama içini dökmek istersen seni dinlerim. Eğer ihtiyacın olan buysa sana bir terapist bulurum."

"Geçen yıl terapiye gittim. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Sürekli Jake'in ne yaptığını düşünmek ya da bir şeyi farklı yapsaydım ne olurdu diye merak etmek istemiyorum. Geriye bakmak istemiyorum çünkü bunu yaparsam ileriye gidemem. Shawn'la konuşacağım ve sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım ama sonra hayatıma devam etmek istiyorum, tamam mı?"

"Bir şekilde yardım edebilir miyim?"

"Dün gece söylediklerini tekrarlayarak başlayabilirsin."

Gözleri ıslık ıslık parladığında dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. O kadar güçlü ki...

"Ne dedim ben?"

Ofluyor, iki elini göğsüme dayayıp altımdan sıyrılmaya çalışıyor. "Sana söylemeyeceğim."

Ellerini ellerimin arasına alıyorum ve ruhumu rehin alan o yeşil gözlere bakarak onu tekrar sıkıştırıyorum. "Seni seviyorum bebeğim." Onu öpmek için başımı eğiyorum ama o bir eliyle ağzını kapatarak başını sallıyor.

"Seni seviyorum ama dişlerimizi fırçalayana kadar seni öpmeyeceğim."

OTUZ DÖRT

Mia

"MIA!"

Sesini duyunca hemen gerildim. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Brandon'la yüz yüze geliyorum.

Q'daki olayın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. O zamandan beri Nico'nun yanında kalıyordum, benim için olduğu kadar onun iyiliği için de üniversitede bir hafta geçirmemiştim. Geri dönmeden önce çürüğümün iyileşmesini beklememi istedi ama finallere sayılı günler kala daha fazla dersi asmayı göze alamam.

Morluk neredeyse geçti. Çenemin üzerinde sarı-yeşil bir gölgeden başka bir şey yok. Öğrencilerin ve profesörlerin adımlarının ortasında durup acınası ifadelerle bana bakmalarına neden oluyor.

İki saat önce kapıdan girdiğimden beri kimse bana tek kelime etmedi, *herkes* ne olduğunu bilmesine rağmen. Jake'in kaydettiği video sadece telefonuna kaydedilmemiş. Buluta yüklenmiş.

Birisi Jake'in hesabını hackledi, videoyu indirdi ve kampüste uçurdu. Üçüzler bana anlattığında neredeyse iki büküm olup kusacaktım ama Nico'nun evinde kilitli kaldığım sırada bir şeyin farkına vardım.

Olanlardan utanmıyorum. Tüm üniversite ekosisteminin Jake Grey'in aletini ağzıma sokmasını izlemesini istemezdim, ama eğer klip Brandon gibi insanlar için bir uyanış çağrısı olursa, bu iyi bir şey olur.

Kız kardeşimi geri kazanmak ise diğer iyi şey.

Pazar günü saatlerce ağladı, yıllar boyunca yanımda olamadığı için özür diledi. Aramızdaki farklılıkları giderdik ve Nico isteyken bana eşlik etmek için her gün yanıma uğruyor.

Sıkılmaya vaktim yoktu. Hayes ailesinin her üyesi bir noktada bize geldi. Nico öğle yemeği için izin alamadığında Theo bana *Olive Tree*'den yemek getirdi ve Rita neredeyse bizimle yaşadı,

Her sabah erkenden geliyor ve Nico saat beşte eve gelene kadar gitmiyordu.

Shawn iki kez geldi, bir kez ifade için, bir kez de pek umursamadığım bir güncelleme için. Jake'in babası kefaleti ödeyemediği için hapiste, mahkemeyi bekliyor ve Jessie hâlâ hastanede iyileşme sürecinde. İyileşiyor. Kafasına aldığı darbe kalıcı bir hasar bırakmayacak ama ilk başta pek umut verici görünmüyordu.

"Mia," diye tekrarlıyor Brandon, sesi beni ürkütmekten korkuyormuş gibi ölçülü. Güvenli bir mesafede duruyor ve üzerinde kendine özgü bir görünüm var: Letterman ceket ve kot pantolon.

Sarı saçları yana taranmış ve zengin, kendini beğenmiş oğlanların yaptığı gibi şekillendirilmiş... çok fazla ürün. Soğuk, mavimsi gri gözleri üzerimde geziniyor ama hırpalanmış yüzünde ukala bir sırıtış yok. Onu sırtımdan gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Dinle, özür dilerim," diyor zorlukla yutkunarak. "Gerçekten. Bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Her şeyi iptal ettim, yemin ederim. Biliyorsun haberler buralarda hızla yayılıyor, bu yüzden herkesin sana dokunmaması gerektiğini öğrenmesi uzun sürmez ama o salaklardan biri sana tek kelime edecek kadar intihara meyilliyse doğruca bana gel, tamam mı?"

Ona boş boş bakıyorum. Nico o gece onunla konuştuğunu söylemişti. Brandon'ın ödülü iptal etmesini beklesem de bir özür beklemiyordum. "Mia," diye ısrar ediyor. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Sağır değilim. Lütfen beni yalnız bırak, tamam mı?"

Yumruklarını sıkıyor ama sinirlenmek yerine yenilmiş gibi görünüyor. "Bırakacağım. Söz veriyorum, ama biri seni rahatsız ederse bana haber ver. İcabına bakarım."

"Yardım için geleceğim son kişi sensin."

Parmaklarını mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarında gezdiriyor, ama bu saçlarını bozmak için hiçbir şey yapmıyor. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Anlıyorum ama söylediklerimde ciddiydim. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Sadece benden uzak dur. Tek istediğim bu." Gitmek için topuklarının üzerinde dönüyorum ve koridorun ortasında görmek istemediğim başka birini buluyorum.

Blair'in yolundan çekilmek için sola dönüyorum ama o yoluma çıkıyor ve manikürlü bir parmağını kaldırıyor.

"Bana bir dakika ver," diyor. "Sana bir özür borçluyum."

"Bunu önemseyen birine sakla," diye gürlüyor arkamdan Cody'nin sesi ve içimi bir rahatlama ürpertisi kaplıyor.

Yüzleşme konusunda hâlâ kesinlikle işe yaramazım.

"Özür dilemeye çalışıyorum," diye ısrar ediyor Blair, eli ortama dolanırken ters ters bakıyor.

"Saçmalık. Kendini iyi göstermeye çalışıyorsun."

Dişlerini alt dudağına gömüyor, gözleri Cody'ye kilitlenmiş, yaşlar süzülüyor. "Videoyu gördüm... Ona zarar vermedim ama-

"Yıllardır ona zarar veriyorsun."

Sertçe yutkunuyor, çenesini kaldırıyor. "Haklısın. Ve bunun için üzgünüm, ve..." Yenik bir nefes verdi. "Kendimi sorumlu hissediyorum. Belki bir şey söyleseydim... Ben de bir kızım, biliyor musun? Jake'in yaptığı şey... Mia için hissediyorum."

"Sen bir kız değilsin, Blair. Sen bir sürtüksün ve *hissetmiyorsun*. Bu tiyatroyu sikine takan birine sakla."

Beni koridorda Brandon ve Blair'den, yakınlarda durup arkadaşlarıyla konuşuyormuş gibi yaparak konuşmaları dinleyen diğer öğrencilerin meraklı bakışlarından uzaklaştırıyor.

Binadan çıktığımızda "Bu kadar kaba olmana gerek yoktu," diyorum. "İnsanlar değişir, Cody."

Alay ediyor. "O değişmedi. Sadece artık herkesin seni kolladığının farkında ve eğer bir sürtük gibi davranmaya devam ederse, bu onu ısırmak için geri dönecek. Sana yaşattığı onca şeyi unutma Mia."

Keşke unutabilsem. Geçmişe takılıp kalmanın ne anlamı var? Tek yaptığı beni aşağı çekmek. Nico kendime inanmadığımı söylerken haklıydı.

Ne olduysa oldu. Asher'la

uğraştım.

Jake ile uğraştım.

Yıllardır maruz kaldığım zorbalık ve alaylarla başa çıkmamın zamanı geldi, böylece kendime olan saygım burun dalışını durduracak. Belki de beni inciten insanları affetmek iyileşmenin ilk adımıdır?

OTUZ BEŞ

Mia

Takım çantasını fermuarını çekiyorum, her şey hazır ve sabahki Monako uçuşu için hazır. Nico yatakta oturmuş telefonla konuşuyordu, ben de onun üzerine oturdum, parmaklarımı çenesinden fermuarına ve oradan da arkasına doğru gezdirdim.

İki haftadır etrafımda dolanıyor, Jake'in yaptıklarını sindirmem için bana zaman ve alan tanıyordu. Başta memnun olsam da artık değilim.

Çizdiği görünmez çizgi her gün daha fazla şüphe uyandırıyor. Beni yarın olmayacakmış gibi öpüyor. Ne zaman ulaşabilsem bana sarılıyor. Aynı şekilde davranıyor ama bana ihtiyacım olan şekilde dokunmuyor.

Ve ona gerçekten ihtiyacım *var*. Sadece iyi olduğumuza dair kendimi rahatlatmak için değil. Gördüğü klibin hiçbir şeyi değiştirmedikten emin olmak için değil, aynı zamanda ellerinin bana her dokunuşu beni neredeyse deviriyor. Onu özlüyorum. Kapüşonlu gözlerini görmeyi, iri bedeninden yayılan sıcaklığı hissetmeyi ve çözülmesini izlemeyi özledim.

"Seni sonra ararım," diyor hattın diğer tarafındakine ve aramayı kesiyor. "Sorun ne bebeğim?"

"Hiçbir şey." Bir öpücük için eğiliyorum, dilimi ağzının kenarında gezdiriyorum, sonra içeri sokuyorum, tadıyorum, alay ediyorum.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, ritmime uyuyor ama daha önce birçok kez yaptığı gibi kontrolü ele almıyor.

"Uzun zamandır on numaraydın ama puan kaybediyorsun," diye fısıldıyorum, parmaklarımı ensesinde düğümleyerek. "Ciddiymişsin gibi öp beni."

Beni sertçe kavırıyor, kalçalarımı döndürüp ona süründüğümde beni olduğum yerde durduruyor. "Henüz değil."

"Neden?"

"Daha çok erken. Acele etme."

"Acele etmiyorum. Bana daha önce davrandığın gibi davranmanı istiyorum. Beni hâlâ istediğini bilmem gerek."

"İstiyorum." Beni ters çeviriyor, ağırlığını dirseklerine verirken üzerimde asılı duruyor. "Tabii ki seni istiyorum bebeğim. Hiçbir şey değişmedi ama-"

"Kanıtla. Beni hala istediğini göster. Zamana ihtiyacım yok. Yeterince yaşadım, Nico. *Sana* ihtiyacım var. Gir. Lütfen. Seni istiyorum."

Üzerime eğiliyor, o kadar dikkatle bakıyor ki sanki zihnimi okumaya çalışıyor, yeterince uğraşırsa düşüncelerimi kafamdan çekip çıkarabilirmiş gibi geliyor.

"Önce tadına bakmak istiyorum," diyor sonunda, beni yatakta daha da yukarı iterek. "Durdur beni eğer-"

"Yapmayacağım. Lütfen... Beni her zaman aldığın gibi almanı istiyorum. Hiçbir şeyi değiştirme."

Külotumu bacaklarımdan aşağı indirmeyi bırakıyor ve yukarı bakıyor, sanki kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi uzun, gergin bir an daha beni inceliyor. Bulduğu her neyse onu tatmin etmiş görünüyor çünkü külotumu kaydırarak çıkarıyor, beyaz dantel parçasını omzunun üzerinden atıyor ve başını eğip başparmaklarıyla beni aralıyor.

Dilinin ilk yavaş ve derin yalayışı, yumuşak bir iniltiyle çarşafı yumruklamama neden oluyor. Çok uzun zaman olmuştu.

"İyi kız," diye fısıldıyor, kıcımlı kavırıyor ve beni ihtiyaçtan çıldırtmaya çalışır gibi aşağıdan yukarıya doğru tekrar yalıyor. "Kahretsin... çok tatlısın bebeğim. Bunu özlemişim."

Ben de bunu özlemiştim. Karnımdaki krampları, batma hissini, yakınlığı ve endorfin patlamalarını. Kalçalarım yataktan kalkıyor ve uyluklarımı başının etrafına sıkıştırarak onu yerinde tutuyorum. Nico bir parmağını içeri sokuyor, orgazm vurmadan önce G noktama birkaç kez vuruyor, sinir uçlarımı küçük bir depresyon gibi zapt ediyor.

"Bir," diye sesleniyor bana karşı. "En az beş tane istiyorum, Mia. Seni boşalırken görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Üzerimde sürünüyor, komodinin dolabından bir prezervatif çıkarıyor ve pozisyonunu alıyor, aşağı bakıyor, ilk acil itiş beni yatağa fırlatmadan önce yüzümü tekrar inceliyor.

"Seni özledim." Bir eliyle boynumu tutarken, diğer eliyle bir dirseğinin üzerinde durarak üzerimde geziniyor.

"Ben de seni özledim," diyorum, sözcükler soluk soluğa kesik kesik söylenirken itişleri hızlanıyor ve bacaklarımı beline doluyorum. "Oh, Tanrım..."

Bu ilahi yarım saat boyunca dudaklarımda tekrarlanıyor.

Nico acımasız. Kaybettiği zamanı bir oturuşta telafi etmek ister gibi birkaç dakikada bir pozisyon değiştiriyor. Onun gibi olmaya çalışıyor.

ama dokunuşu daha yumuşak. Bana emir verirken sesi daha yumuşak.

Yine de vücudumu mükemmel bir şekilde okuyor ve geri adım atmıyor.

"Bir daha," diyor dört orgazmdan sonra, beni karnımın üzerine yatırarak. "Bir tane daha, Mia." Bileklerimi arkadan kelepçeliyor, içime derinlemesine giriyor, her hamlesi ölçülü bir hassasiyetle doğru noktaya isabet ediyor. "Odaklan, bebeğim. Bana bir tane daha ver."

Odaklanmama gerek yok. Orgazm tam avucumun içinde, ama onunla savaşıyorum çünkü tekrar boşalırsam bayılacağımdan eminim. Şimdiden çift görüyorum ve yatağın on santim üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Nico çenemi kavıyor, başımı yana çeviriyor. "Yeterince aldın mı?" diye soruyor ama hızını kesmiyor, kendini tekrar tekrar içime gömüyor.

"Um..."

"Bana *um deme*. Büyük kız kelimeleri." Parmaklarını belime sokuyor, bedenimi kaldıraç olarak kullanıyor ve daha da derine dalıyor. İleri geri sallanan kalçalarının acımasız hızı hiç azalmıyor. "*Kelimeyi* söyle." Alnının başımın arkasına yaslandığını, göğsünün kabardığını, bedeninin benimkine karşı alev alev yandığını hissediyorum. "Güvenli kelimen ne bebeğim? Söyle, ben de dinlenmene izin vereyim."

Dudaklarımdan *kırmızı* yerine bir inilti geçiyor.

Mücadele etmeyi bıraktım. Yorgunum ama güvenli kelimeyi kullanmaya hazır değilim. Acı çekmiyorum. Aksine, kırılgan biriymişim gibi davranmamasını seviyorum.

Her dokunuşundan yayılan sahipleniciliği seviyorum.

"Ben öyle düşünmüyordum," diye nefes alıyor, yanağımı yastığa koyarken. "Tekrar Mia. Bir kez daha."

Ve dört bir yandan üzerime gelen orgazma teslim olduğumda, duyularım çalışmayı bırakıyor ve sadece içimde akan ezici zevk var. Gözlerim beyaz beneklerle parlıyor, vücudum kasılıyor ve dudaklarım aralanıyor ama içimde her şey kasılırken ve serbest kalırken çıkardığım sesleri duyamıyorum.

"Aferin kızıma," diyor Nico kulağımın dibinde, siki benimle birlikte boşalırken kabarıyor. Yavaşça çekildiğini belli belirsiz fark edene kadar birkaç uzun, çılgın saniye geçiyor. "Bu çok güzeldi bebeğim. Yoruldun mu?" Beni ters çevirip alnıma bir öpücük konduruyor.

"Hareket edemiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim kapalı. "Çok zayıfım..."

Beni tekrar öpüyor ve yataktan kalkıyor. Hareket edecek enerjiyi nereden buluyor? Yarınki uçağa yetişmek için yataktan zamanında kalkamayacağımdan eminim.

"Şu güzel zümrütleri aç," diyor, bacaklarımı açıyor ve sıcak bir bezi amıma bastırıyor.

"Prezervatif takmıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Neden-?" "Hoşuna gidiyor mu?"

Biraz bakıyorum ve sonra dudaklarındaki gülümsemeyi görünce biraz daha bakıyorum. Gülümsediğinde ne kadar büyüleyici görüldüğünün üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum.

"Evet."

"İşte bu yüzden." Beni çarşafın altına çekiyor, yanına yatırıyor, başım boynunun kıvrımında, bir bacağım kalçalarına yayılmış, el bezi hâlâ yerinde. "Rahat mısın?" diye soruyor, komodinden kitabımı alıyor.

Az önce beni beş kez boşalttı.

Kıçım şaplaktan dolayı acıyor ve bacaklarım bir süre daha ağırlığımı taşıyamayacak, ama işte burada, yedinci bölüme gelene kadar sayfaları çeviriyor.

"Evin önündeki ağacın altında bir masa vardı ve Mart Tavşanı ile Şapkacı masada çay içiyorlardı: aralarında bir Yaban Faresi oturuyordu, derin uykudaydı ve diğer ikisi onu yastık olarak kullanıyor, dirseklerini ona dayıyor ve başının üzerinden konuşuyorlardı," diye okuyor sessizce, bir eliyle kitabı tutarken diğer eliyle omurgamın çizgisini hayal ediyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum boynunu öperek. "Asla. Seni çok seviyorum."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Ben seni daha çok seviyorum. Şimdi, sessiz ol.

İşler ilginçleşmek üzere."

"Nereden biliyorsun? Bunu hiç okumadığını söylemiştin."

"Okumadım ama elini pazumun etrafında gezdiriyorsun, o yüzden heyecanlı olduğunu biliyorum." Beni kendine çekiyor, yanağını saçlarıma yaslıyor. "Masa büyüktü ama üçü bir köşede toplanmıştı: 'Yer yok! Alice'in geldiğini gördüklerinde 'Yer yok!' diye bağırdılar. Alice öfkeyle, 'Bir sürü oda var!' dedi ve masanın bir ucundaki büyük koltuğa oturdu."

EPILOG

Nico

YÜKSEK BİR GÜMBÜRTÜ BENİ YUKARI DOĞRU SARSIYOR. Komodinin üzerindeki saat Pazar sabahı yediyi gösteriyor ama yatağın sağ tarafına hızlıca vurduğumda Mia'nın artık burada olmadığını görüyorum.

Yatak soğuk, demek ki bir süredir ayaktaydı. En son ne zaman benden önce kalktığını hatırlamıyorum.

Gözlerimdeki uykuyu silip bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ki sabahın sessiz havasını bir gümbürtü daha dolduruyor.

"Bu da ne böyle?" Mırıldanıyorum, eşofman altımı giyip Mia'nın yatak odasından çıkıyorum, aynı anda Jimmy de koridorun karşısındaki evinden çıkıyor.

Gelecek hafta sonu Austin Grand Prix'si öncesinde bir haftalığına Newport'a dönmüş. Bir kez daha sürpriz bir ziyaret yapmaya karar verdi, bu yüzden Mia ve ben birkaç eşyamızı toplayıp birkaç günlüğüne buraya taşınmak zorunda kaldık.

Yaz başından beri gayri resmi olarak benimle yaşıyor. Gayri resmi, çünkü henüz tüm eşyaları evimde değil, ancak üniversite yaz için ayrıldığında, onu geceleri eve götürmeyi bıraktım.

Jimmy birkaç günlüğüne gelmediği sürece.

O ziyarete geldiğinde burada uyumak genelde sorun olmuyor ama bu hafta sonu Noah'ya bakıcılık yapacağız. Logan sonunda diz çökmek için Cassidy'yi götürdü. Yeterince uzun sürdü.

"O sen miydin?" Jimmy sordu.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Benim," diye şarkı söylüyor Mia oturma odasından ve tekrar *gümbürdüyor*. "Özür dilerim, seni uyandırmak istemedim."

"Ölüleri bile uyandırırısın," diye homurdanıyor Aisha, yatak odasından çıkarken. "Gecenin bir yarısı! Ne halt ediyorsun sen?"

Toby, üzerinde boxer şorttan başka bir şey olmadan arkasından sendeleyerek çıkıyor ve hepimiz Mia'nın Noah'yla birlikte yerde oturduğu oturma odasına geçiyoruz. Başka bir

büyük yassı bir şeyi yere düşürdüğünde *gümbürdüyor*. Çarpmanın etkisiyle açılır ve bir topa dönüşür.

"Bu onu güldürüyor," diye açıklıyor, topu tekrar düzleştirmek için parçalıyor. "Saat sabahın yedisi, bu kadar huysuz görünme. Beşten beri ayaktayız."

"Beş mi?" Aisha soluk soluğa kız kardeşinin yanına çöküyor. Beş aylık şişliği bu görevi daha az zarif kılıyor ama Toby'ye pis bir bakış fırlatmasını engellemiyor. "Senin çocuğunla beşte kalkmayacağım. Unut bunu."

"Sen süt yapan memelerini ayırmanın bir yolunu bul, ben de saat kaçta kalkarsam kalkayım," diye garanti veriyor ve fincanları çıkarıyor. "Kim kahve ister?"

Toby'nin hazırladığı sağlıklı bir shake ile huysuz sabah halini yatıştırmak zorunda kalan Aisha dışında herkes.

Noah dört ayak üzerinde dönerek yerde sürünerek Jimmy'ye doğru ilerliyor. Dün akşamı onun kucağında, araba anahtarlarıyla ve Jimmy'nin ona verdiği oyuncak olmayan her şeyle oynayarak geçirdi.

"Cadılar Bayramı'nda kim olacaksın?" diye sorarak yedi aylık çocuğu yerden kaldırıyor. İki saniye sonra burnunu kırıştırdı. "Boş ver. Sen hazırsın, Kaka Canavarı."

"Sıra sende," diyor Mia bana, kulaktan kulağa ısıldayarak.

"Bir anlaşma yaptık. Onu beslemek ve yatırmakla ben ilgileneceğim. Sen de bez ve banyo işleriyle ilgileneceksin."

"Tamam," diye mırıldanarak Noah'yı Jimmy'nin uzanmış kollarından aldı. Jimmy çocuğu saatli bir bombaymış gibi tutuyor. "Ama bizim çocuğumuz olduğunda bu anlaşmayı yeniden müzakere ederiz."

Göğsümü hoş bir sıcaklık dalgası dolduruyor. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Tek bir cümle ve ben uçuyorum.

Onu yanıma çekiyorum, düşüncelerim onun sözleri etrafında dönüyor. "Bana bir bebek ver, her bezini değiştireyim Mia."

Noah'yı kalçasına dayayıp yüzük parmağını yüzümde oynatıyor. "Bu parmak giydirilene kadar bebek sahibi olamayacaksın."

Zaten bir yüzüğüm olduğunu bilmiyordu. Büyükannem onu bana birkaç ay önce Mia'yı haftalık briç seansından aldığımda vermişti.

Kasada bekliyor... Kim bilir ne için. Sanırım Mia'nın üniversiteyi bitirmesini.

Mia, Kenneth ve büyükbabamın masayı toplamasına yardım ederken büyükannem beni kenara çekti.

"Senin için bir şeyim var," diyor ve omzunun üzerinden Mia'ya bakarken elimi sıkıyor. "Onu bulduğuna sevindim. O iyi bir insan, kibar ve kocaman bir kalbi var."

"Şanslıydım."

Aynı fikirdeymiş gibi ağzını sıkıyor ama yüksek sesle değil.

Anlıyorum. Şimdi kafamdaki dağınıklıktan kurtulduğuma göre, son on yıldır her yerde olduğumu, yavaş yavaş neyin önemli olduğunu gözden kaçırdığımı ve işe çok fazla önem verdiğimi fark ediyorum.

Mia alanı eşitledi. Dengeyi bulmama yardımcı oldu, kaotik kişiliğimi evcilleştirdi ve hayatımda her seferinde sekiz yerine tek bir net yol oluşturmama yardımcı oldu.

Büyükannem nişan yüzüğünü parmağından çıkarıp elime tutuştururken kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor.

Nabzım yükseliyor, düzensiz bir gümbürtüye dönüşüyor, panik duygusu kaslarımı ele geçiriyor. "Bu... bu-" diye kekeliyorum, yumruğumu zümrüdün etrafına kapatıyorum. "Neden?" Dilimin ucunda dans eden "Ne oluyor be büyükanne?" sorusuna yeterince yakın olmasa da sonunda soruyorum.

"Bu yüzüğün aile içinde kalması gerekiyordu, Nico. En büyükleri o olduğu için Shawn'a vermek istedim ama Jack'e yakışmazdı."

Elim hâlâ aramızda, parmaklarımı açıp daha yakından bakarken bir adımdan diğerine geçiyorum. Basit bir yüzük, süslü bir şey değil. Evlenme teklif etmeyi düşünsem seçeceğim gibi bir elmas değil ama zümrüt, bulabileceğim herhangi bir elmadan daha anlamlı.

Yine de büyükannemin yüzüğünü alan ben olmamalıyım. İki ağabeyim çoktan nişanlandı ya da evlendi ve Logan da yakında evlenme teklif etmeyi planlıyor. Neden aile yadigarını o almıyor? Neden Theo almadı?

"Theo ya da Logan ne olacak? Bunu neden bana veriyorsun? Neden onlara değil? Neden üçüzlerden biri değil?"

Sevgiyle gülümsüyor. "Mia'yı kendi çocuğum gibi seviyorum tatlım. Cassidy ve Thalia'yı da seviyorum ama Mia'nın kalbimde özel bir yeri var." Omzunun üzerinden dedem ve Mia'nın piyanonun başında konuşmalarına bakıyor. "Büyükbabam onun sayesinde emekli olmayı kabul etti ve eminim bunun bir fark yarattığını fark etmişsindir. O mutlu, Nico. Yıllar sonra ilk kez hayatın tadını çıkarıyor." Kollarını bana doluyor, hızlı bir sarılma için göğsüme doğru kıvrılıyor. "Ne zaman hazır olursan."

Göğsüm sıkıca sıkışıyor. Minnettarım. Daha önce hiç bu kadar minnettar hissettiğimi sanmıyorum ama çok erken. Sadece birkaç aydır çıkıyoruz.

"Teşekkür ederim. Zamanı geldiğinde ilk öğrenen sen olacaksın."

"Acele etme ama çok da bekleme." Arsız bir sırıtışla kendini işaret ediyor.

"Düşündüğünden daha erken yaşlanacaksın."

"O parmağı istediğin zaman giydir, ama üniversiteyi bitirene kadar bebek yok," diye uyarıyor Jimmy, Toby'ye mutfakta katılırken.

"Bu benim hayatım baba," diye karşılık veriyor Mia. "Aisha doğduğunda sen on altı yaşındaydın. Eğer şimdi hamile kalırsam, ben-"

"Konuşmayı kesmezsen yarım saat içinde hamile kalacaksın." Onu nazıkçe yatak odasına doğru itiyorum. Onun bebeğimle birlikte yuvarlak görüntüsü... hayır. Bir daha oraya gitmeyeceğim. Daha çok erken. Daha çok genç. "Bezle ilgilen, Mia."

Onu Noah'yı kucağında ilk gördüğüm an babalık içgüdümü uyandırmaya yetmiş, kafamın içinde yepyeni bir cehennem yaratmıştı.

Ailemin evindeydik. Annem piyano çalıyordu ve herkes oturma odasının etrafına dağılmış sohbet ediyordu.

Kanepede oturmuş, odanın diğer tarafında kucağında Noah'la Mia'yı izliyordum. Sarı saçlarından kalın bir tutamı kavradı ve Cassidy imdadına yetişerek Mia'nın saçlarını koparmadan önce küçük yumruğunu çözdü.

"Sorun nedir?" Logan yanıma çökerek sordu. "Mia'ya sanki onu ilk kez görüyormuşsun gibi bakıyorsun."

"Onu ilk kez böyle görüyorum." Bardağımı daha sıkı sıkarak çenemi ona doğru çeviriyorum. "O daha çok genç."

Bana dönüp kaşlarını kaldırarak sessizce şöyle dedi: "Olamaz... Onu hamile mi bırakmak istiyorsun? Çocuk mu istiyorsun? Seni hiç baba olarak hayal etmemiştim."

Mia'nın yumrulu görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor ve henüz gerçekleşmemiş olsa da korumacılığım biraz daha artıyor. Çocuğumu taşıdığına dayanılmaz biri olacağım. İyi ki bankada üç ömür yetecek kadar param var çünkü dokuz ay boyunca Mia'nın ensesinde soluyacağım.

"Onu ondan uzaklaştı. Şimdi, Logan." Gözlerimi Mia'dan ayırıyorum ama o gülüp Noah'nın da kıkırdamasına neden olunca hemen geri dönüyorlar. "Siktir..." Logan gülmemek için kendini zor tutarken yüzümü ovuşturarak nefes alıyorum. "Noah'yı uzaklaştı," diye tekrarlıyorum dişlerimi sıkarak.

"Ondan hoşlanıyor ve Cass'in biraz nefes almaya ihtiyacı var. Noah bugünlerde benim kollarımda bile sakinleşmiyor. Üzgünüm kardeşim, kız arkadaşın onu geri verene kadar o çocuğa dokunmayacağım."

"Siz tatlı yerken onu hamile bırakacağım."

Bir kahkaha patlatarak Mia'nın dikkatini çekti. Odayı geçip güzel poposunu kucağıma, sırtını göğsüme dayıyor ve Noah'ı kollarına alıyor. Onu dizinin üzerinde tutuyor, aşağı yukarı zıplatıyor ve bir tekerleme söylüyor.

Elimi ortasından geçirip boynunu öpüyorum. "Bu gece içine bir bebek koymamı istemiyorsan, onu geri ver," diye kulağına fısıldıyorum Logan büyükbabasıyla sohbet etmek için uzaklaştığında. "Ben ciddiym Mia. Seni onunla görüyorum ve hamile kalmanı istiyorum."

Tam o sırada Aisha hamile kaldı ve iki ay sonra Logan Cassidy'yi tekrar hamile bıraktı. Şimdi ailede üç hamile kadın var ve bu durum bana hiç yardımcı olmuyor.

Kardeşlerimi ve Toby'yi, büyüyen yumrulara dokunduklarında o kadar heyecanlı görmek, çocuklarının tekmelerini hissetmek...

Onlar adına mutluyum ama aynı zamanda kıskanıyorum da.

Altı saat sonra ailemin evine vardığımızda herkes Cass ve Logan'ı nişanlarından dolayı tebrik ediyordu. Bana sorarsan, bu işi ters anladı. Önce kızla evlen, sonra onu hamile bırak. Ama her neyse, nişanlandı, bir çocuğu var ve bir tane daha yolda. Theo evli ve baba olmak üzere, Shawn da ikinci bir çocuk evlat edinmeyi düşünüyor.

Beklemeyi siktir et.

I kapmak Mia'nın el, sürüklemek onu üst katta ise ve Aile Logan ve Cassidy ile meşgul, bize aldırış etmiyor.

"Resmi olarak buraya getirdiğim ilk kız sensin," diyorum onu eski yatak odama alırken. "Onur duysan iyi edersin."

Pek bir şey değişmedi. Annem burada hiçbir şeye dokunmamış. Tavan yüksekliğindeki pencerelerin etrafında aynı koyu perdeler asılı, aynı büyük yatak ortada duruyor ve duvarlarda aynı raflar asılı, kitaplar ve CD'lerle dolu.

Artık mekânlarımın daha aydınlık, daha az dağınık olmasını tercih ediyorum.

Mia'yı duvara yapıştırıp tatlı dudaklarını onun sevdiği şekilde yalayıp yutuyorum. Ceplerim boş olmasaydı daha iyi olurdu. Bunu planlamış olsaydım daha da iyi olurdu.

En azından biraz ama hayattaki en güzel şeyler kendiliğinden olanlar değil midir?

Bugün bunu beklemediği kesin.

Üç dakika öncesine kadar ben bile beklemiyordum.

"Bu odada öptüğüm ilk kız."

Gülümsüyor, bana bakıyor. "Bana bir kemik mi atıyorsun? Benim ilklerimi aldın, şimdi de beni beslemek için birkaç tane mi buluyorsun?"

"Sevdiğim ilk kız..." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, zihnimi bulandıran zerre kadar şüphe yok. "İlk ve *son*. Evlen benimle, Mia."

Kıpırdamıyor.

Nefes almayı bırakıyor ama kalbi o kadar hızlı atıyor ki sessiz odada duyabiliyorum. Ve sonra asla bıkmayacağım bir şey yapıyor. Kollarımda eriyor, küçük ellerini göğsümün üzerinde düz bir şekilde açıyor.

"Sana bir yüzük alacağım. Benim bir yüzüğüm *var*. Kasada-" Gülümsemeye karşı koyarak burnunu kıvırdığında sustum. "Ne?"

"Bunu daha önce hiç yapmadığını söyleyebilirim. Soru sorman gerekiyor Nico, emir vermen değil. Eğer bu bir soru değilse cevap veremem. Tekrar dene."

Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki. "Benimle evlenir misin, bebeğim?"

"Gerçekten sormak zorunda mısınız?" diye kıkırdıyor, gözleri parlıyor. "Tabii ki seninle evlenirim. Seni asla bırakmayacağımı söyledim."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve ağzını kendi ağzımla kapatıyorum, arı sokmuş dudaklarına sanki onu daha önce hiç öpmemişim gibi gömülüyorum. Öptüm. Son sekiz ayda pek çok kez, ama paraşütün altındaki o ilk öpücük dışında, hiçbirini karşılaştıramaz.

Benim öpücüğüm. Her zaman benim.

Bana gülümsüyor, uzaklaşıyor, yanakları nefis bir şekilde pembeleşiyor.

"Gerçekten daha önce buraya bir kız getirmedin mi? Lisedeyken bile mi?"

"Hayır. Bu odaya sadece üç kadın ayak bastı. Hizmetçi, annem, ve müstakbel eşim."

Arsız sırtışı tüm gücüyle ortaya çıkıyor, yeşil gözleri muziplikle parlıyor. "Yani... bu odada hiç seks yapmadınız."

Belini kavrayıp onu kollarımın arasına alıyorum. Aramızdaki boy farkı, özellikle de topuklu ayakkabı giymediğinde, dudaklarına ulaşmak için her eğildiğimde omurgamın tekmelenmesi anlamına geliyor. "Baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Öyle demiştin," diye fısıldıyor. "Gidelim mi? Eminim ailen neden bu kadar geciktiğimizi merak ediyordur."

Odayı geçip yatağa oturuyorum, onu kucağıma alıyorum, göğüs göğüse. "Beklemek zorundalar." Ellerimi eteğinin altına sokup külotunu kenara itiyorum. "İlklerimi almayı seviyorsun, değil mi?" Boynunu öpüyorum, dantelli kumaş bana buna gerek olmadığını söylese de onu yukarı kaldırıyorum. Zaten sırlıklam olmuştu. "İçine girmek istiyorum. Nişanlığının bana binmesini istiyorum."

Arkasına yaslanıyor, küçük elleri bir an fermuarımı yokluyor, sonra sertleşmiş sikimi kurtarıyor ve hiç düşünmeden kendini ona bırakıyor. "Kötü örnek oluyorsun," diye iç geçiriyor.

"Öyle miyim? İçindeki küçük şeytani seviyorum. Odaklan, Mia. Eminim kardeşlerimden biri yakında bizi aramaya gelecek ve boşalana kadar üzerimden inmeyeceksin."

"Bu..." Sonuna kadar battığında gözleri kapanıyor. "Oh... uzun sürmez."

"Aferin kızıma. Daha hızlı." Kalçalarımı itiyorum, o ileri geri kayarken hareketlerini karşılıyorum. Yumuşak, zar zor duyulabilen bir nefes nefese kaldı. "Şşş... kahretsin, çok ıslaksın, bebeğim."

Birkaç dakika boyunca derin vuruşlar yaptıktan sonra tam orada, diken üstünde, devrilmeye hazır bir şekilde duruyordu. Eteğini kaldırıp poposuna bir tokat indiriyorum. Sihir gibi işe yarıyor. Bir tokat ve titreşmeye başlıyor, serbest kalmaya doğru savruluyor. "İşte böyle, neredeyse oldu," diye fısıldıyorum, orgazm olduğunda alnını benimkine doğru zorluyorum. "Bu benim-"

Kapının çalınması Mia'yı neredeyse katatonik bir duruma sokar. Hareket etmeyi bırakıyor, gözleri kocaman, yanakları sıcak. Kapı açıldığında amcığı sikimin etrafında kasılıyor.

Logan içeri giriyor, gözleri üzerimizde durmadan önce merakla odaya bakıyor. Mia boynuma sarılıyor, etimi ısıırıyor ve sessizce dağılıyor. Ve tek düşünebildiğim, o güzel kışına tekrar ne kadar şaplak atmak istediğim.

Şu anda onun stil anlayışı için çok minnettarım. Diz üstü A kesim elbisesi, sikimin şu anda onun içinde olduğunu, zonkladığını ve patlamaya hazır olduğunu gizliyor.

"Sorun ne? O..." Logan duraksıyor, kaşları ortada düğümleniyor. "Ağlıyor mu?"

Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Bana sımsıkı sarılıyor, hafifçe titrerken göğsüme yapışıyor.

"Hayır, ağlamıyor. Çık dışarı."

"Emin misin? Mia, sen-"

"Dışarı!"

"Unut gitsin," diye mırıldanıyor, daha da içeri girerek. "Bırak onu, Nico, ben seni zorlamadan önce. Ne oldu böyle?"

Mia kıpırdanıyor, bana doğru eğiliyor ve dilimi kan tadı alacak kadar sert ısırıyorum. O kadar yakınım ki dökülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Logan," diye mırıldanıyorum, adı dilimden yuvarlanan bir hakaret gibi geliyor. "O *iyi*. Şimdi siktir git buradan."

Bir adım daha atıyor ama aniden duruyor. Farkına vardığında düğümlenmiş kaşları saç çizgisiyle buluşuyor. "Oh, kahretsin!" Büyük bir sırtış ağzını kocaman açıyor. "Siktir, özür dilerim." Ellerini kaldırıp geri çekiliyor. "Um, evet, ben sadece-" Kapıyı arkasından çarpıyor.

Mia kıpırdanıyor, bir heykel gibi hareketsiz.

"Yine," diyorum kulağını ısırarak. "Yüzündeki ifadeyi özledim, o yüzden tekrar boşalman gerekecek." Kalçalarımı bir kez, sonra bir kez daha yukarı itiyorum ve üçüncü seferde dudaklarını boynuma dayayıp usulca nefes alıyor. "Aferin kızıma, işte böyle, rahatla. Yalnızız, sadece sen ve ben, bebeğim. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Çok Tatlı'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım kitabı beğenmişsinizdir. Lütfen birkaç dakikanızı ayırarak bir yorum veya değerlendirme bırakın. Devam etmek için

Çok Güçlü'nün (*Hayes Kardeşler #4*) önsözü

BİR

Conor

"HAZIR MISIN?" Cody yumruğuyla vurmadañ önce kapalı kapıya doğru bağılıyor. "Acele et!"

Her zamanki gibi sabırsız. Partinin başlamasına daha bir saat var ama o her şeyini hazırlamış, gitmeye hazır. Nico'nun bahçesini çok fazla insanla doldurma fırsatına her zaman ilk atlayan ve her zaman en son temizleyen kişi.

Ev hazır, süslemeler yerinde ama bir süredir kimse gelmiyor. İnsanları altıya davet ettiğimizde, en az yediye kadar gelmeye başlamıyorlar.

"Beş dakika!" Ben de kostümümü giyerek bağılıyorum.

Kot pantolon, tişört, bu yılki F1 koleksiyonundan en sevdiğim saatim ve yepyeni, bembeyaz Jordan'larım. Aynaya bakıyorum, sonra odaya göz gezdiriyorum. Görünüşe göre fazla telafî etmişim çünkü ne biliyorsunuz? Yarım dakika içinde hazırım.

Cody düşük eforlu kostümüyle koridorda bekliyor. Gerçi *Hata 404 Kostüm Bulunamadı* tişörtümü internetten aldığımı düşünürsek, sanırım o daha fazla çaba sarf etti.

Beyazlar giymiş; kaburgalarının etrafındaki kırmızı ipek kurdele -eminim Mia'nın ikramıdır- ön tarafta büyük bir fiyonk oluşturuyor. Üzerinde büyük bir hediye etiketi var: *Tüm Kadınlara; Kimden: Tanrı* yazılı büyük bir hediye etiketi omzuna ilıştırılmış, göğüs kaslarına çarpıyor.

"Hiç adil değil," diye mırıldanıyorum, bunu ben bulmadığım için sinirlenerek. "Sen kadınlar için bir hediye sayılmazsın, kardeşim. Colt ne giymiş?" Onu aşağıya kadar takip ederken her yerden sarkan sahte örümcek ağlarından kaçarak soruyorum.

Evde bir kadın olması, süslemelerin de yenilenmesi anlamına geliyor. Geçen yıl Nico bunların hiçbirine izin vermezdi.

Kahretsin, geçen yıl sadece Cadılar Bayramı partisi vermeyi hayal edebiliyorduk, ama şimdi ona bir bak... Dün sabahı balkabağı oyarak, öğleden sonrayı da Mia'yla birlikte süs eşyası alışverişi yaparak geçirdi. Ayağa kalktı.

Bugün erkenden örümcek ağlarını, fenerleri, mumları ve aldığı diğer tüm ürkütücü şeyleri yerleştirmemize yardım etmek için geldi.

"Hiçbir fikrim yok ama eminim o da bizim kadar yaratıcıydı," diyor Cody, Mia'nın sesi kısmamızı işaret ettiği oturma odasına girerken. Cody hemen fısıldaşmaya geçiyor. "Neden giyinmedin?"

"Beş dakika daha," diyor Mia, parmaklarını Nico'nun saçlarında gezdirerek. "Kestirmeye ihtiyacı vardı."

Büyükannemize ait zümrüt nişan yüzüğü bir haftadır parmağında ısıldıyor. Minik eline çok yakışıyor, hatta yeşil gözlerine daha da çok yakışıyor.

Kardeşimin dizlerinin üzerine çökeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve haklıydım.

Evlenmedi.

En azından geleneksel, masalsı şekilde değil. Mia'ya göre, ona evlenmesini *söylemiş*.

Anlaşıldı. Nico her zaman istediğini alır.

Yine de robotik, ateş püskürten, işkolik, A sınıfı bir pislikten, kafasını Mia'nın karnına dayamış uyuyan bu adama nasıl dönüştüğü beni asla şaşırtmayacak. Hâlâ o şeylerin hepsi var ama artık daha yumuşak bir tarafı var. Sadece Mia'ya özel.

Mia kanepenin köşesinde, Nico da ön tarafında, Mia'nın bacaklarının arasında, kollarını Mia'nın yanlarına dayamış, yüzü Mia'nın beline sokulmuş. Bugünlerde sık rastlanan bir manzara.

Neyse ki her zaman giyinik oluyorlar, yoksa gözbebeklerimi beyazlatmak zorunda kalırdım.

Nihai sonuca hayranlıkla bakarak odaya göz gezdiriyorum. Cody, Colt ve ben dekorasyona yardım ettik ama Mia biz duş almaya gittikten çok sonra bile buraya kendi küçük dokunuşlarını yapmaya devam etti. Alt katın tamamı ürkütücü bir his uyandıracak şekilde dekore edilmiş. Tavandan tül perdeler gibi örümcek ağları sarkıyor, kâğıttan yarasalar ve örümcekler ince teller üzerinde kanat çırparak açık pencerelerden giren cereyanda hışırdıyorlardı.

Odanın dört bir yanına serpiştirilmiş asık suratlı gargoyler, iskeletler ve geniş, boyalı gözlü, bacaksız porselen bebekler, duvarlara gölgeler düşüren mum ışığının turuncu parıltısıyla zaten iyi ve gerçekten ürkütücü olan atmosfere katkıda bulunuyor. Havaya balkabağı baharatı ve mutfakta Nico'yu bekleyen parmak yiyecek büfesinin kokusu sinmiş.

ve Mia'nın ilk misafirleri. Onların kendi ayrı partileri var, ancak muhtemelen ağabeylerimi görmek için ikisi arasında gidip geleceğim.

Dışarıdaki bahçe de aynı derecede ürkütücü. Örümcek ağlarıyla süslenmiş budaklı ağaç dalları dönüp duruyor, plastik mezar taşları minyatür bir mezarlıkta çimlerin arasından çıkıyor, oyulmuş balkabakları stratejik olarak etrafa yerleştirilmiş ve derme çatma sahneye daha fazla örümcek ağı yapışmış.

Bu sefer tipik bir Hayes College patlaması olmayacak. Mia'yla olanlardan sonra konuk listesi konusunda çok seçici davrandık. Jake'in arkadaşları yok. Blair yok.

Gerçi bir şekilde içeri sızarsa şaşırmam. Son zamanlarda Mia'yla arkadaş olmaya çalışarak kendini kaybediyor ve Cody ne zaman Mia'nın yanında olsa kendini kaybediyor.

Mia'nın söz konusu olduğu her yerde hâlâ yüksek bir amaç duygusuna sahip, büyük ağabey modu tam etkide. Kız kardeşimizin olmaması muhtemelen iyi bir şey; bizden nefret ederdi.

"Gördün mü? Ona el işi yaptırırsan böyle olur," diyorum Mia'ya, çenemi Nico'ya doğrultarak. "Bununla başa çıkamaz."

"Bacaklarının arasına girmek için her bahane," diye mırıldandı Nico, yavaşça dirseklerinin üzerinde yükselip Mia'nın yanına oturdu ve bacaklarını kucağına çekti. "İlk Cadılar Bayramı partini düzenlemene izin verdim ve sen *bunu* mu giyiyorsun?" Cody ve beni işaret ediyor. "Madem komik olmaya çalışıyorsun, o hediye etiketi senin aletinin üzerinde olmalı, kardeşim."

"Sen ne olarak giyiniyorsun?" Cody soruyor, etiketi kasıklarının üzerine asmak için hareket ettirirken bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

Colt oturma odasına girerken, "Eğer çift kostümü giydiğini söylersen, bütün gece seninle dalga geçmekten sorumlu tutulmayacağım," diyor.

"Sihirli sekiz top mu?" Mia kıkırdayarak tişörtüne baktı. Tamamen siyahtı ve göğsünde sekiz top baskısı vardı. "Bir bakalım..." dudaklarına dokunuyor. "Ah, biliyorum! Bu yıl aşık olacak mısın?"

Colt burnundan eğlenerek bir hava üflüyor ve bize sırtındaki, içinde *Google it* yazan mavi üçgeni göstermek için arkasını dönüyor.

"Bu hiç eğlenceli değil. Bunu ciddiye almanız gerekiyordu!"

"Senden ve belki Theo'dan başka kimse doğru düzgün giyinmeyecek," diyor Cody, kalçasını kanepenin arkasına dayayarak. "Kızlar Harley Quinn, seksi polisler, seksi hemşireler ya da seksi... *bir şey* olarak gelecek ve erkekler ya bizim gibi düşük çaba gösterecek ya da tam Joker veya Horoz olacak."

"Horoz mu?" Mia kıkırdıyor.

"Evet, yeni *Top Gun filminden*. Bahse girerim en azından birkaç tane pilot üniformalı ve takma bıyıklı adam göreceğiz."

Colt, "Ve bu gece sevişecek olanlar da onlar olacak," diye ekliyor.

"Kaçırılmış bir fırsat," diye düşünüyor Nico, kalkarken Mia'yı da yanına alarak. "Hazırlanmalıyız."

Üst katta kayboluyorlar ve Colt hepimize birer bira ısmarlıyor, biz de arka bahçeye çıkıp her şeyin hazır olup olmadığını kontrol ediyoruz. Six on dakika sonra karanlıkta parlayan bir iskelet kostümü giymiş olarak konsolunu kurmaya geliyor. Bir DJ için oldukça havalı.

Saat yediye doğru kapı çalıyor, ben de Nico ve Mia'nın henüz hazır olmasını beklemeden kardeşlerimden hangisi zamanında geldiyse onu içeri almak için içeri giriyorum. Ne zaman birlikte yukarı çıksalar, en az bir buçuk saat yoklar.

Henüz ne benim, ne Cody'nin ne de Colt'un onları görmemiş olması bir mucize. Mia Haziran'dan beri burada yaşıyor, bu yüzden şimdiye kadar istenmeyen görüntülerden oluşan bir hafıza bankasına sahip olmayı beklerdim, ama hayır. Nico nerede ve ne zaman seviştikleri konusunda alışılmadık derecede dikkatli.

Buraya taşındığımızdan beri onu sayısız rastgele kadınla yakaladık. Onları hiçbir zaman üst kattaki yatak odasına götürmedi, her zaman oturma odasında, mutfakta, garajda, hatta merdivenlerde sikini ıslattı.

Colt, Cody ve ben, Mia ile birlikte olduğundan beri eve geldiğimizde daha yüksek sesle konuşmayı ve giyinmeleri gerekirse diye acele etmemeyi bir kural haline getirdik, ancak şimdiye kadar hayat değiştiren, ruhları yaralayan bir karşılaşma olmadı.

Hayatımın bir döneminde tüm kardeşlerimi iş üstünde gördüm ama Mia'yı asla görmek istemiyorum. O benim küçük kız kardeşim gibi ve onun seks yaptığını düşünmek bile çok yanlış.

"Selam," diyor dışarıdaki kız kapıyı açtığımda. "Sen üçüzlerden biri olmalısın. Conor, değil mi?"

"Evet, peki sen...?" *Burada olmak için çok genç.*

Bu sefer birinci sınıfları davet etmedik. Liseyi yeni bitirdikleri ve üniversite partilerinin ilk tadını aldıkları için çok vahşiler. Ve bu kız da kesinlikle birinci sınıf öğrencisi.

Eğer öyleyse. Belki de hala lisededir. Parti için giyinmiş, demek ki biri onu davet etmiş. Dahası, Wednesday Addams gibi giyinmiş, ki seksi bir versiyonu olmadığını düşünürsek bu cesurca.

Ona yakışıyor. Saçları simsiyah ve gözleri de neredeyse aynı renkte. Çarşamba günkü kadar solgun değil ama elbise, iki örgü ve bir püskül görünümü tamamlıyor.

"Ben Rose," diyor ayaklarının üzerinde sallanarak.

Tamam, bunun bana hiçbir faydası yok. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, rahatsız oluyorum. "Kaba olmaya çalışmıyorum ama kim olduğun ya da ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Mia beni davet etti," diye hızlıca açıklıyor. "Sanırım bana onun öğrencisi diyebilirsin. Bana haftada üç kez piyano dersi veriyor."

Ah, doğru. Bize bu kızdan bahsetmişti ama o geldiğinde biz hiç burada olmuyoruz. Bir ayağımdan diğerine adım atıyorum ve kapıyı daha da açarak içeri girmesini işaret ediyorum.

Botunu açıp garaj yoluna doğru el sallıyor ve ben de onun görüş açısını takip ederek beton basamakların dibine park edilmiş bir ölüm tuzağı buluyorum. Hırpalanmış bir Mercury Cougar, başka bir çağdan kalma, en az otuz yıllık, belki de daha fazla.

Araba sanki engebeli arazide ralli yapmış gibi hırpalanmış ve dövülmüş ve kimse göçükleri onarmaya çalışmamış bile. Ön tampon sadece kesilmemiş fermuarlarla tutturulmuş, yan ayna koli bandıyla bantlanmış ve tüm bu pasın altında ne renk olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ayrıca, muhtemelen anında öldürebilecek devasa bir siyah duman bulutu çıkarıyor.

"Seni on birden sonra alırım," diye bağıyor çizgili siyah ve sarı bluzlu bir kız sürücü koltuğundan. "İçki içme!" Saç bandındaki arı antenleri sallanıyor.

Rose ona başıyla onay veriyor ve ben kıza daha iyi bakma fırsatı bulamadan arabayı harekete geçirip zehirli bir bulutun içinde garaj yolundan aşağı yuvarlanıyor.

"On bir mi? Parti ancak o zaman güzelleşmeye başlayacak," diyorum Rose nihayet eşikten adımını attığında.

"Eminim, ama başka seçeneğim yok. İşten gelirken beni alacak."

"Hey, buradasın!" Mia alkışlıyor, Nico'nun peşinden tıklar tıklar merdivenlerden iniyor.

"Hayır. Lanet olsun. Olamaz," diye bomlayarak onlara bakıyorum.

Her zamanki gibi sevimli, ışıltılı bir taç ve göğsünde büyük bir Q ve kalp baskılı siyah, kırmızı ve beyaz bir tütü elbise giyiyor. Yumuşak kumaş

Hareket ettikçe bacaklarının etrafında sallanıyor, ama çenemi açık bırakan o değil.

Nico. Siyahlar içinde, kaslı göğüs kaslarının üzerinde bir K harfi ve bir kalp var. Geniş omuzlarının üzerinden uzun kırmızı bir pelerin sarkıyor ve koca kafasının tepesinde de ona uygun bir taç var. Muhteşem bir süper kahraman gibi görünüyor. Kraliçesini hayali tehlikelerden kurtarmaya hazır ölümcül bir Kral.

"Kalplerin kralı ve kraliçesi," diyor Rose, kapıyı arkasından kapatırken gülümseyerek. "Çok uygun."

"Tanrım, kırbaçlanmışsın, kardeşim. Colt seni görene kadar bekle." "O kırbaçlanana kadar bekle," diye sırtarak karşılık veriyor.

Bunun asla olmayacağını söylemek istiyorum ama bunu Nico için söylemiştim ve daha fazla yanılamazdım.

Mia, Rose'u mutfağa çekiyor ve Nico da onu takip ediyor, hırlayan bir rottweiler, her zaman kızının yanında.

Burada bana göre bir şey yok, bu yüzden insanların yan kapıdan akın etmeye başladığı bahçede kardeşlerime katılıyorum.

Beklendiği gibi, kızların çoğu partiye seksi, neredeyse hiç giymedikleri kostümlerle geliyor. Bazıları komik olsa da erkekler kendi kostümleri için çok az çaba sarf ediyor.

Justin Montgomery'nin sırtında mor karton kanatlar ve tişörtünde floresan yeşili kalemle yazılmış *Booze Light Beer* kelimeleri var. Başka bir adamın göğsünde gri boya örnekleri var, bu yüzden onun *Grinin 50 Tonu* olduğunu varsayıyorum ve...

İşte, bir kazananımız var.

Arkadaş çevremizdeki kızıl saçlı tek adamın boynunda iplerden sarkan beş somun ekmek ve alnında *Zencefilli Kurabiye Adam* etiketi var.

Kimsenin bunu geçmesine imkan yok.

Birçok tuvalet kağıdı mumyası, altında Superman tişörtü olan siyah tişörtlü adamlar ve korkunç lastik maskelerden sonra Brandon Price gelir. Kral gözden düştü.

Mia'nın yaralandığı gece Nico onu evden attığından beri çok iyi davranıyor.

Kendini beğenmiş tavrını bıraktı ve affımızı kazanmaya ve iflah olmaz bir aptal olmadığını kanıtlamaya çalışıyor.

Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi.

Mia; ben, Colt ve Cody'nin onu davet edip etmemeyi tartıştığımızı duymuş. O iyi kalpli küçük böcek, davet etmemiz gerektiğini söyledi. Onu yılsonu ve mezuniyet partilerinden dışladık ve takımdan birkaç kişi dışında herkes tarafından terk edildi.

Bu arada, son birkaç aydır gerçekten suyun üzerinde yürüdüğü için kredisi hak ettiği yerde. Sanırım ne kadar değiştiğini bu gece göreceğiz.

Bahçeye giriyor, kostümü için çaba sarf eden tek adam: yüzlerce beyaz plastik dikenle kaplı yeşil bir tulum. Dikenli efekt için bir kutu plastik çatal kesmiş gibi görünüyor.

"Kaktüs mü?!" Cody onun elini sıkarak haykırıyor. "Ne oluyor be adam? Neden kaktüs?"

"Daha derine in," diyor Brandon, yanlarında durduğunda sırtımı sıvazlayarak. "Bunlar ne?" Dikenlerden birine dokunuyor.

"Teknik terim mi istiyorsun? Kim bilir. Diken mi?"

"Sayılır, evet, ama aradığım şey değil," diye itiraf ediyor, başını sallayarak. "Ne işe yarıyorlar?"

"Can yakıyorlar," diyor Cody, kaşları birbirine çarparak. "Bu bir oyun mu? Bir rebus mu? Tahmin edersem bir şey kazansam iyi olur."

"Onlara diken deniyor," diyor Colt. "O dikenli bir kaktüs, yani onun bir..." Şaşkın ifadelerimizin arasına bakıyor, bir şey anlamamızı bekliyor. "O kocaman bir hıyar, sizi aptallar."

Bir kahkaha patlatıyorum, ama Cody'nin bunu anlaması ve katılması birkaç saniye daha alıyor. "Bu kesinlikle uygun. En azından sen biliyorsun."

Brandon başını sallıyor, oturma odasının pencerelerine bakıyor, yüz hatları gözlerindeki acıyı gizlemek için kısılmış. "Bu gece şarkı söylemeye gelecek mi?"

"Evet, ama sadece birkaç şarkı. Yukarıda kendi partilerini veriyorlar. Kardeşlerimiz ve anne babamız da gelecek, o yüzden uslu dursan iyi olur."

Nico'nun *Q*'dan çıkarken onu kollarında gördüğünden beri Mia'yı *özlüyordu*. Sanki Mia'nın artık müsait olmadığını kendi gözleriyle görmesi, onu sadece becermek değil, kendine saklamak istediğini fark etmesini sağlamıştı.

"Pekâlâ, bir biraya ihtiyacım var," diyor Brandon, fiçilerin ağırlığı altında eğilen masaya doğru ilerlemeden önce ensesini sıkarak.

"Ben de bir tane alabilir miyim?" diye soruyor tanıdık bir ses.

Arkamı döndüğümde birkaç adım ötede Rose'u, nam-ı diğer Wednesday'i görüyorum. "O hatunun sana içmemeni söylediğini sanıyordum."

"O hatun benim kız kardeşim ve onun görmediklerini..." Arsızca gülümsüyor ve gerisini söylemiyor. "Ee? Yalvarmamı ister misin?"

"Gerek yok kızım," diyor Brandon, kolunu Rose'un omuzlarına dolamak için geriye sığıyor, dudaklarında hafif bir kıvrım var. "Hadi gel, sana bir şeyler ayarlayayım."

Olamaz.

Bu ani, yoğun, agresif sarsıntının nereden geldiğini bilmiyorum ama Brandon'ın ellerinin Rose'a yaklaşmasına izin verme düşüncesi beni alevler içinde bırakmanın eşiğine getirdi.

Ben sebepsiz yere kendini kaybeden Samanlardan değilim (kimseyi suçlamıyorum), o yüzden bu durum en hafif tabirle rahatsız edici. Kendini affettirmeye çalışıyor olabilir ama hâlâ lanet olası bir pislik ve Rose'u onun gözetiminde bırakmamın imkânı yok.

Mia bunun için taşaklarımı koparırdı, eminim.

"Senin partin değil dostum," diyorum Rose'u onun elinden kurtararak. "Bir bira al ve eğlen, ama bir şey denemeye kalkma, yoksa beş saniye içinde kapının önünde bulursun kendini."

Brandon yenilgiyle ellerini kaldırıyor, artık kardeşlerimle ya da benimle tartışmaya eğilimli değil. Kısa sürede şova layık bir Doberman'dan bir fino köpeğine dönüştü.

"Bira, ha?" Rose'u çimlerin üzerinden içki masasındaki küçük sıraya doğru götürerek soruyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bir kadına yaşını sormak kabalıktır."

"Elli yaşındayken." Dirseğimle Bud Light fıçısına doğru ilerliyorum, yığından bir solo bardak alıyorum. "En az on sekiz yaşındasın, değil mi?"

"Evet, geçen haftadan beri," diye itiraf ediyor Rose. "Güzel. Bir tane alabilirsin."

Gülümsemesini engellemeye çalışarak dudaklarını sıkıyor. "Evet, baba."

"Bana bir daha *baba* dersen bir yudum bile alamazsın. Ve Çarşamba gülümsemez, Rose. Sırıtmayı bırak."

Fincanı elimden kapıp ağzına kadar dolduruyor, sonra üçte birini yutuyor. "Oops. Çok geç."

"Tüh, cezalısın," diye bir ses geliyor arkamızdan ve arı antenli kızı görmek için dönüyoruz.

Kahretsin... Yakalandık.

"Ne yapıyorsun burada?" Rose feryat ediyor. "İşte olman gerekiyordu!"

"Yalan söyledim," diye homurdanıyor. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyordu ve tahmin et ne oldu? *Güvenemiyorum*. Ve sana!" Yüzü kızarıyor, arı antenleri sağa sola sıcıyor.

Daracık bir elbisesi var ve hatta poposuna bir iğne takılmış. Rose'dan daha kısa boylu ve daha solgun tenli, gözleri çarpıcı grimsi bir renkte, karamel gibi saçları çıplak omuzlarının üzerinde bir o yana bir bu yana sallanan bir at kuyruğu şeklinde.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, parmağıyla beni dürtüyor, yanakları alev alev yanıyor.

Neyin bu kadar komik olduğunu bilmiyorum.

Gülmüyorum ama bu onun fincanı Rose'un elinden kapıp içindekileri yüzüme fırlatmasını engellemiyor.

"Reşit olmayan birine olanak sağlıyorsun!" diye tersliyor.

"Dur, dur, dur," Cody aramıza atlıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Kimsin sen?"

"Ben hiç kimseyim." Cody'yi kenara itti, sonra Rose'u bileğinden tutup eve doğru çekti ama beş adım bile atmadan durdu, dönüp bana baktı, ne yaptığını yeni anlamış gibi gözleri dehşetle açılmıştı. "Özür dilerim."

Şimdi yüzümdeki birayı silmek için tişörtümün kenarını kullanırken gülüyorum. "Kostümümü mahvettin, küçük Bee."

"Adım Vee," diyor ve ben kaşlarımı kaldırınca gözlerini deviriyor. "Benim adım Vee. Aslında teknik olarak Vivienne ama kimse bana öyle demez. Sadece Vee."

"Ben kostümünden bahsediyordum."

Ne giydiğini unutmuş gibi yere bakıyor ve yanaklarındaki bıkkınlık kırmızısı, antenini çıkarıp belindeki lastik bantta olduğunu şimdi fark ettiğim iğneden kurtulduğunda kayboluyor.

Yaklaşıyor, yürüyen bir çelişki. Her hareketi kibar, sanki eski bir aileden geliyormuş gibi, ama hiç de öyle davranmıyor, yüzüme bira fırlatıyor.

Gümüş rengi gözlerinin her bakışı içime işliyor, kalbimin ritmini daha yüksek bir vitesle zorluyor. Gerçekten çok güzel. Bir kez daha bakmak için döneceğim türden bir kız.

Bütün gece açık açık bakabileceğim türden.

Açık kahverengi saçları, burnuna ve yanaklarına serpiştirilmiş çillerle mükemmel bir uyum içinde. Yüzlercesi var, tam bir çilli takımyıldızı.

Siyah, bağcıklı botları Jordan'larımın bir santim ötesinde duruyor ve başını gözlerime doğru eğerek bakıyor. Mia kadar kısa değil ama beş üçten uzun da olamaz. Gözlerim doğal olarak dudaklarının mükemmel, iyi tanımlanmış aşk tanrısı yayına çekiliyor.

Elini kaldırıp parmak uçlarını buklelerimin arasından geçirerek kafa derimde ve omurgamda bir karıncalanma dalgası başlattığında, taze keten ve sabunun hafif kokusu yüzümü kaplıyor.

Düşünmüyorum bile.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda alternatif bir boyuttayım, bu kız dışında herkese karşı kör ve sağırım. Dürtülerimle hareket edip başımı eğerek dudaklarını mühürlüyorum.

Nedenini sorma. Bana dokunduğunda neden içimin düğümlendiğini ya da dudaklarımız birleştiğinde neden göğsümde bir sıcaklık patladığını açıklamanın mantıklı, hatta mantıksız bir yolu yok.

Sıcaklık birkaç derece artmadan önce, kemik ürpertici bir duraklama üzerimize yerleşiyor. Bir saniye geçiyor. Belki iki saniye, bu anın şaşkınlığı ikimizi de sarıyor, eminim, ama uzaklaşmıyorum.

Dudakları beni öpecekmiş gibi dudaklarımın altında kıpırdıyor ama geri çekiliyor. Ben daha gözümü kırpamadan, açık eli yanağıma öyle sert bir şekilde çarpıyor ki başım yana savruluyor.

Ahh. Hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum: yanağım mı yoksa egom mu? Hayatımda ilk kez reddediliyorum.

"İnanılmazsın!" diye tersliyor, kollarını iki yana açmış, kaşlarını birbirine çatmış. "Suratına bira fırlatıyorum ve sen öpücük istediğimi mi sanıyorsun? Odayı oku." Ellerini indiriyor, tekrar yaklaşıyor. "Kıpırdama. Kostümünü düzeltiyorum."

Tek kelime edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Tüm şakalar kafamdan uçup gidiyor ve o saç bandını kıvrırcık yelemin içine iterken, sonra lastiği kalçalarımın etrafına sararken, tekrar yerine takarken ve koca kıçlı iğneyi aletimin üzerinde ayarlarken söyleneni yapıyorum.

"Seninki kadar büyük değil demeden önce," diye düşünüyor, el emeğine hayranlıkla bakarak, "en azından artık düzgün bir kostümün var."

"Yani ben bir eşekarısıyım, değil mi?"

"Ben sana uçan sinek derdim ama sen bilirsin."

"Hoverflies sokamaz," diyor Colt, yerleşik ansiklopedi.

Vee'yle o kadar meşguldüm ki onun toplantıya katıldığını fark etmemiştim. Etrafta Rose ve benim geldiğimizden daha fazla insan vardı ama kimse konuşmuyor ya da masadaki fiçılara dirsek atmaya çalışmıyordu.

"Hayır, ama senden hoşlanıyorlarsa peşinden geliyorlar," diye itiraf ediyor Vee, güzel bir gülümsemeyle.

Bana bira fırlatıyor, sonra kostümümü düzeltmeye çalışıyor, yüzüme tokat atıyor ve şimdi de... *flört ediyor*. En azından ben bunun flört olduğunu düşünüyorum.

Kafam o kadar karışık ki başım ağrıyor.

"Şimdi bana çıkma teklif etmenin tam zamanı," diye sabırsızca ekliyor, kol saatine bakıyor: atari salonlarında kazandığınız o yeni saatlerden biri. Onunkinin yüzünde Donald Duck resmi var.

"Akşam yemeği," diye *Tabu* oynuyormuşuz gibi ağzımdan kaçırıyorum ve saatin başındayım.

Düşünecek zaman yok. "Yarın."

"*Ruby's Diner*, dokuz buçukta," diye onaylıyor ve Rose'u arkasından çekerek arkasını dönüyor.

Az önce ne oldu böyle?

I. A. Dice Yazarına Ait Tüm
Kitaplar [Kırık Kurallar \(Kırık](#)
[#1\) Kırık Vaatler \(Kırık #2\)](#)
[Kurtuluşun Kefaretin Tadı \(Deliverance #2\)](#),-
[Sesi \(Deliverance #1\) Çok Fazla \(Hayes](#)
[Kardeşler #1\)](#)
[Cok Yanlış \(Hayes Kardeşler #2\)](#)
[Çok Hayes Çok Güçlü \(Hayes](#)
[Kardeşler #4\) Tatlı \(Kardeşler #3\)](#)

Bağlanalım!

[Instagram](#)
[Facebook](#)
[Okuyucu Grubu](#)

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
 - [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
 - [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
 - [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: [Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.](#)

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

